

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nefes

GÜNEŞ DEMİREL

EPHESUS

“BANA BİR NEFES VER”

Parmaklarını siyah ve parlak saçlarının arasında gezdirip ukala ve müdanasız bir tavırla karşısında oturan genç kadının yüzüne baktı. Taleplerini utanmazca söylerken oldukça rahattı. Onun için önemli olan tek şey, istemektir ve gerisinin hiçbir önemi yoktu.

Sanem, şaşkınlığını gizlemeye çabalayarak düşünceli gözlerle duyduklarını sindirmeye çalıştı. Eskiden olsa bu evi, onun başına yıkardı. Ama değişeli çok zaman olmuştu. Doğru ya da yanlış, planlı ve ağır adımlarla karar almayı öğrenmişti.

“Evet, cevabınızı bekliyorum. Ne diyorsunuz?”

“Bu... Çok saçma! Siz benim nasıl biri olduğumu sanıyorsunuz?”

“Hayır, aksine! Hiç saçma değil. Tam da sandığım gibi birisiniz. Bu yüzden size, çocuğumun annesi olma fırsatını tanıyorum ya zaten.”

“Ne siz bu teklifi ettiniz ne de ben duydum!”

“Bence bir kez daha düşünün.” Reddedilmeyi hiç sevmediği için gerildi. Ancak bunu, karşısında oturan genç kadına belli etmeyecek kadar tecrübeli ve serinkanlı bir adamdı o.

“Neden gidip normal yollarla çocuk yapmayı denemiyorsunuz?”

“Sanem Hanım, gerçekten evlenmek isteseydim o dediğinizi yapardım. Ancak bu, başımdan bir kez geçti ve hoş anılarla sona erdiği de pek söylenemez. Aylardır bu evdesiniz. Hakkınızda biraz araştırma yaptım. Eğitiminiz ve aile yapınız oldukça düzgün. Garantici biri olduğumu az çok anlamışsınızdır. Her şey sözleşmeye bağlı olacak ve süre dolduğunda bu durum bitecek.”

“Bitecek mi? Size bir çocuk doğurmamı istiyorsunuz. Daha sonra da onu terk etmemi! Çıldırılmış olmalısınız! Neden yapayım böyle bir şeyi?”

“Bu işin sonunda çok zengin bir kadın olacaksınız. Bu yeterli bir sebep değil mi?”

“Zenginlik çok mu önemli?”

“Haydi, yapmayın ama! Parayı hepimiz seviyoruz. Misal, maaşınıza zam yapıldığında sevinmiyor musunuz?” Yüzündeki alaycı ifade, Sanem’in midesini bulandırmıştı. Para insana neler yapıyor ve yaptırıyordu... Şimdi bunu daha iyi görüyor ve anlıyordu.

“İnsanların asıl sevindiği şey, emeklerinin karşılığını almak.”

“Tamam işte, bir çocuğun dünyaya gelişi de emek gerektirmiyor mu?

“Bu konu gereksiz yere uzamaya başladı Ali Bey. Böyle bir teklifi tabii ki kabul etmeyeceğim.”

“Hemen kızmayın ve mantıklı düşünün. Sizinle yatacak değilim! O işi yapacak bir sürü insan var etrafımda. Bu, tamamen tıbbi yöntemlerle yapılacaktır.”

Konuşma çirkinleştikçe Sanem’in sabrı tükenmeye başladı ve Sanem, yavaşça ayağa kalktı. Sinirden titreyen ellerini masaya dayayarak Ali’ye doğru eğildi. Adamın yüzüne öfkeyle bakarken nasıl da tükürme ihtiyacı hissetmişti! Hayatı boyunca kendini bu kadar beğenmiş birini daha tanımamıştı. O, ukalanın tekiydi ve ona haddini bildirmekte hiç sakınca görmüyordu.

“Bulunduğunuz konum, sizin her istediğinizi elde etmenizi sağlıyor olmalı. Cüretiniz de buradan geliyor. Başkalarının da değerleri olduğunu göz ardı ediyorsunuz. Ben, bu evde daha fazla çalışmam. Annenizin terapileri bitti sayılır. En kısa zamanda istifamı yazıp tarafınıza iletirim.”

“Bana üstü kapalı da olsa şımarık derken kendinize neden bakmıyorsunuz? Daha dün, sizi telefonla konuşurken duydum. Çok yakınınız olmalıydı. İhtiyacı olduğu hâlde yardımcı olamadınız.”

Sanem, dün üniversiteden ev arkadaşı olan Ayşe ile konuşmuştu. Ayşe tıpkı onun gibi kimsesiz biriydi. Ama idealist ve tuttuğunu koparan bir yapısı vardı. Kendisiyle aynı şeyleri yaşayan, anne ve babası olmayan üç öğrenciyi yanına almış, maaşı yettiğince onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Aslında Sanem de

onlara yardım etmek istiyordu ancak kredi taksitleri vardı. Ayşe ondan bir yıl önce mezun olduğu için biraz daha toparlamış sayılırdı. Dünkü telefon konuşmaları da bu konuyla alakalıydı.

“Çalışanlarınızın telefon konuşmalarını dinlemeniz ilginç. Ben... Nurdan Hanım’la vedalaşayım.”

Sanem, arkasına bile bakmadan çıkmıştı odadan. Şoka uğramış, gururu incinmişti. Nurdan Hanım ile birbirlerini ilk gördükleri anı hatırladı. Bütün ön yargılarını yüklenip gelmiş olmasına rağmen ikilemde kaldığı çok zaman olmuştu. Yüksek tansiyon sebebiyle felç geçiren kadının bir tarafı hiç tutmuyorken Sanem sayesinde epey ilerleme sağlamıştı.

Bunun dışında Sanem ona iyi bir arkadaş ve dert ortağı olmuştu. Sabahları birlikte kahvaltı yapıp çiftliğin bahçesinde gezintiye çıkıyor, ardından fizik tedavi çalışmalarına başlıyorlardı. Yine haftanın birkaç günü rehabilitasyon merkezinde tedaviye devam ediyorlardı. Nurdan Hanım, herkesle kolay kolay anlaşamayan biriyken Sanem’i çok seviyordu.

Aslında Ali de bunun farkındaydı ve Sanem’in işi bırakmasının, annesini çok etkileyeceğinin bilincindeydi. Ancak zekâsına güveniyor ve teklif ettiği astronomik ücreti kolay kolay hiçbir kadının reddedemeyeceğini düşünüyordu. Sanem, er geç geri dönüp bu teklifi kabul edecekti.

Anne ve babasının en büyük isteğı, bir torunlarının olmasıydı. Babasının isteklerini önemsedığı söylenemezdi ama özellikle annesinin bu arzusunu yerine getirmeyi çok istiyordu. Hem de tüm kalbiyle! Bir

kardeşi vardı. Ve onu gerçekten çok seviyordu... Kardeşi beş yıldır evliydi ve çocukları olmuyordu. Evlere şenlik bir karısı ve kaprisi hiç bitmeyen bir kayınavalidesi vardı. Kardeşiyle para için evlendiği her hâinden belli olan bu kadından gerçekten nefret ediyordu Ali. Kendisi desen, bir kez evlenip kötü bir şekilde boşanmış ve evlilik denilen müesseseden nefret etmişti.

Onun için kadınlar gerçekten çok tehlikeli varlıklardı ve onlardan her şey beklenirdi. Aklına Füsün denen kadın geldi. Annesinin en iyi arkadaşı gibi davranıp babasıyla bir ilişki yaşamamış mıydı? O dönem Ali ve kardeşi çok küçüktü. Kadın ve babası yurt dışına kaçarak ülkeyi terk etmişti. Ancak çok geçmeden kadın bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Üstelik o da babası gibi evliydi. Ali, küçük olduğu için kadının ailesine ne olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ama onların da zor günler yaşadığı kesindi. Babası, sevgili Füsün öldükten sonra evine geri dönmüştü ama onu unutamamış, annesine gereken sevgiyi hiçbir zaman vermemişti.

Bir tarafta en yakın arkadaşıyla kaçan kocasının yasını tutan anne, diğer tarafta yönetilmeyi bekleyen bir şirket ve dünya yansa farkında olmayan küçücük kardeşi vardı. Şirket, annesine dedesinden kaldığı için değeri büyüktü. O dönemler en büyük destek Erol amcasından gelmiş, babası dönünceye kadar ve hatta sonrasında, şirketi asıl idare eden kişi o olmuştu.

Ali okulu bittikten sonra ise gecesini gündüzüne katarak çalışmış, zor da olsa şirketi büyütmişti. Düzenli bir yaşamın kendisi için iyi olacağını düşündüğü için lise aşkı Zuhal ile evlenmesi ise bambaşka

bir fiyasko olmuştu. Kız hiç gocunmadan, toplumsal kuralları umursamadan, hatta bazı zamanlar evli olduğunu bile unutarak o zamana kadar yaşamadığı lüks hayatı yaşayınca şaşırmıştı. Gece hayatının aranılan isimleri arasında yalnız başına boy göstermekte ısrar edince de Ali, çözümü evliliklerine nokta koymakta bulmuştu. Zuhal, boşandıktan iki ay sonra başka birine gönül verip, akabinde de evlenince hissettiği hiddet iyiden iyiye tavan yapmış ve Ali, kadınlara olan güvenini hepten yitirmişti.

Aslında kabul etmek istemese de bir yanı kadınlara karşı daima teyakkuzdaydı.

Yaşadıkları yüzünden kolay kolay kimseye güvenmemesinin, insanlara karşı daima temkinli olmasının altında yatan bir sürü sebep vardı.

Annesinin durumu ortadaydı ve torununu sevip, onun büyüdüğünü görmeden bu dünyaya veda etmesini istemiyordu. Hem masum bir çocuk gülüşü, griye bürünmüş hayatlarını aydınlatmaz mıydı?

Sanem'de bir şey vardı. Adını koyamadığı, şimdilik sıfatlandıramadığı... Çocuğuna anne olabilir, o çok istediği varisi ondan edinebilirdi. Sanem ile sözleşmeli bir evlilik yapıp hastanede anne karnına enjekte edilmiş bir bebeğe sahip olabilirdi. Ona dokunmak gibi bir maksadı elbette yoktu.

Sanem, çok gençti ve çarpıcı bir güzelliği vardı... Çok tanımasa da annesi sevdiğine göre huyu da iyi olmalıydı. Bu durumda ve zamanda, daha iyi ve eğitilmiş bir anne adayı bulması zordu. Ona durumu kabullenmesi için süre verirken muhasebecisini aradı

ve Sanem'in hesabına, avans mahiyetinde beş yüz bin lira yatırmasını istedi.

Öte yandan Sanem, o lanet adamın odasından çıktığından beri aynı şeyi düşünüp aynı soruyu soruyordu kendine. "Neden ben?" Saatler geçmesine rağmen kendine gelemiyor, öfkesini bastıramıyordu. Bu eve neden geldiğini ve yapması gerekenleri çok iyi bildiği hâlde, gidişat tamamen planlarının dışına çıkmaya başlamıştı. Yaptığı hesapların içinde bu teklif kesinlikle yoktu.

Ayağa kalkarak cama doğru gitti ve bahçeyi izledi. Ali Bey'in babası Cevdet Bey, havuz başında oturuyordu. Sanem'in gözleri kısıldı ve parmakları istemsiz bir şekilde kasıldı. O adamı her gördüğünde aynı şey oluyordu, bünyesi garip tepkiler veriyordu.

Şu an aklı buz tutmuştu. Ne yapacağını bilemese de sakin olacaktı. Büyürken yaşadığı zorluklar, onu sanılandan çok daha kuvvetli yapmıştı. Anne, babasının öldüğü zamanları ve o dönem yaşananları bebek olduğu için hiç hatırlamıyordu. Babasının kendinden beş yaş büyük olan ablası yani halası tarafından, intikam duygusu aşılanarak büyütülmüştü. Belki de bildiği tek duyguyla... Sevgisiz ve soğuk bir kadın tarafından, hücrelerine günbegün işlenmişti nefret güdüsü.

Kalbi defalarca isyana yüz tutmasa bir kalbi olup olmadığının bile farkında olmayacaktı. Onun için kalp, yerini bulamadığı bir kan pompasından farksızdı. Çünkü varlığını hissetmesine hiç gerek kalmamıştı.

Derin soluklar alarak vücudunda oluşan kontrolsüz titremeyi durdurmaya çalıştı. Cevdet Bey'i görüş

alanından çıkararak sırtını cama doğru çevirdi. Nefret tüm bedenini sarmış, soluk alıp vermesi hızlanmıştı. Bunu engelleyemediği için kendine gerçekten çok kızıyordu.

Odasının kapısı tıklatıldığında istemsiz bir şekilde irkildi. O kadar derinlere dalmıştı ki ne zamanın ne de olduğu yerin farkındaydı. Kapıya doğru ilerlerken içindeki savaşın üstünü örtmeye çalışıyordu.

“Sanemciğim? Gelmeyince merak ettim seni.” Nurdan Hanım, bastonundan kuvvet almaya çalışarak ayakta duruyordu. Gözleri oldukça endişeliydi.

“Özür dilerim Nurdan Hanım. Ben...” Ne diyeceğini gerçekten hiç kestiremiyordu. Oğlunun o aptal teklifini kadına anlatıp onun yeniden felç olmasını hiç istemiyordu.

“Yüzün kireç gibi olmuş. Hasta mısın yoksa?” Nurdan Hanım, belki de bu hikâyenin diğer mağduydu. Ona ne kadar kızarsa kızsın, bir tarafı merhamet ediyordu.

Her insanı aynı kategoriye koyup aynı derecede kuvvetli olmasını beklemek, çok büyük adaletsizlik olurdu. Onunla zaman geçirdikçe anlamıştı Sanem. Nurdan Hanım, sevgiye muhtaç ve alışkanlıklarından vazgeçemeyen, zayıf karakterli bir kadındı.

“Hasta değilim. Aşağıya inelim mi? Bahçede biraz egzersiz yaparız.”

“Yok, sen bugün iyi görünmüyorsun. Dinlen biraz.”

“Gerek yok. İyiyim.”

“Peki.” Nurdan Hanım, Sanem’e çok alışmıştı. Onun özveri ile çalışmasını, üstüne düşmeyen hiçbir konuya karışmamasını ve sessizliğini seviyordu. Ancak hep temkinli ve dikkatli olması onu şaşırtıyordu. Mesela bugün... Kendini iyi hissetmediği o kadar ortadayken, neden dik durmaya çalışıyordu? Bu kaygıların altında yatan başka bir sebep olmalıydı. Nurdan Hanım, onun işsiz kalmak istemediği için böyle davrandığını düşünse de bu fikirden hemen uzaklaşıyordu. Onun gibi mesleğini çok iyi icra eden bir fizik tedavi doktoru, havada karada iş bulmaz mıydı?

Bahçeye çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Sabah böyle değildi Sanem. Bir derdi olduğu apaçık ortadayken neden anlatmıyordu? Belli ki canını sıkan ciddi bir şey olmuştu.

“Filiz seni üzmüyor, değil mi Sanem?” Nurdan Hanım, gelininin neler yapabileceğini az çok tahmin edebiliyordu. Ya da Filiz’in annesinin... Sanem çok masum ve düzgün bir kızdı. Onu incitmelerine izin vermemeliydi. Küçük oğlu Turgut, karısına lafını pek geçiremezdi. Bu konuda büyük oğlu Ali’yi de defalarca uyarmış ve Filiz konusunda dikkatli olmasını istemişti.

Ali ise annesinin bu gözlemlerine kendi açısından bakmayı tercih etmiş ve çocuğu için ideal anneyi bulmuştu. Nurdan Hanım, Sanem’i methettikçe Ali onu daha fazla incelemeye başlamış ve kesin kararını vermişti. Sanem doğacak çocuğunun, belki de çocuklarının annesi olacaktı.

Bu dünyada güvenebileceği en fazla beş dostu vardı Ali'nin. Kadın doğum doktoru olan Batur da bunlardan biriydi. Ona aşılama ile ilgili sorular sorduğunda birden fazla bebek olma ihtimalinin yüksek olduğunu öğrenmiş, dudakları keyifle kıvrılmıştı.

"Sanem, sana sordum kızım."

"Pardon... Dalmışım."

"Filiz mi bir şey dedi sana?"

"Yok. Bugün hiç görmedim onu." Nurdan Hanım'ın kuşkulu bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamadı Sanem. Zorlanarak da olsa gülümsemeye çalıştı ve Nurdan Hanım'ın güneşe doğru duran bahçe koltuğuna yavaşça oturmasını sağladı. Biraz önce yere bıraktığı çantayı alarak kremleri çıkardı ve bacaklarına sürmeye başladı.

"Bir derdin var ve bana söylemiyorsun. Yaklaşık dört aydır birlikteyiz, Sanem. En yakın arkadaşım gibi oldun. Ve en sessiz... Bazen senin gözlerinle konuştuğunu düşünüyorum. Beni teselli edişin, yüzündeki ifade..." Sanem, ilk defa süngülerini düşürmek üzereydi. Çünkü hiç tanımadığı bir bakışla karşı karşıyaydı. Nurdan Hanım'ın gözlerine yüklediği şefkat hiç alışık olmadığı, ona tamamen yabancı bir duyguydu. Titreyen ellerini birbirine kenetleyerek durdurmaya çalıştı ve bakışlarını kaçırdı.

"Bugün... Biraz hâlsizim. O yüzden..."

"Emin misin? Bak, ne olursa olsun. Sana yardım edebilirim."

“Nurdan Hanım... Ben, buradan gitsem artık... Siz iyi sayılırsınız. Haftada birkaç kez fizik tedavi merkezine gitmeniz yeterli olacaktır.”

“Ne! Bu da nereden çıktı? Bak, kesinlikle bir şey olmuş işte!”

Sanem, Nurdan Hanım'ın ellerini tutarak, “Sizin iyileşmeniz için buradaydım. Daha fazla kalmam çok manasız olur,” dedi. Ama karşısındaki kadın, bir çocuk gibi mızızlanmaya başlamıştı bile.

“Hayır, iyileşmedim henüz. Bunu sen de biliyorsun.”

Sanem, tam bir şeyler söyleyecekti ki telefonuna gelen mesaj sesiyle dikkati dağıldı. Banka hesabına yatırılan paraya dair bilgi mesajıydı bu. Ne yapacağını bilemeden öylece ekrana baktı ve aklına gelen ilk şeyle ayağa kalktı.

“Bir yere mi gidiyorsunuz Sanem Hanım?” Ali tam arkalarındaydı ve bir süredir konuşulanları dinliyordu. Sanem, tüm ciddiyetiyle dönerek ekrandaki mesajı gösterdi.

“Bunu siz mi yaptınız?” Ali, ekrana bakarak dudaklarını büzdü ve annesine doğru eğilerek yanağını öptü.

“Ben... Böyle bir şeyi asla kabul edemem! Bunu size hemen iade edeceğim! Çalışarak kazanmadığım tek bir kuruşa bile ihtiyacım yok!” Nurdan Hanım, Sanem'in neye kızdığını anlamadığı için oğluna dönerek sordu.

“Ali?”

“Bir şey yok anne. Sanem Hanım’ın hesabına daha rahat olması için bir miktar para yatırttım, hepsi bu.”

“Sanem? Bunda kötü bir şey yok ki kızım.”

“Ben böyle bir şeyi kabul edemem, Nurdan Hanım. Borçlu kalamam. Hem zaten gideceğim, bunu biliyorsunuz.”

Ali onun gideceğini duyunca bozguna uğramıştı. Ondan ne istediğini ve bunun hiç kolay bir karar olmadığını biliyordu. Ama reddedilmeye alışkın değildi. Gözlerini kısarak annesinin üzgün hâline baktı. Ve hiç olmadığı kadar ciddi bir tonla, “Sanem Hanım, bu konuyu odamda konuşabilir miyiz?” dedi. Sanem, Ali’nin yüzüne aynı ciddiyetle bakarken havuz başındaki Cevdet Bey’e kaydı bakışları. Karısına ne kadar da donuk bakıyordu. Bu ailede Nurdan Hanım hariç, herkesten ciddi anlamda nefret ediyor ve hepsini bir kutuda biriktiriyordu.

“Nurdan Hanım, izninizle ben odama çıkmak istiyorum. Siz haklıydınız. Bugün kendimi hiç iyi hissetmiyorum, dinlensem daha iyi olacak.”

Nurdan Hanım başını salladığında, Sanem çoktan eve girmişti. Oğlunun yüzüne bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

“Neler oluyor Ali?”

“Önemli bir şey yok anne. Sanem’i uzun zamandır inceliyorum. Kendi hâlinde ve düzgün birine benziyor. Güzel de...”

“Eeee?”

“Ona evlenme teklif ettim.”

“Ne! Ne yaptım dedin?”

“Onunla evleneceğim.”

“Nasıl? Âşık mı oldun?”

“Mantık evliliği diyelim buna. Düğün masrafları için hesabına para yatırttım. Ona kızdı. Gelinlik falan işte...”

“Oğlum sen çıldırdın mı? Kız delirdi resmen. Ayrıca gideceğim diye de tutturdu.”

“Çocuklarım için oldukça iyi bir anne adayı olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle mi? Sanem, senin gibi düşünmüyor anlaşılan! Oğlum, delirdin mi sen?”

“Peki, sen ne düşünüyorsun anne?” Nurdan Hanım, oğlunun yüzüne düşünceli gözlerle baktı. Bugüne kadar yan yana olması aklına dahi gelmeyen iki insanı birlikte düşündü. Oğlu ne kadar fevriyse, Sanem bir o kadar içe dönüktü. Sanem gibi düzgün ve eğitilmiş birini gelini olarak görmeyi elbette ki çok isterdi. Ancak anlaşılmayacakları gün gibi ortadaydı. Üstelik oğlu çocuk istediğinden falan bahsetmişti. Sevgisi eksik bir evin, fidanı nasıl büyürdü?

“BİLDİĞİN HER ŞEYİ UNUT!”

Sanem, saatlerdir düşünüyordu. İdeallerini, hedeflerini ve yapmak istediklerini... Etrafında o kadar fazla çaresiz insan varken hep aynı şeyi istemişti aslında. Ayşe gibi onların elinden tutabilmeyi... Parası olsaydı, çocuk esirgemedен çıkan ve okumak isteyen kızlar için bir ev açabilirdi. Belki çok büyük olmaya bilirdi ama kaç kişinin elinden tutabilirse o kadarını kâr sayardı. Sonuçta kendisi de zorluk içinde burs almaya çalışmıştı. Halasının durumu oldukça iyi olmasına rağmen o imkânları kullanmamış, kendi gayretiyle okumuştı.

Ali'nin teklifi ne kadar gururunu kırmış olsa da bu teklifi düşünmeden edemiyordu. Hele de Ayşe'nin okumak isteyen kızlar hakkında anlattıklarından sonra... Kendisine teklif edilen parayla onlar için birçok şey yaparken kendisi için de hedefe yaklaşmış olurdu. Fakat neresinden bakarsa baksın çirkinliğin ötesindeki

bu teklife boyun eğmeyi, gururuna bir türlü yediremiyordu.

Kafası bunlarla meşgulken, Nurdan Hanım'a bakmak için odasından çıktı. Oldukça dalgın ve düşünceliydi. Bu yüzden karşıdan gelen Cevdet Bey'i fark etmedi ve ona hızla çarptı. Kendisi gibi adam da afallamıştı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan göz göze kaldılar. Adamın buzdan kaleyi aratmayan donuk bakışları karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Kendini dünyanın efendisi sanan, soyu bir türlü tükenmek bilmeyen adamlardan bir tanesi daha tam karşısında duruyordu!

"Çarptığınız kişi ben değil, Nurdan Hanım da olabilirdi. Lütfen biraz dikkat edin."

"Affedersiniz." Sanem bunu söylerken defalarca yutkunmuş, oldukça da zorlanmıştı. Adamın yanından hızla geçerek öfkesini kontrol etmeye çalışması ise boşa çabaydı.

"Bu arada, ismin neydi senin?" Sesindeki aşağılayıcı tona mı takılmalıydı, gözlerindeki bakışa mı? İçinden ismini söylemek yerine, "Bu hayatı sana zehir etmek isteyenim," diye geçirse de kendini tuttu. Arkasını dönmeden derin bir nefes eşliğinde homurdandı.

"Sanem." Aylardır bu evde olmasına rağmen adam adını öğrenme zahmetinde bile bulunmamıştı. Karısının sağlığını emanet ettiği kişinin ismini yeni merak ediyor olması, karakterini ve Nurdan Hanım'a verdiği değeri tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu.

Nurdan Hanım'ın kapısına hafifçe vurarak kendisini içeriye davet etmesini bekledi. İçeriye girdiğinde

kadın cam kenarındaki tekerlekli sandalyeye oturmuş, dışarıyı izliyordu.

“Neden o sandalyeye oturdunuz?” Sesi olduğundan biraz daha sert çıkmıştı. Çünkü Nurdan Hanım’ın daha kuvvetli olmasını ve o adamın onu görmezden gelişine itiraz etmesini istiyordu.

“Yorgun hissettim.” Yanına yaklaşarak ellerini tuttu ve “Lütfen, kalkın,” dedi. Nurdan Hanım, onun Ali’ye kızgın olduğu için gerildiğini sanıyordu. Bu yüzden inatlaşmadı. Zaten kişiliğinde zerre kadar barındırmıyordu inadı.

Sanem onu zarıfçe koltuğa oturttu ve gülümsedi. Tekerlekli sandalyeyi odanın dışına çıkararak, “Bizim artık buna ihtiyacımız yok,” dedi. Nurdan Hanım’ın karşısındaki koltuğa oturdu ve onun yaptığı gibi dışarıyı izledi.

“Ali’ye çok kızdın, değil mi?”

“Çok...”

“Gitmeni istemiyorum Sanem. Belki farkında değilsin ama geldiğinden beri yalnızlığımı paylaşıyorsun.”

“Oğlunuzla evlenemem...”

“Âşık olmadan evlenmek istememeni anlıyorum... Fakat... Biliyor musun Sanem, evlendiğim zaman gözüm hiçbir şeyi görmeyecek kadar âşıktım Cevdet’e... Mutluluk getirdi mi dersin... Hiç getirmedi...”

“Sorun şu ki... Ben aşka inanmayanlardayım Nurdan Hanım.”

“Ali çalışkan ve dürüştür. Sevdiklerini sahiplenir, hem de fazlasıyla...”

“Mutlaka öyledir. Ama benim para karşılığı satacağım bir hayatım yok.”

“Olur mu hiç? Ali rahat etmen için yatırtmış o parayı.” Sanem, Nurdan Hanım’ın ayrıntıları bilmediğini anlayınca konuşmasını yarıda kesti. Yeni iyileşen bir kadına ne diyebilirdi ki? Sessiz kalmayı tercih ederek ona akşam egzersizlerini yaptırdı ve daha sonra odasına çekildi.

Telefonuna gelen mesaj sesini duyunca, telefonu eline alıp ekrana baktı. Ayşe, bugün Sanem’in yardım ettiği kızın gülümseyen bir fotoğrafını göndermiş ve altına da “Teşekkür ederiz Sanem ablası.” yazmıştı. Fotoğraftaki ışıltılı gözlere uzun uzun bakarken aklına Cevdet Bey’in soğuk bakışları geldi. Bu sefahatinin bir sonu olmalıydı, değil mi? Onun gibi adamlardan bir tanesine acı çektirebilir, bedel ödetebilirse ne âlâydı. Belki de sırf bu yüzden Ali’nin teklifini kabul etmeliydi. Kızlar için bir şey yaparken onun canını yakmayı da başarabilirdi. Başka çareleri, yolları yoktu sonuçta. Bu aileye, bu andan daha yakın olmayabilirdi.

Tüm gece en ince ayrıntısına kadar düşündü ve sabah olduğunda Ali’nin çalışma odasına gidip karşısına oturdu. Günlerden pazar olduğu için evdeydi.

Ali, Sanem’in ürkek gözlerinin ardına gizlediği şeyleri çok merak etse de öğrenmeyi erteliyordu. Yaklaşık dört aydır evlerindeydi ama sesini oldukça az duymuştu. İşini çok iyi yapıyor, annesine özenle bakıyordu. Ayrıca annesindeki gelişme gözle görülür bir şekilde artmıştı. Bir kuğu gibi narin ve kırılgan

duruyordu. Hele de şimdi tam karşısında, söylemek istediklerini söyleyemiyorken...

“Fazla vaktim yok, başlasanız anlatmaya.” Ali, sert ve ulaşılması zor bir ruha sahip olduğunun farkındaydı. Fakat bunu bir türlü engelleyemiyordu. Çoğu zaman kadınlara karşı hissettiği öfke tavan yapıyor, dizginlenemez bir hâl alıyordu. Ve en çok da o anlarda kırıp döküyordu her şeyi... Ne maddi varlığı ne yakışıklılığı ne de yönettiği şirket umurundaydı. Başıbozuk, aksi adamın tekiydi. Öyle olmasa karşısında oturan kızın ne kadar zor durumda olduğunu hissetmesine rağmen onu tersler miydi? Kızın zarif boynundaki damarlar sıkıntıyla inip şişiyor, sıkıntısı boğazına düğümlü olduğu için yutkunmakta zorlanıyordu.

“Dünkü teklifinizle ilgili konuşabilir miyiz?” Başını kaldırabilseydi, adamın yüzünü görebilirdi ama başaramıyordu. Kızgın mıydı? Kim bilir, onun hakkında neler düşünüyordu. Fakat bunların muhakemesini yapacak zamanı ardında bırakmıştı. Özellikle de onu büyüten halası ile yaptığı uzun telefon konuşmasından sonra. Başka çaresi yoktu. Kalbine hançerler saplansa da geçmişin birikintilerini toplayıp gelmişti bu odaya.

“Olur, konuşalım. Ama öncelikle bir konuda uyarlamak istiyorum sizi. Teklifimi kabul edersiniz ya da etmezsiniz. Ancak... Anneme gideceğinizi bir daha söylemeyin lütfen. Daha yeni iyileşiyor ve size çok bağlı.”

Odanın buz gibi havasına kara bir poyraz eklenmiş, duvardan duvara savuruyordu Sanem'i... Yönü kararsız, şiddeti orantısız... Ne kadar inkâr ederse etsin, Ali'nin bulanık bakışlarından ürküyordu.

"Geldim, görevimi yaptım... Siz de karşılığını ödediniz. Ölene kadar burada kalacak değilim sonuçta."

"Dünkü teklifim cazip gelmedi sanırım. Hâlen gitmekten bahsettiğinize göre... Bakın, o parayı önden yatırmamın sebebi rahat olmanız. Kalanı da daha sonra ..."

"Tabii... Sizin için herkes kolayca satın alınılabilir, değil mi?" Deminden beri yere bakan gözleri, ateş içinde Ali'ye yöneldi. Genlerinin büyük çoğunluğu, hatta tamamı babasından etkilenmiş olmalıydı.

"Satın almak mı? Herkesle anlaşılabilir, diyelim buna."

"Peki, benimle nasıl anlaşmayı düşünüyorsunuz?"

"Daha önce bahsettiğim gibi iki milyon dolar, hesabınıza peşin yatırılacak. Sonra tedaviye başlayacağız. Hamile olduğunuzu doktor onayladığında da bir evlilik sözleşmesi. Belki küçük bir nikâh töreni." Derin bir soluk alarak kızarmış boynunu ovuşturdu ve hızla ayağa kalktı. Alay eder gibi evlenmekten bahsediyordu. Bu kadarına izin veremezdi. Bu gerçekten çok kötü bir fikirdi. Halasının onu bu işe teşvik eden sözlerini dinlememeliydi.

"Ne kadar da rahatsınız! Evlilik de nereden çıktı?"

"Merak etmeyin, Sanem Hanım. Ben de sizinle evlenmeye hiç meraklı değilim. Ancak çocuk büyüdüğünde,

seni anlaşılmalı yaptık mı diyeceğiz ona? Mantıklı olun lütfen. Her şey sözleşmede yazılı olacağı için iki taraf da bu konuda tedirgin olmamalı.”

“Peki, çocuğu görebilecek miyim? Yani doğurduktan sonra?”

“Tabii ki. Neticede o sizin de çocuğunuz olacak. İki yıl bu evde, bizimle kalacaksınız. Bu zorunlu. Emzirme süreci falan işte... Sonra yine rahat yaşamınızı sağlayacak bir nafaka talebiyle ayrılacaksınız buradan.”

“Anladım.”

“Kabul ediyor musunuz peki? Tüm bunları ilgiyle dinlediğinize göre fikriniz değişmiş olmalı.” Ali, içinden tüm kadınların aynı olduğunu kendine hatırlattı ve Sanem’in de sadece bir kadın olduğunu tekrarladı.

“Tamam, kabul ediyorum.” Sanem içinse durum çok farklıydı. Bu ailenin içine girmek için biletini eline almış sayılırdı. Böylece aklındakileri daha kolay uygulayabilecekti.

Sanem ayağa kalkarak bile isteye çaresizliğe bulaştırdığı adımlarını hızlandırdı ve kapıya ulaştı. Hiç bu kadar aşağılandığını hissetmemişti. Ali, belki sözleşmeyle değil ama bakışlarıyla, ifadesiyle yapmıştı bunu. Tam odadan çıkacakken gelen ses, olduğu yerde kalmasına neden oldu.

“Ha bu arada, sevgiliniz var mı? Başımı ağrıtmamı istemem. Varsa da ayrılırsınız.” Eli kapı kulpunda asılı kalmıştı ve titreyen bedenine hâkim olmakta zorlanıyordu. Son bir kuvvetle geriye, gözlerinin tam da içine bakan adama doğru döndü.

“Yok.”

“Güzel. Daha önce kimseyle birlikte oldunuz mu?”
Sanem, kendini bir boşluğun içinde kaybolmuş gibi hissediyordu. Ruhu bedenini terk ediyor, utançtan öleceğini düşünüyordu. Daha önce hiç kimse ile böyle konular hakkında konuşmamışken bir yabancıya anlatmak...

“Bu ne biçim bir soru!”

“Tedavi kolaylığı için soruyorum. Kadın doğum doktorunu ona göre yönlendireceğim.” Sanem bu muhabbetin nereye gideceğini gerçekten hiç bilemiyor, ucu sivri bir oktan farksız olan bu bakışlardan ciddi anlamda çekiniyordu. Bu konuşmanın bir an önce sonlanması isteyerek başını “hayır” anlamında salladı. Zira bahsi geçen kadın doğum kelimeleri bile gerilmesine sebep olmuştu. Bu işin sonunda onlar kadar kırılıp döküleceğini, yara alacağını biliyordu. Fakat bilmek, vazgeçmesi için yeterli değildi. Bu yüzden kendi kendine tekrarlardı... Bildiğin her şeyi unut Sanem...

Aslında Ali de farkındaydı ondaki hâlin. Fakat Sanem de önünde sonunda bir kadındı ve dediği gibi olmuştu. Dün her ne kadar öfkeyle çekip gitmiş olsa da sandığından daha sakın bir şekilde geri dönmüştü. Neticede paranın sıcak yüzüne hayır diyemeyen bir cinse aitti. Tıpkı diğer hemcinsleri gibi...

Ama şimdi, bunları düşünmenin hiç sırası değildi. Onun ne kadar bitkin ve üzgün olduğunu gördüğü için üstelememeyi tercih ederek konuyu değiştirdi.

“Bu işi uzatmanın hiç manası olmadığını düşünüyorum.” Çekmecesini açarak çıkarttığı dosyayı Sanem’e uzattı. Sanem, dosyayı eline alıp bir kısmını okuduğunda, kaşlarını hafifçe çatarak Ali’ye baktı.

“Kabul edeceğimden ne kadar da eminmişsiniz, sözleşmeyi hazırlatmışsınız.”

“Temkinli olmayı severim. Okuyun lütfen. Bugün, bu iş, burada neticelensin istiyorum.” Bir süre sessizce yazılanları okudu ve dudaklarını bükerek Ali’ye baktı.

“Hafta sonları dâhil tüm zamanımı bu evde geçireceğimi yazmışsınız. Kesinlikle kabul etmiyorum. Cumartesi günü çıkar, pazartesi günü sabah erkenden burada olurum.”

“Ciddi değilsiniz sanırım. Evli çiftler hafta sonlarını ayrı geçirmezler. Evdekilere ne dememi bekliyorsunuz?”

“O sizin sorunuz! Benim değil. Ayrıca her gittiğim yer için yazılı izin kâğıdı almam gerekiyormuş! Siz kendinize köle arıyorsunuz!”

“Karnınızda benim çocuğumla istediğiniz her yere gidemezsiniz.”

“Hafta sonları?”

“İki haftada bir, sadece pazar günü.”

“Kabul etmiyorum!”

“Cumartesi öğleden sonra gidersiniz, pazar akşamı dönersiniz.”

“Güzel. Anlaştığımıza göre sözleşmeyi düzelttirin. Ve hepsini harfiyen ekletin.”

“Bir saat sonra odamda olun lütfen. Yeni hâliyle imzaları atalım.”

Sanem, Ali’nin kararlı ve ne istediğini bilen gözlerine bakarak son kez düşündü. Bu, oyun olmaktan çok öteydi. Dünyaya getirecekleri bir çocuktan bahsediyorlardı. Bir saat sonra o odaya geri döndüğünde, kendine uzatılan kalemi tereddütlü bir şekilde alarak halasının dediklerini anımsadı. Önünde duran kâğıtları hızla gözden geçirdi ve imzaladı. Kalemi masaya bırakırken Ali’nin keyifle kıvrılmış dudakları ve zafer kazanmış ifadesi dikkatini çekti. İçinde ona karşı bilinenip duran duyguya bugünü de ekleyerek gözlerini hafifçe yumdu ve ayağa kalktı.

“Yarın için doktordan randevu alacağım. Kendisi aynı zamanda çok yakın arkadaşım olur. Batur İlgen.”

Sanem başını salladı ve daha fazla bu adama tahammül edemeyeceğini düşündüğü için odadan hızla çıktı. Ali arkasından gülümserken onu zorlamaması gerektiğinin farkındaydı. Buna çok emindi, kendini kuvvetli sanan zayıflardandı Sanem. Ancak yüzüne vuracak değildi. Hele de hedefine bu denli yaklaşmışken... Çocuğunu dokuz ay karnında taşıyacak olan kadının rahat etmesi için elinden geleni yapacak, gereksiz tartışmaların içine girmeyecekti. En azından şimdilik böyle düşünüyordu.

“İÇİMDEKİ YABANCI”

Onunla koridorda karşılaştığımızdan beri kendimi çok kötü hissediyorum. Kafamda hep aynı döngü... Aynı soru ve aynı cevap... Ne yapıyorum ben? Biraz sonra hiç hayalimde olmayan şeyler yaşayacağım. Vücuduma dokunacaklar... Dün, bana kimseyle birlikte olup olmadığımı sorduğuna göre bu konuda daha temkinli olacaktı diye düşünüp, kendimi teselli etmeye çalışıyorum. Ancak... İtiraf etmeliyim ki olmuyor. Hiçbir şey duygu durumumu düzeltmeye yetmiyor.

Korkuyorum... Çok çok korkuyorum... Hem yanacağım hem yakacağım günler kapıda... Yaşadıklarım, yaşayacaklarımın garantisi gibi... Hazır mıyım, ömür boyu sürecektir bu gelgitlere? Kafam karmakarışık... Tıpkı yerini bugün bile anımsamakta zorlandığım kalbim gibi... Her şey bir yana, ufacık bebeğe bunu nasıl yapacağım ben? Bir makine gibi onu kanımla besleyip, büyütüp, doğurduktan sonra emzirip, emek verip geride bırakabilecek miyim?

Belki de... Belki de... Neyse... Bunları daha sonra düşünürüm nasılsa...

Gözleri, esmer teninin içinde parlamaya çalışan bulanık bir fener gibi... Ne yön gösteriyor ne de ışığı net... Aksine, aşağılayan bakışları beni daha da korkularımın içine sürüklüyor ve aciz kılıyor... Bu da yetmezmiş gibi yüzündeki güç gösterisi, paranın ne kadar adi bir şey olduğunu binlerce kez kanıtlıyor insana. Ve ben... Ne yazık ki o adi şey kadar adileşeceğim birazdan...

O ne kadar dik duruyorsa benim omuzlarım bir o kadar çökük... Ama bugün... Sadece bugün... Anı olduğu için... İntikamın böylesini hayal etmediğim için...

"Geç kaldın."

"Evet... Olabilir."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Sizce?" Her şey öyle açık ki... Onu öldürmek istiyorum, yüzünden belli oluyor o da beni öldürmek istiyor... Kendisine karşı gelen insanlara alışık olmadığı kesin. Bakışları, benim boyun eğmeyi bilmeyen başımı koparmak ister gibi... Dünyanın en kötü anne babası olacağımız ortadayken çocuk yapmak için hastaneye gitmemiz trajikomikten de komik! Arabada suskundum... Konuşmak yerine, hiç yaşamadığım çocukluğumla vedalaştım... Acılarımı, zayıflığımı ve kayıplarımı yollara döküp içimde sadece nefreti bıraktım... Her geçen gün daha da bileyeceğim etrafa akıtacağım o sonsuz duyguyu...

Bu, benden çok halamı rahatlatacaktı. Son nefesini vermeden önce belki de ilk defa yüzünün güldüğünü görecektim...

“İnmeyecek misin?” İnmeli miyim? Gerçekten yapmak istiyor muyum bunu? Haydi be Sanem, kimi kandırıyorsun? Bugüne kadar neyi istedin ki sen? Dayatmalarla büyütülüp yabani bir kediye dönüştürülen sen değilmişsin gibi...

Hastaneye adım attığımızda yutkundum... Elimde değil, başıma gelecekleri az çok biliyorum. Bakışlarım Ali'ye kaydıığında yüzünde ilk defa insani bir ifade belirdi ve beni teselli etme ihtiyacı duydu.

“Batur, çok iyi bir doktordur. Hem, kendini kötü hissedersen daha sonra da gelebiliriz.” Ahhh! Nefret ediyorum! Bundan kastının ne olduğunu tabii ki anladım. Topunuzun canı cehenneme! Ön yargılarınızın hiçbirisi umurumda değil! Beni tedirgin eden tek şey, hiç yaşamadığım bir şeyle karşı karşıya kalacak olmam. Hem de doktorumu seçme özgürlüğüm bile yokken.

Doktorun odasına girdiğimizde onların çok yakın iki dost olduklarına şahit oldum. Bu, galiba beni daha fazla sinirlendirdi. Adamın yüzündeki kararsız ve merhametli ifadenin beni utandırdığı tartışılmaz bir gerçek... Bugün sadece tetkiklerimizi yapıp, aşılama için uygun olup olmayacağımıza bakacakmış. Karnımdan ultrasonla bakacağı için kendimi inanılmaz iyi hissettiğimi inkâr edemem. Ultrason tarafına geçerken yanımda sadece doktorun olmasının beni rahatlattığı kesin. Ancak yine de o koltuğa oturmak acayip huzursuz etmişti beni.

“Sanem Hanım, rahat olun lütfen...”

Adamın öyle güven veren bir hâli var ki kızamıyorum. Zaten tüm bunları kabul edip buraya gelen ben iken, onu

ne ile suçlayabilirim ki? O, sadece işini yapmaya çalışan bir doktor.

Elindeki jeli karnıma sürdüğünde iğrenmeyle karışık irkildim. Sıcak tenime buz değmiş gibiydi... Ultrasondan gebeliğe uygun olup olmadığımı yokluyor... Vücudumun bir kısmını kiralarırken duygularımı yok saydığım için berbat hissediyorum...

"Bir sorun yok. Her şey yolunda görünüyor. Test sonuçları yarın çıkar. Bir aksilik olmazsa üç gün sonrada aşılamayı yaparız."

Adamın yüzüne nasıl baktığımı bilmiyorum. Ama bu durum onun da canını sıkmış olmalı.

"Sanem Hanım, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz? Bir doktor olarak bunu sormak zorundayım. Çok gençsiniz henüz..."

Bu nasıl soru? Elbette emin değilim! Vazgeçmem an meselesi iken ne anlamı vardı bu aptal soruların? Buradayım ve ne yapılacaksa yapılsın, bitsin telaşında! Tabii bu vesveseleri kimseye belli etmek zorunda değildim. İçimdeki yangına tezat, dışarıya yansıyan sesim buz gibiydi.

"Eminim. Sorun yok."

Hâlbuki... İçimde kuytulara gömdüğüm, çıkartmaya korkup gün yüzü göstermek istemediğim, prangalara mahkûm ettiğim ne çok sorunum var... Doktorun tüm bunları anlamış gibi göz bebeklerimin içine sıkıntıyla bakması, beni daha hızlı bir şekilde boşluğa sürüklüyor. Neden yapıyor ki bunu?

"Peki... Yarın haber veririm size."

“Teşekkür ederim.” *Adamın içine sinmeyen bir şeyler var. Hâlinden, tavrından hatta gözlerinden belli.*

“Sanem. Bak, Ali benim çok yakın dostum. Kardeşim gibi. Ama... Burada, bu mesleği yaparken benim için en önemli şey, hastalarımın hem bedensel hem de ruhsal sağlıkları... Demem o ki... Eğer kendini kötü hissedersen ve vazgeçmek istersen... Açıkçası... Ali bana bebek isteğinden bahsettiğinde ben yaş olarak daha olgun birini görmeyi bekliyordum.”

“Batur Bey... Dedim ya, sorun yok. Çok teşekkür ederim.”

Bedel ödemededen sahip olamayacağı şeyler vardı bu hayatta. Bu da o anlardan biriydi. Odadan çıkarken bir duvar gibi karşımdaydı... Arabaya binerken de... Başımı cama doğru çevirip derin bir soluk alarak neden böyle karmakarışık olduğumu düşündüm.

“Sanem? İyi misin? İzninle artık sizli bizli konuşmayı bırakmak istiyorum.”

“İyiyim.”

“Yemek yiyelim mi? “

“Yok, eve dönmek istiyorum.”

“Sanem?” *Ona doğru döndüğümde trafik ışıklarının önündeydik ve yanan renk kırmızıydı. Aklındaki sorular, gözlerinde ışıldıyordu. Aslında bazen ben de kafamdaki sorularla başa çıkamıyorum. Çoğu kez, kendi kendime fısıldıyorum. Kim ne yaparsa yapsın, sana ne Sanem? Herkes kendi yaptıklarının vebalini taşımayacak mı? Hem, kalbimin kuytularında saklambaç oynayan çocuk, hiç gün yüzü görmedikten sonra... Ben, “Sevgili ben”i bulamadıktan sonra...*

Geçmiş, geleceğe karışıp intikamını alsa ne olurdu ki? Sonra intikam denilen şey, alındığında rahatlatıyor muydu insanı? Gelip geçiyor muydu tüm sıkıntılar?

“Neden kabul ettin? Sadece para için mi?”

“Başka ne olabilir?”

“Çok genç ve güzelsin. İsteseydin...”

“Çok zengin biriyle de evlenebilirdim. Değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Evlilik bana göre değil. Paylaşmaktan nefret ederim. Hayatıma yapılacak en ufak müdahale bile beni delirtmeye yeter. En azından bu yaşımdan sonra özgür olmak istiyorum.” Ali onu şaşkınlıkla dinlerken kafasındaki sorular çoğalmıştı. Önceden özgür değil miydi? Ne kadar kuvvetli durmaya çalışırsa çalışsın, o bir genç kızdı ve bu haftanın zor geçeceğini biliyordu. Bu yüzden daha fazla üstelemeden sustu ve ışığın yeşile döndüğünü görünce arabayı kullanmaya devam etti.

Oturdukları ev, şehrin ne tam olarak içinde ne de dışındaydı. Etrafı yeşil, havası temizdi. Denize yürüme mesafesiyle on dakika olması da başka bir iyi yanıydı. Sanem arabadan inerek etrafına bakındı ve bahçede oturan Nurdan Hanım’a odaklanarak ilerledi. Ali’nin arkasından geldiğinin farkında bile değildi.

“Merhaba Nurdan Hanım, nasılsınız?”

“Sanem, Ali... Hoş geldiniz. Nerelerdeydiniz?”

“Kahvaltıyı dışarıda yapalım dedik anne.”

“İkiniz, beraber, öyle mi?”

“Öyle.”

“Sanem, bu Ali’nin evlenme teklifini kabul ettiğin anlamına mı geliyor?” Sanem, Nurdan Hanım’ın merakla cevap beklediğini görünce dayanamadı ve içinden hiç gelmese de gülümseyerek, “Evet,” dedi.

“Ah çocuklar... Gerçekten çok sevindim. Umarım çok mutlu olursunuz.”

Ali, annesinin ona doğru açılmış kollarına daha fazla kayıtsız kalamadı ve ona sarıldı. Elini Sanem’in beline koyarak onu kendine doğru çekti ve yüzüne düşen bir tutam saçı özenle kulağının arkasına doğru öteledi. Yüzüne yapıştırdığı sahte gülüşün Sanem’i kızdırdığının farkında olarak annesine döndü.

“Sonunda ikna ettim.”

“Bir şeyi kafana taktığında hiç kurtuluşu yok, değil mi Ali? Peki, sen Sanem? Anlat bakalım, nasıl ikna etti ?”

Hiç beceremediği bir şeydi bu. Yalan mı söyleyecekti? Çelikleşen bakışlarını Ali’ye çevirerek bir süre sustu. Nefret hissinden başka bir şey duymadığı hâlde aşk cümleleri kuracak değildi.

“Sadece... Her şeyin daha güzel olacağına inandırdı beni.” Nurdan Hanım, karşısında duran ikiliye uzun uzun baktı ve o güzel yüzünü gülümseyerek güneşe doğru çevirdi. Aralarında ne olup bittiğini tam olarak bilmese de hiçbir şeyin şu andaki gibi kalmayacağına emindi. Eskilerin dediği gibi... Ateşle barut yan yana durur muydu hiç? Oğlu bu kadar yakışıklı, Sanem ise su damlasından farksızken birbirlerine uzak

durmaları hiç mümkün görünmüyordu. Ama yine de içine sinmeyen bir şeyler vardı. Bunu çok net bir şekilde hissediyordu.

Zaman, hırçın bir kısrak gibi hızla geçmiş ve yaptırdıkları tahlil sonuçları çıkmıştı. Doktor Batur, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip onları birkaç gün sonra aşılama için hastaneye çağırmıştı.

Bugün Sanem'in hafızasına hatırlamaktan nefret edeceği, her anışında kalbine hançer yemiş gibi hissedeceği günken, Ali için durum ne kadar da farklıydı. Heyecanla anımsayacağı bir zaman diliminin içindeydi

Karnına giren ani sancı ile irkildi. Tıpkı ruhu gibi vücudu da hazır değildi içindeki yabancıya. Bedeni ona ait değilmiş gibi, kiralık bir paçavraymış gibi hissediyordu. Bazen gıcık bir uyuşma, arada her ne varsa söküp atma arzusu... Bu kararı alırken zor olacağını tahmin etmişti ama bugün kuvvetli olmak istemiyordu... Gözyaşları başına buyruk hareket etmeye başlamıştı bile. Yanağından çenesine, sicim gibi ince ve süratli akarken sebebi yalnızlığına dairdi. İçindeki küçük kız çocuğunu yolculuyordu sanki... Genç kızlığa vedanın öyle fütursuz, öyle can yakan, öyle korkak hâlindeydi ki susmak dışında ne yapması gerektiğini hiç kestiremiyordu.

Aşılama yapılmıştı ve geriye sadece beklemek kalmıştı. Bu dönem içinde Ali, onun çalışmasını istemediği için otelde kalmasını istemişti. Son derece kibar ve düşünceli davranıyor, orada rahat etmesi için her şeyi ayarlıyordu. Batur, bu konuda onu hem fırçalamış

hem de net bir dille uyarmıştı. Sonuçta Sanem, onun çocuğunu taşıyacak ve anne sıfatını üstlenecekti.

Nihayet yaklaşık iki haftalık bekleme süreci tamamlanmıştı, Ali'nin heyecanla beklediği şey sonuçlanmıştı. Sanem hamileydi...

Ali'yi ilk defa içten bir şekilde gülümserken görmüştü Sanem. Fakat aynı memnuniyet kendisi için geçerli değildi. Son yaşadıkları gerçekten çok ağır gelmişti. Evlenmeden, kimseyle birlikte olmadan hamile kalmak... Kırgındı ve aslında kimsenin yüzünü görmek istemiyordu.

Ancak el mahkûm, dün o eve geri dönmüştü ve Ali'nin çalışma odasında idi. Tek tesellisi, yakında hepsinin canına okuyacak olmasıydı. O günü gerçekten iple çekiyordu.

“Kimliğini verirsen nikâh işlemlerine hemen başlayabiliriz.”

Uzatmaya gerek yoktu. Çantasından kimliğini çıkararak masanın üstüne bıraktı. Nefes alamadığını hissediyordu. Sulanmaya yüz tutmuş gözlerini durdurmayı bir becerebilseydi... Başaramıyordu, oluyordu işte. Son zamanlarda zıvanadan çıkan şeylerin ardı arkası kesilmiyordu. Bu bir sabır testiyse Sanem de son zerresine kadar tükenmişti. Karnında büyüyecek yabancından, karşısındaki adamdan ve hissettiği adi duygudan bir an önce kurtulmak dışında hiçbir isteği yoktu. Şimdilik!

Sadece bu da değildi... Ali, akşam herkesin içinde ve aniden, salonun orta yerinde evleneceklerini açıklamıştı. Hem de hiç kimseyi umursamadan! Babası

Sanem'in yüzüne para düşkününü, basit bir mahlûk gibi bakarken kardeşi gülümsemekle yetinmiş; evin şımarık gelini ve annesi ise keskin bakışlarını üstüne yöneltmişti. Sanem'in onları umursayacak hâli yoktu. Bilakis, diş bilemek için can atıyordu. Ama gözleri başka bir yöne kaydığında ister istemez duraksamıştı.

Nurdan Hanım'ın onu sevdiğini biliyordu. Ancak yine de kadının tuhaflaşan yüzüne bir kırgınlık sirayet etmişti. Fazla beklemeden, yanına giderek ona odasına çıkmayı teklif etti. Filiz'in yanından geçerken kulağına fısıldadığı, "Neyse, bu eve kapağı atmayı başardığına göre... Nurdan Hanım ile uğraşacak başka birini bulup kurtulursun!" lafını duymasına rağmen duymazlıktan geldi. Kimseyle uğraşacak hâlde değildi.

Nurdan Hanım'ın koluna girerek onu merdivenlere yöneltti. Yukarı çıkar çıkmaz odanın camlarını açtı ve içeriye temiz hava dolmasını sağladı.

Nurdan Hanım, cam kenarındaki, kolları ahşap koltuğa oturarak Sanem'in ellerini sıkıca tuttu ve karşısında duran koltuğa oturmasını istedi.

"Sanem... Bak kızım, Ali evleneceğinizi söylüyor ama senin yüzünden düşen bin parça. Oğlumu tanırım ben, o her adımını düşünerek atar. Seni de tanıdım az çok. Yüzünde aşktan öte şeyler var... Acı? Çaresizlik? Ama aşk yok kızım! Seninle daha önce de konuşmuştuk. Aşk her zaman mutluluk getirmiyor. Ama mantık evliliği desen sizdeki o da değil. Bu işte başka bir şeyler var. Anlat artık bana. Söz veriyorum, tepki vermeyecek ve kimseye anlatmayacağım."

Sırtı kapıya dönüktü ve kapının açık olduğunu bilmiyordu. İçinde birikenleri Nurdan Hanım'a veya bir başkasına anlatsa bir nebze olsun rahatlardı. Ancak yapamazdı... Bu, kendi içinde dönen bir oyundu.

"Anneciğim, Sanem'i sıkıştırmayı bırak. Ben sana anlatırım." Ali'nin bakışları, Sanem'in üzerindeydi ve gözdağı verir cinstendi. O an, Ali'nin keskin bakışlarından ürktüğünü hissetti. İşinin kolay olmayacağını biliyordu ama Ali de Sanem'in kolay lokma olmadığını bilmeliydi.

"Ben kötü bir evlilik yaptım ve uzatmadan bitirdim. Ama bu, baba olma isteğimi hiçbir zaman köreltmedi. Ve Sanem'i senin yanındayken çok inceledim. Ondan hoşlanmaya başladığımı hissettiğimde konuştum. İlişkimiz başlayalı kırk gün oluyor ve bu süreçte onu daha iyi anladım. O benim çocuklarımla annesi olmaya layık bir kadın. Uzatmanın manası olmadığı gibi her evlilik aşkla başlayacak diye bir kural da yok. En kısa süre içinde nikâhımızı yapacağız."

"İyi de oğlum..."

"Anne, lütfen! Bu konuyu kimseyle tartışmayacağım. Aynı şekilde Sanem'in de bu konuda insanlara açıklama yapmasını istemiyorum. Anladın mı Sanem?"

Tüm vücudunu titreten bu lanet his de nereden çıkmıştı? Para dediğin meret bu kadar mı şımartırdı insanı? Başını öne eğerken sessizdi Sanem. Hayatı, kelimeleri alınmış; cümleleri yok olmuş bir romana dönmüştü...

"Ali! O mendebur bakışlarını kızın üstünden çek! Yoksa Allah yarattı demem, bastonu kafana

geçiriveririm. Beni bilirsin! Taşıdığın o aksi damarın anasıyım! Bunu hiç unutma!”

Ali kaşlarını hafifçe kaldırarak zorlama bir tebesüm yaydı dudaklarına. Hafifçe eğilip, annesini saçlarından öperken fısıldadı.

“Sen bunlara kafanı takma. Bir yuva kurmak istememin neresi kötü? Sanem’i mi sevmedin yoksa?”

“Ne münasebet! Bak densize! Ben sadece üzülmenizi istemiyorum, hepsi bu. Mutsuz bir evliliğin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Hem senin de tecrübe etmişliğin var bunu. Yanlış kararlar vermeyin yeter.”

“İNSAN DEDİĞİN HER ŞEYE ALIŞIR MI?”

Sanem, sabahın erken saatlerinde uyanarak kendini bahçeye atmıştı. Bahar, doğanın isyan hâli gibiydi. Her yanı şenlik yerine çevirmeden rahat durmuyordu. Etraftaki çiçeklere, bahar dallarına uzun uzun bakarak nefes almaya çalıştı. Zira içeri girdiği an, boğulacağını sanıyordu.

Yağmurun ne zaman yağmaya başladığının ya da ne kadar ıslandığının hiç farkında değildi. Bir put gibi öylece boşluğa odaklanmıştı.

Bugün mutlaka halasını görmeye gitmeliydi. Hem belki Ayşe'ye gidip geceyi onda geçirebilirdi. Nasıl olsa hafta sonu olduğu için Nurdan Hanım rehabilitasyon merkezine gitmeyecekti. Ona günlük fizik hareketlerini yaptırdıktan sonra rahat rahat dışarı çıkabilirdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen!” Hemen arkasındaki hiddetli sese, koluna uygulanan basınç eşlik ettiğinde dudaklarından korku dolu bir inilti çıktı. Bal

rengi gözleri ağladığı için yeşile dönmüştü ve cam gibi parlıyordu. Ali onun canını yaktığını anladığı an, ateşe değmiş gibi hızla çekti elini.

“Çabuk içeri gir, yoksa hasta olacaksın! Hamile olduğunu nasıl unutursun!”

Başka zaman olsa Sanem ona haddini bildirirdi. Ama son zamanlarda yaşadıkları çok ağır gelmişti. “Hamile” kelimesini birkaç kez tekrarlayarak derin bir soluk aldı. Gökten düşmüş gibi evlenmeden, kimseyle birlikte olmadan hamile olmak... Sinirleri iyice bozulmuş olmalıydı artık. Yüksek sesle, ardı arkası gelmeyen kahkahalar atmaya başladı.

“Hamile ha...Demek hamileyim...” Ali onu saçakların altına çekmişti ama hâlen sırılsıklamdı. Görünüşe bakılırsa Sanem’in sinirleri hallaç pamuğuna dönmüştü. Elini tutarak eve doğru hızlı adımlarla yürüdü ve merdivenlere yöneldi. O sırada Filiz ve görmekten hiç hazzetmediği annesi Songül Hanım aşağıya iniyorlardı. Sanem’e attıkları küçümseyen bakışları gördüğünde Ali’nin öfkesi hepten artmıştı. O an tepki vermese de bu konuda daha sonra hadlerini bildirecekti onlara. Tabii onlar sabretmeyi bilseydiler!

“Sanem! Ne bu hâlin? Sıçana dönmüştün resmen.” Filiz’in bu çıkışına annesi kahkahayla eşlik etti.

“Sahiden... Sabah sabah bu vaziyetiniz de nedir? Bu beklenmedik aşka da bakın hele.” Ali’nin bir eli Sanem’in elini sıkıca kavramış, boşta kalan eli ise yumruk hâlini almıştı. Sesi en az onlar kadar alaylı, tonu ise tıslar gibiydi.

“Filiz, annene bu evde misafir olduğunu hatırlat bence. En hazzetmediğim şeydir imalı konuşmalar, bilirsin. Ve tabii sinirlendiğimde neler yapabileceğimi de...”

Birkaç merdiven çıktıktan sonra durdu ve renkleri kaçmış iki kadına arkasını bile dönmeden seslendi.

“Sanem’e karışan, onu kıran ve ona en ufak bir imada bulunan karşısında beni bulur, bunu iyi bilesiniz!”

Kardeşinin hatırı olmasaydı her ikisini de kolundan tuttuğu gibi dışarı atardı ama yapamıyordu. Garip bir şekilde kardeşini ele geçirmişlerdi. Onun bu zayıflığı, ciddi anlamda canını sıkıyordu. Annesi söylemese de felç geçirdiği gün bu evde bir şeyler yaşanmıştı. Nurdan Hanım, küçük oğlunu mutsuz görmemek için anlatmıyordu ama Ali, sabretmeyi sever ve planlı hareket ederdi. Önünde sonunda bu iki para meraklısı şarlatanı evlerinden göndermenin bir yolunu bulacaktı.

Sanem’in odasının önüne geldiklerinde, “Bir daha sakın böyle bir şey yapma. Hastalanırsan bebeğe de zarar verebilirsin. Hemen üstünü değiştir,” dedi.

“Emredersiniz.”

“Saçmalama!”

“Bu arada, öğleden sonra halama gideceğim.”

“Şükrü bıraksın seni.”

“Gerek yok. Kendim giderim.”

“Sana fikrini sormadım.”

“Ah tabii! “

“Bak! Bu sabah yeterince gerildik. Git halanı gör, biraz açıl. Sonrada Şükrü’yü ara, gelip seni alsın.”

“Bugün öğleden sonra ve yarın izin günüm, hatırlarsanız. Malum hafta sonu.”

“İzin günü? Hamileyken? Üstelik evlenme arifesindeyken mi?”

“Ne yani? Hapis miyim ben? Böyle bir şeyi kesinlikle kabul etmiyorum! Bu konuyu konuşmuştuk. Hem sözleşmede bununla ilgili bir madde de var! Cumartesi öğleden sonra gidip pazar akşamı döneceğim.”

“Beni zorluyorsun!”

“Baştan nasıl konuştuysak öyle olacak!”

“İçeri gir ve üstünü değiştir, daha sonra konuşalım.”

Sanem sinirle odasına girip kapıyı kapattı. Dayanacak gücünün kalmadığını hissediyor, içinden buradan kaçıp gitmek geliyordu. İyi de nereye? Karnındaki yabancıyla hem de! Banyoya geçerek soyundu ve sıcak duşun altına girdi. Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Vücudu pelteleşmiş, uykusu gelmişti. Bornozuna sarılarak yatağına uzandı. Sadece beş dakika uyuma niyetindeyken aradan iki saat geçmişti. Ne kapının çalınmasını duymuştu ne de Ali’nin içeriye girdiğini...

Sanem, normalde çok dakik olduğu için gecikince Nurdan Hanım merak etmiş ve durumu Ali’ye söylemişti. Ali, onun inadı tuttuğu için odasından çıkmadığını düşünmüştü. Ancak yine de kontrol etme ihtiyacı duyarak odasının kapısını çaldı. Herhangi bir

ses gelmeyince odanın kapısını yavaşça açtı ve içeri girdi. Bir melek kadar masum ve güzeldi, derin derin uyuyordu Sanem. Üzerine battaniyeyi örtterek sessizce onu izledi. Onu anlamıyor değildi. Neticede genç bir kızdı ve kendine göre hayalleri olmalıydı. Sonra başka bir şeye dikkatini verdi... Sanem'in yüzünde her zaman garip bir hüznün vardı ve bu, uyurken bile silinmemişti. Doğarken, hüznü yüklenip mi gelmişti dünyaya?

"Ali?" Nurdan Hanım bastonundan yardım alarak odaya girdiğinde, oğlunu Sanem'i izlerken bulmuştu. Ali hiçbir zaman duyguları hakkında konuşmazdı. Belki de Sanem'e âşıktı ve bunu söyleyemiyordu.

"Uyumuş."

"Hasta mı acaba?"

"Bilmem, belki."

"Baksana oğlum alnına. Ateşi olmasın!" Ali, elini onun alnına bırakırken rahattı. Annesi haklıydı, az da olsa ateşi vardı Sanem'in.

"Biraz var. Sabah ıslandık, ondan oldu sanırım." Sanem gözlerini zorla da olsa açtı ve ilk önce Nurdan Hanım'ı sonra da Ali'yi yatağının etrafında gördü. Pank içinde doğrulmaya çalışırken üstünde bornoz dışında hiçbir şey olmadığını fark etti. Battaniyeyi hangisi örtmüştü peki üstüne? Nurdan Hanım o hâliyle örtemeyeceğine göre kesinlikle Ali örtmüştü. Battaniyeyi iyice üstüne çekerek oturur pozisyona geldi.

"Sanem, iyi misin kızım?"

"Özür dilerim Nurdan Hanım, ben uyuyakalmışım."

“Olur mu hiç kızım? Ali doktora götürsün mü seni? Ateşin varmış.”

“Yok, iyiyim ben. Üstümü giyinip hemen gelirim odanıza. Bugünkü hareketlerimizi ve masajımızı yaparız.”

“Daha neler... Dinlen bugün. Pazartesi yaparız ne yapılacaksa. Hem sayende daha iyiyim artık.”

Ali, ayağa kalkarak cama doğru gitti. Onu daha fazla utandırmak istemiyordu. Yüzü kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Sanem'deki duygu değişiklikleri ve yorgunluğun bir sebebi de içinde taşıdığı bebektir. Sanem'in doktoru Batur, Ali'yi hormonlar konusunda ciddi şekilde uyarmıştı.

“Halama gideceğim. Hazırlanayım ben...”

“Dediğim gibi Sanem, git ve akşam olduğunda eve geri gel.”

“Allah Allah! Bırak kalmak istiyorsa kalsın, özlemiştir kız.”

“Bu konu tartışmaya açık değil anne. Onun evi artık burası.”

“Seni tanıyamıyorum Ali. Beni çok şaşırtıyorsun.”

Ali, ona karşı neden bu kadar katı olduğunu bilmiyordu. Bir tarafı böyle bir teklife evet dediği için kızgındı belki de... Kendini onun yerine koydu. Böyle bir teklifi hangi durumda kalsa kabul ederdi? Belki sevdiklerinden birinin hayatı için...

Ama bildiği kadarıyla Sanem'in halasından başka akrabası yoktu. Öyle ise niye kabul etmişti bu teklifi? Sadece para için mi? Aslında onunla ailesiyle ilgili hiç

konuşmamışlardı. Halasının adını bile bilmiyordu. Nüfus idaresindeki tanıdığından onun vukuatlı nüfus örneğine baktırmıştı ve orada babasının öldüğü, annesinin ise yaşadığı yazıyordu. Onu halası büyüttüğüne göre annesiyle hiç görüşmüyor olmalıydı.

“Sanem, sen bakma Ali’ye. Kalk hazırlan. Şoför seni halana bıraksın kızım. Bu hafta sonunu sakince geçir. Dinlen.”

“Anne lütfen.”

“Teşekkür ederim, Nurdan Hanım. Sanırım buradan biraz uzak kalmam hepimize iyi gelecek.”

Sanem banyoda giyindikten sonra odaya geçti. Dışarı çıkmak için hazırlanırken Ali peşindeydi. Nurdan Hanım oğlunun tuhaf davranışlarını gerçekten hiç anlamasa da mutlu olmaları için dua etti. Elinden başka da bir şey gelmiyordu zaten.

“Şoför bırakacak seni.”

“Fark etmez. Hatta iyi olur.” Ali, Sanem’in odasının kapısının önündeydi. Sanem ise içeride. Onun itiraz edeceğini sanmakla yanılmıştı.

“Dediğim gibi, hazırlanmalıyım.” Bakışlarını Sanem’in bezgin yüz ifadesinden alarak karnına yöneltti.

“Kendine ve ona dikkat et.”

“Görüşürüz.”

Özgürlüğün kıymetini daha iyi anlamak için olduğu yerde durdu ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Bulutların mavisine, harelenmiş beyazına baktı. Sonra isteksizce geriye doğru döndü... Son beş ayını

geçirdiği o kasvet ve ibret evine bakarken hiç gocunmadı. Tekrar yaşansa yine aynı şeyi yapar, aynı iğrenç kararla onları can evinden vurmaya hazırlanırdı!

şoföre gideceği yeri tarif ettikten sonra gözlerini kapadı ve kısa bir süre de olsa uyudu. Bu zaten güçsüz olan bedeninin iyice pelteleşmesine sebep oldu. Arabadan indikten sonra hâlsiz adımlarına eşlik eden gözyaşlarıyla halasının evine doğru yürüdü. Kapıda onu beklediğini görmek kötü hissettirmişti. Zayıf bedenini bir an önce onun kollarına bırakmak istiyordu. Tanıdđı tek akrabasıydı o. Saçlarını usul usul okşamasına, şefkatiyle kalbini bürümesine ihtiyacı vardı. Onun ışığı Sanem'in karanlığını söndürebilir, içini aydınlatabilirdi... Ama o hiç birini yapmıyordu...

Sanem'i büyütürken son derece titiz davrandığı doğruydu. Yemek hep aynı saatte yenmiş, dersler aynı saat aralığında çalışılmış ve banyo haftanın hep aynı günlerinde yapılmıştı. Ama saçları taranırken o el hiç saçların arasına karışmamış, teni tenini okşamamıştı... Onu neden büyüttüğünü, böyle bir sorumluluğu neden aldığını bile anlamıyordu çoğu zaman.

"Hoş geldin." Kuru, can yakan bir "hoş geldin" ve gözlerinde intikam pırıltıları. Duraksadı ve başından geçen her şey için okkalı bir küfür savurdu. Nasılsa o küfürlerin hepsi laldı. O ve evren dışında kimse duyamazdı.

"Hoş buldum hala. Nasılsın ?"

"Daha iyiyim. Çok daha iyi."

"Tabii... Değil mi?"

“Bırak imalı konuşmayı Sanem. Önünde sonunda bir çocuğun olacaktı. Bu nemrut ve suratsız hâlinle bal olsan yenmezsin. En azından bu işi kolay yoldan halletmiş oldun. Bebekler ne olursa olsun sevilir. Ona kin besleyecek değiliz. Biz onu sevip büyütürken onlar da acı çekecek. Bizim çektiklerimizin yanında o kadar da olsun. Bize bir nefes borçlular.”

“Tahsilat zamanı diyorsun.”

“Bir bakıma. Lanet olsun Sanem! Şu iğrenç ifadeyi sil yüzünden! Sen tecavüze uğramadın! Tıbbi bir operasyon geçirdin, hepsi bu!”

“Tıbbi operasyon! Kahretsin! Neler hissettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok!”

“Elbette var! Belki de o aptal genç kızlık hayallerinden kuruyordun, değil mi?”

“Kim bilir? Belki de! Neyse çok vaktim yok, çıkacağım ben. Görüşürüz.”

“Kaç bakalım! Nasıl olsa dönüp geleceksin yanıma!”

“Kaçmıyorum hala. Sadece yeteri kadar gerginim ve fazlasını kaldıracak durumda değilim!”

İnsanın hiçbir yere sığamadığı zamanlar vardır. Aldığı nefesin bile fazla geldiği, aklında dönüp duranları taşıyamadığı anlar... Bunun yalnızlıkla ilgisi yoktu. Var olmakla alakalı durumlardan biriydi... İçindeki fırtınayı saklamak, anlatamamak, kalbinin derinlerine ötelemek. Hoş, Sanem’in anlattıkları ve anlatamadıkları arasında bir mukayese bile söz konusu olamazdı. O, hislerini içine gömenlerdendi ve bunu değiştirmesi olanaksız gibi bir şeydi.

Attığı her adımda, daha da boşluğa düşüyor gibiydi. Yönü belli olmayan yürüyüşünün sonunda geldiği yer, Ayşe'nin kızlarla beraber kaldığı evdi. Vakit akşamı bulmuştu ve cidden çok yorgun hissediyordu.

"Sanem? İyi misin canım?" Ayşe'nin sesine yüklediği şefkat, süngülerini düşürmüştü Sanem'in. Gözleri nemlenmiş, dudakları titremeye başlamıştı.

"Gel, gel bakayım sen içeriye. Ne oldu? Korkutma beni." Ayşe, Sanem'in yüzünü avuçlarının içine almış, merakla gözlerine bakıyordu.

"Hamileyim ben Ayşe."

"Ne! Yani ne zamandır? Babası?" Şaşkınlığını dizginlemeyi başardığı an sustu ve Sanem'in karnına baktı. Onu koltuğa oturtuktan sonra dizlerinin önüne çöktü ve evde kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla daha sakin bir şekilde sordu.

"Haydi anlat bana, ne olursa olsun yanında olacağıma söz veriyorum. Babası kim ve dahası, bu çocuğu istemiyor mu?"

"İstiyor. Çok istiyor hem de. Ama ben..."

"Evet sen?"

"Ben emin değilim... Yani... Of..."

"Kim bu adam? Seni daha önce kimseyle beraber görmedim. Biliyorsun işte, bu konularda gereğinden fazla katıydın."

"Ali Mertoğlu."

"Şu yanlarında çalıştığın sosyetik aile? Aman Allah'ım! Yoksa isteğin dışında?"

“Hayır, hayır öyle bir şey değil. Sadece evlenmeye hazır değilim. Ve... Anne olmaya da.”

“İyi de... Nasıl olacak peki? Sanem, bizim gibi mi büyüsün? Eksik ve en baştan yenik... Madem seninle evlenmek istiyor, sorun ne? Sevmiyor musun onu?”

Sanem birkaç saniye Ayşe’nin dediklerini düşündü. Ona, yaşadıklarını en başından anlatmayı çok istemesine rağmen sustu ve başını öne eğdi. “Sevmiyorum galiba...”

“Bu kötü işte... Çünkü her çocuk mutlu bir yuvayı hak etse de sevgisiz bir evde mutluluğu aramak imkânsız... Hem de gökyüzünden yıldızı yakalamak kadar...”

“Bu gece burada kalabilir miyim, Ayşe?”

“İstesen de bırakmam zaten. Hâline bak.”

“Halama gittim. Canım daha fazla sıkıldı.”

“Biliyor musun, Sanem? Halan denen o kadından hiç hoşlanmıyorum.”

“Bilmez miyim?” Derin bir soluk alarak başını iki yana salladı ve üniversite yıllarında yaptıklarını anımsadı. Ayşe ile kaldıkları evi baskınlarla teftişe gelip her ikisine de ağzına geleni sayardı. Evin temizliğinden girip Ayşe’nin yetimhane de büyüdüğü için almadığı terbiyeden çıkan bir sürü cümleyi ardı ardına sıralardı. Ama Ayşe, altta kalmayı hiç sevmezdi ve tıpkı onun gibi, aynı tarzda cevaplar verirdi.

“Nasıl kızdırıyordum o cadıyı, hatırlıyor musun?” Sanem, Ayşe’nin muzip yüzünü görünce dayanamadı ve hafifçe tebessüm etti.

“Çoğu zaman sana içimden teşekkür ettim, Ayşe.”

“Biliyorum. Gözlerin bana minnetle baktığında, ben hepsini duyuyordum aslında.”

Sanem, gece boyunca oldukça dalgındı. Okuldan eve dönmüş olan kızları inceliyor ve düşünüyordu. Ayşe’nin onları bir abla gibi sahiplenmesini, dışarıdaki tehlikelere karşı tembihleyişlerini duydukça kendinden utanıyordu. O, insanlığa faydalı olmaya çalışırken Sanem’in intikamı için yaptıklarını belki de bir hayvan bile yapmazdı. Eli istemsiz bir şekilde karnına gitti ve yüzünü buruşturarak kendine kızdı. O, içi kararmış, kalbi çürümeye yüz tutmuş bir kadın tarafından büyütülmüştü neticede. Bazen kendini onun aynası gibi hissediyor ve bundan ciddi anlamda çok korkuyordu.

Sanem, ertesi gün akşama doğru oradan ayrılmış ve ayakları geri gitse de en az iki yılını geçireceği yeni evine gitmişti. Kapıyı çaldığında açan Turgut olmuştu. Onun Ali ile kardeş olduğuna inanmak hayli güçtü. Sessiz ve güler yüzlü bir mizaca sahipti. Bu nedenle karısının hırsları karşısında çaresiz kalıyordu. Onu seviyordu ama arada kalmaktan çok yorulmuştu. Üstelik sadece karısı Filiz de değil, kayınvalidesi Songül ile de uğraşıyordu Turgut.

“Sanem, iyi misin? Yorgun görünüyorsun.”

“İyiyim, teşekkür ederim.” Turgut’un yüzüne, ruhunu okumak ister gibi bakıyordu. Eksik bir yan, negatif bir taraf arıyordu ama yoktu. Ağabeyine hiç benzemiyordu. Hatta babasına da...

“İçeri girsene. Kapıda mı bekleyeceksin?” Elin-den gelse evet, hiç girmeyecekti o eve... Hatta hiçbir eve... Dağlar, denizler arşınlasa... Özgür ve tasasız olsa... Öylece doğanın içine karışıp gitse ne kadar da şahane olurdu.

“Hava güzel olunca...”

“Evet, gerçekten çok güzel. Ağabeyim yukarıda, odasında.”

“Nurdan Hanım?”

“Arka bahçede, havuz başındalar. Babamla birlikte.”

“Ben yukarıya çıkayım. Görüşürüz.”

“Görüşürüz Sanem.”

Sanem’in odaşı koridorun sonundaydı. Sessizce, adım adım ilerliyordu. Evin duvarlarını incelerken renklerin ne kadar kötü ve kasvetli olduğunu düşündü. Sonra duvardaki abartılı tablolar, klasik mobilyalar... Oda kapısını açarak birkaç adım ilerledi ve camları açtı. Baharın o esintili ve güzel kokulu havası yüzüne çarptıkça rahatladığını hissetti ve pence-reye doğru iyice yaklaştı. Cama doğru uzanan erguvanlara gülümseyerek baktı ve mor rengin o kuvvetli enerjisine bıraktı kendini. Biraz önceki hâlinden daha iyiydi şimdi.

“Girebilir miyim?” Ali elini kapıya dayamış, cevap vermesini bekliyordu. Başını sallayarak “Tabii,” dedi. Ali ona doğru yaklaştı ve meraklı gözlerle sordu.

“Nasılsın? Daha iyi misin?” Sesi sakın ve içten olduğu için Sanem de mecburen aynı tonda cevap verdi.

“Daha iyiyim...”

“Bebek? Yani... Onunla ilgili bir şey hissediyor musun? ”

“Ne gibi? Henüz çok yeni değil mi?”

“Bulantı? Ya da başka bir rahatsızlık demek istedim.” Sanem dudaklarını bükerek umursamaz bir tavırla cama doğru döndü. Ali ondan kendisi gibi heyecanlanmasını beklemiyordu. Fakat bu kadar duyarsız olması da sinirlerini bozuyordu.

“Size nasıl hitap etmemi istersiniz? Ali ya da Ali Bey?”

“Daha önce de dediğim gibi sizli bizli konuşmayalım. Neticede evleneceğiz. Evli çiftler arasındaki mesafe çabuk göze çarpar.”

“Peki. Bu konuda da anlaştığımıza göre...”

“Nikâh için hazırlanmalıyız. Bu önemli bir ayrıntı. En azından yakın dostlarımın katılacağı bir tören düzenlemeliyiz.”

“Tören mi? Bu çok saçma.”

“Hayır, hiç değil. Çocuğumuza bırakacak fotoğrafımız olmalı.

“Fotoğrafımız mı?”

“Evet, tabii. Her çocuk anne ve babasının düğün fotoğraflarını merak eder.” Sanem, birkaç saniye gözlerini bile kırpmadan Ali’nin yüzüne baktı. O, anne ve babasının düğün fotoğrafları bir yana dursun, yan yana oldukları tek bir fotoğraf bile görmemişti. Muhtemelen halası hepsini yok etmişti. En fenası da küçüklüğünden beri kendisine aşladıkları yüzünden, içinde zerre kadar merak kırıntısı kalmamıştı.

“Tamam, ne yapmam gerekiyor? Yani nasıl hazırlanacağım?”

“Önce şu gelinlik işini halledelim.”

“Gelinlik?”

“Evet, neredeyse tüm gelinlerin giydiği şu beyaz elbise. Yalnız rica edeceğim, kabarık olanından tercih etme. Nefret ederim şatafatlı şeylerden.”

“Ali?”

“Efendim?” Sanem, Ali’ye birkaç adım yaklaşarak onu baştan aşağıya kadar inceledi. Oldukça fit ve sağlıklı görünüyordu. Kadınların etrafında pervane olduğu, tartışılmaz bir gerçekken neden kendini böyle bir döngünün içine attığını gerçekten anlayamıyordu.

“Kendimi gelinlik giyecek kadar masum hissetmiyorum. Hatta berbat, feci ve kötü...” Ali, onun sözünü keserek devam etmesini engelledi. Çünkü Sanem’in kendini hırpalamasını istemiyordu. Hele de karnında çocuğunu taşıırken hiç!

“Bak, bence büyütüyorsun. Biz sadece bir sözleşme yaptık. Kimseyi üzmedik ve kimseye zarar vermedik.”

“Biz bir bebeğin hayatını pazarlık konusu ettik. Bundan daha kötü ne olabilir? Hele de benim yaptığım! Para için yaptım! Düşünsene, büyüdüğünde bunu duyarsa ne hisseder?”

“Duymayacak! İşte tam da bu yüzden, ikimiz ve Batur dışında hiç kimse bilmeyecek bunu. Vicdan azabı çekmek için çok geç, Sanem. O artık can buldu. Bedeninde var olmaya çalışıyor.”

Sanem ellerini saçlarının arasında gezdirerek, titrek bir nefes alıp bıraktı. Ne yazık ki dertleşebileceği tek kişi Ali'ydi. Bir yabancıya nasıl anlatabilirdi ki duygularını.

"Ben senin yapacağın plana uymayı tercih ediyorum. Yani nikâh işlemleriyle ilgili. Gelinlik, tören... Hiç anladığım işler değil bunlar."

"Şöyle yapalım o zaman. Yarın işe gitmem ve tüm bunları hallederiz. Tabii bir de yatak odalarımızı birleştirmemiz gerekiyor. Bunu konuşmadık seninle ama..."

"Ama bu..."

"İtiraz etmeden dinle. Evlendiğimize göre ayrı odalarda kalmamız komik olur. Ve benim de kendimi öyle bir komedinin içine atmak gibi bir niyetim asla olmaz. Hele de Filiz ve annesiyle aynı evi paylaşıyor. Benim odamı hiç görmedin ama bir bak istersen. Oldukça geniş ve ferahtır. Küçük bir daire gibi... Koltuklar, televizyon... Küçük bir soyunma odası. Ben koltukta yatarım, sen de yatakta."

"Benim için her şey giderek zorlaşacak sanırım."

"İlk başta zorlanman çok normal. Alışacaksın. Gel haydi, gidip odaya bakalım. Değiştirmek istediğin bir şey olursa..."

"Değiştirmek? Değiştireceğim tek şey, sözleşme-deki süre dolduğunda yaşayacağım ev! Gerek yok."

"Bu konuda sorun yok o zaman." Ali'nin sesi oldukça kararlı ve gergindi. Konuşurken fikrini sormuyor, olacakları dayatıyordu. Sanem onun demek istediklerini anlamıştı aslında. Böyle olması daha iyiydi.

Çünkü o evde herhangi bir otorite kaybı yaşamak istemiyordu. Ali haklıydı. Ayrı odalarda kalamazlardı. Bir şekilde idare edeceklerdi durumu.

“Yemek yedin mi Sanem?”

“Kahvaltı yapmıştım.”

“Bu kadar uzun süre aç kalmamalısın. Gel haydi, mutfağa inelim.”

Sanem onu başıyla onayladı ve peşinden ilerledi. Merdivenden aşağıya yan yana inerlerken Filiz’in keskin bakışlarının hedefi olmuşlardı. Ali bunu fark etmişti ama görmezden gelmeyi tercih etti. Sanem ise bu sefer farklı davranmayı seçti. Filiz ile göz göze geldi ve onun nefret kusan gözlerine tıpkı onun gibi baktı.

“Aaa, ne o aranızdaki mesafe? Yıldırım aşkına tutulup aniden evlenmeye karar veren siz değilmişsiniz gibi!”

Filiz’in abartılı cümlelerini, annesinin şen kahkahası süsleyince Ali’nin gözleri kardeşiyle buluştu. Dişlerini birbirine bastırdığı için çenesi seğiriyor, boyun damarları belirginleşiyordu. Turgut, ağabeyinin öfkeli hâllerini iyi bildiği için karısına ters bir bakış atarak susmasını sağladı. Filiz, yalnız olsalardı Turgut’u anında sustururdu. Ama Ali’den tuhaf bir şekilde çekiniyordu. Onun kimseye benzemeyen bir karakteri ve havası vardı. Fazlasıyla cesurdu ki bu, Filiz’in pervasız tavırlarının önüne geçiyordu.

“Filiz seni rahatsız ederse haberim olsun, Sanem. Ne yazık ki kendini bilmezsin tekidir.” Sanem, Ali’nin bu uyarısını duymuştu duymasına da sessiz kalmayı

tercih etmişti. İnsanları şikâyet etmeyi sevmezdi. Bunun yerine kendi problemlerini kendi halletmeye çalışırdı. Eğer ki Filiz, onunla uğraşmak istiyorsa aynı şekilde karşılık bulacağını bilmeliydi. "Her kuşun eti yenmez." deyiminin ne anlama geldiğini öğrenmemişse eğer, Sanem bu konuda ona yardımcı olabilirdi. Nasıl olsa bu aileye yapacağı her şey, baştan mübah sayılmamış mıydı?

Zaman, herkesi her şeye alıştırmasa dünya nasıl dönerdi?

“GELİN ÇİÇEĞİ”

Nurdan Hanım, ellerini Sanem’e doğru uzatarak tutmasını bekledi. Bir kedi yavrusu kadar sessiz ve ilgiye muhtaç görünüyordu. Üstelik arkadaşı Ayşe dışında yanında kimsesi de yoktu.

“Çok güzelsin Sanem. Peri kızlarına benzedin.” Dudakları hafif de olsa kıvrıldı. Hissettiği heyecan inkâr edilemez düzeydeydi. Kalabalık ortamlara alışık değildi ve biraz sonra herkesin ilgi odağı olacaktı. Üstelik gelinliği andıran ve tiril tiril kumaşıyla yerlere uzanan beyaz elbisesiyle... Doğru düzgün elbise giymişliği bile yokken bu hâlde aşağıya inmek... Tanımadığı birçok insana sahte gülücükler saçmak... Gerçekten çok geriliyordu.

Ona kalsa sade bir elbise giyinir ve kendi aralarında yapılacak bir nikâhla bu işi halledebilirdi. Ama Ali çok net ve keskin çizgiler çizmişti. Alışverişe gittikleri gün bu konuda oldukça ısrarlıydı. Daha önce

hiç evlenmemiş genç bir kadın olarak davete gelecek konukları tatmin edecek bir görüntüye sahip olması gerekiyordu. Çok lazımmış ya da önemliymiş gibi...

Ayşe onun hâlinden az çok anladığı için, rahatlaması için Nurdan Hanım'a doğru yaklaştı. Ve onu onaylayan ifadesiyle, "Nurdan Hanım çok haklı Sanem. Gördüğüm en güzel gelinsin," dedi. Ama bunlar onu rahatlatmaya yetmiyordu. Sıkıntıdan taşa dönmüş gibi hissediyordu.

"Çok gerginim... Biliyorum saçma ama engellemiyorum." Kapının aralık olduğunun farkında değildi. Biraz önce kuaför dışarı çıkarken açık bırakmış olmalıydı. Ali kapının önündeydi ve Sanem'in dediklerini duymuştu. Kapıya hafifçe vurarak içeri doğru birkaç adım attı. Sanem'in gelinliğini o seçmişti ama kabinde denediği için üstünde görememişti. Omuzlarından aşağıya doğru nazlı nazlı salınan saçlarıyla muhteşem bir uyum içindeydi ve şahane görünüyordu.

Çocuğunun cinsiyeti ola ki kız oldu, annesine benzemesi için dua edebilirdi Ali. Çünkü Sanem, gördüğü en güzel kadınlardan biriydi.

"Bizi biraz yalnız bırakmanızı rica etsem, kabalık etmiş olur muyum?"

"Tabii, hem Sanem'i de biraz rahatlatırsınız belki."

"Ayşe haklı Ali. Neredeyse stresten bayılacak." Ali, annesine gülümseyerek baktı ve onları rahatlatmak için, "Tamam, sorun yok. Biz konuşalım biraz," dedi. Onlar dışarı çıktıktan sonra Sanem'e doğru bir, iki adım daha ilerledi ve onun güzel yüzüne baktı.

“Sanem, hayatı bu kadar ciddiye alma. Sonuçta bu gerçek bir düğün töreni değil. Bir nevi rol yapacaksın.”

“Evet tabii, söylemesi çok kolay. Aşağıda bulunan insanları hiç tanımayan benim, sen değilsin.”

“Ben yanımdayım ve bir sorun olduğunda müdahale edeceğim.”

“Bak, ne kadar da rahatladım.”

“Hem böyle yaptığın zaman bebeğe de yansıyor. Önceliğimiz onun sağlığı. Bunu unutma.” Sanem, Ali’nin yüzünde hep var olan o sert ifadeyi gördükçe daha fazla gerildiğini hissediyor, eli ayağı birbirine dolanıyordu. “İnelim mi artık? Kaçışı yok nasıl olsa...”

“Bence de inelim. Bu arada... Gerçekten nefes ke-si-yorsun.” Ali elini uzatarak Sanem’in tutmasını bekledi. Ama Sanem bunu yapmakta gerçekten çok zorlanıyordu. Eli eline değmeden inemezler miydi aşağıya? Ayrıca gizemli bir nehri andıran yeşil gözleri, neden öyle bakıyordu ki Sanem’e?

Ali, Sanem’in elini tutmaya niyeti olmadığını görünce dudaklarını kıvırdı ve “Seni anlamakta gerçekten çok zorlanıyorum,” dedi. Sanem’in kaşlarını çatışını ve çenesini havaya kaldırarak meydan okur hâle gelişini zevkle izliyordu.

“Öyle mi? Anlayamadığın nedir?” Ali kollarını birbirine dolayarak onu tepeden tırnağa inceledi ve yüzüne o sinir eden gülümsemesini takarak sordu.

“Bilmem... Garipsin. Karnında para karşılığı bir çocuk taşıyacak kadar cesurken basit ve gerçek olmayan bir töreni idare etmekte zorlanacak kadar korkak...”

"Çocuğunun annesi olarak seçildiğime göre pek de garip sayılmam, öyle değil mi?"

"Daha önce hiç kimseyle birlikte olmamışsın. Öyle özel bir anı yaşamak yerine..." Sanem elini kaldırarak sözünü yarıda kesti ve onun cümlelerinin devamını getirdi.

"Para için hamile kaldım. Nesi garip? Sen iyi bir para teklif ettin, ben de kabul ettim. Hamile miyim? Hamileyim. Sonuca bakmalısın."

"Yok, yok. Bence hepsi bu değil. İçimden bir ses, bunu sadece para için yapmadığını söylüyor."

"Öyle mi? İçindeki ses başka neler söylüyor?"

"Sen kuralları olan, düzgün bir kızsın. Okulunu araştırdım. Çalıştığın hastaneyi. Bugüne kadar adın tek bir kötü olaya, en ufak bir tartışmaya bile karışmamış. Üniversite hocanla görüştüm. Hiç öyle bakma. Bunu yapalı epey oluyor. Sonuçta annem için evimizde kalacaktın ve aynı çatı altında yaşadığım insanlar benim için çok önemli. Aile güvenliğimiz için."

"Araştırmalar sonucunda da çocuğunun annesi olmama karar verdin, öyle mi?"

"Aynen öyle. Bu zamanda senden daha iyisini bulamazdım."

"Belki de yanılıyorsundur. Kim bilir?"

"Göreceğiz Sanem. Kimse yaşamadan hiçbir şeyi bilemez."

Ali sezgilerine çok güvenirdi. Eksik bir yan vardı bu işte. İçine sinmeyen, onu gizlice rahatsız eden... Şimdilik ne olduğunu bilmiyordu ama eksik parçaları

bulup sorunun ne olduğunu öğrenecekti. Onun gözlerindeki kaçışın bir sebebi olmalıydı. Kendini anlatmayı sevmiyor, ailesiyle ilgili tek kelime etmiyordu. Mesela, annesi neden bu gece yoktu? Kızı evlendiği için kızgın mıydı? Aslında Ali ve annesi, Sanem'e bir isteme merasimi teklif etmişlerdi. Ama o bunu kabul etmemiş, mevzuyu "Gerek yok!" diyerek kapatmıştı. Diğer yandan halası da ortalarda yoktu. En azından onun bu gece yanında olması gerekmez miydi?

Ali, Sanem'e içten içe beslediği öfkeyi durdurmakta bazen zorlanıyordu. Çok işine gelmiş olsa bile böyle bir teklifi nasıl kabul ettiğini gerçekten anlayamıyordu.

Sanem'in duru yüzüne baktı ve daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi. Sonuçta ona ait bir kalp atışına hayat veriyordu.

Masanın üzerinde duran canlı ve bembeyaz gelin çiçeğini eline alarak Sanem'e doğru uzattı ve tutmasını bekledi. Gerçekten göz kamaştırıyordu.

"Mesela şu çiçekler... Doğanın koynunda coşkulu bir şekilde büyürlerken..."

"Koparıldılar."

"Evet. Ama senin gibi güzel bir kadının gelin çiçeği olmaktan, eminim ki çok büyük mutluluk duyuyorlar. Görünüşe bakılırsa, keyifleri bayağı yerinde." Elini Sanem'e doğru tekrar uzattı ve o narin, beyaz eli kibarca tuttu. Merdivenlerden inerken, "Gülümse biraz," diye fısıldadı. Ali iyi bir gözlemciydi. Bahçeye konumlandırılmış olan nikâh masasına doğru yürürken orada bulunan insanların bakışlarındaki hayranlığı görmüştü. Sanem, su damlası kadar güzel ve duruydu.

Onun yüzüne bakarken, gözlerini almakta zorlanan konukları görünce gülümsedi. Bu aynı zamanda, doğacak çocuğunun güzelliğini de tescilliyordu.

“Bak, korkacak bir şey yokmuş, değil mi?”

“Korktuğumu da nereden çıkardın? Sadece strese girdim.”

Ali nikâh masasına geçtiklerinde, Sanem’in sandalyesini kibarca çekerek oturmasına yardımcı oldu. Ve yanındaki yerini aldı. Usta bir heykelin elinden çıkma kadın figürü gibi hareketsizdi Sanem. Etrafındaki ilginin hiç farkında olmadığına emin olan Ali, masanın üstünde duran eline hafifçe dokunarak, “İyi misin?” diye sordu.

Sanem önce etrafına baktı, sonra da Ali’ye. Kesinlikle oraya ait değildi. Apayrı dünyaların, ortamların içinde yaşıyorlardı. Ama neticede hepsi insandı. Hayalleri, umutları ve korkuları olan insanlar...

Kendini kasmayı bırakarak Ali’ye, “İyiyim, sorun yok,” dedi. Nikâh memuru isimlerini söyleyip, o meşhur konuşmasını yaptıktan sonra ilk önce Sanem’e bu evliliği kabul edip etmediğini sordu. Sanem önce etrafındaki kalabalığa, sonra Ali’ye, en sonunda ise karına baktı ve nihayet dudaklarından sakın bir “evet” kelimesi döküldü. Sıra Ali’ye geldiğinde ise tereddütsüz ve net çıkan tok sesiyle cevapladı.

Nikâh memuru onları karı koca ilan ederken Sanem’in gözleri Ali’nin babasının üstündeydi. Kendine uzatılan evlilik cüzdanını alırken başına geleceklerden habersiz, yüzüne zafer gülümsemesini taktı.

Gördükleri şu an ona iyi gelse de sonraları onlar kadar kırılıp dökülecek, dağılacaktı.

Elini, kendine nazikçe uzatılmış ele bırakırken tereddütlerini geride bırakmıştı. İçinde tüm gürültüleri dışarıda bırakan bir çöl sessizliği oluşmuştu sanki. Ne yapacağını biliyordu. Ne yapmayacağını da...

“İyi misin?” Başını hafifçe yukarı kaldırarak hayatında gördüğü en tuhaf göz rengiyle buluştu. Yeşilin her hâline bürünmüş, içinde bir meşale yanıyor gibi parlak ve dikkat çekici gözler... Sanem ona baktıkça ne kadar zalimleşebileceğini görüyordu ama korkmak için çok geçti.

“İyiyim... Sorun yok.”

“Az kaldı... En fazla iki saat...”

“Anladım.”

“Danstan sonra seni tanıştırmak istediğim birkaç kişi var...”

“Peki.”

“Her söylediğimi onaylamak veya kabul etmek zorunda değilsin, Sanem. Bu çok sinir bozucu.” Sanem, belindeki elin gerildiğini hissediyordu. Bu, onun tebessüm etmesine neden oldu ve kaşları hafifçe yukarı kalktı. Ona doğru sokuldu ve kulağına, “Emin ol ki ben itiraz etmeye başlarsam... Sinirlerin infilak eder,” diye fısıldadı.

Ali'nin şaşkınlığı kulağına değen kelimelerden mi yoksa sesin tonundan mıydı bilinmez ama bu, çok hoşuna gitmişti. Sanem'in belinde duran elindeki baskıyı

arttırarak biraz daha sıkı kavradı ve tıpkı onun gibi kulağına fısıldadı.

“İddialı mısın?”

“Kesinlikle...”

“Sanem... Aslında çok haklısın... İlk günden beri gözlerinde gördüğüm bir şey var... Göründüğü kadar masum, sessiz bir kadın değilsin sen...”

“Belki de... Ama çok geç, değil mi? Sonuçta bebeğin karnımda ve biraz önce o defteri imzaladın.”

“Tıpkı senin o sözleşmeyi imzaladığın gibi, değil mi?”

“Evet... Tıpkı benim o sözleşmeyi imzaladığım gibi... Herkesin payına düşenleri aldığı ve alacağı bir anlaşma yaptık... Sonuca doğru ilerliyoruz...”

“Cümlelerindeki imayı sezebiliyorum ama nedenlerini anlamakta zorlanıyorum.”

“Bugün hep bu konuyu irdeledin ve bir türlü ikna olmadın. Belki bir gün sana anlayamadıklarını anlatırım, Ali.”

“Haklıydım, değil mi? Sebeplerin vardı. Tabii ya, haklıydım.”

“Henüz yirmi altı yaşındayım. Ve bu yaptığım...”

“Bak, eğer içinden çıkamadığın sorunların varsa söyle bana. Elimden ne geliyorsa yaparım.”

“Sorun?” Sanem’in gözleri, Ali’nin babasına doğru kaydılar ve derin bir nefes aldı. Ona bakmak bile başlı başına bir sorundu Sanem için. Ali, babasını öldürebilir miydi? Belki o zaman tüm sorunlar ortadan kalkardı.

"Bak, gayet iyiyim ve hiç sorun yok. Takıntı yaptın bu işi. Kiminle tanışmam gerekiyorsa tanıştır ve bu gece bitsin artık."

Sanem yine kaçıyordu ve Ali bunu çok net görüyordu. Keskinleşen bakışlarına seğiren çene kasları eşlik ederken, "Peki," dedi. Gözlerinde yükseldikçe yükselen uçurumların sebebini nasıl olsa öğrenecekti.

Onu yakın çevresiyle tanıştırırken oldukça kibar ve dikkatliydi Ali. Üzerindeki kıskanç bakışları gördüğünden, bundan tuhaf bir haz aldığını inkâr edecek değildi. Onun kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip olan kadını, hangi erkek karısı olarak görmeyi istemezdi ki?

"Nihayet bitti."

"Evet. Seni birkaç dakika yalnız bırakabilir miyim? Hemen geliyorum."

"Tabii." Ali annesinin gözündeki duygu dolu ifadeyi görünce, dayanamayıp yanına gitti. Sanem ise masanın üzerindeki kanepelerden atıştıırıyordu.

"Sanem, nasılsın?" Gelen Doktor Batur'du. Tuhaf, manalı bakışları Sanem'in üzerindeydi.

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"İyiyim... Çok... Çok güzelsin. Yani gelinlik çok yakışmış."

"Ah, evet. Gelinlik... Eğreti durmuş, değil mi?"

"Hayır hayır! Olur mu hiç! Aksine, gördüğüm en güzel gelinlerden birisin. Sağlığın nasıl? Yani..."

"İyiyim. Sorun yok şimdilik."

"Bulantın oluyor mu?"

“Yok... Henüz yok.”

“Sanem. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... Ne olursa olsun beni arayabilirsin. Biliyorsun, değil mi?”

“Ben...”

“Sen... Genelde kimseye güvenmezsin, değil mi?”

“Çok mu belli ediyorum?”

“Biraz...” Batur keyifli bir kahkaha atınca, Sanem de ister istemez gülümsemişti. Ali onları uzaktan izliyordu. Bu, Sanem’i gülümserken gördüğü nadir anlardan biriydi ve acaba Batur bunu nasıl başarmıştı? Adımlarını onlara doğru yönlendirerek neşelerine ortak olmak istemişti. Ancak Filiz ondan önce davranmış, Sanem elindeki kanepeyi ağzına götürürken iğneli kelimelerini sıralamaya başlamıştı bile.

“Yediklerine dikkat etmelisin Sanem. Bilirsin, kilo denilen şey aniden yapışır insanın yakasına.”

“Ne o, diyetisyenliğe mi heves ettin şimdi de Filiz?”

“Ben onun iyiliği için söyledim Aliciğim. Sen de her şeyi yanlış anlıyorsun.”

“Ali, nasılsın? Kusura bakmayın geç kaldım. Acil doğum yaptırmam gereken bir hastam vardı. Nikâhı kaçırdım.”

“Hoş geldin Batur. Ben çok iyiyim, asıl sen asılsın?”

“Gayet iyiyim. Sanem ile laflıyorduk biraz.”

“Öyle mi? Ne güzel.”

“Evet, ben de onların kahkahalarını duyunca, merak edip gelmişim aslında.” Filiz’in meraklı hâlleri

Ali'yi iyiden iyiye gerdiği için gömleğinin düğmesini açarak hava almaya çalıştı.

Sanem, elindeki ağzına tıkarken Filiz'in ters bakışlarını yakaladı. Bu kadına tahammül etmek zorunda değildi. Çiğnediği şeyin Filiz olduğunu hayal ederken, "Filiz Hanım, farkındaysanız oldukça zayıfım ve sabahtan beri hiçbir şey yemedim. Bakışlarınız beni ciddi anlamda rahatsız ediyor," dedi.

Filiz, Sanem'den böyle bir tepki beklemediği için şaşırdı. Ama bozuntuya vermemeyi tercih edip, dudaklarını hafifçe büzerek Ali'yi gösterdi.

"Etrafına şöyle bir bak, Sanem. Ali ile birlikte olmak için can atan onlarca kadın var. O yüzdendir ki tavsiyemi yabana atma. Sen yine de kendine dikkat et."

"Sen Filiz'e aldırma Sanem. O öyle boş boş konuşmayı çok sever. Hiç kafana takma. Sen her hâliyle güzel görünecek kadınlardansın." Sanem'in gözleri kocaman açılmış ve yutmaya çalıştığı lokma boğazına takılıp öksürmesine sebep olmuştu. Rengi kızarıp, nefesi azalınca Ali elindeki suyu panikle ona doğru uzattı.

"İyi misin? Batur, bir şey mi yapsan?"

"Yani Filiz! Yediği üç, beş lokmayı nasıl da dizdin kızın boğazına! Pes doğrusu!"

"Hah! Bir sen eksiktin Batur! Neyse hiç uğraşamayacağım şimdi. Görüşürüz." Batur, Filiz'in arkasından ters ters bakmayı bırakıp Sanem'e döndü.

"Sanem, bence biraz oturmalısın. Bebek için bu aylar tehlikelidir. Çok yorma kendini."

“Batur haklı. Davetliler keyiflerine baksınlar. Biz çıkalım. Dinlenmelisin.”

“Çok iyi olur. Yoruldum zaten. Ha bir de... Filiz’e karşı beni savunmana gerek yok. Ben bunu kendim yapabilirim.”

“Tabii tabii. Eminim ki yaparsın.”

Ali, Sanem’in elini tutarak bu konuyu uzatmasını engelledi. Sanem’in kasılan parmaklarını fark etse de umursamadı. Bu duruma alışması gerekiyordu. Düğün gecelerinde yanlarında oldukları için davetlilere teşekkür etti ve oradan ayrılmak için izin istedi.

Odalarına çıktıklarında Sanem oldukça yorgun olmanın yanı sıra tedirgin de görünüyordu. Bu odada ona ait tek bir iz bile yoktu.

“Gelinliğini çıkartıp bir duş almak ister misin? Biliyorsun, soyunma odasındaki dolaba kıyafetlerini astılar.”

“Biliyorum.”

“Yardıma ihtiyacın var mı? Yani gelinliği çıkartırken.”

“Tabii ki hayır!”

“Sen bilirsin.”

Sanem gelinliğin eteklerini eliyle hafifçe toplayıp, soyunma odasına giderken kendi kendine söylüyordu. “Yardıma ihtiyacım var mıymış! Daha neler!” Ama bunu söylerkenki havası ne yazık ki bir süre sonra tükenmişti. Çünkü yaklaşık on dakikadır fermuarıyla uğraşmasına rağmen neticeye ulaşamamıştı. Sonunda pes edip derin bir soluk aldı ve içeriye geçti.

Ali koltukta uzanmış televizyon seyrediyordu. Oda resmen bir daire büyüklüğünde olduğu için Sanem rahat edeceğı benziyordu.

“Sanem?”

“Fermuarı açamadım.”

“Yardım istiyorsun yani?”

“Burada olduğuma göre.”

“Demin çok havalıydın... Özellikle de söylenirken.”

“Off! Tamam, ben gidip birinden yardım isterim.”

“Saçmalama! Kocan odadayken yardım istemen sence de tuhaf olmaz mı? Hem bana sapık muamelesi yapman gerçekten çok çirkin!”

Sanem ona arkasını dönerek yarı açılmış fermuarı işaret etti. Aynadan onun yüzünü görebiliyordu. Ali onun baktığı yere, yani aynaya baktığında bakışları kesişti. Gözlerini kırpmadan fermuarı açtı ve bakışlarını aynadan hiç çekmedi.

Sanem biraz önce düşündükleri için gerçekten utanmıştı. Ali neredeyse hiç dokunmadan fermuarı açmış ve rahatsız olmaması için gözlerini karşı duvardan çekmemişti. Odayı terk ederken Ali, camdan dışarıya bakıyordu. Bu yüzden rahatça kıyafetlerini aldı ve duşa girdi.

Sıcak duşun altında bir süre hareketsizce kaldı ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Üzerine bornozunu giyinip çıktığında Ali ile göz göze gelmişti. Banyoya soyunma odasından geçildiğı için orada olmasını beklemiyordu.

“Sen giyinirken ben duş alayım.”

“Tamam.”

“Bu arada... Biraz rahat ol, Sanem. Korkma, ben adam yemiyorum. Hem... Sen benim çocuğumun annesi olacaksın. Sana zarar verebilir miyim hiç?”

Sanem onun yüzüne hiç bakmadan başını salladı ve banyo kapısının önünden çekilerek hızlı bir şekilde giyindi. İçeriye geçerek odayı inceledikten sonra balkona çıkıp dışarıya baktı. Bahçe hâlen kalabalıktı ve insanların keyifleri yerinde görünüyordu. Başka bir zaman olsa balkonda oturup saatlerce yıldızları izleyebilirdi. Ama bugün değil... Bugüne sığdırabileceği başka bir şey yoktu. Bu kadarı kâfiydi.

“YALNIZLIĞIM... BURAM BURAM...”

Ruhumu istila etmiş olan yükler, en çok geceleri ağırlaşıyordu. Bazı zaman umursamıyor gibi davranıp kendimi bile kandırmaya çalışsam da bu aralar pek öyle değil. Omuzlarım çöküyor, taşıyamayacak gibi hissediyorum. Tamam, artık olmayacak, her şeyden vazgeçiyorum derken... Tıpkı bugünkü gibi pencereden bir ışık hüzmesi dağılıyor yüzüme... Perde açık olduğu için dışarıyı görebiliyorum. Camlar hafif ıslak olmasına rağmen gökyüzü tüm maviliği ve beyazlığıyla karşımda.

Gece, tüm bedbahtlığıyla zor bela uyuyan ben değilmişim gibi... Heyecanla camı açarak serin ama üşütmeyen havanın yüzüme çarpmasına izin veriyorum. Birkaç derin nefes, zorla da olsa gülümsemeye çalışan dudaklarım...

“Haydi bir kuvvet Sanem, topla kendini... Hayat devam ediyor. Yokluğa sarılmak da ne demek!” diyerek kendimi teskin etmeye çalışıyorum ancak hiç başarılı değilim. Bugün

her şey oldukça ağır, bugün her şey simsiyah... Allah'tan odada yalnızım ve istediğim gibi depresif davranabiliyorum.

Dün eşyalarımı düzenlerken, eski ve çok sevdiğim bir kitabı yeniden okumaya karar verip komodinin üstüne bırakmıştım. Biraz önce tekrar elime aldığımda ise eskiden yazdığım bir not düştü avuçlarımın içine. Sanırım lise son sınıfı. Halamın çok fazla üstüme geldiği günlerden biriydi. Nefes alamadığımı hissederek kendimi dışarı atmıştım. Silivri'deki yazlık evdeydik ve karşıdaki iskeleye gün doğmadan oturup akşam olduğunda kalkmıştım. O ruh hâliyle karalamış olmalıydım...

"Tan oldu, güneş ışıklarını süzdü üstüme... Bir iskelenin ucunda oturuyordum. Deniz çalkalandı, duruldu. Bulutlar geldi, geçti... Etraf kızıla, gün akşama döndü... Döktüm, saçtım, toplayamadım. Bir iskelenin ucunda oturuyordum..."

Geriye bakıp düşününce... Ne çok şey sığdırmıştım kalbime... Üzülmüşüm, saklamışım, kırılmışım, kırmışım, pişman olmuşum... Hırpaladıkça hırpalamışım.

Her attığımı itirazsız kabullenmiş, ben de fırsattan istifade onu dipsiz bir çuvala çevirmiştim. Aptalmış, korkakmış! Yaptıklarına bir kere bile isyan etmemişti.

Ali'nin koridordan gelen sesinin yaklaştığını duyunca kendimi soyunma odasına attım. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Ama o tüm kaçışımı görmezden gelerek, belki hiç farkına varmayarak kapıyı tıklatmış ve beni beklediğini söylemişti. Biraz sonra bebeğin kalp atışlarını kontrol etmek için Doktor Batur'a gidecektik. Fakat ben bir türlü hazırlanıp çıkamıyordum soyunma odasından.

Bugün garip bir zayıflık var ruhumda. Hep cesur olmak zorunda mıyım? Sahi öyle miyim? Elbette değilim... Hatta çoğu kez gözyaşım tutunduğu yerden düşmesin diye burnumu havaya dikiyorum. Gerçi, o zaman da adım ukalaya çıkıyor ama önemli değil. Hem halam hep ne derdi? Ağlamak acizlerin işiydi, değil mi? Of! Olmuyor işte, bu sefer olmuyor... Bu lanet teskinlerin hiçbiri işe yaramıyor. İçimdekiler dağa dönmüşken neyin mücadelesini veriyordum ki zaten? Bak işte, dizlerim yavaş yavaş çökmeye başladı bile. Ellerim kuvvet alacak yer bulamıyor... Bu sefer dinlemiyor beni yanağımdan süzülenler... Üstelik etrafı inleten berbat bir hıçkırık sesi de var ki... Kendimi tanıyamıyorum.

"Sanem! Sanem iyi misin? Neyin var?" Ali endişeyle yere oturdu ve kollarımı kavradı. Muhtemelen bebeğe bir şey olduğunu sandığı için tedirgindi.

"İyiyim... Sadece..."

"Sadece ne Sanem?"

"Korkuyorum."

"Korkuyor musun? İyi de neden?"

"Bilmiyorum... Galiba ben o kalp atışını duymaya hiç hazır değilim" Ali'nin gözleri gözlerimde, ne diyeceğini bilemeden yüzüme şefkatle bakıyordu. Ama çok sürmeden Ali kontrollü sesiyle konuşmaya başlamıştı bile.

"Bak, hep yanında olacağım. Hem bu, düşündüğün gibi korkulacak bir durum değil."

Ne çok şey gelip geçti... Biliyorum, bugün de geçecek. Hiçbir şey, üzüldüğüm ya da çok mutlu olduğum anda kalmadı. Ağladım, unuttum. Mutlu oldum, unuttum. Her

yaşımdan ayrı ayrı payıma düşenleri aldım. Gidenlerim oldu... Gelenlerim de... İsyanlarım hep sessizken sevinçlerimi yanağımdaki gamzeye astım. Ama bugün hepsinin üstünde bir şey var göğsümden. Taşıyamadığım gibi başa da çıkamıyorum. Çok... Çok uçlarda bu duygu...

“Meğer suçluluk, yaşadığım hiç bir şeye benzemiyormuş, Ali. Meğer ben aslında hiç bir şey yaşamamışım. Her nefesim bir mızrak gibi kalbime batıyor, Ali. Ölüyor gibi... Ama kimse de ölmüyor.”

“İyi de neden suçluluk duyuyorsun? Bilmediğim bir şey mi var? Anlat, çözerim ben. Bak, söz veriyorum.”

“Ben karnımdaki minik şeye karşı çok ama çok suçluyum. Bir kere en baştan berbat bir anneyim. Para karşılığı doğmasına izin verdim. Hâlbuki o belki...”
Ali sözümü keserek yanağımdan süzülenleri sildi ve çenemi tutarak gözlerine bakmamı sağladı.

“Onu çok fazla seveceğiz, Sanem. Hem senin için hiç kolay olmadığını biliyorum. Sen henüz çok gençsin. Böyle hissetmen çok doğal. Âşık olmadan, gerçekten evlenmeden, hazır hissetmeden bir bebeği taşımayı kabul ettin.”

“Her şey damdan düşer gibi...”

“Haydi kalk, yüzünü yıkayalım. Batur bizi bekliyor.”

“Peki...”

Yaklaşık bir saat sonra Batur’un odasında idik. İnandırıcı gibi değil. Fasulye kadar bir şey, nasıl böyle bir kalp atışına sahip olur? O an Yaradan’a hayranlığım bir kez daha artıyor. Ses, duvarlara çarpıp ruhuma geri dönüyor gibi.

Şoktayım. Allah'ım, gerçekten bir bebeğe can veriyorum. Ali elleriyle ağzını kapatmış, şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor. Gözleri nasıl da parlıyor. Ona yapacaklarımdan sonra bu kadar mutlu olabilecek mi, gerçekten merak ediyorum.

Batur'un benim duygu durumumu gözlemlediğinin farkında olarak gülümsemeye çalışıyorum. Kahretsin! Hâlbuki istediğim tek şey, o dakika orada ölmekten başka bir şey değil!

Sanem hastaneden çıktıklarından beri suskundu. Başını arabanın camına yaslamış, öylece dışarıyı izliyordu.

"Sanem, benimle şirkete gelmek ister misin? Çok önemli birkaç imza atmam gerekiyor, yoksa gitmezdim."

"Sorun değil. Ben... Eve tek başıma da geçebilirim."

"Yok, seni bu hâlde tek başına gönderemem. Çok sürmeyecek zaten."

"Tamam, nasıl istersen."

"Elmalı kek sever misin?" Sanem şaşkınlıkla Ali'ye baktı. Bu da nerden çıkmıştı şimdi? Evet, elmalı keki çok severdi.

"Çok severim... Küçükken bir komşumuz vardı. Pişirdiği zaman bana da getirirdi. Ama..."

"Ama?"

"Hiç, öyle işte." Ona o kekin ne kadar kıymetli olduğunu söyleyemedi Sanem. Anne eli sıcaklığını ve kokusunu duyumsarken halası tarafından anlaşılabilecek diye ne kadar korktuğunu söyleyemedi.

“Şirkette bir Emine teyzem var. Benim yemeklerimi yapar, çayımı kahvemi işte...”

“Sana özel...”

“Öyle. Onu kimsenin yormasını istemiyorum. Pek genç sayılmaz sonuçta.”

Sanem, Ali’nin sesinin yumuşadığını ve gözlerinin başka türlü baktığını gördü. Demek, şefkatli bir tarafı da vardı ha!

Sanem, şirkete girmeden önce etrafa şöyle bir baktı. Tam karşısında büyük bir alışveriş merkezi vardı.

“Aslında, düşündüm de sen şirketteyken ben biraz alışveriş yapsam.”

“Şimdi mi? Sonra beraber yaparız. Rengine bak, limon gibi.”

“Birkaç parça kıyafet ihtiyacım var. Biliyorsun, kıyafetlerim hep spor tarzda. Malum, senin ailen de bana göre biraz daha süslü kalıyor.”

“Bir saat içinde yanımda olacaksın ve ben de bu arada elmalı kekini yaptıracağım. Tabii öncesinde yemek.”

“Tamam. Anlaştık.”

Sanem, kendine birkaç parça elbise ve ona uygun ayakkabılar alarak Ali’yi aradı. Elindeki çantalarla şirkete gitmek istemiyordu. Ali şoförünü gönderip elindekileri aldırdıktan sonra Sanem şirkete geçti. Onun çok süslenmesine veya giyinmesine hiç gerek yoktu. Başka bir güzelliği, başka bir havası vardı. Düğün gecelerinin ertesi günü gazetelerde boy boy resimleri vardı ve şirket çalışanları onu hayranlıkla incelemişlerdi. O

yüzden güvenlikten geçtikten sonra selamlaştığı birkaç kişiye kendisini tanıtmaya hiç ihtiyaç duymamıştı.

Ali'nin asistanı Buket, onu ayakta karşılayarak Ali'nin odasına yönlendirmiş ve "Ali Bey'in bir toplantısı var. Yaklaşık yarım saat sürer. Emine Hanım, sizin için içerideki masayı hazırladı. Ali Bey, yemeğinizi yemenizi rica etti. Ancak elmalı kek için onu beklemeliymişsiniz," demişti. Kadın öyle sempatikti ki Sanem onu gülümseyerek dinlemekten öte gidememişti. Gerçekten çok açtı ve masada duran salata bile onun için ziyafet niteliğindeydi.

"Hoş geldiniz Sanem Hanım." Girdiği kapının tam aksi yönündeki kapı tıklatılınca bir anlığına da olsa şaşırmıştı. İçeriye giren kadını görünce ise şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Adile Naşit'in bir kopyası ona doğru yürüyor olmalıydı. İnsan insanı nasıl bu kadar benzerdi? Kadın onun açık kalmış ağzına gülümseyerek baktı ve elindeki yemekleri masaya bıraktı.

"Afiyet olsun." Emine Hanım arkasını dönmüş gidecekken onu durdurdu.

"Bir dakika..." Gülümsedi ve yemekleri göstererek, "Şahane görünüyorlar. Gerçekten çok açım. Elinize sağlık. Ben sizi şeye benzetince..." dedi.

"Anladım ben, anladım. İlk defa olmuyor yavrum. Haydi, yemeğinizi yiyin. Soğumasın."

"Teşekkür ederim." Son zamanlarda yediği en lezzetli ve huzurlu yemek olmalıydı. Nerdeyse tabakları sıyırmıştı. Sonuçta hiçbir anlaşma, hamile olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Daha birkaç saat önce duymuştu. Gümbür gümbür atan bir kalbe ev sahipliği yapıyordu.

Yemekten sonra, Ali'nin masasının tam karşı duvarının önündeki üçlü koltuğa oturdu. Ya da o, oturduğunu sanıyordu. Öyle derin bir uykuya dalmıştı ki ne başını koyup uzandığının ne de içeriye girip tabakları toplayan Emine Hanım'ın farkına varmıştı. Yaklaşık iki saattir onu izleyen Ali'nin ise hiç!

Ali onun uyuduğunu görünce önce şaşırmış, sonra da hemen önünde duran ağaç sehpanın üstüne oturarak Sanem'i izlemişti. Bir melek kadar narin ve saf duruyordu. Onun günlerdir uyumakta zorlandığının farkındaydı. O yüzden sessiz olmaya çalışarak asistanını uyardı ve masasına geçerek incelemesi gereken birkaç dosyaya baktı.

Fakat gözünü Sanem'den ayırmakta gerçekten güçlük çekiyordu. Bugün duyduğu o kıymetli sesi bedeninde büyüten kadın, gerçekten çok etkileyici görünüyordu.

"Of, kolum tutulmuş." Yaklaşık iki saat uyuduktan sonra uyanıp etrafına bakındı. Nerede olduğunu görünce, utanarak hızla doğruldu.

"Hey! Yavaş ol!"

"Affedersin. Ben nasıl uyuduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Hiç sorun değil. Günlerdir yatağında dönüp duruyorsun. Yorulmuş olmalısın."

"Galiba..." Ali telefonu eline alıp Emine Hanım'ı aradı ve elmalı kekleri istedi. Sanem buna karşılık elini alnına koydu.

"Kadın benim obur olduğumu düşünecek!"

“Haydi ama kabul et. Yemekleri muhteşemdi.”

“Tartışmasız, öyleydi.”

Eve döndüklerinde Sanem kendini daha iyi hissediyordu. Emine Hanım’ın yemekleri ve içten ilgisi onu rahatlatmış olmalıydı. Üstüne bir de uykusunu aldığı için çok daha iyiydi.

Bahçede oturmuş, çay içen Nurdan Hanım’ı görünce, gülümseyerek yanına gitti. Bir saat süren sohbetin ardından ona fizik tedavi hareketlerini yaptırmak için ısrar etti. Ve birlikte alt kattaki spor odasına geçtiler. Nurdan Hanım gerçekten büyük gelişme sağlamıştı. Bunun için Sanem’e minnet duyuyor ve bunu sık sık dile getiriyordu.

Sanem, Nurdan Hanım’ın gözlerine baktığında eksik yanını görüyor, çocuklarına karşı davranışlarını gözlemledikçe ihtiyacının ne olduğunu daha iyi idrak ediyordu. Annesiz, babasız yanı... Aç tarafı... Ve tüm bunların sebebi onun bencil kocasından başkası değilken, ne hissedeceğini şaşıırıyordu. Bu ev, onu duygu durum bozukluğuna itiyordu. Bu duruma el koymaz ise kendini toparlaması ciddi anlamda güç olacaktı.

Ali işi olduğunu söyleyerek çalışma odasına geçeli epey olmuştu. Havalar iyice ısınmış, günler uzamıştı. Saat sekize yaklaşmasına rağmen aydınlık sayılırdı. Sanem odalarındaki balkona çıkarak etrafa bakındı. Bir an önce bulunduğu duruma ve hamileliğe alışıp planlar yapmalıydı. Ne bebeğini ne de intikamını bu evdekilere bırakacak değildi.

“BİR RÜZGÂR ESER BAZEN... BİLDİĞİN NE VARSA UNUTURSUN.”

Sanem ellerini, dayadığı balkon demirlerinden çekerek geriye doğru birkaç adım attı. Neredeyse on dakikadır balkondan dışarıyı izliyordu.

Midesi bugün çok kötüydü ve karşısında duran adamı görmek, bunu daha fazla tetikliyordu. Biraz önce kahvaltıda olanlar canını epeyce sıkmişti. Ali, Sanem’in elini tutup aniden bir bebek beklediklerini herkesin içinde söylemiş ve bu durum Sanem’i gerçekten çok utandırmıştı. Bu, bir bakıma evlenmeden hamile kaldığının da bir açıklamasıydı ki Filiz, “Hım... Şimdi anladım sizin bu ani evliliğinizi!” diyerek bunu vurgulamakta hiç gecikmemişti. Filiz ve annesi dışındakilerin bu haberi sevinçle karşıladıkları bir gerçektir. Ama yine de sinirleri bozulmuştu.

Doğarken kaybettiği bir hayatın sahibiydi. Suçluları ise bahçede oturan adam ve kendi annesinden başkası değildi. Ölmüş bile olsa asla affetmeyecekti

annesini... O değil miydi ki ufacık bir bebeği terk edip sevgilisiyle kaan? En fenası ise babasının canına kıymasına sebep olmasıydı.

En çaresiz olduğu durum, bir ölüyle uğraşamayacak olmasıydı. Onun için sadece kendi cehenneminde boğulması için ah edebilirdi. Ama Cevdet Bey için durum çok farklıydı. Hem de çok... Kalan ömrünü ona zindan etmeden ölmeyecekti Sanem! Babasının ve yaşadığı o soğuk hayatın intikamını almadan geçirdiğı her gün haram, aldığı her nefes zehirdi!

Bu anlaşmanın tek sebebi vardı. Adı da intikamdan başka bir şey değildi!

"Sanem?" Ali ona birkaç kez seslenmesine rağmen Sanem, duymamıştı. Odaklandığı yerden gözlerini bir türlü ekemiyordu. Omzuna dokunan el olmasa, daldığı yerlerden çıkması çok güçtü.

"Sanem, iyi misin?"

"Ah pardon..."

"Birkaç kez seslendim. Duymadın."

"Dalmışım."

"Rengin solmuş."

"Bugün midem pek iyi sayılmaz."

"Batur'u aramamı ister misin? Belki bir şey önerir."

"Yok... Artarsa ben ararım."

"Olur."

"Ben bugün eve gitmek istiyorum aslında."

"Annen sana çok kızgın, değil mi? Düğün yemeğine de gelmedi."

Sanem ona boş gözlerle bakıp başını çevirdi. Bu soruya cevap vermek istemiyordu.

“Anladım. Yine açılmaması gereken bir konuyu açtım.”

Evet! Sahiden! Neden onu zehirleyen bu konuyu durmadan açıp duruyordu ki!

“Hazırlanıp çıkayım. Hem biraz hava almış olurum.”

“Şoför bıraksın.”

“Bu da bir tür esaret, değil mi?”

“Ne ilgisi var? Miden bulanıyordu.”

“İyi, peki.”

Sanem, yol boyunca sessizce oturmuştu. Şükrü, onun masum ve genç yüzünün altındaki burukluğu görmüştü ama sormak haddine miydi? Sanem arabadan inip ağır adımlarla yürüdü. Şükrü arkasından bakıyordu. Sanki ayakları gitmek istemiyor da adımlarını zorla iteliyor gibiydi. Bir türlü kontağı çalıştıramamıştı. Bir şey engelliyordu sanki onu... Demeye kalmadan bir adam Sanem'in koluna yapışmıştı.

Şükrü hızla dışarı çıkmıştı ama Sanem'in tepkisini tahmin edemediği için bekleme gereği duyarak onları izledi. Böylece bir aksilik olursa hemen müdahale edecekti.

“Sen? Sen kimsin?”

“Ben, kardeşimi koruyamadığım için işe yaramaz adamın tekiyim belki de. Ama son yıllarda bu kapıya

seni görebilmek için çok geldim. Öncesinde de... Bugüne kısmetmiş."

"Kimsin?" Sanem'in sesi çatlak ve gergin çıkıyordu.

"Dayınım." Adamın da bir o kadar kısık ve suçlu...

"Dayımsın, öyle mi? Ben yirmi altı yaşındayım. Ve bir dayım olduğumu yeni öğreniyorum."

"Senin için açtığımız bir sürü velayet davası oldu. Ama... Maalesef kazanamadık... Rahmetli annem, bu kapıdan çok kovuldu Sanem. Ben hapiste olmasaydım eğer... Yıllarımı aldı halan denilecek kadın benden." Ne davası? Ne velayeti? Niye hiçbir şeyden haberi yoktu?

"Bak kızım! Sana bir büyük tavsiyesi vereyim! Bu kadından uzak dur!"

"Ne saçmalıyorsunuz! Bırakın lütfen kolumu!"

"Halan diyorum... Hayatımda gördüğüm en tehlikeli kadınlardan biri! Seni neden nüfusuna aldı sanıyorsun? Sen babanın nüfusunda olsaydın, babanın tüm variyeti kime kalacaktı? Sana! Ama o ne yaptı? Tüm mal mülk kendi adına geçsin diye seni kendi kızymış gibi gösterdi. Tabii babanın ondan başka kardeşi de yok. Her şey ona kaldı."

"Babamın bir şeyi yokmuş, bunları da nerden çıkarıyorsunuz?"

"Öyle mi sanıyorsun? Şu ev bile babana aitti. Halana ait olan her şey onundu. Yani aslında senin."

Sanem ne diyeceğini bilememişti. Halası eli çok sıkı biriydi. Evet, ona bakmıştı ama bunu da her seferinde başına kalkmıştı. Sırf bu yüzden üniversite

yıllarında deli gibi çalışıp okumaya çalışmış, Ayşe ile birlikte ayrı evde oturmuştu.

“Ama...”

“Annen...”

“Kesin artık! Yeter!”

“Bak, annene yapmadığını bırakmadı bu kadın, anladın mı? Her günü burnundan getirdi. Allah rahmet eylesin, baban da çok dinlerdi ablasını. Söylesene... Hangi mutlu insan, çocuğunu bırakıp gitmeyi kabul eder? Kaldı ki o olayın içyüzü de öyle değil aslında.”

“Ha, bu mutsuzluğun tek çaresi de çocuğunu bırakıp başka bir adamla gitmek. Öyle mi?”

“Babanın anneni ne kadar dövdüğünü biliyor musun, Sanem? Peki, halan denilen o kadının annenin vücudundaki morluklara bakıp nasıl bir haz duyduğunu?”

Sanem’in elleri titremeye, başı dönmeye başlamıştı. Ne diyordu bu adam? Neler anlatıyordu?

Gözleri kapıya kaydı. Halası tam da oradaydı. Yüzünü inceledi. Sert ve mimiksiz ifadesini... Bilmediği başka neler vardı acaba?

Adamın hırkasının cebine soktuğu karta boş gözlerle baktı.

“Beni ara Sanem. Konuşmamız gerekiyor. Anlatcaklarım bu kadar değil. Neden yıllarca sana gelemediğimi, niçin hapis yattığımı da anlatacağım. Sen benim kardeşimden kalan tek şeysin. Ve hatta tek ailem.”

Adam yanında çekip gitmişti ama Sanem kıpırdayamıyor gibiydi. Belki de her şeyden bıkmıştı. Beti benzi atmıştı ve boş gözlerle halasına bakıyordu. Hayat onu neyle sınıyordu bu aralar, bilmiyordu ama gücü tükenmişti. Şükrü kolundan tutmasa yere kapaklanması an meselesiydi. Tek söylediği, “Bunları bu şekilde mi öğrenmeliydim hala?” oldu ve eve doğru yürüdü.

“O lanet adam sana neler anlattı, söyler misin? Fena hâlde inanmışa benziyorsun.”

“Bilmem... Belki sen anlatmak istersin?”

“Peki... Biliyorsun, öğrendin işte... Dayın... Kendine yakıştırıyorsan tabii.”

“İnsanlar, ne yazık ki dayılarını da halalarını da seçemiyorlar! Ve hatta annelerini, babalarını da.”

“İğneli konuşmayı kes! Bu ne cüret!” Sanem’in sinirleri bozulmuştu. Başboş bir kahkaha inledi odanın duvarlarında...

“O çok kıymetli mal varlığın babama aitmiş, öyle mi?”

“Bu saçmalık da nereden çıktı? Tabii ki değil!”

“Öğrenmek zor değil...”

“O benim kardeşimdi! Sen ise! O ucubenin kızıydın! Tüm malı senin gibi bir sümüklüye mi bırakacaktım?”

Sanem şoka girmiş gibiydi. Halasının onu sevmediğini biliyordu. Ama nefret ettiğini hissetmek başka bir şeydi. Ayakları kapıya doğru geriledi ve kolu, kapı kolunda asılı kaldı.

“Bu! Bu eve son gelişim!” Gözlerindeki yaşları kırpiklerinin ucunda tuttu ve sokağa doğru adım attığında yaşların yanaklarından süzülmesine izin verdi.

İçinde birikenleri gözyaşlarının içine karıştırdı ve arabaya doğru ilerledi.

Hayatına, ne yaparsa yapsın kurtulamadığı bir pusu kurulmuştu sanki... Her şey darmadağınktı ve toparlamayı bir türlü beceremiyor, kaybolduğu sokaklardan kurtulup yolunu bulamıyordu.

“Şükrü abi, beni deniz kenarında bir yere götürebilir misin?” Şükrü yol boyunca onu aynadan izlemişti. Titreyen dudaklarını, büzüşen çenesini ve hıçkırma için kendini nasıl tuttuğunu gördükçe içinin cız ettiğini hissediyordu.

“Sanem Hanım burası çok güzel bir yerdir. Ben de çok bunaldığımda buraya gelirim. Bir de mis gibi çayı var ki sormayın gitsin.” Sanem başını sallayarak aşağıya indi ve Şükrü’nün hızla getirdiği sıcacık bardağa tutundu. İçi titriyordu ve bu sıcaklık iyi gelmişti.

“Ben buralardayım, siz keyfinize bakın.” Arkasını dönmüş gidecekken, “Sağ ol, Şükrü abi.” Sesini duydu ve dönüp gülümsedi. Ama bu olanları patronuna anlatmalıydı. Zira bu konuda sıkı sıkıya tembihliydi. Ali, Sanem’in gittiği yerler ve görüştüğü insanlar hakkında tam bilgi almak istiyordu.

Şükrü, kızın yaşadığı şoku görmüştü ve onun için gerçekten üzülmüştü. Sessiz sedasız, kendi hâlinde bir kızdı Sanem. Telefona kararsız gözlerle baktı ve en sonunda Ali Bey’i arayarak olan biteni anlattı.

Ali, Şükrü'nün anlattıklarını şaşkınlıkla dinlemişti. Sanem'in yaşadığı şok, bebeğe de zarar verebilirdi. Ancak anlayamadığı şeyler vardı. Sanem halasının nüfusundaysa, annesi kimdi? Anlatması için ona zaman tanımayı istiyordu ama Sanem'in bunu yapmayacağını adı gibi biliyordu. Şu dayısı olduğunu söyleyen adamı bir an önce bulmalıydı. Sanem karnında onun çocuğunu taşıırken bunca atraksiyon yaşaması oldukça tehlikeliydi.

Tüm bunlar canını fazlasıyla sıkmış, üstelik onu başka bir duygu fırtınasının içine savurmuştu.

Heyecanla beklediği bebeğin kıymeti, kafasına daha da dank ettiğinde gözü kapıya ilişti. İçini kaplayan kaybetme duygusu tüylerini ürpertti ve beklemekten vazgeçti. Gidip Sanem'i alacak ve gözünün önünden ayırmayacaktı. En azından doğuma kadar...

Şükrü'den nerede olduklarını öğrenince soluğu orada almıştı. Sanem kollarını birbirine dolamış, denize karşı sessizce oturuyordu. Yaz başı olmasına rağmen üşür gibi bir hâli vardı. Ali ona doğru yaklaştıkça kızaran gözlerini ve yanaklarını fark etti. Görünüşe bakılırsa epeyce ağlamıştı.

"Oturabilir miyim?" Sanem önce Ali'ye, sonra denize baktı. Oturması için başını belli belirsiz salladı. Belli bir süre sessizliğini korudu ve sonunda gözlerini an kadar kısa bir süre Ali'ye çevirdi.

"Sen de sever misin?"

"Neyi?"

“Gemilerin giderken ardında bıraktığı izleri...” Ali onun baktığı yere bakarak gülümsedi.

“Evet, çok severim hem de. Aslında ben tam bir deniz âşığıyım.”

“Sahi mi?” Sanem de çok severdi denizleri... Elinde olsa kıyı kıyı gezer, renk renk beynine kazırdı. Ama imkânları ve üstünde hissettiği baskı buna hiç izin vermemişti.

“Yaz gelince, hafta sonları İstanbul’da pek durmam. Uçağa bindiğim gibi teknemdeyim. Mavi ve yeşil birbirine karıştı mı benden mutlusu olmaz. Kalabalığı sevmiyorum.”

“Ne güzel...” Sanem’in daldığı yerlerden çıkıp onu ilgiyle dinlemesi hoşuna gitmişti. Masum bir çocuk gibi safça yüzüne bakıyordu.

“Bu sene gidebilir miyim, bilmiyorum.”

“Neden?”

“Unuttun galiba. Evli bir adamım ben. Üstelik karım hamile.”

“Ah! Yapma! Ben kendime bakabilirim. Sen keyfine bak.”

“Öyle bir adama mı benziyorum?”

“Biz seninle gerçekten evli değiliz.”

“Kimliğime bakınca gerçek diyor ama. Sorun şu ki çocuğum senin bedeninde can bulurken yanında olmak istiyorum.”

Sanem usulca başını salladı. Ve karnına baktı. Henüz dümdüzdü. Neden bilmiyordu ama eliyle karnına

dokunmak onun için azap gibiydi. Hissettiği suçluluğu bir türlü yenemiyordu.

“Şükrü... Çok korumacıdır. Bugün yaşadıklarını anlattı. Senin için endişelenmiş. Üzülmüş.” Sanem’in gözleri saatlerdir arabanın içinde bekleyen Şükrü’yü aradı ama Şükrü yoktu. Aslında bugün olanları Ali’ye anlattığı için ona kızabilirdi. Fakat iyi niyetli bir adam olduğu her hâlimden belliyken bunu yapamazdı. Elindeki çay bardağını masaya bırakarak Ali’nin gözlerinin içine baktı.

“Kötü bir gündü diyelim.” Ali gözleriyle onu onayladı. Ancak bu kadarıyla yetinmeyecekti.

“Annen... Nerede Sanem? Yani nüfusa kayıtlı olduğun kişi halan ise... Baban ölmüş sanırım.”

“Annem...” dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi iyice Ali’ye yaklaştı. Gözleri ateş parçası gibiydi.

“Umuyorum ki! Cehennemin ta dibindedir!”

“Bu kadar mı nefret ediyorsun? İyi de neden?”

Neden? Sahi, Sanem neden nefret ediyordu annesinden? Durdu ve dayısı olduğunu söyleyen adamın dediklerini düşündü. Hiç annesinin tarafından bakmış mıydı olanlara?

“Çünkü... Beni bırakıp gitmişti... Onu tanımama, anlamama izin vermeden. Beni yalnızlığa mahkûm ederek... O gittikten sonra babam da... İntihar etmiş.”

“Ve seni de halan büyüttü, değil mi?”

“Bebekmişim. O almış, eniştemle nüfuslarına kaydettirmiş, büyütmüş işte. Meğerse onun da kendince

planları varmış. Derdi paraymış... Bugün bana ne dedi, biliyor musun?" Ali tereddütle baktı Sanem'e. Bu kadar ağır şeyler yaşamış biri nasıl teselli edilirdi? Üstelik Ali teselli etmeyi hiç bilmezken...

"Ben bir ucubenin kızı olduğum için seilmeyi hak etmiyormuşum."

"Sen onun kardeşinin kızıydın."

"Bak, ben halamın bir kere bile saçlarımı okşadığını bilmem. Ya da bana sıcacık güldüğünü. O kendince, bana bakarak aldığı malın mülkün diyetini ödedi. Şimdi daha iyi anlıyorum bunu."

Ali onun yanağından süzülenleri görünce tuhaf hissetti. Ne garip bir kızdı bu. İnsan, onun hakkında ne hissetmesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Bazı zamanlar tehlikeyle parıldayan gözleri, an oluyor küçük bir kız çocuğuna dönüşüyordu.

"Tamam, yeter bu kadar. Haydi kalk. Yemeğe gidiyoruz. Çok acıktım. Hem, sen benim oğlumu nasıl bu kadar aç bırakabiliyorsun?" Sanem boş gözlerle Ali'nin yüzüne baktı. Sonra sonra fark etti o son cümleyi.

"Oğlum dedin. Öyle mi dedi Doktor Batur?"

"Yok, Sanem. İçime öyle doğuyor, diyelim. Hem Batur bunu sen olmadan söyler mi hiç? Arkadaşım olduğuna bakma, keskin çizgileri olduğunu zamanla daha iyi kavrayacaksın. Henüz çok erken cinsiyetini öğrenmek için."

"Anladım. Biliyor musun? Ben de hep erkek bebek olmasını istiyorum."

"Sen de böyle deyince... Yani ne bileyim. Eğer bebek kız ise alınır, üzüldür gibi hissettim. Haksızlıkmiş gibi..."

Sanem, Ali'nin yüzüne baktı ve acıyla gülümsedi.

"Erkek bebek daha kuvvetli olur diye düşündüğümünden... İnsanlar ve hayat oldukça zor."

"Beni şaşırtıyorsun. Dönüp kendine bir bakmanı öneririm. Bulunduğun şartlara rağmen dimdik ayak-tasın. Mağrur ve başı dik tavrını seviyorum açıkçası."

"Galiba bugün kendine acıyan ruh hâlimin esiri-yim."

Ali doğrularak Sanem'e elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Omuzları çökmüş, beyaz teni ağlamaktan kızarmıştı. Masaya doğru eğilerek Sanem'in çantasını aldı ve "Haydi bakalım, Sanem Hanım. Bazen geçmişe geçmişte bırakmakta fayda vardır," dedi. Sanem, Ali'nin bu yanını ilk kez görüyordu. Anlayışlı ve moral veren... Demek ki istediğinde, içine gizlendiği buzdan kabuğunu çatlatabiliyordu.

"Geçmiş, geleceğimi ele geçirmiş gibi... Bu histen bir türlü kurtulamıyorum."

"Peki... Bir psikolog yardımı almak ister misin? Emin ol, çok iyi gelecek. Ben arada yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Sanem'in sesi nasıl da şaşkındı. Ali'yi hiç tanımadığı için her söylediği başka bir etkiye neden oluyordu.

"Gerçekten Sanem. Bilmelisin ki hepimizin kendine sakladıkları, ortaya dökmedikleri var."

Hiç bu açıdan düşünmüş müydü Sanem? Tabii ki düşünmemişti. Belki de Ali'nin babası, annesiyle kaçıp dünyanın öbür ucuna gittiğinde, o da üzülüp etkilenmişti... Kim bilir?

"Eve gidelim mi?"

"Yemeği dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Hem kafan dağılır biraz."

"Gerek yok, yoruldum galiba. Evde atıştırırım."

"Sanem. Bak, bu beslenme işini bir düzene koymalısın artık." Ali'nin gözleri, Sanem'in karnına kaydı ve işaret parmağıyla vurguladı.

"Onun için..." Sanem, derin bir soluk alarak henüz hiç belirmemiş olan karnına baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. Annesini eleştirmeye ne kadar hakkı vardı ki? Hem de ondan daha beterini yapıp, nefretine minicik bir kalp atışını alet ederken. Buruk gözlerle ardına dönüp denize baktı. Omzundan kuşlar, gemiler gelip geçiyor, onlara dokunamıyordu. Ruhunda esip geçen rüzgârları tutamadığı gibi...

“ZAMANA GÜVENEİLİR MİYDİK?”

Doktor Batur, yüzüne biraz masum biraz da çaresiz bakan Sanem’e ne diyeceğini bilemiyordu. Bu, ilk defa oluyordu ve bir türlü önüne geçemiyordu. Belki... Belki Ali ile gerçek bir evliliğe sahip olduklarını bilse durdurabilirdi kendini... Ama şimdi, en az Sanem kadar çaresiz hissediyor, kontrolsüzce filizlenmiş duygularını yok sayamıyordu.

Garip bir şekilde ona doğru çekiliyordu ve bu kalbinin hızlanmasına, deli deli düşünmesine, bunun yanında hırçınlaşmasına sebebiyet veriyordu.

“Sanem... Sürekli aynı şeyi düşünüyorum. Neden ya? Daha düzgün bir ilişkinin içinde, istediğin bir çocuğa hamile kalabilirdin.” Söyledikleri ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duydu. Onu hangi hakla yargıladı? Tek taraflı hissettiği şeyden mi alıyordu bu cesareti? Üstelik Sanem’in gözleri bulutlanıp, sıkıldığı çenesi titremeye başlamışken!

“Özür dilerim! Çok özür dilerim, Sanem! Affet lütfen.” Panikle ellerine yapışmış, yüzüne bakmasını istiyordu. Ama Sanem konuşmıyordu. O birbirine bastırıldığı dudaklarını biraz olsun aralarsa ardı arkası gelmeyen hıçkırıklara yol vereceğini iyi biliyordu.

Ayağa kalkarak cam kenarına doğru gitti. Ali çok geç kalmıştı ve dışarıdaki trafiğe bakılırsa bir süre daha gelemeyeceği kesindi.

“Ben gideyim. Ali epey gecikeceğe benziyor.”

“Kırdım seni...”

“Yok, kırılmadım. Haklısın belki de... Ama insan bazen... Bazen olacakların önüne geçemiyor...”

“Haklı falan değilim! Hatta koca bir aptaldan başka bir şey değilim.”

“Batur... Yani sana Batur diye hitap edebilirim, değil mi?”

“Elbette! Lütfen.”

“Sana tuhaf geliyorum, farkındayım. Ama...” Batur sözünü keserek yanına gitti ve onu kolundan tutarak kendine çevirdi.

“Hayır! Kesinlikle tuhaf değilsin. Sadece... Çok güzelsin, çok eğitimsin. Ne bileyim, herkes senin gibi bir eşi olsun ister. Kafamı karıştıran bu.” Sanem, Batur’un gözlerindeki samimiyeti görmezden gelemedi ve kolunda duran ele gülümseyerek baktı.

“Belki bir gün sana anlatırım... Ancak o gün, bugün değil. Sanırım hamilelik sendromları bünyemde ciddi değişiklikler yapmaya başladı. Çok yorgunum.”

"Gel, muayeneni yapıp seni eve bırakayım."

"Yok, Ali ultrasonda bebeği görmeyi çok istiyordu. Yarın sabah birlikte geliriz."

Sanem, Batur'un değişen yüzünü görünce tekrar pencereye doğru döndü. Batur'un bakışlarındaki hayal kırıklığını görmüş ve bu, hiç hoşuna gitmemişti. İçinden sürekli *sakın, sakın böyle bir şey olmasın*, diye tekrarlarlarken kapı açıldı ve Ali içeri girdi.

"Özür dilerim, inanılmaz trafik vardı."

"Hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk. Sanem, sen olmadan muayene olmak istemedi." Ali, Sanem'in gözleriyle buluşup teşekkür edercesine başını salladı ve akşamdan beri onu uyutmayan heyecanına yenik düşerek, "Haydi artık onu görmek için çıldırıyorum," dedi. Bebeğinin her şeyini merak ediyordu. Kalp atışını, cinsiyetini, boyunu ve hatta kaç gram olduğunu...

Ancak o, kendini bu telaşın içine bırakmışken Sanem'in ruh hâlinden bihaberdi. Suçlu, ezik... Belki utangaç... Taşıdığı o kalp atışıyla yüzleşmek, onun için çok zordu. Bebeğine karşı derin bir utanç duygusu hissediyordu. Onunla her yüzleştğinde aynı şey olacaktı. Bundan adı gibi emindi.

"Sanem, rahat ol ve kendini kasma, olur mu? Bu, bebeğe de yansır." Batur'un uyarısı kendine gelmesini sağlamıştı. Hemen yanı başında duruyordu ve sesi şefkat yüklüydü. Ali o an fark etmişti Sanem'in hâlini... Gözleri kızarmıştı, çenesinin titremesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Ayrıca, Batur diğer hastalarına karşı da böyle miydi? Tamam, iyi bir doktor olduğunu biliyordu ama ya o bakışlar? Belki de Sanem'in yalnızlığı dokunmuştu en yakın arkadaşına.

Ali, Batur'un omzuna dokunarak Sanem'in yanına yaklaştı ve uzandığı yerde yumruk olmuş eline uzanarak avuçlarının içine aldı.

"Sanem... Hazır değilsen, sonra gelebiliriz." Sanem, Ali'nin yüzündeki samimiyetten emindi ama bunun bir çözüm olmadığını biliyordu. Önünde sonunda yüzleşmesi gerekiyordu, kaçmak manasızdı.

"Hazırım ben."

"Peki... Müsaade et bana Ali." Ali birkaç adım gerileyerek Batur'un Sanem'e yaklaşmasına izin verdi. Sanem, göbeğini utanarak da olsa açtı ve derin bir nefes aldı. Karnına dökülen jelin soğuğu, ürpermesine sebep olmuştu. Fakat o, buna aldırmadı ve yüzünü ekrana doğru döndü.

Batur önce Sanem'e baktı, sonrada bebeği dikkatli bir şekilde muayene ettikten sonra Ali'ye döndü.

"Görüyor musun?" Ali, nutku tutulmuş şekilde ekrana bakıyordu.

"Evet. Yani tabii. Bu çok garip! Minyatür bir insancık var orada."

"Aynen öyle Ali. Sanem sen de bak, nasıl da hareketli."

"Kolları ve bacakları var. Küçük bir adam gibi..." Sanem'in sesi titrek ve şaşkıındı. Hangi koşulda olursa

olsun o bebeğin annesi Sanem'di. Her şekilde etkileniyor, zayıf hissediyordu.

Batur elindeki ultrason cihazını bir kenara bıraktı ve Ali'nin varlığını umursamadan, Sanem'in titreyen elini tutarak fısıldadı.

"Bazı bebekler diğerlerine göre daha erken gösterir cinsiyetini... Sizinkisi de bunlarda biri. Dediğin gibi küçük bir adam değil. O bir prenses ve umarım senin kadar güzel olur."

Sanem, Batur'un söylediklerini ilgi ve şaşkınlıkla dinledi. Küçük bir kız çocuğu mu olacaktı? Kaşları havalanmış, dudakları kıvrılmıştı. Ama Ali onun kadar sakın sayılmazdı.

"Ne! Kız mı yani? Kesin mi?"

"Kesin diyebiliriz." Bu, Ali'yi sandığından daha fazla mutlu etmişti. Evinde gezinen bir prensesi kim istemezdi. Hele de annesi kadar güzel olursa...

Hızla Sanem'e baktı. Sonra da Batur'un avuçlarında olan eline... Garip bir huzursuzluk hissettiği için şaşkındı. Neticede Sanem ile tek ortak konuları bebektir ve birbirlerine verilmiş sözleri yoktu. Sonra Batur ile çocukluk arkadaşlarıydılar ve ona çok güvenirirdi. Sanem onun hastası olduğu için böyle şefkatli davrandığına emindi.

Muayene sonrası Batur'a teşekkür ederek hastaneden çıkmışlardı. Otoparka doğru yürürken Sanem başka bir dünyada seyre çıkmış gibiydi. Bu aralar hiç iyi görünmüyordu ve Ali ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu.

“Sanem... Gel seninle bugün bir çılgınlık yapalım.” Ali onu kolundan tutarak kendine doğru çevirdiğinde Sanem’in kızarmış gözlerini fark etti. Ağlamıştı ama Ali, bir aptal gibi hiç fark etmemişti.

“Sanem?” Sanem, önce derin bir soluk aldı. Sonra da sabahtan beri yaptığı şeyi yaparak dudaklarını birbirine bastırdı. Ama olmuyordu, ne yaparsa yapsın gözlerine dolanları engelleyemiyor, içindeki taşkını durduramıyordu.

“Hey, hey, hey...” Ali hiç düşünmeden onu kendine doğru çekti ve başını göğsüne yaslayarak sarıldı. Önce küçük bir iç çekiş, arkasından ise kopuk hıçkırıklar yükseldi. Ona sarılmamış olsaydı, ayakta duramayacağını biliyordu. Vücudu nazlı bir kelebek gibi salınıyordu. Elleri yüzüne sımsıkı kapanmış, Ali’nin kollarının arasında belki de yaşamında ilk kez tüm hâkimiyetini kaybetmiş ve güçlü olmaktan vazgeçmişti.

Ali son zamanlarda işlere kendini fazlaca kaptırmış olduğu için Sanem ile ilgilenememişti. Dayısıyla karşılaştığından beri iyi değildi Sanem. Belli ki ağır bir dönemden geçiyor ve hamile olduğu için de bunu daha zor atlatacağa benziyordu.

“Şimdi seninle ilk uçağa atlayarak Göcek’e gidiyoruz. Bu hafta sonunu teknede gezerek geçireceğiz. Hem bu kızıma da iyi gelir. Öyle değil mi?”

Sanem, Ali’nin gözlerine itiraz etmeden minnetle baktı ve hafifçe geri çekildi.

“Denizin ortasında, mavinin içinde öylece kalalım, olur mu?” Ali gülümseyerek onun yanağından süzülen yaşları sildi ve “Olur tabii,” dedi.

Onları pencere camından izleyen Batur’dan haberleri yoktu. Onun duygu çalkantılarından, Sanem ağladığı an hissettiklerinden, kontrolünden çıkan kıskançlık duygusundan... Hiç haberleri yoktu.

“Eve uğrayıp kıyafet alsak mı?”

“Gerek yok, oradan alırız.”

Bu şehirden bir an önce kaçmak istiyordu. Hayatı boyunca havasını teneffüs ettiği, neredeyse her yerini bildiği bu şehirden temelli gitme zamanı gelmişti belki de... Bebeğini alıp başka bir şehre yerleşebilir, kendilerine iki kişilik sakin bir hayat kurabilirdi. Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Ama o ufacık bebeği onlara bırakacak değildi. O eve, o insanlara... Hele de Filiz gibi birinin soluk aldığı yere asla!

“Ne düşünüyorsun?”

“Gitmeyi hiç düşünmemiştim... Yani İstanbul’dan... Sanırım bazen gitmeli insanlar... Farklı yerler, havalar, insanlar görmeli...”

“Kesinlikle katılıyorum.”

“Öyle mi? Karşı çıkacağını düşünmüştüm.”

“Bebek doğduktan sonra anlaştığımız gibi iki yılı beraber geçiririz ve istersen gidersin.” Ali bunu söylerken zorlandığını hissetti. Nedenini bilmiyordu ama Sanem’in uzaklarda olduğunu düşünmek hoşuna gitmemişti. Onun sessizliği garip bir huzur veriyordu Ali’ye. İçinde kopan fırtınalardan, gelgitlerden bihaber;

onlara yaşatmak istediği acıyı bilseydi, bir saniye bile yalnız bırakmazdı belki de...

Aslında Sanem'in kafası, dayısının gelişiyle ve anlattıklarıyla oldukça karışmıştı. Ama yine de gerçekler değişmemişti. Annesi Ali'nin babasıyla kaçmış, babası intihar etmiş ve Sanem yalnız büyümüşü. Ne olursa olsun, bir annenin çocuğunu geride bırakmasını anlayamıyordu. Bunu asla kendi çocuğuna yapmayacaktı. Karı kocanın anlaşamaması bir yana, tüm ızdırabı çocukların yüklenmesini hiç anlayamıyordu.

Uçaktan indiklerinde onları almaya Ali'nin teknesinde çalışan Serhat gelmişti. Dalaman'da küçük bir dükkândan Sanem için giysi alışverişi yapıp tekneye geçmişlerdi.

"İyi misin?" Sanem, hayranlıkla etrafa göz gezdirdi ve doğaya âşık olduğunu hissetti. Burası cennetten bir parça gibiydi. Ve Sanem, içinde kaybolmaya oldukça gönüllüydü.

"Çok, çok iyiyim." Teknenin uç kısmına doğru gidip denize baktı ve gülümsedi. Ali, onun gözle görülür bir şekilde rahatladığını görünce, derin bir soluk alarak kaptana döndü.

"Güzel... Kaptan, hareket edebiliriz."

"Tabii, patron." Sanem'in göz bebekleri büyümüş, yüzü ışıldamıştı. Denizin ortalarına doğru ilerleyeceklerdi. Anın adı sessizlik ve huzurdu. Keşke hep o anda kalabilselerdi.

"Ben yazı burada mı geçirsem acaba?"

“Buna izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Neden?”

“Nedeni yok. Gözümün önünde olmanı istiyorum. Hepsi bu.” Ali, Sanem’e doğru yaklaşarak onun karnına baktı. Dokunmak istiyordu ama yapamıyordu.

“Onun, günbegün büyüyüşünü izlemek istiyorum. Belki tekme attığında... Karnına dokunmama izin verirsin...” Sanem, onun baktığı yere bakarak elini karnına koydu. Oldukça tedirgin hissediyordu. Şu yaşına kadar etrafına ördüğü duvarlar yerle bir olmak üzereydi. Ali ile bu kadar yakın olmak istemiyordu. Onun, o dikbaşlılığıyla aklına koyduklarını yapmasından nefret ediyor ama bunun önüne de geçemiyordu.

Arkasını dönerek birkaç adım daha ilerledi ve mavinin kızıla karışmak üzere olan en dip kısmına baktı... İki maviyi, yani deniz ve gökyüzünü ayıran gün vadasını izlerken her şeyi unutabilirdi. Kim bilir, belki de bu tarz yerlerde unutmak daha kolaydı.

“Sanem... Gel uzan ve öyle izle gün batımını. Gerçekten çok yoruldun bugün.”

Sanem, Ali’ye dönerek gülümsedi ve dediğini yaptı. Güverteye konumlandırılmış, oldukça rahat olan koltuğa uzanarak derin bir soluk aldı ve manzarayı izlemeye devam etti.

Belki de bazen boş vermek gerekirdi... Zamana güvenmek ve akışına bırakmak... Sonuçta her şeyi bizden daha iyi bilen, Yaradan vardı. Elbet Sanem için de bir kolayını verecekti.

Sanem

Gökyüzünün göğsüne başımı yaslamış gibi huzurlu ve bir o kadar mavinin içindeyim. Hiç görmediğim yerleri keşfettikçe daha iyi anlıyorum... Neye ve hangi duyguya olduğu önemli değil. Takılıp kalmak iyi bir şey değilmiş. Affetmeyi başaramasam da unutmayı deneyebilirim. Çünkü buraya geldiğimizden beri Ali, bunun için elinden gelen her şeyi yapıyor. Oldukça sessiz olmasının yanı sıra, rahat etmem için de her şeyi düşünüyor.

Farklı bir Ali tanırken farklı bir Sanem ile de yüzleşiyordum. Gençliğimin en güzel yaşlarındayım ve nefrete yenik düşmek istemiyorum... Bir yolu olsa ve hücrelerime siyah bir nakış gibi ince ince işlenmiş olan o duyguyu silsem... Şimdi olduğu gibi tasasızca soluklansam... Halamı unutsam, annemi, babamı... O lanet çocukluğumu... Korkularımı... Ne varsa, ne olmuşsa...

Yeni şeyler öğrensem... Mesela gülsem, âşık olsam, imkânsız değil ya... Mutlu olsam... Hiç öfke nöbeti geçirdim mi mesela? Ne mümkün, öyle bir bastırılmıştı ki tüm duygularım. Hep kontrollü, hep içe dönük... Halam, kendisi gibi sinsî ve kararmış birine çevirmişti beni...

Ancak... Ancak son zamanlarda bir şeyler değişiyordu... Ruhum devinim geçiriyor, kalbim de bundan etkileniyordu. Varlığından bihaber olduğum, ötelere gizlenmiş, başka bir Sanem varmış ve gün yüzüne çıkmayı çok istiyormuş meğer...

İşin kötü yanı, yeni Sanem'i tanımıyorum... Neleri sever, nereye kadar gidebilir? Öfkeli biri mi? Ya da heyecanlı mı? Yeni Sanem, anneliği isteyecek mi? Belki de özgürlük

daha cazip gelecek ve her şeyi ardında bırakacak. Vereceğim en büyük karar, karnımda taşıdığım bebek ile ilgili olacak. Ve ne yazık ki eski Sanem ile yeni Sanem çatışarak ortak bir karar alacak. Çok zamanım yok, hayatımı yoluna koymam gerekiyor artık.

İki gündür gözlemlediğim kadarıyla Ali, tam bir doğa âşığı. Fırsat bulduğu her anı yüzerek geçirdi. Çok fazla konuşmasak da gezdiğimiz yerler hakkında bildiklerini bana da aktardı. Ondan daha iyi tatil arkadaşı yoktur herhâlde. Bir gölge gibi peşimde ve uzak...

"Sanem, kalk artık. Başına güneş geçecek." Tepemde bekliyor olması hoşuma gitmedi. Sonuçta üstümdekiler buna hiç müsait değil. Ama onun bunu umursuyor gibi bir hâli yok. Kalkmam için elini uzatarak tutmamı bekliyor.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktığımda tuhaf bir şey oldu. Başım döndü ve istemsiz bir şekilde Ali'nin eline daha sıkı tutundum.

"İyi misin?"

"Evet, sadece biraz başım döndü. Aniden kalkınca..." Ali kesintisiz bir şekilde gözlerime bakıyor. Tedirgin olduğu için mi? Hayır hayır, cevap bu değil.

"Gözlerin... Çok güzelmiş. Şimdi fark ettim." Gülmseyerek geçiştirmeye çalıştım. Ama bir gerçek var ki burada bambaşka bir Ali tanıdım. Koruma güdüsü yüksek, şefkatli ve anlayışlı... Biliyorum, hepsi baba olma isteğinden kaynaklanıyor ama bunun bana iyi geldiği kesin.

"Gel haydi. Bugün yemeği karada yiyelim. Hava rüzgârlı ve tekne sürekli sallanıyor. Bir süre sonra miden kötü olur."

"Haklısın. Duş alıp, üstümü değiştireyim." Ali, başını sallarken, bikiniyle olduğumun yeni farkına varmış gibi vücudumu inceledi. Bu beni rahatsız etmeliydi, değil mi? Ama etmedi. Çünkü bakışları göbeğimde sabitlendi. Onun merak ettiği tek şey, karnımda büyüttüğüm ve karnını taşıyan bebeğiydi.

"Biraz... Belli gibi, değil mi?" Gözleri gözlerime değdiğinde, onu kırmak istemiyorum. Ben de farkındayım içimde hızla büyüdüğünün. Gülümseyerek karşılık verdim.

"Evet...Büyüyor. Karnım sertleşmeye başladı artık." Dudakları keyifle kıvrıldı ve heyecanla, "Dokunabilir miyim, Sanem? Lütfen..." dedi.

Öyle pırıl pırıl ve heyecanlıydı ki reddetmedim. Elini usulca karnıma koydu ve başparmağıyla karnımı okşadı. Gözlerindeki ışıltı, bahar sabahlarına benziyordu.

"Sabırsızlanıyorum... Yani kucağıma alabilmek için." Parlak gözleri nasıl da kararlı ve güçlü. Bebekle birlikte ortadan kaybolma isteğimi öğrense ne yapardı acaba? Ya da bebeği ona bırakmaktan vazgeçtiğimi öğrense...

"Peki ya sen?"

"Evet, galiba ben de heyecanlıyım. Ama..."

"Ama?"

"Sonrasını düşünmek, heyecanı bir sürü korkuya dönüştürüyor." Gözlerime bakıp yüzümü inceledi. Yüzündeki tebessüm yavaşça silindi.

"Bana korkularını anlatabilirsin..."

"Ne fark eder? Çözüm mü bulacaksın?" Ellerini yüzüme koymasını beklemiyordum. Bana bu denli yaklaşmasını... Gözleriyle tüm düşüncelerimi okur gibi bakmasını...

"Sanem... Sen onun annesisin. Ben bu gerçeği tüm kalbimle isteyip sana geldim. Bu bebek benim olduğu kadar senin. Sadece, benim evimde kalacak. Yoksa senin onu görmende elbette bir sıkıntı olmayacak."

"Ve... İki sene sonra sen istediğin zaman onu göreceğim."

"Yapma lütfen. Sana böyle bir şey yapmayacağım. İstediyin zaman onu göreceksin."

"Ali... Evleneceksin ileride. Doğal olarak. Ya, karın benim o eve gelip gitmemden rahatsızlık duyarsa?"

"Hım... Sen bayağı bayağı geleceği düşünmeye başlamışsın. Durum sandığımdan daha ciddi demek ki..."

"Ben, böyle hissedeceğimi bilmiyordum." *Yüzümdeki elleri tenimi okşuyor. Bu çok garip. Elektrik çarpar gibi... Bir tür hipnoz olmalı...*

"Aslında ben de senin böyle hissedeceğini düşünmemiştim... Bu kadar hassas ve..."

"Ve?"

"Yalnız olacağını... Çok güzelsin Sanem... Hem de çok... İnsan ister istemez, kendini seni seyrederken buluyor. Bu tehlikeli... Çok tehlikeli... Bir kedi yavrusu kadar savunmasız ve ürkek duran şu tavrın, kararsız gelgitlerin... Birçok yanlış peşine takabilir Sanem... Dikkat et ve bir şey yapmadan önce iyi düşün."

"Bu bir uyarı mı?" *Ali, kafasındaki soruları gözlerine yansıtmişti. Bunu öyle net görüyordum ki cevabını beklemeden içeriye doğru yürüdüm. Yavaş yavaş netleşiyor artık duygularım... İsteklerim... Bu tehlikeli mi? Ya*

da yanlışları peşime takar mıyım? Bilmiyorum... Zaman hepsini nasıl olsa hepimize gösterecekti.

Aslında gün yüzüne çıkarmadığım başka korkularım da var. Mesela Ali, annemin kim olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek? O zaman geldiğinde, yine bu çocuğu bana göstermek isteyecek mi? Hiç ama hiç sanmıyorum! Korkularımın kölesi olmayı bırakıp bir an önce önlemler almalıyım. Belki de Ali'nin karşısına geçip her şeyi en baştan anlatmalıyım.

Sanem, giyindiği beyaz elbisenin üstüne uçuk sarı bir şal alarak yukarı çıktığında, Ali'nin bakışları üzerindeydi. Elindeki kadehi masanın üstüne bırakarak Sanem'e doğru yürüdü. Ona karşı değişik hissetmeye başlamıştı ve bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu. Çocuğunu taşıdığı için mi yoksa yaşadıklarına merhamet ettiği için mi? Vicdani bir durum ise niye nefesi hızlanıyor, sahiplenme güdüsü coşuyordu. Eli ister istemez yüzüne gitti ve başparmağıyla yanağını okşadı. Yüzüne düşen bukleli bir tutamı geriye doğru iterek, derin bir soluk alıp verdi. Aç karınla içtiği iki kadeh mi yapıyordu tüm bunları? Tabii ya başka ne olabilirdi?

"Gidelim mi? Gerçekten çok acıktık biz."

"Bebeğimiz... Ne güzel senin dudaklarından 'biz' kelimesini duymak." Sanem, o bulanık yeşil gözlere dikkatlice bakarak elini karnına bıraktı ve gülümsedi. Bir bebek insana sevgiden başka ne hissettirebilirdi? Önceliği belliydi artık. Son ultrason görüntüleri ve onun minik cüssesini görmek, kafasındakileri

çoğunlukla netleştirmişti aslında. Geriye kalan ne varsa nasıl olsa belli bir düzene oturtacaktı.

Ertesi gün uyandığında, aklında tek bir şey vardı Sanem'in: Aldığı parayı hemen Ali'ye iade etmek. Bunu yapmadan onunla yeni planlarını konuşmayacaktı. Buraya geldiğinden beri çok düşünmüş ve hep aynı noktada bulmuştu kendini. Yaptığı yanlıştı ve daha fazla batağa saplanmayacaktı. Bu yüzden de önceliği, yaptığı ilk yanlışla verdi ve internet bankacılığını kullanarak aldığı parayı Ali'nin hesabına iade etti.

Mesleği olan bir kadındı. Onun parasına hiç ihtiyacı yoktu. Bu aptal planı kuran halasına uymakla ne büyük hata etmişti. Evet, Ali'nin babasından nefret ettiği kocaman bir gerçektir. Ancak, bunun için tüm aileye ceza vermek ne kadar akıllıcaydı? Kendini ve bebeğini temiz bir dünyaya çekmek için geç sayılmazdı.

Kamarasındaki küçük banyoya geçti. Kısa bir süre duşun altında kaldıktan sonra bornozunu giyindi. Yalnız olduğunu düşündüğü için oldukça rahattı. Ama yanılmıştı. Ali tam karşısında durmuş, tuhaf gözlerle ona bakıyordu. Yan teknedeki arkadaşının yanına giden Ali, döndüğünde Sanem'i güvertede göremeyince meraklanmış ve aşağıya inmişti.

Sanem'i tüm güzelliğiyle, yarı çıplak karşısında bulacağını hiç hayal etmemişti. Bir yudum su gibi içebilir, derin bir nefes ile tüm hücrelerine yayabilirdi bu güzelliği... Buraya geldiklerinden beri daha sık oluyordu bu. Etkileniyor ve ne yazık ki bunu engelleyemiyordu. Yeni açmış bahar çiçekleri gibi canlı ve taze idi Sanem. Saçlarından damlayan sular, boynundan

aşağıya doğru süzülerek göğüs çatalında bornozla buluşuyordu. Elleriyle bornozuna sıkı sıkı tutunduğunu görünce, bakışlarını üzerinden çekerek hafifçe öksürdü.

“Affedersin Sanem. Ben seni yukarıda göremeyince merak ettim. O yüzden... Neyse, ben çıkıyorum. Sen rahatça giyin.”

Ali’nin gerçekten hava alması gerekiyordu. Zira ne bakışlarına ne de vücuduna yayılan sıcaklığa dur diyebiliyordu. Eliyle yukarıyı gösterdi ve “Keyfine bak sen,” dedikten sonra odadan çıktı.

Sanem, bir süre sonra giyinip yanına geldiğinde güneş iyiden iyiye etrafı ısıtmıştı, deniz tüm güzelliğiyle parlıyordu.

“Seninle konuşmak istediklerim var Ali.” Sanem, Ali’nin uzandığı köşeli koltuğun karşı tarafına oturarak ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. Konunun ciddiyetini fark eden Ali, uzandığı koltuktan doğrularak oturur pozisyona geldi ve Sanem ile göz teması kurup, “Seni dinliyorum Sanem,” dedi.

O yeşil, gözler öyle dimdik bakınca odaklanamıyor ve çekiniyordu Sanem. Anlatmak istediklerini bitirene kadar gözlerini kaçırmayı tercih etti. Kucağında birleştirdiği ellerini ovuşturarak konuşmaya başladı.

“Biliyorsun... Son zamanlarda kafam çok karışık. Bir sürü şey üst üste geldi.”

“Evet... Haklısın...”

“Ben bazı kararlar aldım Ali.” Ali’nin gözleri kısıldı ve kaşları hafifçe yukarı doğru kalktı.

“Öyle mi? Konuşmak istediğine göre kararlarını benimle de paylaşacaksın.”

“Ben bugün bir şey yaptım.” Gözleri bir an Ali’nin gözleriyle buluştu.

“Senden almış olduğum parayı, senin hesabına iade ettim. Yani bebek için almış olduğum...”

“Bir dakika, bir dakika! Ne yaptım dedin sen?”

“Parayı iade ettim Ali...”

“Biz seninle bir anlaşma yaptık Sanem! Şimdi yolun yarısındaiken vazgeçiyorsun, öyle mi? Yoksa yanlış mı anlıyorum ben her şeyi?”

“Vazgeçmek mi? Bebeği tabii ki doğuracağım!”

“Sanem! Beni çıldırtma! Sana güvendim!”

“Güvenmeseydin o zaman! Ben o parayı geri gönderdim çünkü!”

“Çünkü! O lanet vicdanın sorun yaratmaya başladı, değil mi?”

“Aynen öyle!” Ali o kadar sinirliydi ki elini kolunu koyacak yer bulamıyor, güvertenin içinde sert adımlarla yürüyordu. Sonra kulağına fısıltı hâlinde gelen o ses çalındı.

“Sana olduğu kadar, bana da ait olmasını istiyorum bu bebeğin. Hesapsız, çıkarsız... Ben ona anne olmak istiyorum Ali...”

Sanem’in sesi bir çocuk kadar masum olunca Ali’nin kelimeleri boğuldu sanki. Kahretsin! Tüm planları altüst oluyor, kontrolü kaybediyordu. Üstelik gözyaşları

yanına vurmuş bir Sanem görmeye gerçekten hiç tahammül edemeyecekti.

“Bak, bu konuyu şimdi konuşmayalım. Gerçekten çok kızgınım ve seni anlayamam.”

“Anlamamı beklemiyorum. Ben büyük bir hata yaptım. Ve düzeltmeye çalışıyorum.” Ali, alaylı bir şekilde gülerек sehpanın üzerine fırlattığı araba anahtarını eline aldı.

“Kızımı benden alamayacaksın Sanem! Eğer niyetin buysa!”

“Öyle bir niyetim yok! Görmüyor musun, bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum.”

“Hah! Bak işte buna hiç inanmıyorum! Sırların var senin! Fark etmediğimi mi sanıyorsun! Haları bile annen diye tanıttın! Bu işte bir gariplik yok mu Sanem!”

“Tanıdığım tek anne oydu çünkü! Lanet olsun! Mezarı nerede, onu bile bilmiyorum ben!”

“Ön yargıların var ve biliyor musun? Belki sen de tıpkı halana benziyorsundur. Ne demişler? Ya huyundan ya suyundan! Onun kadar bencilsin!”

“Sana yaşadıklarımı anlatmakla büyük hata yapmışım Ali. Başıma kakacağını bilmiyordum!”

“Kahretsin! Ne kadar da önemli bir şeye takıldın! Tek derdimiz bu mu şimdi? Senin alınganlığın mı?” Sanem, onun ne kadar sinirli olduğunu görebiliyordu ama bu konuda yapacağı pek de bir şey yoktu. Halasının o aptal planını devre dışı bırakmak zorundaydı.

“Bak! Eğer ben bu bebeğe anne olacaksam, temiz bir sayfayla başlamak istiyorum. Neden anlamak istemiyorsun? Başka ne derdim olabilir benim?”

“Keşke buna inanabilseydim Sanem. Ama senin asıl sorunun bu değil. Öyle çok yalnızsın ki! Ve hatta çaresiz! Onu kendine tutunacak dal olarak görüyorsun!”

Ali’nin sesi öyle acımasız ve sertti ki Sanem’in tüm söyleyecekleri bitmişti. Gözlerinden sicim gibi süzülenlere aldırmadan birkaç adım geriledi ve sessizce kamaraya indi. Üstüne aldığı hırka ve çantasıyla merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Ali’nin sırtının karaya dönük olduğunu görünce karaya bağlı tekneyi hızla terk etti. Bir dakika bile orada kalmayacaktı.

Bu aile iyilikten ne anlardı zaten? Evet, belki de halası kadar bencil ve kötüydü! Ama onunla büyümek zorunda kalması da tamamen annesinin ve Ali’nin babasının suçuydu. Ne pahasına olursa olsun bu bebeği bırakmayacaktı. O, bu hayatta kendine ait tek varlıktı ve onu terk etmeye hiç niyeti yoktu. Annesinin Sanem’e yaptığını, bebeğine asla yapmayacaktı.

“GEÇMİŞ, GELECEĞİN GARANTİSİ MİDİR?”

Sanem

Bir başınalığımı hiç sevmiyorum artık... Fazla geliyor, taşıyamıyorum. Çekip gitmelerimi, yalnızlığımı bir yere koyamıyorum artık. Birine güvenmek, her şeyi ona bırakmak istiyorum. Çok yoruldum, gerçekten çok... Bir işim olmadığı gibi cebimde harçlıktan fazla param da yok. Allah'tan kredilerim bitti de o konuda rahatım.

Ne yapmam gerekiyor şimdi? Ayşe'ye gitsem, yük olurum. Kızcağız maaşını bile öğrencilerle paylaşıırken bir de ben mi gideyim? Böyle düşündüğümü bilse çok kızar, biliyorum. Ama bunu ona yapamam. İş bulayım desem hami-leyim. Kaç ay çalışabileceğimi bile kestiremiyorum şu anda.

Off... Galiba hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım. Elimde duran karta neden baktığımı da bilmiyorum aslında. Belki de sıfır noktasından da geriye düşmek istiyorum. Dayım olduğunu söyleyen adamı arayarak her şeyi en baştan dinlemek en iyisi. Hazır dibe vurmuşken, geçmişe dair ne varsa

öğrenip aklımdaki soruların cevaplarını duymalıyım. Daha fazla karanlıklarda sürüklenmeye hiç gücüm yok. Toparlanmanın bir yolu olmalı.

Ali, Sanem'in yokluğunu geç fark etmişti. Onun çekip gittiğini görmek iyice delirmesine sebep olmuş, onu sağlıklı düşünemez hâle gelmişti. Önce geri geleceğini düşünerek bir süre teknede beklemiş, dönme-yeceğini anladığı anda ise nereye gidebilir diye araştırmaya başlamıştı.

İşte bu noktada insanın tanıdıklarının olması harika bir durumdu. Havaalanına veya otogara gitmediğine göre hâlen Göcek'te olmalıydı ki bu durumda, onu bulması daha kolay olacaktı. En azından o an öyle düşünüyordu.

Telefonu sinirle koltuğa fırlatıp ellerini saçlarının arasına geçirdi. Ayşe'ye gitmeyi bırak, onu aramamıştı bile. Ali onun da en az kendisi kadar panik olduğunu anlayınca, bir haber alır almaz kendisini aramasını rica edip telefonu çaresizce kapatmıştı. En son kim ve ne için bu kadar endişelenmişti? Galiba annesi felç geçirdiğinde...

Telefonun yanıp sönen ekran ışığını görünce, heyecanlanarak telefonu eline almıştı ama arayan Batur'dan başkası değildi.

"Ali, var mı bir haber?"

"Yok! Hiçbir haber yok! Öylece bekliyorum."

"Ben de aradım. Telefonu hâlen kapalı."

"Kızım onun karnında ve hiç bu kadar çaresiz olmamıştım, Batur!"

“Çok mu kırdın sen bu kızı?”

“Batur! Ne kırılması! Sana diyorum ki benden aldığı parayı faizine kadar hesabıma yatırmış! Aklınca anlaşmamızı yok saymış.”

“İyi de kendince güzel bir şey yaptığını düşünmüş demek ki. Sonuçta bu bebek onun karnında can buluyor. Aynı teni ve aynı duyguları paylaşıyorlar. Sanem’den, duygusuz bir şekilde bu süreci geçirmesini bekleyemezsin, Ali.”

“Gerçekten bunları tartışacak durumda değilim. Yanında parası olduğundan bile kuşkuluyum. Ne yapar, nereye gider?”

“Bu kötü işte.”

“Onu bulmam lazım Batur. Karakola gideceğim. Başka çarem kalmadı. Telefon sinyalinden falan bulurlar bir şekilde.”

“Ben de geleyim ilk uçakla.”

“Hayır, hayır! Sen orada kal. İstanbul’a falan dönmüşse ya da dönerse... Ne bileyim işte, birimiz orada kalsın.”

“Tamam, haber alırsan beni ara mutlaka.”

Gergin ve endişeli birkaç derin bir soluk aldı. Tam o esnada telefonuna gelen mesaj sesiyle ekrana dikkat kesildi.

“İstanbul’a dönüyorum. Dayım ile konuşmam gerekli. Senin de üstüne basa basa vurguladığın şu lanet yalnızlığımı, belki onunla paylaşırım.”

Ali, mesajın Sanem'den geldiğini görür görmez onu aramıştı ama telefon yine kapalıydı. En azından iyiydi ve nereye gittiğini haber verecek kadar sorumluluk sahibiydi. Peki ya kendisi? Hamile bir kadını alaşağı edecek sözler sarf etmekten geri durmayan, odun herifin tekiydi. Daha sakın olabilir, en azından onu anlamaya çalışabilirdi.

İlk uçakla İstanbul'a giderek onu bulacak ve eve geri getirecekti. Onu doğuma kadar gözünün önünden ayırmayacak ve bundan sonra ne konuştuğuna daha çok dikkat edecekti. Sanem, sandığından da gururlu bir kadındı ve onun kimseye benzemeyen yanları vardı.

Uzun seyahatlere alışık değildi, bu yüzden yolculuk yorucu gelmişti Sanem'e. İşin kötüsü geceydi ve nereye gideceğini kestiremiyordu. Cebindeki kartı çıkararak uzunca bir süre karta baktı ve daha sonra numarayı çevirdi.

"Alo!" Karşıdan gelen ses oldukça tok ve netti. Bir an ne diyeceğini bilemeden öylece kalakaldı. Ancak ikinci "alo" sesini duyunca kendine geldi.

"Ben Sanem..." Niye böyleydi? Korkak olmaktan ne vakit vazgeçecekti?

"Sanem!" Adamın şaşkınlığı nasıl da belliydi.

"Ben sizinle konuşmak istiyorum. Yani sizin için de uygunsa."

"Tabii... Ne zaman istersen."

"Şimdi olur mu?"

“Neredesin Sanem?”

“Şey... Otogardayım.”

“Bir yere mi gideceksin? Gelmemi ister misin?”

“Aslında... Adresi verirseniz ben gelirim.”

“Tamam, bekliyorum.”

Sanem Göcek’ten Marmaris’e geçmiş, oradan İstanbul otobüsüne binmişti. Ali bu yüzden bulamamıştı onu. Gerçi sonradan aklına gelmiş ve hangi şirketle döndüğünü öğrenmişti ama biraz geç olmuştu. İkisi de aynı vakitte İstanbul’da olacağı için Batur’dan otogara gidip Sanem’i almasını rica etmişti.

Batur, Sanem’i otobüsten inerken gördüğünde çok tuhaf hissetti. Onun yüzündeki sıkıntı ve mahzunluk kalbine dokunuyor, ruhunda bir yerleri acıyordu. Ürkek bir güvercin gibi etrafa baktığını görünce ona doğru ilerledi.

“Sanem?”

“Batur...” Niye bilmiyordu ama gözlerinden dökülenleri tutamıyordu. İtiraf etmeliydi ki onu burada görmek rahatlatmıştı Sanem’i.

“Hey, hey, hey... Tamam. Düzelecek her şey. Ağlama lütfen.”

Onu kolundan kendine doğru çekerek ona sarıldı ve teskin etmeye çalıştı. Şu an Sanem’den ne farkı vardı? Onun kadar çaresiz ve aciz değil miydi? Bu anlamada Batur’a düşen, susmak zorunda olmak mıydı?

“Haydi gel, gidelim Sanem. Seni çok merak ettik.” “Öldüm meraktan, neredesin?” demek istiyordu

hâlbuki... Ama sustu. "Gel gidelim buralardan." demek istiyordu, yine sustu. Ve daha birçok kez susacaktı Batur. Payına düşen buydu çünkü.

"Ben seninle gelemem Batur. Dayım varmış benim. Gidip onunla konuşacağım."

"Bak, çok yoruldun. Ali de seni çok merak etti. Daha sonra konuşursun dayınla, olmaz mı?"

"Olmaz Batur. Geldiğin için teşekkür ederim, ancak... Sen git, olur mu?"

"Asıl bu olmaz Sanem. Ben götüreyim seni dayına. Sonra birlikte döneriz."

"Ben o eve dönmeyeceğim Batur."

"Nereye gideceksin peki?" Batur o güzel yüzü dikkatle inceledi. Sanem'in buna bir cevabı olmadığı gün gibi ortadayken bırakabilir miydi onu?

"Tamam, söz. O eve seni, istediğin zaman götüreceğim. Ama seni böyle bırakamam. Bak, benim evimin üst kadında ufak bir çatı katı var. Bağımsız girişi de var. Orada kalırsın şimdilik."

"Bu pek iyi bir fikir değil." Batur gülümseyerek onu kolundan tuttu ve arabasını gösterdi.

"Gel haydi. Dayına gidelim önce." Sanem, elinde tuttuğu adres kâğıdını Batur'a uzatarak başını salladı. Yol boyunca sessizdi ve ilgili adrese geldiklerinde de sessizliğini korudu.

"Teşekkür ederim getirdiğin için."

"Seni o eve yalnız gönderemem Sanem."

"Lütfen."

"O adamı tanımıyoruz. Üzgünüm." Sanem, artık olacıklardan korkmuyordu. Şu hayatta kaybedeceği ne vardı? Hiçbir şey! O yüzden Batur'un ısrarını kabullendi. Kim, neyi öğrenecekse öğrensın. Umurunda değildi.

Dayısının kapısını çalan Batur'du. Oldukça düzgün bir semtti burası ve kapı açıldığında da yine düzgün bir ev karşılamıştı onları.

"Hoş geldiniz. İçeri buyurun lütfen." Batur, adama dikkatle baktı ve elini Sanem'in omzuna koyarak, "Gel haydi," dedi. İçerisi, çoğu antika olan birçok eşya ile doluydu ve oldukça temizdi. Karşılıklı oturmuşlardı ama Sanem'in bakışları kimseyle buluşmuyor, buluşmuyordu. Kendini ciddi anlamda gergin hissediyordu.

"Nasılsın Sanem?" Dayısının yumuşak ve içten çıkan sesini duyunca, başını kaldırarak göz teması kurdu. Hafifçe tebessüm etmeye çalışarak, titreyen sesini boş verip konuşmaya başladı.

"Ben... Hayatıma devam etmek istiyorum... Toparlayamıyorum. Anlatacaklarınıza ihtiyacım var."

"Peki. En baştan başlayayım o zaman."

"İyi olur." Batur'un telefonu sessizdeydi ama gelen aramaları görüyordu. Mesaj bölümüne gelerek, "Seni arayacağım, Ali. Sanem yanımda, merak etme." yazdı ve telefonunu kapattı.

"Annen ve babanın tanışması benim aracılığım la oldu Sanem. Baban, benim şirket ortağımı dı ve düzgün biriydi. Zamanla annene fazlasıyla âşık oldu ve onu da bu aşka ikna etti. Birkaç ay görüştükten sonra

evlenme kararı aldılar. Ben de aldıkları karara itiraz etmedim. Bildiğimiz insan diye düşündüm ama yanıldım. Çok yanıldım. Keşke anlayabilseydim. Bir tanecik kardeşimi koruyamadığım için her Allah'ın günü kızıyorum kendime. Halan olacak o kadın, hiç görmediğim kadar hırslı ve kötü biriydi. Tüm zehrini babana akıttı ve o da zehirlendi. Ama ondan önce benim başıma gelecekler vardı tabii."

"Ne gibi?"

"Bir gece ben şirketteyken kasanın bulunduğu bölümde tıkırtılar duydum. O gece çalıştığımı kimse bilmiyordu. Ve kasada çok ciddi miktarda para vardı. İçeriye sessizce girdiğimde halanın kocasının, yani eniştenin kardeşiyle burun buruna geldim. Orada ne aradığını sorduğumda, cevabı bana uzattığı silahı oldu. Tüm kasayı boşaltmıştı ve ona anahtarı, babanın cebinden alan halan vermişti. Adam gidecekken ona arkadan vurdum ve yerde birbirimizle cebelleşmeye başladık. Ne olduysa o esnada oldu ve silah ateş aldı. Adam öldü. Tabii ben de hapsi boyladım. Ama en kötüsü, halanın benim hakkımda verdiği ifade oldu. O kasadan parayı benim çalmaya çalıştığımı ve adamın da beni durdurmaya çalışırken can verdiğini söyledi. Halan alt katta adamı bekliyormuş Sanem. Bizim boğuşma seslerimizi duyunca yukarı çıkmış ve hâliyle de tüm olanları görmüş. Ama mahkemeyi yanıltırken oldukça serinkanlıydı."

"Bu kadarını yapmış olamaz."

"Yaptı kızım, yaptı. Daha birçok şey yaptı. Tüm hayatımızı mahvetti. İçerideyken her şeyi ince ince

düşündüm. Ne körmüşüm meğer. Ne çok yanılmışım.” Sanem gözleri dolu dolu Batur’a baktığında Batur endişelenmişti.

“İyi misin?”

“İyiyim, sadece her ne olmuşsa bir an önce öğrenmek istiyorum.”

“Sonrasında ben yıllarca hapis yattım. Babansa annene bıraktığım vekâletle tüm hisselerimi halanın üstüne geçirdi. Annen o kadar gençti ki inanmıştı onlara. Hatta halana bile. Her şey çığırından çıkmıştı tabii. Baban her geçen gün halanın dolduruşuna daha fazla gelmiş ve tüm kıskançlığıyla annene eziyet etmeye başlamış. Buna dayak da dâhil. Anneannen çok uğraştı, Sanem. Kim isterdi ki kızının şiddet nedeniyle günlerce hastanede yatmasını?”

Batur araya girme ihtiyacı duyarak Sanem’i gösterdi. “Affedersiniz, Sanem hamile. Bu yüzden anlatacaklarınızı biraz yumuşatabilir misiniz ?” dediğinde Sanem’in eli karnındaydı.

“Hayır, hayır. Lütfen devam edin.”

“Siz, Sanem’in eşi misiniz? Bilmiyordum evlendiğini kızım.”

“Hayır, ben eşi değilim. Hem doktoru hem de arkadaşımı.”

“Anladım. İşte, daha sonra olaylar daha da sarp sarmış. Şiddet artınca kardeşim kaçacak yollar aramaya başlamış. Ve yanlışlara sarılmış. Arkadaşının kocası ile yasak bir ilişki yaşamaya başlaması ise en fenası. Kızını alarak yurt dışına kaçmak gibi bir yanlışla

düşmüş ama havaalanında halana yakalanmış. Halan seni onun kucağından zorla almış. Annen de çaresizce yurt dışına gitmiş. Kız kardeşim, bunları bana yazdığı bir mektupta anlatmıştı Sanem. O kadar sevgisiz ve yalnız kalmıştı ki hata üstüne hata yapmıştı. Bu arada halan bir suç daha işlemiş. Seni kendi nüfusuna alırken anne ve babanın üstüne olan seni, ölü olarak göstermiş.”

“Nasıl yani?”

“Şöyle ki, halan hastane çalışanlarından biriyle anlaşmış ve seni ölü olarak göstermiş. Sonra kendisi doğurmuş gibi, tekrar kimlik çıkarmış. Böylece babanın tek varisi halan olmuş ve tüm mal varlığı da ona kalmıştı.”

“Yani Sanem’i öldü diye beyan etmişler, öyle mi? Aman Allah’ım, bu nasıl bir kadınmış böyle!” Batur’un nutku tutulmuştu artık. Hayretle Sanem’e ve adama bakıyordu.

“Yani anne ve babanın üstüne olan kimliğin yok edilmiş, halanın üstüne geçmiştin artık. Eskiden evde doğum yaptım diyerek kimlik çıkarmak daha kolaydı.”

“Bu inanılır gibi değil.”

“Evet ama gerçek. Nüfustan da araştırabilirsin. Vukuatlı bir nüfus kaydı çıkartırsan annen ve baban gibi kendi adında bir ölü bebek ismi daha göreceksin. Sanem, gerçekten çok üzgünüm. Ben yanında olamadım. Anneannen de annenin ölümünden sonra toparlayamadı kendini. Ancak yine de uğraştı seni alabilmek için. Tabii halanla başa çıkabilmesi imkânsızdı.”

“Peki babam?”

“Baban, sanırım pişmanlık duymuş. Kulağıma gelenlere göre bıraktığı son mektupta öyle yazıyormuş. Annen gidince biliyorsun işte. İntihar etmiş.”

Sanem’in ağladığını gören dayısı, yanına oturdu ve onun gözyaşlarını silerek ellerini tuttu.

“Sanem... Ne şartlarda ve nasıl bir ortamda büyüdüğünü tahmin edebiliyorum. Ama bundan sonra ben varım. Her zaman yanıdayım. Sen benim tek yakınımsın ve kardeşimin yadigârısın. Annen bana sürekli yazdı. Yani ölene kadar... Her mektubunda ayrı bir acı ve özlem vardı. Senin hasretin onu gerçekten tüketiyordu.”

“Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tüm bildiklerim şaştı. Her şey yer değiştirdi.”

“Biliyorum... Bak burası annenin ve benim büyüdüğüm ev. Eşyalara hiç dokunmadık.”

“Neden gelip burada kalmadı peki? Beni de alıp buraya gelseydi.”

“Kızım, onu da denedi. Ama baban rahat vermedi. Çok olaylar çıkardı. Anneannen kalp hastasıydı ve annen de ona bir şey olmasından korkup yanlış kararlar aldı. Ama ona kızamıyorum Sanem. Korku insanı kendine çeken bir çukur gibidir. Sağlıklı düşünemezsin. Çaresizlik gerçekten çok kötü bir şey...”

Batur, Sanem’in sararan yüzünü görünce tedirgin oldu. Adamın anlattıklarından kendisi bu kadar etkilenmişken Sanem’in ruh hâlini tahmin etmesi zor değildi.

“Sanem... Gidelim artık. Kalanını biliyorsun zaten.” Sanem, boş gözlerle Batur’a baktı. Sonra da dayısına...

“Anneme ait bir oda var mı bu evde?”

“Olmaz mı? Hiç dokunmadık. Kitaplarına kadar duruyor.”

“Görebilir miyim?”

“Tabii kızım. Gel benimle.” Sanem ayağa kalktığında, Batur kolundan tutarak durdurdu onu.

“Bugünlük bu kadar yetmez mi? Fazla yükleniyorsun kendine.”

“Batur... Görmek istiyorum.”

“Peki. Ama ben de seninle geleceğim. Sonuçta dayın bile olsa yeni tanıdığımız biri.” Sanem, onu başıyla onaylayarak dayısıyla birlikte yürümeye başladı. Etrafı incelerken, “Biliyor musunuz, ben hiç annemin fotoğrafını görmedim,” dedi.

Dayısı bir odanın önünde durup, kapısını yavaşça açtığında annesinin duvarı süsleyen fotoğrafları tam karşısındaydı. Ne kadar da genç ve güzeldi.

“Artık gördün Sanem. İçerideki her şey annene aitti. Bundan sonra ise senin. Bu odayı istediğin zaman kullanabilirsin.”

“Çok gençmiş...”

“Evet. Öldüğünde yirmi dört yaşındaydı zaten. Sen ise minik bir bebektin.”

Oda, onun neşeli biri olduğunun göstergesi gibiydi. Eski mizah dergileri, kitaplar... Duvarda asılı

duran gitar... Annesinin gençliği bu odaya hapsedilmiş gibiydi... Yatağın üstüne oturarak örtüsünü hafifçe okşadı... Empati kurmaya, annesini anlamaya çalışıyordu. O yaşta hata yapmak çok kolay değil miydi? Kendisi de yapmamış mıydı kocaman bir hata?

Sonra gözü komodinin üstünde duran fotoğrafa ilişti. Annesinin kucağındaki bebek kendisi olmalıydı. Nasıl da sevgiyle bakmıştı.

“Çok güzelmiş...”

“Çok güzel ve neşeliydi... Ancak... Tükettiler kardeşimi. Anılar, bazen fazlasıyla can yakıyor.”

“Biraz yalnız kalabilir miyim burada?”

“Tabii.”

Sanem, annesine ait ne varsa öğrenmek istiyordu. O yüzden önce okuduğu kitaplara bakarak kişiliği hakkında fikir edinmek istedi. Sonra da dolabında kalmış üç beş giysiye baktı.

Romantik... Sade ve zevkli. Aksesuarlarda canlı renkleri tercih ettiğine göre biraz ona benziyor olabirdi. Yatağın üstüne uzanarak sessizce etrafı izledi. Ne ara uykuya daldığını gerçekten hiç bilmiyordu.

Batur balkona geçerek, telefonunu açtığında Ali'nin en az otuz kez aradığını gördü. İşler hepten sarpa saracağa benziyordu ve bu, Batur'un hiç hoşuna gitmiyordu. Sanem bunların hepsini nasıl kaldıracaktı? Ailevi problemler bir yandan, Ali diğer yandan...

“Ali?”

"Batur, öldüm meraktan! O lanet telefon niye sürekli kapalı!"

"Müsait olunca açtım işte."

"Sanem nerede?"

"Annesinin odasında uyuyakaldı."

"Ne? Annesi ölmemiş miydi?"

"Ölmüş ama odası olduğu gibi duruyor. Burası tam bir travma Ali. Sanem'in hâli de pek parlak sayılmaz. Bence biraz sakın olsan, üstüne gitmesen iyi olacak... Yoksa ortada ne bebek kalacak ne de Sanem."

"Konum at Batur! Onu almaya geleceğim."

"Ben ne diyorum, sen ne yapıyorsun!"

"Ne zaman başkalarının dediklerini dinlediğimi gördün sen, Batur?"

"Kalas herifin tekisin! Yumruğu gözüne indirmek istiyorum!"

"Konum at! Sonra da neyi gözüme indireceksen indir!"

Batur, telefonu onun suratına kapattı. Ve evin konumunu Ali'ye gönderdi. En geç yarım saat sonra kapıya dayanacağına emindi. Nitekim öyle de oldu.

"Merhaba. Ben Sanem'in eşiyim. Ali Mertoğlu."

"Merhaba, ben de Sanem'in dayısıyım. Adım İlker. İçeri buyurun lütfen." Ali onu başıyla onaylayarak içeri girdiğinde Batur'u, öfkeli bakışlarıyla tam karşısında buldu. Ama onunla laf yarışına girecek hâlde değildi. Gerçekten kötü ve yorucu bir gün geçirmişti.

“Sanem nerede?” İlker Bey, eliyle koridoru göstererek, “Annesinin odasında. Uyuyakalmış,” dedi.

“İzninizle ona bir bakmak istiyorum. Çok yoruldu. Eve götürsem iyi olacak.”

“Sağdan üçüncü kapı. Ancak burada da kalabilirsiniz. Uyandırmamak adına.”

“Gitsek daha iyi olacak. Teşekkür ederiz. Sizinle daha sonra tekrar görüşürüz.”

“Sevinirim.”

Ali, kararlı adımlarla ilerledi ve üçüncü kapıyı yavaşça açtı. Tüm gün onu deli gibi merak etmiş ve hatta çok korkmuştu. Ama şimdi onu, öyle sararıp solmuş görünce kalbinde bir yerler acımişti. Sanem dizlerini karnına çekmiş, ellerini yanaklarının altında birleştirmiş öylece uyuyordu.

Ona doğru usulca eğildi ve elini alnına koydu. Hasta değildi belki ama ciddi anlamda yorgun görünüyordu. Onu uyandırmayı hiç istemiyordu. Ancak tanımadığı bir adamın evinde de bırakamazdı. Bugün Sanem’i ararken aklına milyon tane şey gelmişti. Bir daha görememek, bebeğini sonsuza dek kaybetmek... Bu onu fazlasıyla çıldırtmış ve sınırdan nefes alamadığını hissetmişti. Ona ait bir canın uzakta büyüdüğünü düşünmek, Ali’nin damarlarındaki kanı kaynatıyordu. Yavaşça yüzüne düşen bir tutam saç geriye doğru itti ve yutkundu. Sanem’i asla bırakamaz, yanından ayıramazdı. En azından çocukları doğana kadar!

“Sanem,” diye kısıp sesle mırıldandı ama Sanem hiç tepki vermiyordu. Uyanması için uğraşmaktan

vazgeçerek onu tek hamlede kucağına aldı ve kapıya doğru ilerledi. Gelmesi için arkadaşına baktığında Batur onun bakışlarında birçok şey görmüştü ama en net duygu sahiplenmeydi.

Sanem, gözlerini açtığında şaşkıındı. Oraya nasıl geldiğini hiç bilmiyordu. Yataktan doğrulmaya çalıştığında karnındaki gerginlik, buna engel oldu ve dudaklarından istemsiz bir inilti çıktı.

"Ahhh!" Ali tüm gece neredeyse hiç uyumamıştı. Sanem'i yatağına bıraktıktan sonra aşağıya inmiş ve Batur ile olanlar hakkında uzun uzun konuşmuşlardı. Empati kurmayı pek bilmiyor olsa da Sanem için bunu deneyecekti. Yaşadıkları çok ağırdı ve bu durumu hafifletmek için üstüne gitmemesi gerekiyordu. Balkonda oturarak yüzünü odaya doğru döndü. Yaklaşık bir saat sonra Sanem uyanma belirtileri göstermeye başlamıştı ama bir aksilik olmalıydı. Yüzünde acıya benzer bir kıvrınma, dilinde ise inilti vardı. Hızla ayağına kalktı ve yanına gitti.

"Sanem? İyi misin?" Sanem'in gözleri sulanmış, eli karnında, "Bir tuhaflık var. Kasılma gibi..." dediği an, Ali'nin eli panikle telefona gitmişti. Batur onu hemen hastaneye getirmesini söylediğinde, Sanem kendini Ali'nin kucağında bulmuştu bile. İtiraz edecek hâlde değildi. Çünkü çok korkuyordu. Ali onu özenle arabarın ön koltuğına oturttu ve o güzel yüze sevgiyle baktı.

"Korkma... Ben yanımdayım. Hiçbir şey olmayacak." Sanem'in dudakları daha fazla titremeye, gözyaşları

daha hızlı akmaya başladı. O, bu cümlelerin kıymetini çok iyi biliyordu. Zira ilk defa duyuyordu bunları. Birine güvenmek, her şeyi ona bırakmak ne demek? Bu duyguları hiç tanımıyor ve yeni yeni öğreniyordu.

“Şşşt... Düzelecek her şey. Lütfen ağlama.” Sanem, onun yeşil gözleriyle buluşamıyor, gözlerini ondan kaçırıyordu. Ali’nin kendisine acımasını kesinlikle istemiyordu. Çünkü ona söyledikleri hâlen zihninde çınlıyordu. “Yalnız ve çaresizsin...” demiş ve bunu Sanem’in acizliği olarak görmüştü.

“Gidelim mi artık?” Ali, onun başını çevirdiğini görünce duraksadı. Şimdi zamanı değildi ama konuşmaları şarttı. Sessizce arabaya bindi ve hastaneye doğru sürdü.

Batur, Ali ile beş dakika önce konuşmuş, yolda olduklarını öğrenince içeriye hasta almamıştı. Sanem içeriye girerken iyi görünmüyordu. Rengi solmuş, gözleri kızarmıştı. Ali’ye bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı ama onun hâli de pek parlak sayılmazdı. Eliyle ultrasonu gösterip, “Tamam, haydi Sanem. Uzan da neyimiz var bir bakalım,” dediğinde Ali, elini Sanem’in beline yaslayarak oturmasına yardım etti.

Sanem uzanırken bir eli karnında, diğeri ise yüzündeydi. Gözlerinden süzülen korku yaşlarını kendisi bile anlamıyorken onların görmesini hiç istemiyordu.

Üzerindeki bluzu hafifçe yukarı doğru sıyırdı ve göbeğini açıkta bıraktı. Ali onun ayak ucuna doğru ilerledi ve Batur’un yüzüne endişeyle baktı. Bir an önce bebeklerine ait o kalp atışını duymak istiyordu.

Batur, Sanem'in karnına jeli dökerek ultrason aletini özenle Sanem'in karnında gezdirdi. Ekranda bebeği dikkatlice inceledikten sonra tüm odayı o minik kalp atışı ile doldurarak gülümsedi.

"Haydi, kendinize gelin artık. Bebeğiniz sadece biraz yorulmuş."

Sanem, ellerini yüzüne kapatarak hıçkırmaya başladığında Batur anında ayağa kalktı ve onun yüzüne kapattığı elleri tutarak yüzüne baktı.

"Sanem, yeter. Yavaşça doğrul. Rahatlamaman için sana bir serum takalım. Ve sonra biraz konuşalım." Ali, Batur'un tepkisinde bir tuhaflık hissetti. Onun Sanem'in ağlamasına neden dayanamadığını, kendinden önce neden onu teskin etmeye çalıştığını anlayamıyordu. Sonra akşam konuştukları geçti zihninden... Sürekli Sanem'i korumuş ve onu haklı bulmuştu.

"Haydi Ali!" Batur'un sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve Sanem'e baktı. Yüzündeki rahatlama gözle görülür vaziyetteydi. İçinde kaynayan bir şeyler vardı. Hem yabancı hem kendinden... Sedyede oturan Sanem'e doğru ilerledi. O güzel yüzü avuçlarının içine alarak göz bebekleriyle buluştu.

"Dün sabah için özür dilerim, Sanem... Biliyorum... İyi bir şeyler yapmaya çalışıyordun."

Sanem başını iki yana sallayarak, "Boş ver... Benimki yalnız ve çaresiz bir insanın çırpınışlarıydı sadece," dediğinde Ali pişmanlığın en dibindeydi.

"Yapma lütfen... Çok öfkeliydim."

"Aslında sen de haklısın Ali. Sonuçta, benim gibi sorunlu bir insana denk geldin." Batur elini Ali'nin omzuna bırakarak hafifçe sıktı. "Üstüne gitme," diye mırıldandığında Ali, ona doğru döndü.

"Sanem'i yukarıdaki odalardan birine yatıralım. Dinlensin."

"Peki. Doktor olan sensin."

Batur, asistanına bir oda hazırlatarak gerekli talimatları verdi. Bekleyen hastaları olduğu için onlarla birlikte yukarı çıkmadı. Sanem, koluna takılan serumin bitmesini beklerken Ali camdan dışarıya boş gözlerle bakıyordu.

"Beni beklemene gerek yok, Ali. Sen işe gidebilirsin." Ali ona doğru döndü ve yatağın ucuna geleerek oturdu.

"Rahatsız mı ediyorum seni?" Ali'nin gözlerinde gördüğü şeyi sevmemişti Sanem. Bıçak gibi keskin, ok gibi vurucuydu.

"Evet... Galiba." Ali kaşlarını hafifçe kaldırarak dudaklarını büktü.

"Bu sefer nerede aramam gerekiyor peki seni?"

"Bilmem... İnsan yalnız olunca kafasına estiği gibi yaşayabiliyor işte."

"Beni iğnelemeyi kes lütfen! Ayrıca karnındaki bebeğin varlığını ve onun bana ait olduğunu sakın unutma bence! Cehenneme gitsen bulurum seni Sanem..."

"Bazen oraya da gitmek istemiyor değilim hanı!"

“Saçmalıyorsun!”

“Saçma bir hayatın içinden gelince... Bu kadar oluyor.”

“Sanem, bak sana bir şeyi garanti edebilirim. Bundan sonraki hayatında saçmalıklar olmayacak.”

“Emin olma, Ali... Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yok.”

“Dün çekip giderken... Meraktan öleceğimi nasıl düşünmezsin, Sanem?” Sanem gözlerini yerden kaldırarak Ali’nin yeşillerine buladı. Bir girdap gibi kendine çekerken şifa olabilir miydi aynı zamanda?

“İşe git, diyorsun bana. Sen bu hâldeyken nasıl giyeyim? O kalp atışının benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlamadın mı hâlen?” Sanem cevap vermeden suskunluğunu korudu. Elbette ki anlamıştı ama Ali’ye gerçekten çok kırgın hissediyor, onunla konuşmak istemiyordu. Neyse ki o sırada kapı çalmış ve içeriye Batur gelmişti.

“Sanem, nasılsın?”

“Daha iyiyim. Biraz uyusam...”

“Uyu tabii... Ali, gel sana bir kahve ısmarlayayım. Sanem de rahatça uyusun.”

Batur kahveleri alıp geldiğinde Ali masaya oturmuş, düşünüyordu.

“Al bakalım. Gerildiniz bugün.”

“Sadece bugün mü? Dün delireceğimi sandım.”

“Kabul etmelisin ki dün Sanem haklıydı. Kim olsa çekip giderdi. Ya da gururu olan herkes olarak

düzelteyim.” Ali elindeki kahve fincanını hafifçe ileri ittikten sonra Batur’a baktı. Cevapsız sorulara gerçekten hiç tahammül edemezdi. Aklını kurcalayanların bir cevabı olmalıydı.

“Batur... Sana bir şey sormak istiyorum.”

“İzin mi istiyorsun sormak için? Hiç senin tarzın değil.” Ali yutkunarak geriye doğru yaslandı

“Kaç yıllık arkadaşsın Batur. Hatta daha da ileri. Kardeşiz.”

“Öyleyiz tabii.”

“İşte bu yüzden, içten olacağını ve bu sorduğum soru yüzünden alınmayacağını düşünüyorum.”

“Sor da rahatla Ali.”

“Sen... Sanem’e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?”

Batur, ifadesi sertleşmiş bir şekilde Ali’ye baktı. İçinde kaynayan kazanın buharları dışarıya sızmıştı demek. Buna engel olmalıydı. Her ne olursa olsun, Sanem en yakın dostunun karısı sıfatındaydı.

“Evet... Sanem’e karşı birçok şey hissediyorum, Ali. Belki suçluluk... Belki merhamet...”

“Başka bir şey yok yani?”

“Ne olsun istiyorsun?”

“Bilmiyorum Batur... Bakışların... Kafamı karıştırdı.”

“Ben güzel olan her kadına öyle bakıyorum. Kıskanıyor musun yoksa onu?”

“Bilmiyorum... Mümkünse benim karıma bakma kardeşim.”

“Demek karın... Oyun değil miydi o?”

“Oyun ya da değil. Karım mı? Karım!”

“Hislerimiz yön değiştirmeye başlamış demek ki.”

“Neyse, madem sorun yok. Konuyu kapatabiliriz.” Batur, Ali’nin gözlerindeki poyrazı görmüştü. Sanem artık onun için sadece bebeğine anne olacak kadın değildi. Koruyup kollamak, belki sevmek isteyeceği insandı.

“ACITAN, İNCİTEN, YABANCI DUYGULAR BUNLAR...”

Ali, işleri çok yoğun olduğu için sabah erkenden çıkıp gece yarısı eve geliyordu. Sanem ile hastaneden çıktıktan sonra neredeyse hiç konuşmamışlardı. Çünkü Sanem, hâlen kırgındı ve yaşadıklarının üstesinden gelebilmiş değildi. Yoğunlaşan işlerini bahane ederken Sanem’e de kendini toplaması için kendince zaman veriyordu. Ona göre insanlar yalnızken daha sağlıklı düşünür ve akılcı kararlar alırdı. Ama yanıldığı veya bilmediği bir şey vardı. Hayatları boyunca yalnız olanlar kendilerine yol gösterecek, sırtlarını dayayabilecekleri birine mutlaka ihtiyaç duyardı.

Ali, gün içinde Sanem’i aramasa da annesini arıyor ve Sanem’in sağlığı hakkında bilgi alıyordu. Nurdan Hanım, onların arasında bir tatsızlık olduğunun farkındaydı ama karışmak istemediği için hiçbir şey sormuyordu. Sanem bazen kendi odasında, bazen de Nurdan Hanım’ın yanındaydı. Nurdan Hanım ile

ilgilenmek kafasını dağıtıyor, düşünmesini engelliyordu.

“Sanem, iyiysen bahçede biraz yürüyelim mi? İkimize de iyi gelir. Rengin limon gibi. Hem, temiz hava mide bulantını da hafifletir.”

“Olur. Ben üzerime daha rahat bir eşofman giyinip geleyim”

“Tabii, tabii. Ben de yavaş yavaş aşağıya ineyim.”

“Anlaştık o zaman.”

Salondaki kalabalık görmezden gelinecek gibi değildi. Haberi olsaydı asla aşağıya inmeye yeltenmezdi ama artık bunları hesap etmek için çok geçti. Filiz ve arkadaşlarının yapmacık kahkahalarının arasına sıkışmış, ne diyeceğini şaşırmıştı. Hem de en paspal ve bakımsız hâliyle! Mide bulantısı birkaç gündür ciddi atak yaptığı için rengi sararıp solmuş, hâlsiz kalmıştı.

“Aaa, Sanemciğim de geldi. Tatlım, keşke üstünü değiştirip öyle gelseydin. Misafirlerimiz var sonuçta.” Sanem, önce üzerindeki eşofmanlara sonra da Filiz’in aşağılayan gözlerine baktı. Etraftaki sinsi gülümsemeleri duysa mı duymasa mı karar vermekte zorlanıyordu.

“Filizciğim, misafirler senin misafirlerin nasıl olsa. Ve zaten sen de oldukça hoş görüldüğüne göre problem yok bence.”

“Sevgili elticiğim, alınma hemen. Güzelliğine çok güvendiğini biliyorum ama senin iyiliğin için söylüyorum. Erkek milleti seviyor süslü kadını.” Nurdan

Hanım, Filiz'in ne yapmaya çalıştığını bildiği için anında müdahale ederek konunun uzamasını engelledi.

"Sanem, gel kızım. Biz seninle bahçede gezinelim biraz." Nurdan Hanım'ın sevgi dolu sesini duyunca, gülümseyerek kapıya doğru yöneldi. Ama giderken, "Midem gerçekten çok bulanıyor. Buranın havası bunu iyice tetikledi sanırım," diye tıslamaya yakın bir tonla konuşmaktan geri kalmadı. Filiz'in alaycı bakışlarının karşılığını misliyle vermekten çekinmedi ve Nurdan Hanım'ın koluna girdi. Nurdan Hanım, artık daha rahat yürüyordu ve bunun için Sanem'e minnettardı.

Bahçeye çıkarak bir süre sessizce yürüdüler. Sonbaharın ilk günleriydi ve temiz hava ikisine de iyi gelmişti.

"Filiz... Seni zorluyor, değil mi?" Sanem, Nurdan Hanım'ın endişeli gözlerine bakarak tebessüm etti.

"Bazen... Ama çoğu zaman buna izin vermiyorum. Yani beni üzmesine."

"Güzel... Karnındaki minik şeyin gerildiğini düşünmek, beni çok tedirgin ediyor."

"Haklısınız."

"Ali'yi hiç böyle heyecanlı görmemiştim, Sanem. Sen de az çok tanımışsındır onu. Hislerini belli etmeyen bir yapısı var. Doğrusu, bir bebeği bu denli çok isteyeceği hiç aklıma gelmezdi."

"Aslında bu benim için de geçerli."

"Buna çok sevindim kızım."

"Teşekkür ederim. Yani her şey için." Nurdan Hanım, Sanem'in ellerini tutarak gözleriyle buluştu. "Bu

bebek evimize çok iyi gelecek Sanem,” dedi. Genç kadının yapabileceği tek şey, başını sallamaktı. Acaba hayatını altüst eden kadının kızı olduğunu bilse bu kadar anlayışlı olur muydu Nurdan Hanım? Galiba en çok, onu kırdığı için üzülecekti. Zira o, bu hikâyenin en temiz yüzüydü.

Ali, telefonu eline alarak annesinin numarasının üstüne geldi. Toplantıda olduğu için hiç arayamamıştı. Yeni yetmeler gibi gün içinde durup durup Sanem’i düşünmeye başlamıştı ki bu gerçekten hiç iyi bir durum değildi.

“Efendim oğlum.”

“Anneciğim nasılsın? Sanem’i soracaktım?”

“Sanem biraz rahatsız. Midesi çok kötüydü. Ben de onu dışarı çıkardım. Bahçe de geziniyoruz.”

“Çok kötüyse Batur’a gidelim.” Nurdan Hanım telefonu kulağından biraz uzaklaştırarak Sanem’e, “Ali, doktora gidelim mi, diye soruyor kızım,” dedi. Ama Sanem başını iki yana sallayarak, “Hayır, hayır daha iyiyim. Teşekkür ederim,” cevabını verince Ali’ye bunu ilette ve telefonu düşünceli bir şekilde kapattı.

Sanem, kadının asılan yüzünü görünce içi burkuldu ve bir açıklama yapmak ihtiyacı duydu.

“Ali ile... Aramız biraz bozuk. Özür dilerim, sizi de üzüyoruz.”

“Özür dileme lütfen. Ali seni çok merak ediyor, Sanem. Beni gün içinde hiç aramazken defalarca arar oldu.”

“O daha çok bebeğini merak ediyor bence.” Sanem, daha söyler söylemez pişmanlık duyduğu bu cümleyi geri alamazdı. Yüzü pişmanlıkla kıvrandı ve başını öne eğdi. Nurdan Hanım gülümseyerek onun çenesini tuttu ve gülümsedi.

“Bana sadece bebeğini merak ediyormuş gibi gelmedi hiç.”

Sanem onun bu iyi niyetli çabasını gülümseyerek karşılarken gerçeklerin öyle olmadığını düşünüyordu. Ali öyle yakışıklı ve karizmatik bir duruşa sahipti ki normal zamanda olsa onun yakınından bile geçmez, Filiz’in içeride oturan süslü arkadaşlarından birini koluna takardı. Bu gerçekleri görmezden gelmek aptallık olur, sonradan çok üzerdi Sanem’i.

Ali’nin iş çıkışı kendini bulduğu yer, sahilde eski bir meyhaneydi. Boğazını sıkan gömlek düğmesini açtı ve kravatı sökerek cebine bıraktı.

İlk defa, her şey rayından çıkmıştı. O kontrol delisi adam artık kendini tanıyamıyor, hayatını istediği düzene sokamıyordu. Sanem tüm gün aklından çıkmak bilmediği gibi aralarındaki soğukluk da üstüne tuz biberdi. Bu durum çok korkutuyordu Ali’yi... Ona bağlanıyordu ve bunu kabullenmesi bile iç dünyasında bir savaşa neden oluyordu.

Elindeki kadehi tek seferde yudumlayıp sakince masaya bıraktı ve garsona baktı.

“İnce bir hastalık gibi... Sürekli endişeleniyorum. ‘Yapma Ali, kendine gel!’ diye durmadan teskin ediyorum kendimi ama nafile... Olmuyor.” İşaret

parmağıyla şakağını gösterip başını salladı ve doldurması için kadehi gösterdi.

“Aklımdan çıkmıyor... Bir şeyler değişti ve ben hiçbir şey yapamıyor, eskiye dönemiyorum.” Garson, gülümseyerek Ali’nin kadehini doldurdu ve karşısındaki tahta sandalyeyi çekerek karşısına oturdu.

“Eskiye mi dönmek istiyorsunuz?” Ali, kaşlarını hafifçe kaldırıp alnını sıvazladı ve düşündü.

“Mümkünse...”

“Pek mümkün değil gibi görünüyor. Siz düpedüz âşık olmuşsunuz. Bilirsiniz, bıçak gibi saplanır ve çıkarsanız bile izi kalır. Yara gibi sızlar. Bir müzik dinlersiniz; deşer, kanatır. Bir anıyı hatırlarsınız olmadık zamanda... Çok gerekiyormuş gibi... İnletir insanı...” Ali, adamın dediklerini ilgiyle dinledikten sonra derin bir soluk aldı. Ne aşkı? Cidden saçmalamıştı. Tamam, etkilendiğini kabul ediyordu ama aşk olamazdı bu.

“Böyle bir aptallığın içine düşmüş olamam, değil mi?” Kendine sorduğu bu soruyu garsonun yanıtlaması pek ironikti.

“Tamı tamına o aptal kuyunun içine düşmüş gibi görünüyorsunuz. Cidden üzgünüm.” Ali, adamın yüzüne öfkeyle baktı ve önündeki boş kadehi doldurarak ona doğru itti.

“Al, sen de iç kardeşim. Gördüğüm kadarıyla o kuyunun içinde yalnız değilim. Senin hâlin benden daha beter görünüyor.” Garson, kadehi avuçlarının içine aldı ve cama doğru baktı.

“Hiç, hem de hiç yalnız değilsiniz. Ama benimkisi imkânsız... Başkasıyla evlendi... Bana da kahrını bıraktı.”

“Yapma ya!” Ali, adamla birlikte dertlenmişti. Alkolün de verdiği etkiyle Sanem’in evden ayrıldığını, başka bir adam ile birlikte olduğunu düşündü. Onun daha önce kimseyle birlikte olmadığını biliyordu ama gelecekte hayatında birini istemeyeceği ne malumdu? Kafasında kurguladıkları kanını dondurmuş, bir akrep gibi zehrini bırakmıştı. Cebinden çıkardığı parayı masanın üstüne bırakarak ayağa kalktı ve adamın omzuna sıkıntıyla vurdu.

“Allah yardımcın olsun kardeşim. Benim bir şeyler yapmam lazım.”

“Selametle!”

“Eyvallah.” Açılmak için sahilde biraz yürüdü ve ellerini cebine koyarak denizi izledi. Sanem ile bir ilişkiye hazır olması neyi değiştirirdi? O kendi dünyasının çalkantılarında kaybolmuştu, Ali’yi görecek hâlde değildi. Üstelik son zamanlarda tek kelime konuşmuyor, birbirlerinin yüzüne dahi bakmıyorlardı.

Arabasının anahtarını eline aldı ve duraksadı. Eskiden olsa ölümden korkmaz, arabayı kendisi kullanırdı. Ama şimdi büyütmesi gereken bir kızı olacaktı. Alkollü araba kullanamaz, hayatını bile bile riske atamazdı.

Birkaç dakika bekledikten sonra gelen ilk taksiye atladı ve evinin yolunu tuttu. Garip bir şekilde burnunun direği sızlıyor, onu özlediğini hissediyordu.

Eve vardığında yağmur deli gibi yağıyor, gök gür-lüyordu. Saat gece biri çoktan geçmiş, ev halkı uyumuştı. Sanem'in de uyuduğunu düşündüğü için oldukça sessiz bir şekilde içeri girdi. Ama oda boştu ve Sanem ortalarda görünmüyordu. Hızla banyoya baktı fakat orada da yoktu. İçini garip bir huzursuzluk kapladı ve korkuyla telefonuna sarıldı. Bir şey mi olmuştu yoksa?

Sonra gözleri başka bir şeye takıldı. Gökyüzü tüm şiddetiyle ışığını etrafa yayıp, yağmuru hızlandırdığında balkondaki beyazlığa takılmıştı gözü. Onu orada görmek, darmadağın etmişti Ali'yi... Ne kadar çabuk alışmış ne kadar da çok korkmuştu onu göremeyince...

"Sanem?" Saçlarını örmüş, üstüne uzun beyaz bir hurka giyinmiş, balkonun iç tarafından dışarıyı izliyordu. Ali'nin kendisine seslendiğini duyunca irkildi ve ona doğru döndü.

"Üşüyeceksin... Gel haydi içeri."

"İyiym böyle..." Sanem başını tekrar bahçeye doğru çevirdiğinde gök, tüm hiddetiyle gürledi ve ortalığı gündüze yakın aydınlattı. Ali, onun korktuğunu sanmakla hata ettiğini, yerinden zerre kıpırdamayan bedenini görünce anlamış ve ne hissedeceğini bilememişti. Onun dik duruşuyla gurur mu duymalı yoksa kahrolmalı mıydı? İnsan yalnız kaldıkça korkularıyla yüzleşir, onları yenmeyi öğrenirdi. Kimsen yoksa kendi cesaretine sığınır, korkularını ezip geçerdin. Belli ki Sanem de öyle yapmıştı.

Ali, sadece onun o zarif ve büyüleyici güzelliğine bakıp etkilenmiyordu. Dışa yansıtamadığı acılardan,

yüzüne vuran hüzünden de etkileniyordu. Çok ama çok yanlış bir giriş yapmışlar ve neredeyse imkânsıza bulaşmışlardı. İçindeki duygu yoğunluğuyla başa çıkamıyor, Sanem'e hissettiklerini yok sayamıyordu. Kahretsin! İçkiyi bu kadar fazla kaçırmışken ve ayakta durmakta bile zorlanırken içindeki lal çığlığı niye hâlen duyuyordu?

"Sanem..." Sesi inler gibi çıkınca Sanem tüm masumluluğuyla ona döndü ve Ali'nin yüzüne baktı. Bir tuhaflık vardı. Kötü bir şey olmuş ya da hasta gibiydi... Usulca yaklaştı ve endişeli bir şekilde gözleriyle buluştu.

"Ali? İyi misin?" Değildi! Kesinlikle değildi hem de! Hele de şimdi Sanem'in eli alına değmişken... Nefesi yüzünü değil, kalbini yakıyordu sanki.

"İçtin mi sen?" Ali kaşlarını hafifçe kaldırarak gülmüseddi ve "İçtim," dedi. Sanem şaşkıındı. Onu hiç böyle görmemişti. Hem niye öyle bakıyordu gözlerine? Yenik ve çaresiz...

"Gel, içeri girelim." Ali, başını sallayarak Sanem'in geçmesi için kenara çekildi ama alkol dengesini şaşırtmıştı. Hafifçe tökezledi ve arkasında duran küçük masaya çarpıp sendeledi. Sanem, ister istemez gülümsemi ve onun ne kadar tatlı görüldüğünü düşündü.

"Ali, bence bir duş alsan iyi olacak. Ne dersin?"

"Bana hiçbir şeyin iyi geleceğini düşünmüyorum. Bunun ilacı yok!"

Sanem, onu kolundan tutarak banyoya doğru yönlendirdi ve duşu açarak ılık suyun gelmesini bekledi.

Daha sonra duvara dayanıp, kendini seyreden Ali'yi elinden çekerek, "Haydi, gel böyle," dedi. Ali sarhoştı ve Sanem ne derse yapacak kıvamdaydı. Yine de bu kadar yakın mesafede olmak, tehlikeliydi. Ertesi gün ne yaptığını hatırlamayacaktı. Araları zaten yeteri kadar gerginken yeni bir sorun daha eklemek istemiyordu. Onu düşün altına itti ve suyun altında kalmasını sağladı.

"Ne vardı bu kadar içecek Ali? Kibrit çaksam tutuşacaksın." Ali, ellerini saçlarının arasında gezdiren başını yukarı doğru kaldırdı. Su, yüzüne çarpıyor ve aşağıya doğru iniyordu. Üstü başı sırlıslık, vücudundaki kaslar göz önündeydi.

"Ne vardı bu kadar içecek, değil mi Sanem? Daha ne olsun güzelim? Sen benden kaçıyorsun, ben de senden. Üstelik yakında bir bebeğimiz olacak. Ve..."

"Ve ben, anlaşılmayı yok sayarak aldığım parayı sana iade ettim, değil mi? Asıl sorunun bebeğimden ayrılmak istemeyişim."

Ali, Sanem'in dediklerini duyduktan sonra sesli bir kahkaha attı ve birdenbire susup banyo duvarına sağlam bir şekilde, sertçe vurdu.

"Ali! Ne yapıyorsun?"

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi? En çok da bu yüzden kaybediyorsun işte Sanem. Olayların görünen yüzüne bakıp ardını görmeyi reddediyorsun."

"Reddetmiyorum Ali. Duvar gibisin, ardını görmüyorum."

"Ben miyim duvar gibi olan? Yoksa sen mi?"

“Senin gözünde ne olduğumu Göcek’te söylemiş-tin, hatırlarsan. Neydi o kelimeler? Hah buldum! Yal-nız ve çaresiz! Ah zavallı Sanem, değil mi?”

“Saçmalıyorsun! Gerçekten!”

“Hiç sanmıyorum! Aynen böyle söylemiştin!”

“Kahretsin! Özür dilerim, tamam mı? Özür dile-rim! Bak artık, bana bir bak! Ne hâldeyim bir gör!” Ali duştan bir iki adımda çıkıp Sanem’i kolundan çek-miş ve duvara yaslamıştı. Derin derin soluklanırken, göğsü inip kalkıyor ve ona daha fazla yaklaşıyordu. Nihayet, üzerinden dökülen sulara aldırmadan, belini kavrayıp alnını alnına yasladığında fısıldadı.

“Gör artık Sanem...” Gözleri yeşilin en koyu to-nuna bürünmüş, Sanem’i içine katmaya çalışır gibiydi. Dudaklarına poyrazlar estirdiği yetmiyormuş gibi çe-kilmesine izin vermiyor, soluk soluğa yaklaşıyordu. Dudaklarını dudaklarına mı bırakmıştı? Ateşe mi do-kunmuştu? Hiç böyle olmamış, ölür gibi hissetmemişti. Bir süre öpmeden öylece kaldı. Fakat sonra bir eli be-linde, diğer eli Sanem’in yüzünde olanca gücüyle onu öptü. Onu istiyordu, çok istiyordu. Kendine engel ola-mayacak, vazgeçemeyecek kadar çok...

Ali hafifçe geri çekilerek Sanem’in gözleriyle bu-luştu. Ama daha ne hissettiğini anlayamadan suratına okkalı bir tokat yedi. Kaçmıyordu. Aksine, işaret par-mağını göğsüne bastırmış, “Bir daha alkollüyken bana dokunursan! Senin derini yüzerim,” diyerek dikleni-yordu. Ali onu tepeden tırnağa inceledi ve yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Bu cüsseyle mi yapacaksın bunu? Üstelik karnın da büyümeye başladı." Sanem, önce Ali'nin asabını bozan ifadesine sonra da karnına baktı. Şişmanladığını mı ima etmişti o koca aptal yoksa! Hem de karnında onun çocuğunu taşıırken! Tamam, normal yollarla hamile kalmamıştı ama neticede bebeğinin babası Ali'ydi.

"Bir daha böyle bir şey olursa bu cüsseyle neler yapabileceğimi gösteririm sana."

"Çok isterim." Ali pis pis gülerken Sanem gözlerini kısmış, onu öldürecek gibi bakıyordu. Sonunda sinirlerinin daha fazla bozulmasını istemediği için biçimli burnunu havaya doğru kaldırdı ve kapıyı öfkeyle açtı. Çıkmadan önce de "Seni pis sarhoş!" dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Ali, ıslak kıyafetlerinden kurtulduktan sonra bir süre daha duşun altında kaldı. Sakinleşmesi, içeriye döndüğünde rahatlamış olması gerekiyordu ancak Sanem ortalarda yoktu. Kızıp gitmiş olabileceğinden korkarak etrafına bakındı ve balkona çıktı. Ev köşeli olduğundan, oda balkonundan aşağı kattaki mutfak görünüyordu ve çok şükür ki Sanem tam da görüş alanındaydı.

Bu gecelik bu kadarı kâfiydi. Ali ne istediğini belli etmiş, Sanem de bunu anlamıştı. En azından ilişkilerinin boyut değiştirmesi için ilk adımlarını atmıştı. Acelesi yoktu. Nasılsa, alıştıra alıştıra ikna etmenin bir yolunu bulurdu. Ali bu gece bir şeyleri kabullenmiş ve kabullendiğini de ortalara saçmıştı. O garson gibi olmayacak, âşık olduğu kadını başkasının yanında görmeyecekti. Sahi... Âşık olmuştu bir de değil mi?

“KAÇMAK ÇÖZÜM MÜ?”

Dün akşam salonda oturmayı tercih ederek, Nurdan Hanım ile muhabbet etmeyi seçtiğinde Turgut ve Filiz de yanlarındaydı. Filiz, Sanem’in Nurdan Hanım ile olan sıcak ilişkisini hazmedemediği için onu iğnelemeye fırsat arıyor ama Ali’nin vereceği tepkiyi tahmin ettiği için de susuyordu. Onu bu evden göndermenin bir yolunu nasıl olsa bulacaktı. Ali sessizliğini koruyup, hayran gözlerle Sanem’i izledikçe sinir katsayısı artıyor ve bunun acısını da Turgut’tan çıkarmaya çalışıyordu. Turgut ne yaparsa yapsın, Filiz’i memnun edemediği için çabalamaktan vazgeçmişti. Bırak ailesi ile kaynaşmayı, gerekmedikçe konuşmuyorlardı bile. Turgut tüm bunları gördükçe Filiz’den hızla uzaklaşıyordu ve aslında karısı da bunun farkındaydı.

Bazen dünya güzeli olsan, huyunu suyunu gördükçe güzel gelmezdin göze. Filiz de öyleydi işte. İlk kez gören bir insanın gözünü alamayacağı kadar

güzel ve bakımlı, tanıyanın ise görmemek için uzak durduğu bir kadın.

Sanem, geçen gece Ali ile arasında olanlardan sonra çok rahatsız hissetmişti. Ali çok sarhoştı ve muhtemelen yaptıklarının veya konuştuklarının hiçbirini anımsamıyordu. Ancak yine de hatırlıyor olma ihtimalini göz önünde bulundurmadan edemiyordu. Bu durumda ne yapacaktı? Sarhoşluğuna verip boş mu verecekti? Yoksa dikkate alıp başka şeyler mi düşünecekti? Dün sabah erkenden kalkıp yürüyüşe çıkmış, akşam Ali geldiğinde ise aşağı salonda herkesle beraber oturmuştu. Onunla yalnız kalmak istemiyor, eli ayağı birbirine karışıyordu.

Hava epeyce serindi ve güz yağmurları birkaç gündür aralıksız yağıyordu. Etraf hazana boyanmış, gökyüzü siyah bulutlarla kaplanmıştı. İtiraf etmeliydi ki çok üşüyordu. Eve girmek için Ali'nin gitmesini bekliyordu ama arabası hâlen bahçedeki otoparktaydı ve gideceğe hiç benzemiyordu.

"Sanem? Ne yapıyorsun burada?" Arkasını döndüğünde tüm içtenliğiyle ona bakan Batur'u gördü ve ona gülümsedi.

"Yürüyüşe çıkmıştım da... Hoş geldin Batur."

"Hoş bulduk. Bugün pazar kahvaltısına davet edilince kaçırmayayım dedim."

"Sahi... Bugün günlerden pazardı, değil mi? Çalışmayınca gün kavramını yitirdim resmen."

"Haklısın." Batur, düşünceli gözlerle Sanem'e baktı ve evi gösterdi.

“İçeri girelim mi? Hasta olacaksın. Anlaşılan o ki Ali ile aranızdaki sular durulmak bilmiyor.” Sanem adım atmayı bıraktı. Batur’dan gözlerini kaçırarak düşünceli bir hâlde bahçe kapısını gösterdi.

“Söylesene Batur, bir gün şu kapıdan çıkıp gitmem gerektiğinde ne yapacağım ben?”

“Ne demek o?” Batur ona doğru birkaç adım daha atarak Sanem’in güzel gözleriyle buluştu. Sanem elini karnına koyarak acı içinde gülümsedi.

“Ben... Bu bebeğe bağlanıyorum. Gidişim öyle kolay olmayacak. Canım yanacak... İster istemez başkalarının da canını yakacağım.”

“Bebeği almadan gitmeyeceksin, değil mi?”

“Bilmiyorum... Gerçekten... Ben ne yapacağımı veya yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum.” Batur, elini Sanem’in omzuna koydu ve tüm içtenliğiyle konuşmaya başladı.

“Bak, konuşmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa... Buradayım. Biliyorsun.” Sanem gülümsedi ve aynı içtenlikle teşekkür etti. Eve doğru yaklaştıklarında Ali’nin salon camından onları seyrettiğini görünce duraksadı. Bakışları bıçak gibi keskin ve sertti. Kim bilir neye kızmıştı yine.

İçeriye girerken, Batur hafifçe kenara çekilerek Sanem’e geçmesi için izin verdi. Ali kapının hemen kenarındaydı ve bütün dikkati karısının üstündeydi. Sanem ister istemez Ali’nin yanında durdu ve tüm yoğunluğuyla yüzünü seyreden yeşilleriyle buluştu.

Bir şey vardı aralarında. Tuhaf, birbirine iten, oldukça yoğun ve hırpalayıcı.

“Hoş geldin kardeşim. Geciktin.”

“Sanem ile biraz lafladık bahçede. Hava oldukça soğuk. Böyle sık sık dışarı çıkmaya devam ederse hasta olması kaçınılmaz.” Ali, Sanem’in üstündeki ince hırkaya bakıp başını salladı ve “Köşe kapmaca oynuyoruz. O yüzden dışarıda,” dediğinde Sanem gibi diğerleri de şaşkındı.

“Ne ilgisi var? Hamileyim, bunun içinde yürüyüş yaptım, hepsi bu. İzninizle, üstümü değiştirmeliyim.” Ali, Batur’un omzuna elini koyarak onu içeriye yönlendirdi. Ev halkı aşağıdaydı ve Filiz’in yapmacık karşılması çoktan başlamıştı.

“Ah Baturcuğum, hoş geldin. Nasıl da özlemiştik seni.” Ali yüzünü buruşturarak arkadaşına doğru döndü.

“Sen keyfine bak. On dakika istiyorum senden. Sanem’e bakıp hemen geleceğim.”

Merdivenleri hızlıca çıkıp, odalarına girdiğinde Sanem görünürde yoktu.

“Sanem?”

“Arka taraftayım. Giyinmeye çalışıyorum.” Sanem arka fermuarı kapatmakta gerçekten zorlanıyordu. Bluzu rahattı ama eli bir türlü yetişmiyordu. Ali, odanın arka tarafına doğru konumlandırılmış olan soyunma odasına doğru hafifçe başını uzattı ve Sanem’in bluzuyla mücadelesini gördüğünde gülmüseddi. Biraz önce onu başkasının yanında sohbet

ederken gördüğünde kanı çekilmişti sanki. Bu, Batur bile olsa fark etmiyordu. Düpedüz, deliler gibi kısıkanıyordu Sanem'i.

İzin istemeden ona doğru ilerledi ve tam arkasında durdu. Sanem, aynadan onun geldiğini görmüş ama bir şey diyememişti. Ali önce bluzun omuz kısmını düzeltti. Sonra da gözlerini aynadan hiç ayırmadan, başparmağıyla Sanem'in sırtını okşayarak fermuarı usulca çekti. Çiçeksi kokusu başını döndürüyor, kiminle nerede olduğunu unutuyordu.

"Teşekkür ederim." Aynadan Sanem'i izlerken hayranlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Kalbi hızlanmıştı, kendini tanımakta güçlük çekiyordu. Sahi, ne ara böyle olmuştu Ali?

"Bundan sonra sabah yürüyüşü için beni de bekler misin? Bir de..." Hâlen aynanın karşısında, Ali'nin nefesi boynunu okşayacak kadar yakın mesafedeydiler. Sanem ondaki değişimin o geceki alkolle ilgisi olmadığını farkındaydı artık. Ali'nin bu ilişkiden beklentisi artmış olmalıydı.

"Bir de?" Ali, aniden başını çevirerek yüzüne bakan Sanem'e daha ne kadar dayanabilirdi? Gözlerini dudaklarından ayıramıyor, heyecanının azalmasını sağlayamıyordu. Elini usulca beline yerleştirdi ve dudaklarına doğru yavaşça eğildi. Gözleri aklını karıştırıyor, daha fazla ona kapılıyordu.

"Sanem..." diye inler gibi fısıldadıktan sonra iyice yaklaştı ve gözlerini kapattı.

"Bir de... Günlerdir... Kendimde değilim... Dudakların, dudaklarıma mühürlendiğinden beri..." Ali onu

duvar tarafına doğru sürükledi ve dudaklarını dudaklarıyla örttü. Bunu kibarca yapmayı çok isterdi ama hissettiği tutku buna engel oluyor, onu örseliyordu.

Nefes almak için hafifçe geri çekildiğinde alnı altında, bakışları bakışlarındaydı. Ona bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Dudaklarını alnına yasladı ve onu öptü. Kulağına doğru eğilerek, derin bir soluk alıp verdi. Hem de Sanem'in ne hâlde olduğunu hiç düşünmeden...

"Senden çok etkileniyorum Sanem... Hoşlanmanın ötesinde bu artık. Kaçmasak birbirimizden... Aramızdaki her ne ise kabullenip yaşasak?" Sanem, anın etkisiyle ne diyeceğini bilemedi ilk önce. Ama sonra omuzları gibi yüzü de düştü. Öyle kolay mıydı yok saymak? Hem de Ali'nin bildiklerinin yanında, bilmediklerini de... Annesiyle babasının ilişkisini nasıl anlatırdı? Bu eve hangi amaçla geldiğini ya da? Yapamazdı. Böyle bir yangının içine ne kendini ne de Ali'yi atamazdı. Sonra Ali de bunları kaldırabilecek bir adam değildi.

Haydi bunları boş verdi diyelim. Para için çocuk yapmayı kabul etmesini de zaman geçtikçe başına kakmayacak mıydı? Bu iş baştan yanlışken, kendini bir de cayır cayır yanacağını bildiği bir aşka mı bırakacaktı? Yapamazdı! Kesinlikle o kadar cesur değildi.

Ellerini Ali'nin göğsüne dayayarak, tüm mantığını önüne sürdü ve onu hafifçe itti. Gözlerine düşen hayal kırıklığını elbette görüyordu ama işleri daha fazla karıştıramaz, kendini acının orta yerine atamazdı.

Tüm hissettiklerini görmezden gelerek yüzüne hayretle bakan Ali'nin gözleriyle buluştu.

"Yapamam Ali... Olmaz. Ben... Ben istemiyorum." Sesi oldukça net ve keskindi. Ali, onun gözlerinde esen rüzgârları gördüğü için üstüne gitmek istemedi ve başını salladı.

"Özür dilerim, Sanem. Seni zorluyorsam eğer..."

"Bak... Biz galiba bu evlilik işine kendimizi biraz kaptırdık. Ama gerçek ortada. Biz bir anlaşma yaptık ve..."

"Yapma Sanem! O anlaşmayı sen bozdun! Hatırlarsan, parayı bana iade edip bebeğimizin sadece anesi olmaya karar vermiştin."

"Evet. Aynen öyle. Ancak bebeğime anne olmak istemem, senin gerçekten karın olmamı gerektiriyor, değil mi?" Ali, alaylı bir şekilde güldü ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Sanem'e doğru döndüğünde oldukça öfkeli görünüyordu.

"Aramızdaki elektriği yok mu sayıyorsun Sanem? Biraz önce kollarımdaydın ve dudaklarım dudaklarına dokunduğunda neredeyse titriyordun."

"Bence fazlaca saçmalıyorsun! Ben, aşağıya iniyorum. Bu konuda daha fazla konuşmak da istemiyorum."

"Kaç tabii Sanem. Buradan, bu andan kaç bakalım. Peki ya duyguların? Bir kadının ne hissettiğini anlayabilecek yaşta ve tecrübede olduğumu unutma! Dönüp dolaşıp, kendini kollarımda bulacağını sen de çok iyi biliyorsun."

“Kendine bu kadar güvenme Ali.” Sanem, son cümlesini söylerken ona hiç bakmadı. Yenilmek, isteyeceği son şeydi. Bu yüzden kapıdan hızla çıkarak derin bir soluk aldı. Dik durmaya çalışıyordu ama sol yanını yakmaya başlamış olan kıvılcımların ve Ali’nin haklılığının farkındaydı.

“İNSAN HEM BU KADAR GÜZEL OLUP HEM DE BÖYLE GÜZEL BAKAR MIYDI?”

Aklını bir türlü işine veremiyor, hissettiği huzursuzluğu içinden sökemiyordu. Sanem tamamen içine kapanmış, hepten köşe kapmaca oynar olmuştu. Onunla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Tek bildiği, soluğunu kesen o yüzü göremeden yapamadığı ve onu çok istediğiydi. Telefonunu elinde evirip çeviriyor, arayıp aramamakta kararsız bir şekilde öylece ekrana bakıyordu. Ama onu şaşırtan başka bir şey oldu ve Sanem’in ismini ekranda gördü.

“Sanem?” Hemen açmıştı. Çünkü Sanem onu durup dururken aramazdı.

“Merhaba Ali. Nasılsın?” Sesi sakın olmanın yanı sıra oldukça da sıcak gelmişti.

“Ben iyiyim. Sen arayınca telaşlandım biraz. İyisin, değil mi? Yani bebek de iyi...”

“İyiyiz, merak etme. Ali bir şey oldu biraz önce.”

“Ne? Ne oldu?”

“Öyle olunca Batur’u aradım ben de.” Ali telaşlanmıştı, bu yüzden Sanem’in sözünü yarıda kesti ve sordu.

“Sanem? Doğru söyle, ne oldu?” Sanem, aslında bunu kendine saklamayı düşündü. Ancak sonra vazgeçti. Neticede bebeğinin babasıydı Ali.

“Bebeğimiz, oynadı Ali. Yani ben yeni hissettim daha doğrusu. Çok tuhaftı. İçimde bir balık varmış gibi.” Ali, Sanem’in sesindeki duygusallığın farkında olarak gülümsedi ve “Neredesin Sanem?” diye sordu yumuşacık bir sesle. İnsanın şefkati hissetmesi için görmesi, konuşması veya duyması gerekmiyordu. Her ikisi de duygusallaşmıştı.

“Sahildeyim. Biraz yürüyüş yapmak için çıkmıştım.”

“Bekle, gelip alacağım seni.”

“Yok, gelme. Ben onun için aramadım. Sadece sen de bil istedim. Hepsi bu.”

“Geliyorum Sanem! Bekle.” Ali, çok heyecanlıydı. Demek kızının hareketleri, dışarıdan hissedilecek kadar belirginleşmişti artık. Sanem’in yanında olmalı, bu anı paylaşmalıydı. Arabanın anahtarını aldığı gibi fırladı ve çok geçmeden Sanem’i buldu. Sanem yüz metre ötesindeydi ve denize karşı olan banklardan birine oturmuştu. Eli karnının üzerindeydi ve yüzünde hafif bir tebessümle dalgaları izliyordu. Saçları rüzgârın esintisiyle uçuşuyor, Ali’nin aklını başından alıyordu.

Ne istediğini bilen adımlarla Sanem'e doğru yürüdü ve seslendi.

"Sanem!" Sanem başını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru döndü. Ali, kravatını çıkartmış, gömleğinin ilk iki düğmesini açmaya çalışıyordu. Öyle yakışıklıydı ki... İnsan bir tabloyu izler gibi izleyebilirdi onu.

"Geldin mi?"

"Yanınızda olmak istedim." Sanem suratında aptal bir gülümsemeyeyle ayağa kalktı ve Ali'ye yaklaştı. Omuzlarını silkerek, "Kuvvetli bir kız olacak sanırım," dedi ve inanamaz şekilde başını salladı. Ali'nin de ondan pek farkı yoktu. Bakışlarını Sanem'in karnına odaklayarak küçük bir kahkaha attı. Sonra her zaman yaptığı bir şeymiş gibi elini beline dolayarak iyice yaklaştı ve şakağından öptü. Sanem'in o anlamlı bakışlarıyla buluştuğunda, her şey birbirine karışmıştı.

"Teşekkür ederim. Paylaştığın için..." Sanem, gözlerini onun yeşillerinden kurtaramıyor, bir esir gibi kaçmak için savaşıyor fakat başaramıyordu.

"Babasısın sen onun... Elbette paylaşacağım. İşinden de ettim seni. Gelmeseydin keşke."

"Günlerdir kaçıyorsun benden Sanem." Sanem'in çenesini tutarak derin bir soluk aldı ve bakışlarını kaçırmamasını engelledi.

"Sanem, lütfen... Konuşalım mı biraz? Ben böyle olmak istemiyorum." Sanem usulca başını salladı ve elini kavrayan ele itiraz etmeden teslim oldu. Ali onu arabaya doğru götürmüş ve oturması için kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçmişti. Torpido gözünü açarak

eline bir anahtar aldı ve cebine koyarak arabayı çalıştırdı.

“Nereye gideceğiz Ali?”

“Biraz yalnız kalıp konuşalım, Sanem. Biz seninle her şeye tersten başladık. Yakında bir bebeğimiz olacak ve aramızı düzeltmemiz lazım. Öyle değil mi?”

“Yani... Arkadaşça, tabii.”

“Orasına bakacağız Sanem. Bakacağız.” Ali şehir içinde bir sitenin içine giriş yapıp, arabayı park ettiğinde Sanem etrafına bakındı.

“Kim oturuyor burada?”

“Benim.”

“Senin mi? Ama neden ki? Senin bir evin var zaten.” Sanem’in değişen yüzü, Ali’nin hoşuna gitmişti. Şaşkınlığının yanı sıra kıskanmışa da benziyordu.

“Öğrenciyken burada kalıyordum. Sonra da ara ara kafa dinlemek istediğimde. Annemin rahatsızlığından sonra pek gelemesem de kiraya vermek istemedim. Duruyor işte böyle.”

“Hım...” Sanem’in sesindeki kinaye oldukça açıktı. Ali elini onun yüzüne bırakarak hafifçe yanağını okşadı ve gülümsedi.

“Kıskandın mı yoksa? Öyle, hatunlar falan durumu yok. Merak etme.”

“Ne kıskanması? Hem niye merak edecekmişim? Bana ne? İstediyini getirmekte serbestsin.”

“Güzel.”

“Güzel mi?”

“Sanem! Sen kavga mı etmek istiyorsun? Eğer öyleyse inan bana ben hiç istemiyorum. Hele de...” Ali, Sanem’e nefes kadar yaklaşıp elini onun karnına koydu ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam etti.

“Hele de güzel kızım bugün tekmelerini savurmaya başlamışken.” Sanem, daha önce onu böyle içten gülerken görmüş müydü? İyi ki çok yapmıyordu bunu. Aksi hâlde aklı firar eder, süngülerini kolayca düşürürdü. O, çok değişik bir adamdı. Sinirlendiğinde bulanıklaşıp kasırgaya yüz tutan gözleri, güldüğünde sonsuz vadileri, baharı, bereketi müjdeliyor; aşkla içine çekiyordu.

Tutuluyordu ve bu onun için hiç iyi değildi. Üstelik Ali çok haklıydı. Kıskanıyordu. Hem de çok kıskanıyordu.

“Ali...” Kahretsin! Kahretsin! İnlemişti resmen!

“Söyle güzelim...” Ne güzelimi? Yol yakınken hatta henüz apartmanın önündeyken kaçsa mıydı? İkisinin arasındaki ateş alazlanmayı bırakmış, yangına dönmüştü. Fakat Sanem yanmaya hiç hazır değildi. Bu yüzden konuyu değiştirmeye yeltendi.

“Çok acıktım.” Ama her şey daha fena olmuştu. Ali gözlerini dudaklarından hiç çekmeden, “Ben de,” dediğinde, neyi ima ettiğini ikisi de çok iyi anlamıştı.

“Eve dönelim mi o zaman? Yemeğe de yetişiriz hem.” Sanem’in sesindeki titreme, Ali’nin bir adım geri atmasına sebep olmuştu. Çünkü ona ne yaptığını iyi biliyordu. Bebeğini taşıyor olmasına rağmen, cinsel bir birliktelikleri olmamıştı. Sanem, daha önce

kimseyle böyle bir şey yaşamadığı hâlde aşlamayı onaylamış, bebeği kabul etmişti.

“Bak, eve çıkalım ve bir şeyler sipariş edelim. Söz veriyorum, seni aç bırakmayacağım.”

“Ev tozlu mudur?”

“Yok, değildir. Apartman görevlimizin eşi Şennur abla temizliyor arada. Biliyor musun?”

“Neyi?”

“Şennur abla bir yemek yapar, parmaklarını yersin. Öğrenciyken evlerine çok gitmişliğim var. Kokuyu takip ediyordum resmen.”

“İnanmıyorum sana. Sen öyle bir adam değilsin.”

“Nasıl bir adamım ben?”

“Mesafelisin. Burnun da biraz havada. O yüzden...” Ali, Sanem’e sevgiyle baktı ve yüzüne düşmüş bir tutam saç okşayarak kulağının ardına bıraktı.

“Doğru. Mesafeliyim. Ama ben insanlarla muhabbetimi kesinlikle samimiyetlerine, aldığım enerjiye göre ayarlarım. Asla para odaklı değil, Sanem.”

“Sevindim.”

“Beni hiç tanıımıyorsun tabii.”

“Haklısın. Seni pek tanımıyorum.” Sanem’in çenesi titremeye başlamış, gözleri sulanmıştı. Hep halasının aşıladıkları yüzünden olmuştu her şey. Aptalca bir planın maşası olmuş, tanımadığı bir adamın çocuğunu taşımayı kabul etmiş ve günün sonunda hâli ortada, yaptıklarının esaretini yaşıyordu.

Ali, Sanem'i üzdüğünü fark ettiği an belinden kavrayarak ona sarıldı ve dudaklarını saçlarına bastırarak sordu.

"Sanem? Üzdüm mü seni?"

"Yok... Hormonlardan hep. Biliyorsun işte, hamilelik."

"Haydi, rahat bırak artık kendini. Kasma lütfen. Bak, sana sarıldığımda beni itmiyorsun. Demek ki bu sana iyi geliyor. O zaman sen de ellerini iki yana sarkıtmak yerine, bana sarabilirsin. Değil mi?" Ali, hafifçe geri çekilerek Sanem'in o güzel gözleriyle buluştu. Cevap bekler gibi bir hâli yoktu ama Sanem, yanıtlamayı tercih etti.

"Ali... Biliyor musun? Hiç istediğim gibi kaygısız, kuralsız bir gün geçirmedim ben. Etrafımı kuşatmış olan, bir türlü üzerimden sıyrıp atamadığım bir baskı ile büyütüldüm. Ve o baskıyı uygulamış olan kişiyi hayatımdan çıkardığımdan beri nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum."

Ali, Sanem'in ne şartlarla ve ne kadar sevgisiz büyüdüğünü biliyordu. Ama ruhundaki izleri görmek canını acıtıyordu. Elini onun kalbinin üstüne bıraktı ve tüm içtenliğiyle, "Kalbine güven Sanem... Hislerine güven. Gerisini boş ver," dedi.

"Sonunda acı çekeceğimi bile bile mi?"

"O acıya degecek şeyler yaşayacaksan, neden olmasın?" Sanem ona uzun ve düşünceli bir şekilde baktıktan sonra onun kollarından sıyrıldı ve bina girişine doğru yürüdü. Ali, onunla hiçbir şeyin kolay

olmayacağını biliyordu ama vazgeçecek değildi. O radeyi geçeli çok olmuştu zaten. Tüm hücreleri onunla dolmaya başlamış, korkuları coşmuştu. “Ya giderse?” “Ya başkasına âşık olursa?” Bu sorular aklına geldikçe bir el kalbini sıkıyor gibi hissediyordu.

Apartmana girdiklerinde sessizdiler. Asansörü beklerken de öyle...

“Ali?” Arkasındaki sese doğru döndüğünde, kafasında dönüp duranları bir kenara bıraktı ve gülümsedi. Bu çivisi çıkmış dünyada kaç kişi bu kadar içten olabilir, böyle güzel bakabilirdi?

“Şennur abla, nasılsın?” Hiç düşünmeden gidip kadına sıkıca sarılmış, sonra da kadının elini öpmüştü. Sanem, biraz önce Ali’nin ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Kadın, ellili yaşlarının sonlarında, saçlarını yarım yamalak örten tülbendi ve tertemiz elbisesiyle tam bir Anadolu kadınıydı. Beyaz tenini süsleyen pembe yanakları ve elaya dönük gözleriyle çok tatlı görünüyordu.

“İyiyim, sen nasılsın? Nerelerdesin, hiç gelmez oldun? Geçenlerde şoförün söyledi. Evlenmişsin. Uğurlu olsun.”

“İş, güç işte abla. Bir de nazlı karım ve hamileliği derken...” Sanem, “nazlı karım” lafını duyunca ağzı açık kalmış, hayretle Ali’ye bakıyordu. Nazlı olduğunu mu düşünüyordu? Eğer öyleyse kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Hoş geldiniz.” Sanem, kadının sıcak sesine kayıtsız kalamadı ve aklındakileri bir kenara bırakarak bir, iki adımda yanına geldi.

“Hoş buldum Şennur abla. Nasılsınız?” Kadın, “İyiyim, sağ olun,” derken Sanem’i baştan ayağa incelemiş ve Ali’ye gülümsemişti.

“Ne güzel bir eş seçmişsin Ali. Su gibi maşallah. Belli ki nazlı falan da değil. Çocuğunuzu sağlıklı kucağınıza alırsınız inşallah.”

“Sağ ol abla. Ya bu arada, yemeğin var mı senin? Yoksa da bize bir menemen yapsan? Açız biz.”

“Yemeğim olmaz mı hiç? Var tabii.” Kadın, Sanem’e çekinerek bakmış, sonra da Ali’ye dönmüştü.

“Aşağı gelin diyeceğim ama yukarıya mı getireyim yemekleri yoksa?” Sanem, çok utanmış ve Ali’den önce müdahale etmişti.

“Ali! Çok ayıp değil mi? Ayaküstü yemek istiyorsun. Siz zahmet etmeyin Şennur abla. Biz yaparız bir şeyler.”

“Olur mu hiç, ne zahmeti? Ali bize alışkındır.”

“Sanem de alışır abla. Haydi size inelim. Yukarıya çıkarmakla uğraşmayalım şimdi. Mesut abi nerde?”

“Aşağıda. Bahçeyle uğraşıyor. Sanem Hanım kızım, mis gibi turşum da var. Hamileler sever öyle şeyleri.” Sanem, turşu lafını duyduğu an kadını ısırarak kıvama gelmişti. Yutkunarak Ali’ye baktı ve kadının peşinden gitmeye başladı. Daha önce hiç “kapıcı” dairesine girmemişti. Ama filmlerdeki gibi değildi evleri. Oldukça bakımlı ve temiz olmasının yanı sıra çok da ferahtı.

“Hoş geldiniz. Ben mutfağa geçeyim. Yemeklerin altını yeni kapatmıştım. Salataya yağını limonunu

vereyim. Beş dakikaya hazır ederim. Bahçeye mi kurayım masayı?"

"Ben sana yardım edeyim Şennur abla." Ali'nin Sanem'e olan aşk dolu bakışlarını gören kadın, başını iki yana sallamış ve gülümsemişti.

"İyi madem. Ali, sen de Mesut abine bir görün istersen. Sevinsin. Zaten mahcubuz sana. Çocukları okuttuğun yetmezmiş gibi bir de bulaşık makinesi göndermişsin." Kadın, gözleri dolu dolu Ali'ye bakınca Sanem çok tuhaf hissetmiş, Ali ise hemen sözünü kesmişti.

"Şennur abla, kapat lütfen bu konuyu. Haydi geç mutfığa artık. Benim karım hamile ve aç yahu!"

Sanem, mutfaktan bahçeye açılan kapıya doğru gidip etrafa bakındı. Ne güzel bir bahçeydi burası. Kadın tüm el becerisi ile cennete çevirmişti orayı.

"Ama burası şahaneymiş."

Kadın salatayı tabağa koyarken Sanem'in coşkulu sesini duymuş ve gülümsemişti.

"Elimden geldiğince işte... Evin içini hep Ali oğlum yaptırdı. Ben de sağı solu süsleyince..."

"Çok güzel olmuş, gerçekten. Yuva dediğin böyle olur işte."

Sanem uzun zamandır böyle güzel yemek yemiş, Ali de onu böyle iştahlı görmemişti. Ama o turşudan biraz daha yerse çatlayacağını bilincinde, "Sanem, yeter. Kalan turşuyu paket yapsın Şennur abla bize. Miden kötü olacak. Alışık da değilsin," dediğinde, Sanem'in yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Karışma oğlum kıza. Hamile o. Yesin işte.”

“Karışmak için demedim Mesut abi. Rahatsız olur diye.”

“Ali haklı. Ucunu kaçırdım biraz. Ama gerçekten çok lezzetliydi her şey. Elinize sağlık. Davetsiz misafiriniz olduk bu akşam. Teşekkür ederim.”

“Her zaman bekleriz. Çok mutlu ettiniz bizi. Hele de evimize gelmekle.”

“Sağ ol abi. Biz yukarı çıkalım mı artık Sanem?”

“Olur.”

Sanem, asansöre bindiğinde patlayacak gibi hissediyordu. Ali durdurmasa kim bilir ne hâle gelecekti?

“Ne yedin be Sanem!” Ali’nin muzip gözlerini görünce gülümsedi ve “Hakikaten, gözüm döndü resmen! O nasıl bir yemek yapmak!” diye aynı neşeyle cevap verdi. Ali ona öyle güzel bakıyordu ki utanmak elde değildi. Neyse ki asansör durmuş ve çıkmıştı onun çekim alanından.

Ali, daire kapısını açtı ve eliyle geçmesi için Sanem’e izin verdi. Ev oldukça ferah ve temizdi. Gereksiz hiçbir eşya yoktu. Her şey düzenli ve neredeyse tamamı gri renkti.

“Ne güzel bir daire. Burada mı yaşasam ben artık?”

“Daha neler? Ben nerede, sen orada Sanem.”

“Doğuma kadar.” Sanem bu cümleyle Ali’nin ok gibi bakışlarının hedefi olmuştu. Derin bir soluk aldı ve yaklaştı.

“O iş pek öyle olmayacak güzelim. Konuşacağız bunları.” Gözleri buzdan bir kale gibi soğuk ve sertti. Bugünkü sıcak adamın yerinde yeller esiyor ve gözleri de oldukça kararlı görünüyordu.

Sanem, ilk kez hiçbir şeyi umursamadan Ali’nin gözlerinin içine derin derin baktı. Belki de hayattan bir gün çalıp kendine adamalıydı. Elleri, titreyerek de olsa o biçimli yüze gitti ve onu hafifçe okşadı. Ne kadar da hazırды kapılıp gitmeye. Ali yüzündeki ele yavaş yavaş iyice yaslayarak gözlerini kapattı ve Sanem’i belinden kavrayarak aralarındaki mesafeyi kapattı.

Hızlanan sadece kendi nefesi değildi. Gözleri kapalıydı ama Sanem’in göğsünün inip kalktığını hissedebilecek kadar yakındı.

“Sanem... Nasıl yok saymamı beklersin? Görmüyor musun hâlimi? Aramızdaki her şey değişti. En önemlisi ben değiştim. Hiçbir şey umurumda değil.” Ali gözlerini usulca açtı ve Sanem’in o bal rengi gözleriyle buluştu. Alnını alnına yaslamış, dudaklarını dudaklarının üstüne bırakmış, öpmeden bekliyordu. Ortalığı yakan bir ateş vardı ve dayanamıyordu artık.

Kim daha önce öptü? Bilmiyordu. Aşk her ikisini de teslim almış, itirazı kabul etmiyorken başına bu kadar buyruk ve bildiğini okurken ne önemi vardı zaten?

Öptükçe çoğalması garip değil miydi? Doyup azalması gerekmiyor muydu?

“Sanem... Durdur beni. Yoksa...”

“Ali ben... Kimseyle...”

“Biliyorum... Özür dilerim. Ben, bencilce davrandım. O şekilde hamile kalmanı istemem büyük hataydı.” Sanem, bu konunun konuşulmasını istemiyordu. Bekâretini o şekilde kaybetmeyi kim isterdi ki? Ama dile dökülmesinden rahatsızlık duymuştu. Hele de Ali tarafından.

“Kapatalım mı bu konuyu? Evi gezebilir miyim?”

“Olur tabii. Küçük zaten.” Sanem, etrafına bakınarak gülümsedi ve Ali’ye baktı. O bakışta birçok şey gördü Ali. Belki küçük bir kız çocuğu... Belki umuda ihtiyacı olan genç bir kadın.... Hiç düşünmeden elini tuttu ve mutfağa doğru yönlendirdi onu.

“Bak, bu mutfak çok önemli. Berbat bir aşçı olduğumun yegâne şahididir.”

“O kadar mı kötü?”

“Kötü az kalır. Mutfak dolabı yandı bir keresinde. Şennur abla ile beraber söndürdük. Kuru fasulye yapacağım sözde. İçeride uyumuşum. Dumanlar binayı sarınca Şennur abla kendi anahtarıyla içeri girmiş.”

“Aman Allah’ım! Allah korusun Ali. Ya sana bir şey olsaydı.” Sanem’in gözlerine yerleşen endişeyi sevmişti Ali.

“Evet. Ondan sonraki günlerde Şennur abla her akşam bir tabak yemek ile buradaydı. Ya da ben onlarda.”

“Çok tatlı insanlar.”

“Öyleler. Seni de çok sevdiler.” Sanem, Ali’nin yeşil gözlerine baktı ve duraksadı. Sonra ani bir hareketle elini karnının üstüne koydu.

“Bak, yine aynı şey oluyor Ali! Oynuyor!” Ali, panikle Sanem’e baktı ve elini onun karnının üstüne koyarak derin bir soluk aldı.

“Ben hissetmiyorum ama.”

“Henüz çok küçük de ondan.”

“Ölüyorum meraktan Sanem. Kime benzeyecek acaba?”

“Bilmiyorum ki... Gözleri sana benzeyebilir. Kirpikleri de...” Ali çok tuhaf hissediyordu. Hiç ama hiç böyle olmamıştı. İlişkileri ve seçimleri konusunda o hep netti. Karar verir ve seçerdi. Fakat şimdi durum farklıydı. Sanem ona hiçbir şey vadetmiyor, onu iki arada bir derede bırakıyordu. Ona doğru attığı adımların bir karşılığı yoktu. Bu belirsizlik Ali’ye göre değildi. Sanem kalbine ağır ve sert adımlarla basıyor, nefes almasını engelliyordu.

İnsan hem bu kadar güzel olup hem de bu kadar güzel bakar mıydı? Hangi insafa sığardı? Gün geçtikçe iradesini kaybedip kendiyle mücadele ediyor ve ruhunun bu aşkla daha ne kadar sınav vereceğini bilmeden anı yaşamaya çalışıyordu.

“Sanem... Her şeyiyle sana benzesin. Zerre itiraz etmem.” Sanem, elini Ali’nin karnında duran elinin üstüne bıraktı ve ona doğru bir adım daha yaklaştı. Gözleri gözlerine bulandığında, kaçırmadı bakışlarını ve gülümsedi.

“Emin misin?” Ses tonu aklını başından alacak kadar yumuşak ve kışkırtıcıydı. Nefesi boynuna çarpıyor,

aklını başından alıyordu. Belki de yapmak istediği tam olarak buydu.

“Sanem... Şansını zorlama. Affetmem.” Bakışlarının odak noktası dudaklarıydı ve dokunmak için çıldırıyordu. Kaldı ki aralarında hiçbir engel de yoktu. Düşündü Ali. Evet, belki görünen bir engel yoktu aralarında ama ya görünmeyenler? Sanem’in etrafına inşa ettiği o kalın duvarları nasıl yıkacaktı?

Ona bir adım daha yaklaşarak aralarındaki mesafeyi tamamen sıfırladı ve elini hâlen incecik olan beline doladı. Gözlerine, o güzel kirpiklerine uzun uzun baktı. Dudaklarını öpmeden, dudağının kenarına bırakarak kesik kesik nefeslendi ve “Sanem...” diye fısıldadı. Tüm bedeniyle ve hatta ruhuyla istiyordu onu. Daha önce hiçbir kadına hissetmediği kadar kuvvetli ve yoğun bu duygu. Son bir kez daha nefeslendi ve dudaklarını dudaklarıyla örterek, hâkim olmaya çalıştığı her ne varsa Sanem’in önüne sürdü. Bir süre sonra geri çekildiğinde fark edebilmişti kollarında ne kadar titrediğini. Üstelik gözlerini açmadan başını göğsüne bırakmıştı. Tıpkı bir kumru gibi... Narin ve ürkek.

“Sanem... Değişenlerin farkındasın, değil mi?” Sanem başını hafifçe sallayarak yüzünü Ali’nin göğsüne daha fazla gömdü. İlk defa bu kadar huzurlu ve güvende hissediyordu. Hesapsız, sorgusuz, sualsiz... Sımsıkı sarmalanmış, başına bırakılan minik öpücüklerin tadını çıkarıyor ve sanki müzik varmış gibi Ali’nin kollarında hafif hafif salınıyordu.

“Ali... Çok uyum var.” Başını hafifçe kaldırarak Ali’nin gözleriyle buluştu. Titrek bir nefes alıp verdi

ve dudağının ucunu hafifçe ısırıldı. Yanakları al al olmuş, gözleri buğulanmıştı. Ali gerçekten başının döndüğünü hissediyor ve artık dayanamıyordu. Sanem'in dudaklarını belli belirsiz öptü ve dörtmala koşan kalbini dizginlemek için derin derin soluklandı.

"Uyumak mı istiyorsun?" Sanem'in gözleri süzül-müş, kapanmak üzereydi. Onu, elini tutarak içeriye doğru yönlendirdi ve yatak odasının kapısını açarak girmesini sağladı.

"Gel, çok yoruldun bugün. Dinlen biraz."

Sanem, odayı gülümseyen gözlerle inceledikten sonra Ali'ye baktı. Son derece yalın ve düzenli bir odaydı. Usul adımlarla yatağa doğru ilerledi ve pikeyi kaldırarak uzandı. Eli istemsiz bir şekilde karnına gittiğinde heyecanlandı ve Ali'ye baktı. İçindeki hareketlenmeye alışması gerekiyordu artık.

"Kıpır kıpır bir kızımız olacak sanırım." Ali kaşlarını kaldırarak, "Yine mi oynadı?" diye sorduğunda, Sanem belli belirsiz tebessüm etti ve eliyle yatağın boş tarafını gösterdi.

"Gel, sen de uzan." Ali yanına uzanarak Sanem'i hayranlıkla inceledi. Elini onun yanağının üstüne bırakarak, başparmağıyla o biçimli kaşlarının üstünden geçti. Gözleri kapanmış, siyah kirpikleri beyaz teninin üstüne mühür gibi dökülmüşken Ali'nin göğsüne doğru iyice sokuldu ve derin derin birkaç kez soluklandı. Kim o an daha derin duygular içindeydi? Ya da hangisi daha önce uykuya dalmıştı bilinmez. Sabahın ilk ışıkları odaya süzüldüğünde Sanem, Ali'nin

kollarında sımsıkı sarmalanmış, belki de en huzurlu uykusundan uyanmıştı.

Kendini izleyen bir çift yeşil göze utanarak baktı ve başını onun boynuna gizleyip bir süre öylece kaldı. Onunla ilk defa aynı yatakta uyumuş, onun sıcaklığını duyumsamıştı. Ali, çenesini tutarak gözleriyle buluştuğunda gerçekten ne yapacağını hiç bilemiyordu.

“Günaydın güzelim.”

“Günaydın.”

“Rahat uyudun mu?” Ali’nin başparmağı, Sanem’in dudak çizgisinin üstünden geçerken gözleri yüzünün her milimini ezberlemek ister gibi dikkatliydi. Sanem şaşkındı. Sadece şaşkınlık da değildi bu aslında. İçindeki kıpırtılar arttıkça garip bir korku duyuyor, zayıf hissediyordu. Ya Ali onun kim olduğunu öğrenirse? Nasıl çıkacaktı o vakit kendini koyvermek üzere olduğu bu pembe dünyadan? Göz göre göre kendini o kör kuyuya atmaya cesareti var mıydı?

“Kalkalım mı?” Ali, onun gözlerinden geçenleri görmüştü aslında. Güzel güzel bakan Sanem gitmiş, yerine hissettiklerini kara bir perdenin ardına gizleyen başka bir kadın gelmişti.

“Niye böyle oluyor Sanem?” Ali, Sanem’i bütünüyle kendine doğru çekerek sımsıkı sardı. Saçlarını koklayarak gözlerini kapattı ve sıkıntılı bir nefes verdi.

“Cevap vermiyorsun. Sanem... Neden biz bir bütünü oluşturamıyoruz? Neden her şey yoluna girecekken kendini geri çekiyorsun?”

“Sana öyle gelmiş olmalı.”

“Yüzüme bakar mısın?” Sanem zorla da olsa Ali’nin yüzüne baktı ve gülümsedi. Farklı bir dünyaya, uçsuz bucaksız bir ummana davet edildiğini bilecek olgunlukta idi ama karar vermekte zorlanıyordu. Ya her şeyi boş verecek ve hayatının birkaç ayını sadece kendisi için yaşayacaktı. Ya da hemen, şimdi sarmalandığı kollardan sıyrılıp ters yöne, başka mevsimlere yol almaya başlayacaktı.

Tabii Ali bu kararı onun vermesine izin verebilseydi... Dudakları dudaklarını örtmese, eli saçlarının içine karışmasa ve nefesi nefesine karışmasaydı. Kulağına duymak istediklerinden daha fazlasını fısıldamasa, aklını mavilere uçurmasaydı...

“Sen, kalbimin hiç bilmediğim bir yerini öğrettin bana Sanem... Çok acıyan, heyecanlanan ve korkan... Ve...” Ali birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti konuşmaya.

“Ve sanırım... Son zamanlarda en çok da korkuyorum.” Ali mi korkuyordu? Onun gibi kuvvetli biri mi? İyi de neden? Sanem geri çekilerek Ali’ni yüzüne baktı ve hafifçe doğrularak yatağın içine oturdu. Üzerindeki tişört omzuna doğru kaymış, saçları dalga dalga dökmüştü. Yaşadıkları yakınlıktan olsa gerek yanakları pembeleşmiş, dudakları kızarmıştı.

“Korkuyor musun? İyi de neden Ali?” Ali de tıpkı Sanem gibi doğrularak oturdu ve önce Sanem’in dudaklarına küçük bir buse bıraktı. Sonra da alnını alnuna yaslayarak binlerce soru işaretini içinde barındıran gözlerle baktı.

“Kaybetmekten... Seni... Bebeğimi... Sanem, kızma bana sakın. Ama bir şey var sende. Çözemediğim, bilemediğim... Aramıza bıraktığın ve benim kaldırmakta zorlandığım bir duvar...”

Sanem’in gözleri dolmuştu. Tek kelime etmiyor, edemiyordu. Haklıydı Ali. Hem de çok haklı. İçinde yılgın bir rüzgâr esiyor, yıkıp geçiyordu Sanem’i. Gözlerinden yanağına süzülenleri engelleyemiyor, içinde birikenleri ortalığa dökemiyordu.

“Neden ağlıyorsun? Bak, aklımdan bir an olsun çıkmıyorsun; deli ediyorsun beni. İlk defa bu kadar yoğun ve çaresiz hissediyorum belki de... Seni gözümle sevmekten, sana dokunamamaktan yoruldum. Sorun her ne ise anlatsan bana... Ne olursa olsun söz veriyorum, çözmeye çalışırım. En azından elimden ne geliyorsa yaparım.” Sanem’in hıçkırıkları fazlalaşmış, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Ve bu durum Ali’nin daha fazla korkmasına neden olmuştu. Ona anlatamayacağı kadar büyük ne yaşıyor olabilirdi ki?

“Sanem?” Ali, Sanem’in yüzüne kapattığı ellerini çekerek çenesini tuttu ve bakışlarıyla buluştu. Yanılmamıştı. Ondan gizlediği bir şeyler vardı ve bu her ne ise Sanem’i kahrediyor, Ali’den uzaklaştırıyordu.

“Bak... Ben seni tanımadan önceye mi ait bu anlatmadığın şey?” Sanem’in çenesi titriyor, gözlerindeki yaşlar dinmiyordu. Anlatmadıklarının hem öncelerine hem de sonralarına ait olduğunu nasıl söylerdi? Hatta ucunun, karnında taşıdığı bebeğe bile dayandığını...

“Gerçekten korkutuyorsun beni. Aklımdan geçirirken bile deliriyorum ama sormak zorundayım. Başka

biri mi var? Yani... Kalbinde sakladığın..." Ali'nin boşta kalmış eli yumruk hâline dönüşmüş, hislerinden kendisi bile ürkmüştü. Ama Sanem hızla onun çenesinde duran elini tutarak gözlerine bakmış ve "Ali! Tabii ki öyle bir şey değil... Kesinlikle değil!" demişti.

Nasıl da rahatlamıştı... Bu düşünceden kurtulunca omuzlarından kaç ton yük kalkmıştı? Üstelik Sanem onu yakar gibi bakıyor ve eliyle usul usul yanağını okşuyordu.

Ali, işaret parmağını Sanem'in kalbinin üzerine bırakarak, titrek bir nefes alıp verdi.

"Tamam. Burası bana ait olsun. Gerisini nasıl olsa hallederiz," dediğinde kendini son derece güçlü hissediyordu. Daha önce bir kadını ikna etmeye çalışmış mıydı hiç? Kesinlikle hatırlamıyordu bunu. Ona sarılmak artık yetmiyordu, fazlasını ister olmuştu. Dudaklarını dudaklarıyla örterken duyduğu heyecan, daha sonrasının teminatı gibiydi. Sanem, çocuğuna seçtiği anne olmaktan çoktan çıkmış, sahiplenmeyi deli gibi istediği tek kadına dönüşmüştü. Öperken örselemese de Sanem'e onu ne kadar çok istediğini anlatıyor, fazlasını talep ettiğini de ayrıca vurguluyordu.

Aslında Sanem için de durum hiç farklı değildi. Ali'ye ummadığı kadar bağlanmış, onu sevmişti. Ali onu darmaduman eden deli bir kasırga olduğu gibi aynı zamanda da güvenli tek limanıydı. İkisi bir arada nasıl oluyor, akli almıyor ama buna karşı da koyamıyordu. O, tüm tutkusuyla dudaklarından boynuna doğru kaydığında hissettiği heyecana karşı koyamıyor ve tıpkı onun gibi fazlasını istiyordu. Ve Ali ona

tüm istediklerini fazlasıyla vermekle kalmıyor, uçsuz bucaksız vadileri ve tüm aydınlığıyla gökyüzünü vadediyordu sanki.

Ali ondan uzak duramayacağını, vazgeçemeyeceğini anlayalı epey olmuştu. Bu andan sonra Sanem'e daha fazla bağlanacağını, kalbinin ona mecbur kalacağını iyi biliyordu. Onu kollarına alıp sımsıkı sarıldı ve fısıldadı.

"Sanem..." Adını söylerken bile kalbinin ritmi değişiyordu. Sevmek değildi bu. Tüm coşkusuyla, pervasızlığıyla ve korkularıyla aşkı yaşıyordu Ali. Sanem onun için sıcacık, kora dönmüş ateş gibiydi. Onca yılın soğuşundan sonra içini ısıtmış bir yaz güneşiydi. Kendine ait, kendinden bir parça gibi hissediyordu. Konuşmayı, süslü cümleler kurmayı sevmezdi Ali. Belki de ağır ağır ulaşmak istediği içindi suskunluğu.

Hafifçe geri çekilerek Sanem'in yüzüne baktı. Yanakları pembeleşmiş, dudakları kızarmıştı. Neredeyse beline doğru salınan dalgalı saçları yastığa dökülmüş, utangaç bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu.

"Gözlerinde bir şey var Sanem." Eli, Sanem'in çenesine gitmiş, çenesini hafifçe okşarken gözleri Sanem'in dudaklarındaydı.

"Öyle mi?"

"Öyle... Gitmek için can attığım... Ama hiç bilmediğim bir yol..." Son derece güzel ve doğaldı Sanem. Baktıkça bakası geliyor, ellerini o güzel saçlarının içinde gezdiriyordu. Ama bu ona yetmiyordu artık. Soluğu onun dudaklarından aldı ve tüm tutkusıyla sahiplendi.

Sanki her öpüşü onu iyileştirmek; ne varsa, ne yaşıyorsa unutturmak ister gibiydi. İlk kez kendini bırakmıştı Sanem. Ali'nin tenine kendi kokusunu bırakırken ne gelecek ne de geçmiş umurundaydı. İnsan bazen sadece içinde olduğu anda kalmalı, o anın duygusuna teslim olmalıydı. Sanem de öyle yaptı ve sessizce, tüm kabullenışıyle Ali'nin bedeninde iz sürmesine izin verdi.

Çok kadın girmişti hayatına... Ama kimse Sanem değildi. Olamazdı. O, kalbinin diğer yarısıydı. En önemlisi, artık gerçekten karısıydı ve onu üzen ne varsa bulup sorunu kökten halledecekti. Bir daha aralarına mesafeler sokup içine kapanmasına asla izin vermeyecekti.

“ÂŞIK KALP, KAN REVAN MIDİR?”

Sanem ve Ali, akşama doğru el ele dönmüşlerdi eve. Aralarında değişenler, dışarıdan bile fark edilebiliyordu. Ali, kimseyi umursamadan uzun uzun karısının gözlerine bakıyor; bazen yüzüne dökülen bir tutam saçı okşayarak öteliyordu. Nurdan Hanım, bu ikiliyi izlerken hâlinden çok memnundu. Çünkü Sanem'i gerçekten seviyordu. Ve Ali'yi her zamanki soğuk duruşundan kopmuş görmek çok hoşuna gidiyordu.

“Bugün daha mı neşeliyiz?” Filiz'in meraklı bakışları üzerlerindeydi ve tatmin edici bir cevap bekliyordu. Ali'nin Sanem'e nasıl baktığını gördükçe deli oluyor ve aralarını bozma dürtüsü ile bin bir kusur arıyordu. Ali'den korkmasa çoktan iş başına geçmiş olabilirdi ama onun tersini gayet iyi bildiği için kendine engel oluyordu.

“Bebeklerini kucaklarına aldıkları zaman daha fazla artacak neşeleri.” Nurdan Hanım'ın cevabı Filiz'in

annesinde gerginlik yaratmıştı. Çünkü kızını hamile kalmaya bir türlü ikna edemiyordu. Hâlbuki bir bebek doğursa onu bu evden kimse yollayamazdı.

“Pek sanmıyorum anne! Bebeğin gazı, açlığı, huy-suzluğu... Ay ne bileyim! Hiç bana göre değil. Ama Sanem yapar tabii. Sonuçta... O akşama kadar evde ve biraz asosyal.” Filiz, tüm havasıyla konuşurken keşke Ali’nin gözlerindeki değişimi görebilseydi.

“Sanem, konuşma gereksiz bir hâl almaya başladı. Gel güzelim, çikalım odamıza. Dinlen biraz. Filiz ve boş muhabbetleri işte.”

Ali, karısının elini sıkıca tuttu ve annesine bakarak, “İzninle anneciğim,” dedi. Odalarına çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve Sanem’i belinden sararak kendine doğru çekti. Onun kırılmış olma ihtimaline bile deli oluyordu. Alnını alnına yaslayarak o güzel gözlere derin derin baktı.

“Özür dilerim, Sanem... Filiz ile muhatap olmak durumunda kaldığın için. Seni üzüyor, farkındayım.”

Sanem, ince ve narin elini Ali’nin yanağına koyarak gülümsedi. İlk kez böyle duygular içindeydi. Onu kendine, kendini de ona ait hissediyor; içi kıpır kıpır oluyor ve yerinde duramıyordu.

“Sen neden özür diliyorsun ki? Neyse kapatalım bu konuyu. Hem, merak etme. Ben istesem onun hakkından gelirim. Canım istemiyor diye uğraşmıyorum. Turgut’un hatırına.”

Ali ona hayranlıkla baktıktan sonra gözleri dudaklarına takıldı. Kendini engelleyemiyordu. Belki

de birkaç gün bu evden uzakta olmaları daha iyi olacaktı. Sanem'i yeni yeni keşfediyorken, kokusuna alışırken kalabalığın içinde olmak çok da iyi bir fikir değildi.

"Diyorum ki tekneye mi gitsek birkaç gün? Baş başa kalsak, biraz gezsek..." Konuşurken Sanem'i öpmeye başlamış ve arkalarında duran oda kapısına uzanarak kilidi çevirmişti. Onu adım adım yatağa doğru sürükleyerek uzanmasını sağladı. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan kana kana doymak istiyordu ama ne mümkün? Sanem, taze bahar çiçeği gibi canlı ve güzeldi. İnsanın onda kendini kaybetmesi çok doğaldı. Ki Ali de kaybetmişti. Teninde, ruhunda, kimsesizliğinde ve masumiyetinde...

Nefes nefese kenara uzanarak Sanem'i kollarına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. Saçlarını derin derin soluyarak, dolu dolu bir nefes verdi.

"Hiç böyle olmamıştım Sanem. Bu kadar kontrolsüz... Sen bana küsüyorsun ya bazen... Özellikle son zamanlarda... Çok içe kapanıktın. Beni çaresiz bıraktığında gerçekten deliriyorum. Bana neler yaptığını hiç bilmiyorsun. Şu iki gündür yaşadığımız şeyin adı ne?" Sanem, Ali'yi dikkatle dinledikten sonra başını boynuna gömdü ve usulca öptü. Sessizce, hiçbir şey demeden sığındı sıcaklığına. Biliyordu... Ali'nin ondan bir şeyler duymak istediğinin farkındaydı ama susmayı tercih etti. Sonunda olacakları bile bile Ali'yi kendine bağlayamazdı. Nasıl yapardı bunu ona?

Saçlarına kondurduğu buselere, tenini hafifçe okşayan parmakları eşlik etti. Huzurun rahatlığına

kendini bıraktı ve derin bir uykuya daldı. Birkaç saat sonra uyandığında odada yalnızdı ve yanı başında ufak bir not vardı.

“Şirkete gitmem gerekti. Uyanınca beni ara, olur mu?” Sanem elindeki iki cümlelik notu kaç kere okuduğunu bilemeden öylece bakıyordu. Gözlerinden yanağına süzülenler, titreyen çenesi ve kalbindeki sızı ne çok şey söylüyordu ona. Karnında oluşan kıpırtı ile parmakları usulca karnına gitti ve buruk bir şekilde gülümsedi. Ali onun kim olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı? Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Onu az çok tanımıştı ve öfkelenildiğinde Sanem’i kasıp kavuracak o poyrazı estirmekten geri durmayacağını bilincindeydi.

Üzerindeki çarşafa sarılarak banyoya geçti ve ılık suyun altında öylece oturdu. Ayakta durmaya gücü yoktu ve gerçekten çok kararsızdı. Kafasında kırk tane şey vardı ve her birinden ayrı ayrı korkuyordu Sanem. İçinde olduğu çıkmazdan çok yorulmuştu ve bunun tek suçlusu, halasına inandığı için ta kendisiydi.

Zorlanarak ayağa kalktı ve bornozunu giyindi. Çok derinlerine inen bir hançer vardı ve bu hançer, tüm hayatını altüst ediyordu. Etrafına bakındı ve Ali’nin kenara bıraktığı gömleği avuçlarının içine alarak koltuğa oturdu. Birkaç kez kokladıktan sonra telefonunda aklında olan ismin üzerine geldi.

Dayısını aramıştı. Çünkü ondan başka güvenebileceği hiçbir yakını yoktu.

“Sanem?”

“Merhaba...” Ona “dayı” demek zorlanıyordu. Çünkü henüz onu hiç tanımıyordu.

“Nasılsın kızım? Yolunda mı her şey?” Sanem, birkaç saniye duraksadıktan sonra sıkıntılı da olsa konuşmaya başladı.

“Aslında... Benim sizinle konuşmaya ihtiyacım var sanırım. Gelebilir miyim?”

“Tabii Sanem. Çok sevinirim.”

“Teşekkür ederim. Birazdan çıkarım.” Sanem telefonu kenara bırakarak ayağa kalktı ve hızlıca giyindi. Evden çıkarken aşağı katta kimsenin olmaması işine gelmişti. Güvenliğe çağırttığı taksi, kapının önünde onu bekliyordu. Vakit kaybetmeden yola çıktı ve trafik olmadığı için yarım saat sonra dayısının evine vardı. Bu eve daha önce Batur ile gelmişti. Şimdi yalnız geldiği için tedirgindi ve titreyen parmaklarına aldırmadan zile bastıktan sonra birkaç adım geriledi.

Kapı hızla açıldığında dayısı tarafından içten bir şekilde karşılanınca bir nebze de olsa rahatlamıştı. Ama bu sefer içeriye girdiğinde başka bir şey yaptı ve gözlerini kapatıp annesini bu evin içinde hayal etti. Onun çocukluğunu, ilk heyecanlarını, genç kızlık yıllarını... Sonra etrafına bakındı ve her yeri iyice ezberlemeye çalıştı.

“Seni gördüğüme çok sevindim, Sanem.” Dayısının gözlerine dikkatli bir şekilde bakarak gerçekten ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Kötü hiçbir şey görmediği gibi dayısının gözlerinde sevgi ışıltıları vardı. Oysa halasının hislerini hiç çözemezdi.

“Çok teşekkür ederim.”

“Gel haydi. Otur ve dinlen biraz.” Sanem, salonda cam kenarındaki koltuğa oturarak konsolun üstünde duran fotoğrafa baktı. Annesi gerçekten çok güzel bir kadındı.

“İyisin, değil mi kızım?” Gülümseyerek başını salladı ve parmaklarıyla oynamaya başladı.

“Ben...”

“Anlat, haydi Sanem.”

“Ben, çok zor bir durumdayım.” Öyle zordu ki anlatmak. Nereden başlayacağını hiç bilemiyordu. Bir süre ellerini yüzüne kapattı ve kaşlarını ovuşturdu. Aksi gibi dayısı da onu hiç sıkıştırmıyor, hazır olmasını bekliyordu. Gözleri tekrar konsoldaki fotoğrafa takıldı ve ayağa kalkarak onu kucağına aldı. Bakışlarını fotoğraftan bir saniye olsun ayırmadan en başından anlatmaya başladı. Sanki dayısına değil de annesine anlatır gibiydi.

Sonunda anlatacakları nihayetlendiğinde, bakışlarını usulca kaldırdı ve dayısının yüzüne baktı. Ne kendisinin ağladığının farkındaydı ne de dayısının. Dudaklarını büzdü ve arka tarafta annesine ait olan odaya doğru koşar adım ilerledi. Yatağına uzanıp üstünü örttü. Her yer tertemiz ve ferahtı. En azından içinde biriktirdiklerini paylaşarak biraz olsun rahatlamıştı.

Dayısı, Sanem’in yaşadıklarını şimdi daha iyi idrak ediyordu. O da halasının kurbanlarından biri olmuştu ne yazık ki! Ellerini yumruk yaparak sakinleşmeye çalıştı ve yarım saat kadar Sanem’i yalnız bıraktı. Sonra

her ne olursa olsun yeğenin yanında olmaya karar vererek ayağa kalktı ve yanına gitti. Sanem, annesinin yatağında uzanmış, öylece etrafı izliyordu.

Sandalyeyi çekerek yanı başına oturdu ve Sanem'in başını usulca okşadı.

"Sanem... Ben her ne olursa olsun senin yanıdayım, bunu bil! Halan olacak o kadın, biz yetmemişiz gibi senin hayatına da çamurunu sıçratmış. Ama olan olmuş artık. Bir bebek bekliyorsun ve üstelik Ali'ye âşıksın."

"Bu gerçekleri değiştirmiyor ama... Ali kim olduğumu öğrendiğinde beni asla görmek istemeyecek. Üstelik bebeğimi de alır benden ve göstermez." Sanem'in gözlerinden süzülenler yastığı ıslatıyordu ve bu durum, dayısına kız kardeşinin ağladığı günleri anımsatmıştı.

"Ali bunu başkasından öğrenmeden sen anlatmalısın, Sanem. Tüm içtenliğiyle ve yaşadığın zorluklarla birlikte. Belki anlar seni." Ali mi anlayacaktı? Ali için sadece siyah ve beyaz vardı. Hayatında griye yer yoktu ki!

"Bir erkek için kandırılmış olmak berbat bir duygu Sanem. Ama sen daha çok gençsin ve bir hata yapmışsın sonuçta. Kötü düşünme! Belki o da seni çok sevdiği için affedecektir."

"Keşke..."

"Hem, korkma! Bebeğini senden kimse alamaz. En kötü ihtimal, seninle birlikte burada büyütürüz onu."

“Sahiden mi dayı?” Sanem’in ona ilk “dayı” dey-i-şiydi ve bu, dayısının çok hoşuna gitmişti.

“Tabii ki. Mahkemeler, küçük bebekleri genelde annesinden ayırmazlar. Bunu sen de okumuşsundur.”

“Bilmiyorum. Söz konusu Ali olunca hiçbir şey bilemiyorum.”

“Haydi kalk, yüzünü yıka ve mutfağa gel. Yemek yiyelim, güzel şeyler konuşalım.” Sanem başını sallayarak ayağa kalktı ve yüzünü yıkayıp mutfağa doğru ilerledi. Dayısı mutfak masasına tabakları yerleştirmiş ve yemeklerin altını açmıştı.

“Sen arayınca hızlıca et sote ve pilav yaptım. Mutfakta fena sayılmam.”

“Sahi mi? Ben de fena sayılmam.”

“O zaman bir daha geldiğinde yemekleri sen yaparsın.”

“Anlaştık.”

“Daha iyisin, değil mi?”

“Evet... Sayılır. Anlatınca rahatladım biraz. Dinlediğin ve destek olduğun için çok sağ ol.”

“Her zaman. Benim senden başka kimsem yok ki kızım.” Sanem dayısının dolan gözlerine baktı ve dudagının köşesini ısırdı. Tüm bu yaşananlar, halasının onlara biçtikleri miydi yani?

Salona geçtiklerinde çantasında çalıp duran telefonun sesini fark etti ve telefonu alıp baktı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıydı. Ali onu defalarca

aramış ve ona mesaj yollamıştı. Üstelik saat neredeyse sekiz olmuştu.

“Alo?”

“Sanem! Oh, çok şükür! Neredesin sen?”

“Dayımdayım...” Ali şaşkındı. Henüz yeni tanışmıştı dayısıyla ve daha ona ne kadar güvenebileceklerini bile bilmiyorken, kimseye haber vermeden nasıl giderdi oraya?

“Hiç kimseye haber vermeden! Bana söylemeden mi? Ya başına bir şey gelse?”

“İyiyim Ali, merak etme.”

“Merak etme mi? Sen hamilesin! Unuttun sanırım!”

“Bu, dışarı çıkmama engel değil. Henüz dört buçuk aylık hamileyim. Karnım bile çıkmadı doğru düzgün.” Sanem’in sesi ne kadar sakinse Ali’ninki de bir o kadar hiddetlenmeye başlamıştı.

“Tek bir telefon Sanem! Kahretsin, aklım çıktı! Sana defalarca söyledim, nereye gittiğini bana haber ver diye!”

“Sandım ki...” Daha Sanem cümlesini tamamlayamadan Ali sözünü kesmişti.

“Ne sanmıştın? Birlikte olduk diye tamamen özgür olduğunu mu?” Bu cümle dudaklarından çıktığı an, Sanem’in beynine ok gibi saplanmıştı. Ama bu, Ali’nin hissettiği pişmanlıktan daha fazla değildi. Eliyle alnına vurarak Sanem’in bir şey demesini bekledi ama hiç ses yoktu.

“Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece çok endişelendim.” Sanem, dayısına baktığında aynı anda aynı şeyi düşündüklerine emindi. Böyle basit bir olayı bu hâle getiren insan, Sanem’in annesinin kim olduğunu öğrenince ne yapardı?

“Çıkıyorum, evde konuşuruz.”

“Çıkma, ben gelip alırım seni.”

“Gerek yok!”

“Ya biz iki gün, sadece iki gün mutlu olamayacak mıyız? O lanet eve giderken bir haber verseydin, ne bu kadar gerilecek ne de birbirimizi kıracaktık.”

“O lanet ev derken?”

“Ne demek istediğimi anladın sen Sanem!”

“Ya ben düşündüm de! Ben bu lanet evde kalayım diyorum! Nasıl olsa ben de lanet olasının tekiyim ya!”

“Beni çıldırtma!”

“Asıl sen beni çıldırtma!” Ali ipini koparmış boğa gibi kızgındı artık. O, kimsenin kendisine diklenmesine alışkın değildi. Fakat Sanem bunu durmadan yapıyor ve dengesini şaşırtıyordu. Sinirden elleri titriyor, gerildikçe de ortamı daha fazla geriyordu. Üstelik Sanem telefonu suratına kapatmıştı.

Ellerini balkon demirlerine dayadığında sinirden öleceğini hissediyordu. Sanem’e ne kadar öfkeliyse kendisine de bir o kadar öfkeliydi. Neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyor, duygu yoğunluğunu ise hiç de doğru yönetemiyordu. Derin derin soluklanarak, “Ne hâlin varsa gör Sanem!” diye mırıldandı.

Ama olmuyordu. Dakikalar geçmeye başladıkça onu çok özlüyor ve süngüleri düşüyordu. Yatakta boş boş tavanı izlemek ruhundaki kavgayı susturamamış, aksine hepten kötü hissetmeye başlamıştı. Sonuçta Sanem hamileydi ve duygusal olarak gelgitleri olabilirdi. Ne vardı yani onu biraz alttan alsaydı?

Ayağa kalkarak odanın içinde bir tur attı ve aynadaki görüntüsüne baktı. Berbat görünüyordu. Gömleğini alelacele çıkararak üstüne bir tişört geçirdi ve "Başlayacağım böyle aşkın ızdırabına da gururuna da!" diye söylenerek, gidip Sanem'i almaya karar verdi.

Ancak oda çıkışına doğru yöneldiğinde kapı aniden açılmış ve Sanem'i tam karşısında bulmuştu. Başını öne doğru eğikti ve ağladığı için gözleri kıpkırmızıydı. Ali'nin yüzüne bakmıyor, bir heykel gibi öylece tam karşısında duruyordu.

Onu öyle görmeye dayanabilir miydi? Hissettiği aşk çok yükseklerdeydi ve o acı çekiyorsa Ali bin katını çekiyordu. Nasıl, ne ara olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Hangi ara kalbinin tam ortasına yerleşmişti? Bu kadar hızlı olması normal miydi?

"Sanem..." diye mırıldandığında olduğu yere çakılmıştı. Sanem, o güzel başını yavaşça kaldırıp gözleriyle buluştuğunda başkaydı. Kalbini acıtan ne varsa gitmiş, eksik parçasını bulmuş gibiydi. Belki birkaç saniye, belki de asırlarca bakiştılar. Ne zaman ki Sanem'in yanağından süzülenler artmış ve Ali bunu fark etmişti, işte o zaman tek hamlede kendisine doğru çekerek ona sımsıkı sarıldı.

“Mahvettin beni... Bilmiyormuşsun gibi... Ah Sanem.” Kollarını Ali’nin boynuna daha fazla dolayarak göğsüne sığındı ve sessizliğini korudu. Biliyordu, çok kalamayacaktı ait olduğu yerde. Bu son koklayışlarıydı onun boynunu. Ya da Ali’nin son sevişleriydi Sanem’i. Öğrendiğinde affetmeyecekti Ali onu.

“Seni almaya geliyordum.”

“Sahi mi?”

“Sahi tabii. Olabilir mi bundan sonra? Bırakır mıyım seni orada? Hem telefonu suratıma kapatmak da nedir Sanem?”

“Bakma sen bana. Bu aralar... Her şey üst üste geldi ve...”

“Tamam. Özür dilerim. Sadece çok meraklandım ve korktum.”

“Ben de özür dilerim. Haber vermeliydim.” Ali önce saçlarını öptü, sonra da hafifçe uzaklaşarak çenesini tuttu.

“Kesinlikle haber vermeliydin. Endişeleniyorum, elimde değil.” Sanem gözlerini usulca kaldırdığında Ali’nin bir ormanı andıran karmakarışık yeşilleriyle buluştu ve içinde kaybolmaya hazır bir şekilde, öylece daldı. Ali dudaklarını dudaklarıyla örtüp onu varlığına hapsedene dek... Sustu...

Her öpüşü geçmişine derman, geleceğine sancı olarak yazılıyordu Sanem’in. İlk defa böyleydi. Hem çok mutluluk hem de katmer katmer acı... Hem yeni tanışarak hem de hep onun kadınıymış gibi çok özleyeceğini bilerek bıraktı kendini Ali’ye. Parmakları

saçlarında ve teninde gezinirken ruhu, ruhunun derinliklerinde dolandı. Suskunluğu hiçbir şeyi değıştirmiyor, gerçeği silmiyordu. Sanem, Ali'yi çok sevmişti.

Hayatına ansızın girişini, tüm acılarını ve bu dünyanın tüm adaletsizliğini avuçlarında tutarak kan revan kalbiyle sevmişti hem de...

“HAYAT BUYDU İŞTE... DEĞİŞTİREN, ŞAŞIRTAN VE DEVİNİME UĞRATAN...”

Sanem, dün, Ali ile telefonda yaşadıkları tartışmanın ardından dayısı tarafından eve dönmesi için teşvik edilmişti. Çünkü dayısı, Sanem’in gözlerindeki çöküşü ve huzursuzluğu görünce onun, kocasına çok âşık olduğunu anlamıştı. Ancak, Sanem’i bir konuda uyarmış ve endişeli bir sesle, “Kimin kızı olduğunu kocana sen söylemelisin, Sanem. Halanın ne yapacağı hiç belli olmaz, biliyorsun,” demişti.

Sanem, dayısının söylediklerinde çok haklı olduğunun farkında olsa da bunu nasıl yapacağını gerçekten hiç bilmiyordu. Aslında bu aralar ne çok şeyi bilmiyordu... Bir babaya özlem duyduğunu, âşık olduğunda tutkulu bir kadına dönüştüğünü, kaybetmekten korktuğunu ve sahiplenilmekten hoşlandığını... Ve en fecisi, karnında taşıdığı bebek için her türlü çılgınlığı yapabileceğini...

Ali'nin kollarında teninin tuzu tenine işlemiş, sessizce onu izliyordu. Sonunda aklındakileri bir kenara bırakıp anın tadını çıkarmaya karar verdi. Zihnindeki çukura, anılardan oluşmuş birkaç papatya atmanın ne sakıncası olabilirdi? Ona doğru sokuldu ve dudağının kenarına sıcacık bir buse bıraktı. Ali onun sıcaklığını hissettiğinde, kollarını daha sıkı doladı ve henüz geri çekilmemiş olan Sanem'in dudaklarını sahiplendi.

"Çok güzelsin..."

"Öyle miyim?"

"Öylesin."

"Sen dokunduğun içindir." Bakışları birbirini bulduğunda, ikisi de tuhaf hissetmişti. Ali, Sanem'in yüzündeki hüznü ısıltıları görüyor ve gerçekten çok endişeleniyordu.

"İçinde dönenleri bana anlattığında ikimiz de çok rahatlayacağız. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Sana çok..." Sanem, yutkunarak gülümsedi. Ali ona olan ilgisini gizlemiyordu ama tam olarak ne hissettiğini de anlatmıyordu. Duygularının her şeyi affedecek kadar büyük olup olmadığını bir türlü kestiremiyordu Sanem.

"Ali... Ben bugün annemin mezarını ziyaret etmek istiyorum."

Ali, Sanem'in bu isteğine şaşırsa da itiraz etmedi.

"Onun için mi gittin dayına?"

"Evet, sayılır. Dayım iyi birine benziyor."

“Yine de yeni tanıyoruz. Bu yüzden temkinli olmalıyız.”

“Hep böyle misin? ”

“Nasıl?”

“Ne bileyim. Kimseye güvenmeyen bir yanın var.”

“Kabul. Biraz öyleyim. Ama anneme bak. En yakın arkadaşı, kocasıyla kaçtı.”

“O olay sende travma yarattı, değil mi?”

“Bende travma yaratan asıl şey, annemin mutsuzluğu ve yaşadığı hayal kırıklığıydı. Güven duymak çok zor benim için ama haksız da sayılmam. Ayrıca halanı düşünsene. Öz yeğenine, yani sana neler yaşatmış.” Artık daha da emindi Sanem. Ali ile sonları ayrılıktı. Ve bu, inanılmaz derecede canını yakıyordu. Ona gerçeği söyleyecekti ama birkaç güne ihtiyacı vardı. Ali’ye biraz daha doymak, hafızasına anılar kaydetmek istiyordu. Keşke bir şansı olsaydı ve başka bir zamanda tanışıp evlenmiş olsalardı.

“Bana anlatmadıkların halanla mı ilgili Sanem?” Sanem yalan söylemeden başını salladı ve yataktan usulca kalkarak cam kenarına doğru yürüdü.

“Bana birkaç gün ver, olur mu? En başından anlatacağım sana.” Ali ayağa kalkarak arkadan beline sarıldı ve boynunu öptü.

“Anneni ziyarete beraber gidelim.”

“Olmaz Ali. Bunu yalnız yapmak istiyorum.”

“İyi de Sanem, hamilesin. Ya oralarda bir şey olursa?”

“Olmaz, merak etme. Hem telefonum yanımda ve açık olacak.”

“Bu konuda mimlisin aslında.”

“Söz veriyorum. Anında ulaşacaksın bana.”

“Şöyle yapalım o zaman. Şoför seni mezarlığın dışına bırakacak ve orada bekleyecek.”

“Peki.”

“İşine gelmediği zamanlarda kullanıyorsun bu kelimeyi.”

Sanem şen bir kahkaha atarak ona doğru yaslandı ve Ali’nin onu daha sıkı sarmasına izin verdi. Sıcak nefesi boynuna çarparken aklının başından gittiğini hissediyor, içine gizlenmiş başka bir kadını tanıyordu Sanem. Tutkulu, söz dinleyen ve çok sevmeyi bilen.

“Gülmek sana çok yakışıyor. Keşke daha çok yap-san bunu.”

“Keşke... Kim istemez ki mutlu olmayı Ali?”

“Korkutuyorsun beni Sanem. Gözlerinde bir yol var ve ben... O yolda sadece kendimi, seni ve bebeğimizi görmek istiyorum.” Konuyu değiştirmesi lazımdı. Yoksa Ali değil birkaç günü, birkaç saati bile beklemeden üstüne gelecekti.

“Yarın kontrol için Batur’a gitmemiz gerekiyor.”

“Bakalım prensesimiz büyümüş mü?”

“Büyüdü bence.”

“Ona karşı ne hissediyorsun Sanem?”

“Şu anda koruma içgüdüğü ve heyecan. Hem sen bu sabah işe gitmeyecek misin sahi? Geç kalıyorsun.”

“Başından mı savıyorsun sen beni?” Sanem, ona doğru dönerek ellerini o kusursuz yüze bıraktı ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarından örttü. Geri çekildiğinde bir kelebek gibi kanat çırpıyordu.

“Sahi... Bu yeni Sanem’i bayağı sevdim, bilgin olsun.”

“Utandırma beni.”

“Duş alıp kaçıyorum. Sen de bir duş al ve aşağıya inip kahvaltını yap. Dediklerimi unutma, yalnız gitmiyorsun!”

“Tamam.” Ali, biraz olsun rahatlamış bir şekilde yanından geçerken Sanem’in kendine attığı muzip bakışı gördü ve duraksadı. Üstelik bakışlarındaki minik pırıltılar, aklını başından alacak kadar kadınsı olunca bir mıknatıs gibi ona doğru yöneldi. Ama Sanem’in sadece gözleri değil, elleri de üzerinde gezinmeye başlamıştı. Ali’nin nefesi hızlanmış, “Başlarım işine!” dedikten sonra da karısının dudaklarını kavramıştı. Soluk soluğa geri çekildiklerinde, Sanem’in üstüne geçirdiği ipek sabahlığın kuşağını çözmekle meşguldü.

“Ben de tam onu diyecektim.”

“Hım... Kalp kalbe karşıymış o zaman.”

Yaklaşık bir saat sonra Ali odalarından çıkmış, son derece neşeli bir ifadeyle ıslık çalarak aşağıya inmişti. Annesi onu keyifle izledikten sonra en son ne zaman böyle olduğunu düşündü. Belki çocukken... Aslında bu konuda kendini de çok suçlu görüyordu. Zayıf bir anne olduğu için Ali, hem evin hem de şirketin tüm sorumluluğunu üstüne almak zorunda kalmıştı.

Kocası ise her ne kadar bu evde yaşıyor olsa da başka bir âlemde gibi ilgisiz ve uzaktı onlara.

“Günaydın.”

“Günaydın oğlum. Pek keyiflisin bugün.”

“Çok şükür öyleyim.”

“Aşktan mı?” Ali, annesiyle böyle şeyleri konuşmayı pek sevmezdi ama kadının yüzündeki sevince kıyamadı ve başını salladı.

“Ha bu arada... Anne, Sanem’i bu ara dışarıya yalnız göndermeyelim. Şoför ona eşlik etsin. Biliyorsun, biraz başına buyruk kendileri. Malum hamile de.”

“Tamam oğlum. Ben dikkat ederim. Sen merak etme.”

“Kendine iyi bak anneciğim.”

“Sen de Ali.”

Her adımda boşluğa basar, gerçeklerle yeniden yüzleşir gibiydi. Nereye, neden gittiğini bile bilmiyordu. “Anne” ne demekti mesela? Bilmiyordu... Onu hiç tanımıyor, ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. En azından dayısının anlattıklarından sonra kötü şeyler hissetmiyordu. Onu anlamaya çalışıyor, “Sen ol-san ne yapardın?” sorusunu hiç durmadan kendisine yöneltiyordu.

Nihayet tarif edilen yeri ve mezarı bulmuştu. Mezar taşının başındaki yazılara takıldı gözü. Annesinin ismi, doğum ve ölüm tarihlerine... *Ne kadar gençmiş öldüğünde*, diye geçirdi zihninden ve hemen hemen

onunla aynı yaşta olduğunu düşündü. Hem Sanem de hatalar yapmamış mıydı? Hatta çok büyük hatalar...

Mezara doğru birkaç adım daha ilerledi ve ayak ucuna doğru oturdu. Hesap sormaya mı gelmişti buraya? Ne aptalcaydı! Soğuk bir mermer taşından mı alacaktı bu hesabı? Geçmişin, bu yaşına kadar süregelmiş yalanların, sevgisizliğin hesabını alsa ne, almasa ne olurdu?

“Biliyor musun? Buraya geleceğimi hiç düşünmezdim önceden. O kadar çok nefret ediyordum ki senden! Ama hayat bu, değil mi? Hiçbir şey için ‘asla’ dememek gerekiyormuş. Seni ne için suçladığımı bile bilmiyorum aslında. Belki de halam öyle öğrettiği için. Ne yaşadığını hiç bilmiyordum ki...”

Ellerini birleştirmiş, küçük bir çocuk gibi parmaklarıyla oynuyordu. Belki de o an mezarın kenarında oturan sadece çocuk Sanem idi. Çenesi titriyor, sesi çatallaşıyordu. Üstelik gözlerinden süzülenler annesinin toprağına dökülüyordu. Boğazına düğümlenenler keşke yutkunduğunda yok olacak kadar küçük olsaydı. Ne yazık ki hiç öyle değildi.

“Galiba en çok da yalnızlığım için kızdım sana. Çok, çok yalnızdım. Annem yok, babam yok. Halam desen... Onu hiç anlatmayayım bile. Korkmaya hakkım yok, ağlamaya hakkım yok! Ya en basitinden, çocuğum ben. Küçüğüm! Acıkmaya bile hakkım yok. Hani acıkır ya çocuklar arada. Anneleri ekmek arası bir şeyler yapar. Yok! O buz gibi ortamda yenen, zamanı bir dakika bile şaşmayan masayı beklemek zorundaydım. Neresinden tutarsan tut, olmazdı. Berbatı.

Neyse ki üniversiteyi kazandım da bir şekilde uzaklaştım o evden. Tabii bunlar benim hata yapmamı engellemedi. Halamın tüm çocukluğum boyunca zihnime işlediklerinden kurtaramadım kendimi.”

Sanem, arkasında onu dinleyen birinin varlığından habersiz, içli bir nefes aldı ve ellerini saçlarının arasına geçirerek başını ovuşturdu.

“Tabii sen bunların hepsini görüyorsundur, değil mi? Hamile olduğumu, çok âşık olduğumu... Ali’ye anlatmam gereken, hiç yaşamadığımız anne kız ilişkimizi falan... Sesime ses verememen beni görmediğin anlamına gelmiyor, değil mi?”

Dudaklarından küçük bir hıçkırık kopmuş ve eliyle yüzünü kapatmıştı ki omzuna dokunan elin etkisiyle hafifçe sıçradı. Başını hızla çevirdiğinde Ali’nin babası Cevdet Bey, tam karşısındaydı. Kim daha çok şaşkındı, bilinmez. Ama adam, yaşının verdiği olgunlukla onun yanına oturdu ve elindeki çiçekleri mezarın üstüne bıraktı.

“Çok severdi çiçekleri... Her hafta gelip değiştirim kuruyanlarla.”

Sanem bunu hiç düşünememişti. Bu kadar çok mu sevmişti annesini? Adamın yüzüne nasıl baktığını bile bilmiyordu.

“Demin anlattıklarını duydum Sanem. Nasıl anlayamadım onun kızı olduğunu?” Sanem, dudaklarını büküp, “Benzemiyorum demek ki...” diye cevap verdikten sonra tekrar ağlamaya başladı. İnsanın annesini tanımamasından daha fena ne olabilirdi?

Mimiklerini, gülüşünü, yüzünü, ellerini... Hiçbiri hakkında fikri yoktu.

“Aslında doğru. Pek benzemiyorsun. O çok hayat dolu, neşeli bir insandı. Yani yaşadıklarından önce.” Sanem kaşlarını kaldırarak başını salladı ve onun konuşmasını bekledi.

“Herkes bir şey konuştu onun hakkında. Ama hiçbirinin bir halt bildiği yoktu esasında. Son derece vicdanlı, esprili ve akıllı bir kadını enkaza çevirmişti baban ve halan. Çok yazık ki. Hele seni elinden aldıkları gün! O günü asla unutmayacağım! ”

Sanem’in tüm sinirleri laçka olmuştu ama tamamını, hatta her ne yaşandıysa hepsini duymak istiyordu.

“Lütfen, anlatın.”

“Nurdan ile çok samimiydiler. Sürekli dayak yemesine rağmen gizlemeye çalışıyordu ama ben farkındaydım her şeyin. Bir gün karşıma alıp konuştum. O da inkâr etmedi. Kaçış yolları aradığından, sensiz yaşayamayacağından bahsetti. Bebeğin sen. Ama bir gün hastanelik edene kadar dövülmüştü baban olacak adam onu ve bunun artık gizlenecek bir yanı kalmamıştı. Ben ona yardım ettim ve seni de alarak küçük bir daireye yerleştirdim. Tabii bu arada annene deli gibi âşık olmuştum. O gururlu tavrına, ne kadar kötü olursa olsun gülümsemeye çalışışına, bakışına... Tamam yanılttı. Karımın en yakın arkadaşıydı. Lakin... Aştı... Yönünü önceden belirlemiyordu ki... Onu zor da olsa, birlikte yurt dışına gitmeye ikna ettim. Ve annen, sen ve ben havaalanına gittik. Ancak ne yazık ki orada bizi bekliyorlardı. Seni annenden koparırcasına

aldılar Sanem. Füsün'un yaşadıkları dün gibi aklımda. Kalamazdık artık. Yurt dışına gittik. Sonra da bir süre sonra, işte o kaza... Cenazesini de alıp döndüm Türkiye'ye. Ve buraya defnettim."

Derin bir sessizlik oluşmuştu aralarında. Çünkü ikisi de biliyordu ki bundan sonrası daha kötü olacaktı.

"Ben annemin suçsuz olduğunu bilmiyordum. Halam..."

"O tam bir şeytan!" Sanem başını salladı ve suçlu bir şekilde adamın yüzüne baktı.

"Ben ona inandım. Çünkü bana gerçekleri anlatacak kimsem yoktu. Tüm çocukluğum, annemin ve sizin yaptıklarınız yüzünden, babamı kaybetme hikâyemizi dinlemekle geçti."

"Kendi yaptıklarını anlatmaya yüzü yokmuş anlaşılan!"

"Evet ama hiçbiri benim şu an düştüğüm durumu düzeltmiyor..." Sanem'in dudakları titriyordu ve Ali'nin bunları duyduktan sonraki tepkisini düşünüyordu.

"Onunla intikam almak için mi evlendin Sanem?" Sanem, dolu gözleriyle Cevdet Bey'e baktı ve başını salladı.

"Biraz önceki konuşmanı dinlediğim kadarıyla Ali'ye anlatacaksın bunu."

"Anlatacağım. Nasıl olacak bilmiyorum ama bunu yapmam gerekiyor. Benden duyması lazım."

"Vereceği tepkiye hazır mısın?"

“Ne fark eder? Önünde sonunda olacak olan bu.”

“Belki bebeğin doğmasını beklemek istersin.”

“Hayır... Beklemeyeceğim. Ben, Ali’yi seviyorum. Gerçekten... Böyle olacağını bilmiyordum ki...”

“Halan sana bebeği, Ali’den ve bizden alarak mı intikam almanı söylemişti?”

Sanem gerçekten çok utanıyordu. Ellerini yüzüne kapatarak sustu ve annesinin içinde olduğu toprağa başını gömmek istedi.

“Bilmiyordum... Hiçbir haltı hem de! İki ay önce dayım çıktı karşıma ve sizin anlattıklarınızın benzerini anlattı. Halamla görüşmüyorum artık. Ama olan olmuştu. Hem evli hem de hamileydim. Üstelik...”

“Üstelik Ali ile birbirinize âşık da olmuştunuz.” Cevdet Bey, Sanem’i anlayabiliyordu aslında. Onun biraz önce annesiyle dertleşir gibi konuştuğunu duymuştu. Halası denen kadınla büyümesi bile büyük acı olmalıydı. Kaldı ki ne kadar çaresiz ve yalnız hissettiği her hâlinden belliydi.

“Annen... Ben onu çok sevdim Sanem... Kim ne derse desin bu böyle. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Bahar dallarına benzerdi, hem narin hem de dünyayı içine sıkıştırmış gibi canlı. Ama senden sonra... Yıkıldı resmen. O kaza da onun dikkatsizliği yüzünden oldu zaten. Yaptığın şey çok yanlış ama bil ki Füsun’un hatırına her şekilde yanındayım. Ayrıca torunumun annesisin. Ve itiraf etmeliyim ki onu büyük bir heyecanla bekliyorum.” Cevdet Bey’e minnet dolu gözlerle

baktı ve “Teşekkür ederim. Ben... Bugün Ali ile konuşacağım,” dedi.

“Bugün değil kızım. Bugün git ve dinlen. Hamilesin sen.” Sanem düşünceli gözlerle annesinin mezarına baktı ve yavaşça ayağa kalktı. Omzuna yükledikleri öyle ağırdı ki bu ağırlığı taşımakta zorlanıyordu. Daha birkaç ay önce bu adamdan nefret etmiyor muydu? Hayat buydu işte. Değiştiren, şaşırtan ve devinime uğratan... Sahi, onca yanlışı ne için yapmıştı Sanem?

Cebinde çalıp duran telefonu fark edince aldı ve ekranına baktı.

“Ali...” Konuşmaya, sesini duymaya bile böyle muhtaçken nasıl ayrılacaktı ondan?

“Sanem, iyi misin? Çok uzun kalınca daha fazla dayanamadım.”

“İyiyim. Çıkışa doğru yürüyorum.” Lanet olsun! İyi miydi? Tabi ki değildi! Kötünün ötesi, berbatın içinde bir yerlerdeydi.

“Şükrü de meraklanmış seni beklerken. Oyalanma artık. Hem bak benim de işim bitti. Çıkıyorum.”

“Sen bu saatte çıkmazdın işten. Hayırdır?”

“Özledim.”

“Sahi mi?”

“Sahi tabii.”

“Ben de...” İkisinin yüzüne de bilinen ve bilinmeyen tüm aşk şiirleri çarpmış gibiydi. Sanem’in ya da Ali’nin başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bazen konuşmadan da duyabilirdi insan karşısındakini...

Bazen dokunmadan, görmeden de kavuşabilirdi. Tuhaf değildi bu. Öyle ansızın aklına düşer, kalbinden geçerdi sevdiği insanın... Ne malum, o vakit sevdiğinin de onu düşünmediği?

“ONCA DERİN VE KAPANMAYAN YARANIN ÜZERİNE BİR DE BUNU EKLEYEMEZDİ.”

Sanem, Ali ile birlikte doktor kontrolü için Batur’a gitmişti. İçerideki hastanın çıkmasını beklerken koltukta el ele oturuyorlardı. Ali son derece heyecanlıyken Sanem bir o kadar sessizdi.

“İyi misin?”

“Evet, sadece biraz yorgun hissediyorum.”

“Benim suçum. Uyumana izin vermeliydim.”

“Beni utandırmaya bayılıyorsun, değil mi?” Ali, Sanem’in bu hâllerini gerçekten çok seviyordu. Bakışlarını kaçırmamasını, kızaran yanaklarını ve tüm bunlara rağmen ona doğru sokulmasını. O güzel saçlarına dudaklarını bastırdı ve kokusunu içine doldurdu. Her gün değil, her an daha fazla âşık oluyordu Sanem’e. Hayatında ilk kez kontrolü kaybetmekten, duvara toplamaktan korkmuyordu. Onunla hiçbir şey kolay olmayacaktı. Tahmin edebiliyordu. Ancak hissettikleri

paha biçilmezdi ve bedeli ne olursa olsun ödemeye hazırdı.

Kapı açılıp içerideki hasta dışarı çıktığında, Batur sarmaş dolaş oturan Ali ve Sanem'i görmüştü. Arkadaşını en son ne zaman bu kadar mutlu görmüştü? Aralarındaki ilişkinin boyut değiştirdiği aşikârdı. Unutması, umursamaması gerekiyordu ama bunu bir türlü beceremiyordu. Zaten artık en azından kendine inkâr etmiyordu. Sanem'e düpedüz âşıktı.

Ayağa kalkarak onları içeri davet etti ve kısa bir hâl hatır sualinden sonra, Sanem'den muayene için sedyeye uzanmasını istedi. Ondaki durgunluğu fark etmemek için aptal olmak gerekirdi ama Batur hiç öyle değildi. Ultrason için onun yanındaki koltuğu kendine doğru çekerek oturdu ve "Bakalım bebeğimiz bugün nasılmış?" dedi. Sanem, Batur'un gözlerine baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. Emindi artık Batur, bir aksilik vardı ve bunu bir şekilde Ali yokken sormalıydı.

"Haydi be oğlum, öleceğim heyecandan. Göstersene artık kızımızı bize." Ali'nin heyecanlı sesine tebessüm ettikten sonra elindeki jeli, Sanem'in yeni belirlemeye başlayan karnına döktü.

"Evet... İşte buradaymış prensesimiz."

"İyi mi?" Sanem'in endişeyle sorduğu bu soruya cevabı, "Oldukça yorgun görünüyor Sanem." oldu ve devam etti.

"Sen iyisin, değil mi? Biliyorsun, senin yaşadığın tüm üzüntü ve sıkıntı, ona da sirayet ediyor." Ali, önce Sanem'e sonra da Batur'a baktı ve ultrason

ekranını işaret ederek, "Ciddi bir şey mi var Batur? Yani eğer öyleyse... Hastaneye mi yatırsan Sanem'i?" dedi korku içinde.

"Yok canım. Meraklanmayın. Sanem, hiçbir şey düşünmeden biraz dinlensin... Geçer. Gelişimi gayet iyi görünüyor."

Sanem, Batur'un demek istediğini gayet iyi anlamıştı ama bugün kafasına taktığı her ne varsa konuşacaktı Ali ile ve bu iş bitecekti. Daha fazla dayanamazdı. Sonuç ne olursa olsun yalansız, dolansız bir hayat istiyordu.

Muayene bittikten sonra çıkmak için kapıya doğru ayaklandılar. O sırada Ali hiç durmadan çalan telefonuna baktı ve koridora doğru birkaç adım yürüdü. Batur Sanem'i yalnız yakalamanın rahatlığıyla onu kolundan tuttu ve "Neyin var Sanem?" diye sordu.

"Çok mu anlaşılıyor?"

"Ben, anlayabiliyorum diyelim."

"Bugün ipler bir şekilde kopacak Batur. Anlatırım sonra sana. Artık ikilemde kalmaktan yoruldum. Konuşacağım Ali ile."

"Bebek ile mi ilgili? Yani onu bırakamamanla mı ilgili? Aranız iyi diye düşünmüştüm."

"Değil Batur, daha başka şeyler var."

"Beni mutlaka ara Sanem. Sakın kendini yalnız hissetme."

"Olur. Teşekkür ederim bu arada. Her şey için."

"Hey, bir dakika! Vedalaşmıyoruz, değil mi?" Sanem, kaşlarını hafifçe kaldırıp başını iki yana salladı ve "Bilmiyorum Batur. Neler olacak, inan hiç bilmiyorum," dediği anda Ali geldi.

"Gidelim mi canım? Seni eve bırakayım, dinlen biraz. Ben de şirketteki işlerimi halledip dönerim."

"Olur." Ali elini Batur'un omzuna koyarak, "Çok sağ ol kardeşim," dedikten sonra Sanem'i çıkışa doğru yönlendirdi. Her adımı boşluğa basar gibi yılgın ve çaresiz... Ve her adımı kalbini deşer gibi çığlık çığlığa...

Arabaya bindiklerinde artık ne yapması gerektiğinin farkında bir şekilde Ali'ye doğru döndü. Rengi kül gibi olmuş, dudakları beyaza dönmüştü.

"İyi değilsin sen Sanem. Hastaneye geri mi dönssek?" Elini hızla Ali'nin elinin üstüne bıraktı ve içinde biriktirdiklerini taşıyamayan bir hâlde itiraz etti.

"Ali, kimsenin olmadığı bir yere gitsek ve konuşsak mı?"

"Sanem? Sakin ol önce. Tamam, konuşalım ama beni korkutuyorsun."

Sanem yutkunup, önüne dönünce Ali arabayı çalıştırdı. Konunun ciddiyetini anladığı için arabayı deniz kenarında, kimsenin olmadığı bir yere park edip dışarı çıktı. Kravatını gevşeterek gömleğinin düğmesini açtı ve Sanem'e baktı. Arabanın içinden çıkmaya cesaret edemiyor, alnını ovuşturuyordu. Nihayet, cesaretini toparlayıp dışarı çıktı ve yavaş adımlarla yürüyüp denize yakın konumlanmış banka oturdu.

Çok geçmeden Ali de yanına oturdu ve ona doğru döndü. Gerçekten çok gerilmişti ve bir an önce anlatacaklarını duymak istiyordu.

“Ali... Az çok biliyorsun nasıl büyüdüğümü.”

“Evet... Yani halanın seni büyüüttüğünü, dayının anlattıklarını...”

“Halam beni büyütürken hep annemi suçladı. Babamın ölümünün suçlusu olarak bile onu gösterdi. Dolayısıyla ben de ondan...” Sanem’in gözleri dolmuştu. Titreyen dudaklarını birbirine bastırarak, “Nefret ettim... Ama sonra dayımın anlattıklarını dinleyince... Yani babamın annemi sürekli dövdüğünü, halamın anneme eziyet ettiğini...” demişti ama devam edemiyordu.

“Annene karşı kendini suçlu mu hissettin?”

“Evet... Hem de çok. Biliyor musun? Annem beni bırakmamış aslında. Beni de almış yurt dışına kaçmaya çalışırken. Ama babam ve halam, havaalanında beni ondan zorla almışlar. Ben, halamla büyürken çok yalnızdım Ali. Başımı bile okşamazdı. Belki de tüm bunların suçlusu olarak annemi ilan etmiştim.”

“Sanem, iyi de kendini neden suçluyorsun sen? Sonuçta sana gerçekleri anlatan kimse olmamıştı ki. Şimdi dayın anlatınca öğrendin.”

“Dayım... Ve baban...” Ali son kelimedden sonra kaşlarını çattı ve “nasıl” dercesine dikkatle Sanem’e baktı. Sanem, korkudan kalbinin parçalanacağını hissediyor ama bulunduğu noktadan da milim kıpırdamıyordu.

Ali bir kartal gibi kanatlarını kabartmış, Sanem'in anlatacaklarının devamını duymak istiyordu.

"Nefretle büyütülen bir çocuktan ne bekliyorsun ki? Sizin eve bir şekilde girecektim. Fizik tedavi doktoru olmam, sadece işimi kolaylaştırdı. Halam, "İntikam almalısın!" diye beynimi buza çevirmişti."

"Sanem, sen ne diyorsun? Ne intikamı? Babam, anneni nerden tanıyor?"

"Fusun'un kızıyım ben. Babanın sizi bırakıp kaçtığı kadının." Sesi bir kedi gibi sakindi. Çünkü şu dakikadan sonra ne derse desin, hiçbir şeyi değiştiremeyeceğinin çok iyi farkındaydı.

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen!" Ali, elini bankın diğer tarafına dayayarak Sanem'in bedenini kendine hapsetti. Gözleri yırtıcı bir hayvan kadar tehlikeli, sesi tıslar vaziyetteydi.

"Ben, o kalp atışını duyduğum an pişman oldum Ali. Çok pişman oldum hem de!" Biraz önce duyduğu şeye hâlen inanamıyor, bunu en başından idrak etmeye çalışıyordu. Sanem'in evlerine ilk geldiği günü ve sonrasını en başından gözden geçirdi. Her şeyi daha iyi anlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp, seğirip duran çenesini umursamadan dişlerini birbirine bastırdı.

"Beni çocuğumla mı sınayacaktınız? Çok! Çok aptalmışsınız o zaman! Dünyayı yıkardım başınıza dünyayı!" Ali ayağa kalkmış, bas bas bağıırıyor ve öfkeyle sağa sola gidiyordu. Elleri saçlarının arasındaydı ve çıldırmak üzereydi. Bu duydukları çok büyük saçmalıktı! Hem de çok büyük! Ne diyecekti annesine? Sana

hayatı zindan eden kadın ile ortak bir torunları olacağını mı? Ne içindi tüm bunlar?

“Sen, böyle bir şeyi nasıl yaparsın bana! Kimsin sen kim! Üstelik babam da biliyor bunu, öyle mi?” Ali’nin gözleri kararmış, yüzü mosmor olmuştu. Sanem ilk defa bu kadar çok korktuğunu hissediyordu.

“Dün... Mezarlığa gittiğimde karşılaştık.” Soruyu sesi titreyerek cevaplamış ama Ali’nin yüzüne bakmamıştı.

“Tabii! Hâlen gidiyor o mezara, değil mi?” Ali’nin tiksindircesine söylediği cümle, Sanem’in kalbine dokunmuştu. Bir kez daha anlamıştı Ali ile bir sonlarının olmadığını.

“Ne oldu? Anneni daha bir aklayıp, paklayarak sundu önüne, değil mi?”

“Gerçekleri anlattı sadece...”

“İnsan, inanmak istediklerine inanır Sanem! Annen, en yakın arkadaşının kocasını ayartan bir...” Ali, Sanem’in karnındaki bebeğinin hatırına sustu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da hayal kırıklığı içinde yerdeki taşı tekmeledi. Ruhunun sızladığını hatta beyninin yandığını hissediyordu. Tüm bildikleri alaşağı olmuştu ve çıldırmak üzereydi.

“Biliyor musun, Sanem? Armut dibine düşermiş! Bu çok doğru! Sen de tam annenin kızıydın!” Sanem, Ali’nin ona bir pislikmiş gibi bakan gözleriyle buluştuğundan beri öleceğini hissediyordu. Elini karnının üstüne koyduğunda, Ali bir adım öne geldi. Elinde olsa o bebeği oradan alıp başka birinin karnına bırakırdı.

“Ne olacak şimdi Sanem?” Ne olacağını hiç ama hiç bilmiyordu. Tek bildiği, ne kadar hatalı olursa olsun Ali’nin ona hakaret etmesine izin vermeyeceğiydi. Annesi gibi olmayacak, bebeğiyle birlikte ayaklarının üstünde duracaktı.

“Ben bebeğimle birlikte yaşayacağımız yeni bir hayat kurarım.” Mırıltı hâlinde söylediği bu cümle, Ali’yi hepten deliye çevirmişti. Onu kolundan tuttuğu gibi çekerek ayağa kaldırdı ve öfkeyle soludu.

“Sen ve bebeğin diye bir şey olmayacak Sanem!” Sanem’in kolunu ne kadar sıkıldığını bilmiyor, sinirden öleceğini sanıyordu.

“O bebeği bana bırakacak ve defolup gideceksin! Bu da demek oluyor ki bebek doğana kadar gözümün önünde duracaksın!” Gözü, Sanem’in kolunu sıkı eline takıldı ve yüzünü buruşturarak onu geriye doğru savurdu.

“Asla! Bu bebek annesiyle birlikte büyüyecek! Benim gibi yalnız değil!”

“Hah! Nasıl ironi ama! Sen onu, karnına para karşılığı kabul ettiğini unuttun sanırım!” Bu cümle Sanem’in tüm kalelerini yıkmıştı artık. Evet, öyle yapmıştı ama pişman olup parayı iade edeli de çok olmuştu. Gerçekten bayılmak üzereydi ama en kötüsü de karnında hissettiği gerginlikti. Sonra da elbisesinin altından bacaklarına sızan sıcaklık... Endişeyle eğilip baktığında, kanaması olduğunu gördü ve panikle Ali’nin yüzüne baktı.

Ali, söylediği o son cümleden gerçek anlamda pişmanlık duymuştu ama kızgın bir boğa gibi hissediyor,

sakinleşemiyordu. Sanem'in sararan rengini görüp, baktığı noktaya gözleri kaydığında şoka girmiş gibiydi. Ancak hızla kendine geldi ve Sanem'i bir çırpıda kucaklayarak arabaya yerleştirdi.

Sanem şoka girmiş gibiydi. Ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyor, "Sakın meleğim... Sakın..." diye mırıldanıyordu. Bunu gerçekten kaldıramaz, onca derin ve kapanmayan yaranın üstüne bunu ekleyemezdi. Bir kader bu kadar acıyı barındıramaz, bir insan bu kadar sancıyla sınınamazdı. O Allah'a inanır ve sığınmasını bilirdi. Küçükken yaptığı gibi gözlerini kapadı ve bebeği için dua etti.

Ali, allak bullak olmuştu. Ne kadar haklı olursa olsun Sanem'in hamile olduğunu unutmamalıydı. Arabaya bindiğinden beri gözünden yanağına süzülen yaş kurumamış ve göz kapaklarını açmamıştı Sanem. Ali'nin ise neden sonra akli başına biraz olsun gelmiş ve Batur'u arayarak durumu özetlemişti.

Hastaneye vardıklarında Batur onları kapıda sedye ile bekliyordu. Sanem'in dinmeyen gözyaşından ve Ali'nin kabına sığmaz hâllerinden kavga ettiklerini anlamıştı. Üstelik hastane koridorunda duvara geçirdiği yumruğu da görmüştü.

İçeride elini, Sanem'in başına koydu ve fısıldadı.

"Sanem... Haydi aç gözlerini ve bana güven." Sanem, Batur'un şefkat yüklü sesini duyunca daha çok ağlamaya başlamıştı. Çünkü çok korkuyordu.

"Bak, kalp atışlarını duyuyor musun?" Odayı dolduran ses Sanem'in hayata inancını arttırıyor, umuda güvenmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

“Çok şükür Allah’ım. Çok şükür.”

“Seni iki gün burada tutacağım yalnız.” Sanem başını sallayarak gözlerini sildi ve zaten gidecek bir yeri olmadığı için çaresizce gülümsedi.

“Batur... Ali’yi buradan göndermenin bir yolunu bulabilir misin?”

“Bir sorun mu var Sanem? Sabah böyle değildin sen.”

“Var. Anlatacağım sana. Ama bugün daha fazlasını kaldıramayacağım Batur.”

“Tamam. Haydi seni odana alalım da dinlen. Daha sonra konuşuruz tüm bunları.” Sanem’i hiç kaldırmadan yatar vaziyette odasına götürmüşlerdi. Ali ile karşılaşmamak için gözlerini hiç açmamış ve bu kaçışın sonunda yorgun bedenini ne ara uykuya teslim ettiğini bilemeden, dalıp gitmişti.

Ali, Sanem’in bacaklarının arasından sızan kanı gördüğünde beyninden vurulmuş gibi hissetmişti. Ona ne kadar öfkeli olursa olsun karnında bebeğini taşıyordu. Ayrıca Sanem’e bir şey olması düşüncesi bile kanını dondurmuştu.

Muayene esnasında Batur onu içeriye almamış ama sonrasında ayrıntılı bir şekilde bilgilendirmişti. Ali’nin sessizliği ve son derece moralsiz olması hiç normal olmadığı için neler olduğunu sormuş ve Ali de durumu kısaca özetlemişti. Batur bu işe en başından karşı olsa da Ali onu dinlememişti. Ama Sanem’in bu işe neden evet dediğini de hiç anlamamıştı. Çünkü Sanem, onun gördüğü en güzel kadınlardan biriydi

ve böyle bir teklifi kabul etmek için bir sebebi olduğu, aslında en başından belliydi. Batur, bunu ilk başta paraya bağladıysa da daha sonra Sanem'i tanıdıkça ve aldığı parayı Ali'ye iade ettiğini öğrenince bu fikrinden tamamen vazgeçmişti. Şimdi o da Ali gibi ne düşüneceğini ve ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Çünkü Ali, onun çok eski arkadaşıydı ve o dönemlerde neler yaşadığını çok iyi biliyordu.

Ancak Sanem cephesinden bakıp onu da anlamaya çalışıyordu. Çünkü Sanem'in gözlerindeki acıyı görmüştü. Yaptığıyla gurur duymadığı çok açık ortadaydı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun Ali?" Ali oturduğu yerde öne doğru eğilmiş avuçlarının arasına aldığı başını ovuşturup duruyor; ara ara nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Onu affedemem Batur! ~~Kısa~~ bebek dünyaya gelene kadar da gözümün önünden ayıramam!" Konuşurken sinirleniyor, duydukları aklına geldikçe de cıldıracağını sanıyordu.

"Peki Sanem? Kabul edecek mi bunu?"

"Ona seçme şansı vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bak! Ne yaparsan yap ama onun hamile olduğunu unutma! Gördük bugün olanları. Bebeği kaybedebirdik." Ali, onun haklı olduğunu bildiği için sessizce başını salladı ve gözleri bulutlu Batur'a baktı.

"Ulan, sevdim ben onu be!" diye hayıflanarak ellerini birbirine çarptı ve daha sonra yumruk hâline getirerek ayağa kalktı. Cama doğru giderek elini pencereye dayadı ve başını üstüne yasladı.

"Ne zaman eve çıkarız?"

"En az iki gün burada kalmalı. Sanem'e söylemedim ama tansiyonu oldukça yüksekti. Bu, hamileler için gerçekten riskli. Hem anne hem de bebek için."

"Tansiyonu tabii ki yüksek olur! Nasıl bir halta karıştığını gayet iyi biliyor çünkü! İçinden çıkamayacağını da!"

"Sen bu işin içinden çıkabilecek misin Ali?"

"Gayet tabii! Bebek doğacak ve ben bebeği alacağım. Sanem de mahkemenin belirlediği zaman diliminde, isterse görebilir."

"Boşanacaksın yani?"

"Kesinlikle! Bebek doğar doğmaz!"

"Sen, daha biraz önce Sanem'i sevdiğini söylemedin mi?"

Ali, Batur'un meraklı yüzüne bakarak gözlerini kıstı ve ne kadar acı çektiği her hâlinden belli bir şekilde gülümsedi.

"Doğru... Hiçbir kadını sevmediğim kadar sevdim. Ama bu, affetmem için yeterli değil Batur. Yaptığı, daha doğrusu o kurguladıkları plan bağışlanacak gibi değil."

"Peki, onun açısından baktın mı hiç?"

"Bakmadım, bakmayacağım da!"

"Ali! Hata ediyorsun dostum. Sanem daha bebekken annesiz babasız kalmış. Dayısının anlattıklarını biliyorsun. Yani halasının nasıl bir insan olduğunu falan... Kızın beynini yıkamış neticede."

Ali, Batur'u duyuyor ama anlamıyordu. Onun yerinde olsaydı, böyle anlayışlı olabilecek miydi acaba? Öfkeden kabaran göğsü, sıkıntılı yüzü ve yerinde duramayan hâliyle ne kadar da çaresizdi.

"Batur, bu konuyu tartışmayalım lütfen! Sonuçta geldiğimiz nokta burası! Halası onu neyle beslemiş olursa olsun, Sanem'e de Allah bir akıl vermiş, değil mi?"

Batur, ne yapmış olursa olsun Sanem'e kıyamıyordu. Belki de Ali'den daha çok seviyordu onu. Kendisine ihtiyaç duyarsa yanında olacak ve yalnız bırakmayacaktı Sanem'i. Ali tarafından çok üzüleceği ortadaydı ve bunu hak ettiğini hiç düşünmüyordu.

"Bak, bu senin kararın. Ama ben, Sanem'e karşı tavır almayacağım. Bilgin olsun."

"Ne demek istiyorsun Batur?"

"Sizin aranızdaki sorunlarda taraf olmayı düşünmüyorum demek."

"Sen benim arkadaşımsın!"

"Ali, sağlıklı düşünemiyorsun. Ben onun doktuyum. Sanem'in bir hata yaptığı ortada. Ancak hepimiz hata yapabiliriz. Bu onun kötü biri olduğunu göstermez."

Ali hayretler içinde bakıyordu Batur'a. Normalde en az kendisi kadar katı kurallara sahipken Sanem'e karşı neden böyle zayıftı? Daha önce de fark etmişti. Konu ne zaman Sanem'e gelse tavırları değişiyordu.

"Sana buna benzer bir şeyi daha önce de sormuştum. Hatırlarsan! Sen Sanem'e karşı neden bu kadar

zayıfsın?" Kuşkulu gözlerle Batur'un üstüne doğru yürüdü. Bunun düşüncesi bile delirmesine sebepken gerçekliği karşısında ne yapardı? Gerçekten hiç bilmiyordu.

Batur geri çekilmeden, "Evet, onu çok seviyorum," demeyi çok istese de Sanem'i düşündüğü için vazgeçti.

"Ben de sana daha önce de söylemiştim. O, son derece yalnız ve içe dönük. Kırılmasını istemiyorum. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu Batur sahiden?"

"Ali, sen neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Gerçekten saçmalıyorsun ve biraz daha devam edersen ağzını burnunu dümdüz edeceğim. Haberin olsun." Ali, kuşkulu gözlerle Batur'a bakıp başını salladı. Bir konuda haklıydı. Dışarı çıkıp biraz hava alması lazımdı yoksa aklını kaçıracaktı.

"Kızım! İyiyi bak Batur. Biraz hava alıp döneceğim." Arabayı sahil kenarında bir yere park ederek camları açtı ve başını direksiyona dayayarak gözlerini kapadı. Daha bu sabah ne kadar da mutluydu. Niye bu kadar çabuk ve çok kapılmıştı Sanem'e? Niye! Hâlbuki o hep çok temkinli bir adamdı. Ne yapacaktı şimdi? Onsuz nefes alabilecek miydi? Sildim demekle siliniyor muydu? Daha biraz önce deli gibi kıskanmamış mıydı onu Batur'dan?

Kalbine kar yağdıkça, o üşüyerek ölüyor gibiydi. Neresinden tutarsa tutsun elinde kalıyordu bu iş. Nasıl anlatacaktı tüm bunları annesine? Ya Sanem'i nasıl bırakacaktı ardında?

“Ulan ben bu dünyanın...” Dişlerini birbirine bas-
tırıp, direksiyona hızla vurduktan sonra gözüne do-
lanları hızla öteleyip nefretle etrafına bakındı. Has-
taneye gidip Sanem’e bakması gerekiyordu ama bir
türlü yapamıyordu. Nasıl yüz yüze geleceklerini kes-
tiremiyor, kendini tutamayıp onu daha fazla kırmak-
tan korkuyordu. En azından bebeği için sakın olma-
nın bir yolunu bulmalı, içinde kor gibi yanıp duran,
canını acıtan bu aşkı söndürmeliydi.

Sanem, anlatmadan önce Ali’nin tepkisini az çok
tahmin etmişti ancak, onsuzluğu tahmin etmekle yaşa-
mak arasındaki farkı hesap edememişti. Canı çok acı-
yor, tükeneneğini hissediyordu. Batur, uyandığından
beri baş ucundaydı ve olanları kısaca konuşmuşlardı.

“Ben o eve gidemem Batur.”

“Ali buna izin verir mi sanıyorsun, Sanem?” Sa-
nem de biliyordu zor olacağını ama en azından de-
nemeliydi. Kendi ayakları üzerinde durup çocuğuna
bakmalıydı.

“Kimseden, hiçbir şey için izin istemiyorum ki...
Çalışmaya başlamalıyım bir an önce.”

“İyi de yakında doğum yapacaksın.”

“Fizik tedavi doktoruyum ben Batur. İllaki iş bu-
lurum, değil mi?”

“Elbette. Ama o kadar çok şeyi üst üste yaşadın
ki. Şu çalışma işini doğumdan sonraya mı bıraksak
acaba?”

“Belki de... Az da olsa birikimim var aslında.”

“Ben sana yardım ederim Sanem.”

“Hayır! Asla! Seninle dertleşiyor olmam, senden bir şey beklediğim anlamına gelmesin sakın Batur.”

“Sanem, gerçekten saçmalıyorsun. Her zaman yanımdayım, biliyorsun.”

“Benim yüzümden Ali ile aranın bozulmasını istemiyorum, Batur. Sen onun en iyi arkadaşıydın.”

Batur, düşünceli gözlerle Sanem’e baktı ve sandalyesini ona doğru biraz daha yaklaştırarak, “Ne olursa olsun, ben hep yanımdayım. Unutma Sanem,” dedi. Bu onun artık her şeyi göze aldığı bir andı ve Sanem bir adım atsa Batur koşacaktı.

“Teşekkür ederim, Batur. Gerçekten. Ben, dayımı arayayım. Merak etmiştir beni. Bir süre onunla kalacağım.”

“Emin misin Sanem?”

“Evet. Bebeğim için en azından bunu yapabilirim.”

Sanem dayısını arayarak durumu özetlemiş ve onda kalmak için izin istemişti. Dayısı ona destek verip, her zaman arkasında olduğunu söyleyince üstünden tonlarca yük kalkmış gibi hissetmişti.

“Ali gelmeden beni buradan çıkar Batur.”

“Olmaz Sanem, burada kalmalısın. Bebeği kontrol altında tutmalıyız. Hem gittiğini farz et. Seni orada bırakır mı sanıyorsun? Daha çok gerilirsin.” Sanem, Batur’un söylediklerini düşününce ona hak verdi ve zihninde başka planlar yapmaya başladı. Belki de en iyisi doğuma kadar şehir değiştirmekti.

“Aklından neler geçiyor Sanem?”

“Hiç... Hiçbir şey.”

“Sakin aptalca şeyler yapma. En azından benimle paylaş.”

“Kocamın en yakın arkadaşıyla mı? Batur, onun gözlerindeki korkuyu görmüştü. Hafifçe eğilerek elini tuttu ve fısıldadı.

“Doktorunla... Ve sır tutmayı bilen iyi bir arkadaşınla.”

“Doğuma kadar bir sahil kasabasına yerleşsem?”

“Kimsenin bilmediği bir yere mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Bulur seni Sanem. Ama...” Batur düşünceli gözlerle Sanem’e bakıyor, onun bu çaresiz hâline kayıtsız kalamıyordu. Yapacağı şeyin arkadaşına ihanet olduğunu bile bile duygularına yenik düşüyordu.

“Ama?”

“Ben sana yardımcı olursam...” Sanem, onun yaptığı iyiliğin ve şu anki acizliğinin farkında, belli belirsiz tebessüm etti ve gözleri dolu dolu sordu.

“Olur musun?”

“GÖKYÜZÜ HÂLEN MAVİ.”

Başka açıklaması yoktu. Aklını kaçıracaktı. Hastaneye döndüğünde Sanem’in yerinde yeller eserken Batur ameliyattaydı. Telefonu kapalı olduğu için ona ulaşamıyor, hemşireye bıraktığı zarflardan kendi adı yazılı olanı açtığında ise kararan aklının izin verdiği ölçüde, onun gittiğini anlıyordu.

“Ali...

Bazen gitmek gerekir, biliyorsun. Bugün de benim hayatımdaki o anlardan biri. En çok da bebeğim için yapıyorum bunu. Sağlıklı dünyaya gelebilmesi, kucağımıza alabilmemiz için.

Biliyorum, çok öfkелisin. Haklısın da... Ama ben de çok haklıydım! Ve tüm bu haklı ve haksızlıkları bir kenara bırakarak yaptıklarımın çok büyük pişmanlıkla gitmeyi tercih ediyorum. Bilirsin, insan kendi iç dünyasındaki yalnızlığa ihtiyaç duyar bazen. Ve insan ilk önce içindeki çocuk ile dertleşir. Benim ilk önce o çocuğu bulmam ve onun dertlerini

dinlemem lazım. O kadar derinlerde, siyah bir çukurda kayıp ki... Ne o beni duyabiliyor ne de ben onu. Onu iyileştirmeden dönmek istemiyorum Ali.

Sanma ki çocuğunu senden alıyorum ya da kaçıyorum... Sadece hırpalanmaması için uzaklaşıyorum. Emin ol ki bu keskin yol ayrımı benim için de çok zor. Lütfen diğer mektubu annene ver. Ona karşı, en çok da ona karşı çok mahcubum. Kendine iyi bak. Ve beni affetmeye çalış.

SANEM"

Elindeki kâğıdı avuçlarının içinde buruşturdu ve tüm kuvvetiyle sıktı. "Bu kadar kolay değil Sanem! Emin ol hiç değil! Bir kere sen gerçekten o karnındaki çocuğu düşünüyor olsaydın, şu an o yatakta yatıyor olurdun!" diye fısıldarken damarlarındaki basınç şah damarından tüm kanını boşaltacak kadar kuvvetliydi.

"Kahretsin! Hangi cehennemdesin, bilmiyorum Sanem ama... Sana yemin ediyorum, sen daha cehennem görmemişsin!" Arkasında durmuş, onu izleyen Batur'u fark edince ayağa kalktı ve hızla yakasına yapıştı.

"Ali! Ne yapıyorsun?"

"Sanem kaçmış! Sana güvendim! Onu burada yalnız bıraktım. Peki, sen ne yaptın?"

"Ben... Acil bir doğum gelince, sezaryene girmek zorunda kaldım."

"Başına birini dikseydin o zaman!"

"Ali gerçekten saçmalıyorsun artık! Neyiz biz? Haydut mu?"

“Çocuğum onun karnında, anlıyor musun? Ya bulamazsam onu?”

“Bak... Biraz kafasını dinleyip döner belki. Hem burada olsaydı da onu zorla eve götüremezdin ki. ‘Gelmiyorum,’ dediği an sürükleyecek miydin zorla?”

“Gerekirse evet!”

“Yapma Ali! Sanem eğitimli bir kız. Yasal haklarından gayet iyi haberdardır.”

“Başlatma haklarına! Ne hakkı ya, ne hakkı? Benim çocuğumu alıp nereye gidermiş? Üstelik kanaması da vardı.”

“O konuda haklısın. Yatması gerekiyordu.” Ali ellerini sinirle saçlarının içine bıraktı ve kafasını sıktı.

“Dayısına gitmiş olabilir mi?” Ali, Batur’un bu sorusuna ters ters bakarak cevap verdi.

“Onu ilk arayacağım yere mi gitti yani?”

“Ne bileyim! Kimsesi de yok ki... Halasına zaten gitmez. Bir de arkadaşı vardı. Neydi adı? Hah Ayşe!” Ali, Sanem’in zekâsını asla küçümsemiyordu. O yüzden oralara gitmeyeceğini de çok iyi biliyordu. Ama yine de bildiği ve tanıdığı her yere gidecekti. Batur’u ardında bırakarak çıkışa doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Hangi deliğe girersen gir Sanem, seni bulacağım.” Önce Sanem’in dayısına gitti ama kapıyı kimse açmıyordu. Sonra da Ayşe’ye. Ayşe arkadaşı için oldukça endişelenmiş ve Ali’ye onu birlikte aramayı teklif etmişti. Ama ne yazık ki onun da bildiği bir yer yoktu.

“Öyle tek başınaydı ki. Evden okula, okuldan eve. Benden başka arkadaşı da yoktu pek. Halası denilecek

o kadına gitmeyeceğine adım kadar eminim ama... İstersen yine de gidip bir bakayım."

"Sağ ol Ayşe, ben bakarım. Ancak, muhtemelen dayısı ile birlikte gitti."

"Bu dayı olayını ben hiç bilmiyorum inan..."

"Haber alırsan..."

"Mutlaka haber veririm."

Nereye gitmiş olabilir, hiç bilmiyordu ama sağa sola haber vermeye başlamış, tanıdıkları devreye sokmuştu. Dayısının kapısının önüne bir adamını, her ne kadar emin olsa da halasının evinin önüne de başka bir adamını yerleştirdi. Vatandaşlık numarasını kullandığı an, bir hastane girişi, bir banka işlemi ya da yeni bir iş başlangıcı hâlinde Sanem'e eliyle koymuş gibi ulaşacaktı. Gerekirse tüm işini gücünü bir kenara bırakıp, onu adım adım arayacaktı.

Eve döndüğünde gecenin kör karanlığı olmasına rağmen kimse uyumamıştı. Ev halkı salonda oturuyordu. Evde derin bir sessizlik vardı ve sanki herkes, her şeyi biliyordu. Önce babasına baktı. Gözlerinde derin bir suçluluk, yüzünde ise hüznün vardı. Sonra da annesine... Ağlamış olmalıydı ki gözleri kıpkırmızıydı.

"Ağabey hoş geldin. Nasılsın?" Turgut'un sesi ile dikkati dağılmış ve ona doğru dönmüştü. Hemen yan tarafında duruyordu ve elini omzuna bırakmıştı. Teselli eder, moral verir gibiydi bakışları. Neyse ki Filiz ve annesi ortalarda yoktu. Gerçekten hiç onları çekecek durumda değildi.

Annesinin dizlerinin önünde eğildi ve ellerini tutarak öptü. “Ben böyle olmasını istemezdim anne. Çok özür dilerim,” dediğinde Nurdan Hanım başını sallayarak, “Biliyorum oğlum. Baban anlattı. Ama olan olmuş. Önümüze bakalım,” dedi ve etrafına bakarak endişeli gözlerle sordu.

“Sanem nerede?” Hep böyleydi Nurdan Hanım. Kötü olanı görmek istemez, kendi payına düşenin mutluluk olmasını isterdi. Aksi olsaydı, zaten Cevdet Bey’i ona yaşattığı onca acıdan, gurur kırıklığından sonra affedemezdi. Ali onun bu huyunu çok iyi bildiği için derin derin soluklandı ve cebine sokuşturduğu mektubu, annesinin avuçlarının içine bırakarak yukarıya çıktı. Bugün gerçekten daha fazlasını kaldıramayacaktı. Nurdan Hanım, Ali’nin arkasından endişeli gözlerle baktı ve ağır adımlarla cam kenarındaki koltuğa doğru ilerledi. Kocas, Sanem ile mezarlıkta karşılaşmalarını ve konuşulanları onlara sakince anlattığında, Nurdan Hanım şoka girmiş gibiydi. Ama düşündükçe onun içine dönük ve tedirgin hâlinin sebebinin bu olduğunu anlamıştı. Aslında son zamanlarda gözlerine gelip yerleşen korkuyu görmüş, birkaç kez sormaya teşebbüs etse de sonradan vazgeçmişti. Çünkü Ali ile Sanem’in birbirlerine olan bakışlarının, oğlundaki değişimin farkındaydı ve mutluydu Nurdan Hanım.

An itibariyle asıl sorun, Sanem’in Füsun’un kızı olmasından ziyade oğlunun yapacaklarını az çok bilmektir. Oğlunu çok iyi tanır. Aşkından ölse de bunu Sanem’in yanına bırakmazdı. Ki her ne kadar itiraf etmese de Ali’nin Sanem’e âşık olduğu gün

gibi ortadaydı. Bu evi ciddi anlamda çalkantılı günler bekliyordu ve Nurdan Hanım oğlunun estireceği bu rüzgârı nasıl durduracağını, onu nasıl toparlayacağını hiç bilmiyordu. Öyle ya da böyle Sanem hamileydi ve torunlarını taşıyordu. Bu durumu yok sayacak değillerdi.

Elindeki zarfa düşünceli bir şekilde baktı ve onu usulca açtı. Ne olursa olsun Sanem ona çok emek vermişti ve şu an yürüyebiliyorsa ona borçluydu.

“Sevgili Nurdan Hanım,

Biliyorum, şu an bana çok kırgın, kızgınsınız. Haklısınız da... En çok da size karşı mahcubum. Çok özür dilerim. Biliyorum, bu hikâyede en az benim kadar yara almış, en masum kişisiniz. Ancak sebeplerim vardı. Bebekliğimden beri bana ekilen nefret tohumlarına karşı koyamadım işte. Toprağımda dallanıp budaklandı ve bir bataklığın içinde yeşerdi.

Bana verilenler, aşılananlar bir yana dursun. En çok da verilemeyenler yüzünden böyle oldum. Köksüz olmak, dünyanın en berbat şeyi, biliyor musunuz? Ne yaparsam yapayım, kapısını çalamayacağım bir baba evimin olmayışı için suçladım eşinizi. Onun intiharından annemin ve Cevdet Bey'in sorumlu olduğunu anlatmıştı halam bana. Ben de onun canını yakmak, benden aldığı anne ve babama karşı torununu ondan almak istedim. Daha doğrusu halam öyle istedi. Oysaki durum farklıymış. Vicdanına yenik düşmüş bir babaya ve çaresiz kalıp bir dolu yanlış yapmış anneye sahipmişim meğer. Cevdet Bey'in canını yakmak isterken kendi canımı yakmaktan öte gidememiştim.

Sonuçta ise bulunduğumuz yerdeyiz. Çok pişmanım. Sizi üzdüğüm, Ali'nin dünyasını altüst ettiğim, bu kadar zayıf davranabildiğim için çok pişmanım. Tekrar özür dilerim.

Bu son hafta çok zordu benim için. Hem annemin mezar taşıyla hem de Cevdet Bey ile yüzleştim. Üstüne Ali'ye gerçekleri anlattım. Tabii bir de bugün geçirdiğim kanama... Neyse ki bebeğim beni terk etmedi. Bu, belki de bana hayata tutunmam için verilmiş bir şanstır. O yüzden gidiyorum... En azından doğuma kadar huzurlu olmak istiyorum.

Bebeğimi kaybedemem Nurdan Hanım. Doğum yaklaştığında size haber vereceğim elbette. Ali... Ondan ayrılmak çok zor. Ama öfkesi ile başa çıkacak kuvvette değilim malesef. Kalırsam, hepimiz çok hırpalanacağız. Sizi her zaman çok sevdim. Beni affedin, ne olur."

Nurdan Hanım, gözleri dolu dolu dışarıyı izlerken başını geriye doğru yasladı. Sanem'in halasını iyi tanırdı. Berbat bir kadındı. O dönem Sanem'in annesi Füsun'a çok acır, onun tüm derdini paylaşmaya çalışırdı. Füsun, ondan neredeyse dokuz yaş küçüktü ve ona ablalık yaptığını sanırdı. Ama bu gidiş gelişler esnasında kocasının ona âşık olacağını hiç hesap edememişti Nurdan Hanım. Hep Füsun'u suçlasa da şimdi şimdi daha iyi anlıyordu ki, o çok çaresizdi ve Cevdet Bey'in vadettiği kurtuluş yoluna itiraz edememişti. Ve hatta biraz daha düşününce Sanem'in o güzel bebekliğini anımsadı ve belli belirsiz gülümsedi. Hiç aklına gelmezdi tabii Ali ile evleneceği... Oğlunun canını yakacağı...

Ali odasına girdiğinden beri balkondaydı. İçeriye girmiyor, havasızlıktan öleceğini hissediyordu. Her yer Sanem'in kokusu, onun eşyaları ile doluydu ve ne kadar dik durmaya çalışırsa çalışsın, bir boşluğun içine düşmüş gibiydi. İnsan güzel şeylere kolay kanıyor, büyüsüne çabuk kapılıyormuş meğer. Bunu deneyimlemişti Ali ve bir daha asla olmayacak, kendinden taviz vermeyecekti. Vermeyecekti vermesine de ilk önce Sanem'i bulması gerekiyordu. Sonra da sabırla doğuracağı günü bekleyip ve onu hayatından çıkartması...

Yutkundu ve geriye dönüp odanın içine baktı. Elbette ki kolay olmayacak, örselenecek, bir o kadar da acı çekecekti. Yavaş adımlarla içeriye doğru yürüdü ve bu sabahı hatırladı. Belki de son bir haftayı... Her şey ne kadar da şahane gelmişti ona... İlk kez kabuğunu kırmış, hayal kurmuştu Ali...

"Hayalin, aklımdan büyük olamaz Sanem! Buna izin vermem!"

Düşündükçe sinirlenmiş, sinirlendikçe odada ne varsa sağa sola savurmaya başlamıştı. Bir tür kriz geçiriyor, her yeri yakıp yıkmak geliyordu içinden... Nitekim Turgut içeriye gelip ona sımsıkı sarılınca kadar da öyle yaptı ve kırılmadık bir şey bırakmadı.

"Ağabey... Yapma, ne olur!" Kurtulmaya çalışıyordu ama en az onun kadar cüsseli olan kardeşinin ellerini çözemiyordu.

"Turgut! Bırak!" diye son gücüyle bağırdı ve tek seferde itti Turgut'u.

“Aklımı kaçıracam, anlıyor musun? Aklımı! Ne yapayım ben şimdi?”

“Git getir ağabey. Sanem seni çok seviyor, sen de onu seviyorsun. Tamam hata yaptım ama... O kötü biri değil ki...”

“Bazen şu iyi niyetinden nefret ediyorum! Anneme benziyor bu yönün.”

“Belki de... Ancak babam gibi bencil olmayı da inan hiç istemezdim!”

“Anlamıyorsun Turgut! Çocuğumu alıp gidecekti. Bak gördüğün gibi gitti de...”

“Ağabey, pişman oldu ve sana anlattı her şeyi, değil mi? Hem anneme mektup yazmış. Okudum aşağıda. Doğumdan önce dönecekmiş.”

“Yok öyle bir dünya! Gelecek ve dizimin dibinde bekleyecek doğumu!”

“İyi de nasıl yapacaksın? O senin kölen değil ki! Böyle davranma, sakın ol biraz.”

“Bak, benim çıkıp biraz hava almam, kafa dağıtmam lazım. Tamam mı?” Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken gözü komodinin üstünde duran tokaya ilişti ve tokayı eline alıp sertçe karşı duvara fırlattı. Bugün şişenin dibini görmeden rahat etmeyeceği aşikâr, çıkıp gitti.

Sanem, Batur'un yardımıyla hastaneden çıkmış gibi görünmüş ama aslında en üst katta bir odada istirahat etmeye devam etmişti. Bebeği için en iyisi neyse onu yapacaktı. Bu arada dayısını arayarak olanları ona

anlatmış ve Batur'un yakın bir arkadaşının Mudanya'daki evinde kalacağını söylemişti. Ama dayısı buna karşı çıkmış, onu anladığını ancak Silivri'de bulunan kendi yazlık evlerinde kalmalarının daha iyi olacağını söylemiş, çok geçmeden de Silivri'ye gitmiş ve evi temizleterek yiyecek alışverişi yapmıştı. Ali'nin burayı bulacağından şüphesi yoktu. Fakat Sanem'i canı pahasına koruyacak, onu kimsenin üzmesine izin vermeyecekti. Kız kardeşinin yaşadıklarını Sanem yaşamayacaktı.

Batur, Sanem'i Silivri'ye dayısının onlara attığı konumda belirtilen adrese götürmüştü. Tek katlı, yeşillikler içinde bir evdi ve neredeyse deniz kenarında sayılırdı. İstanbul'da olması işine gelmişti. Fırsat buldukça Sanem'i kontrol edebilirdi.

Evin içi oldukça düzenli olmasının yanı sıra konforluydu da. Sanem'in dayısının vakti zamanında durumunun gayet iyi olduğu açıktı. *Hayat çok garip*, diye zihninden geçirdi Batur. Her şeyin tastamamken vicdansız birine denk geliyorsun ve kaybediyorsun... Sanem'in halası yüzünden adamcağız varlığının neredeyse tamamını, en önemlisi de gençliğini kaybetmişti. Hem de hiç suçu yokken.

Dayısı Sanem'i kollarını iki yana açarak beklemiş, Sanem de hiç tereddüt etmeden dolu dolu gözlerle sığınmıştı ona. Anlaşılan o ki aralarındaki duvar yıkılmış, kan bağı etkisini göstermişti. Batur onlarla yemek yedikten sonra evine dönmüştü. Haberleşmek adına, kendi üstüne telefon hattı çıkarmış ve Sanem'in telefonuna takmıştı. Başka türlü içi rahat etmezdi. Hoş, Ali'ye karşıda vicdanı hiç rahat değildi ama o

kızgınlıkla Sanem ile baş başa kalması hiç akıl kârı değildi. O çok istediği bebek, zaten o şartlarda istese de doğamazdı.

Sanem, oturma odasında dayısının gösterdiği koltuğa uzanırken çekingendi. Halası asla böyle bir şeye izin vermezdi. Televizyonun karşısında uzandığı tek bir günü bile hatırlamıyordu.

“Kızım... Bak bu hafta çok gezmiyoruz, kendimizi yormuyoruz. Tamam mı? Dinleniyorsun. İçeride canın sıkılır diye burada uzan diyorum. Hem sana anlatacağım o kadar çok şey var ki.” Aslında Sanem’in yalnız kaldığı an ağlamaya başlayacağını farkında olduğu için gözünün önünde tutuyordu onu.

“Sahiden mi?”

“Tabii...”

“Dayı...”

“Efendim?”

“Ben dava açmak istiyorum. Kimliğimi değiştirmek için. Halamın isminin anne hanesinde yazılı olmasını istemiyorum.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Biliyorsun... Bunun için mezardan DNA örneği alınıyor. Yani...”

“Biliyorum... Sen neye karar verirsen yanındayım Sanem. Yeter ki dik dur. Kimsenin seni ezmesine, üzmesine izin verme.”

"Teşekkür ederim." Sanem düşünceli gözlerle dayısının gözlerine baktı ve dudaklarını büktü.

"Keşke senin yanında büyümüş olsaydım. Belki o zaman bu kadar hata yapmazdım."

"Ah, keşke kızım. Keşke... Hapiste olmasaydım eğer... Seni asla bırakmazdım o kadına."

"Biliyorum."

"Çok canın yanıyor, değil mi?" Sanem'in nefes almaya bile mecali yoktu. Omuzları düşmüş, gücü tükenmişti. Geriye doğru yaslanarak pikeyi üstüne iyice örttü. Canı yanmıyor, can veriyor gibi hissediyordu. Kalbini Ali'ye tahmininden daha fazla kaptırdığı için yokluğu, hançerden farksız bir hâlde göğsüne saplanıyordu. Gözlerinden süzülenlere onunla geçirdiği son haftayı ekleyerek sessiz hıçkırıklara boğuldu. Affetmeyeceğini, hiçbir şeyin bu kadarla kalmayacağını biliyordu. Dinlenmesi, gücünü toplaması şarttı. Bebeği için Ali'nin başlatacağı savaşa hazırlanması, dik durması lazımdı.

Usulca daldığı uykudan, sabahın ilk ışıkları yüzüne vurduğu için uyandı ve hafifçe doğrularak ayağa kalktı. Perdeyi araladığında deniz çarşaf gibi dümdüzdü. Oysa o sakinliğin içinde kimsenin göremediği bir giz saklı değil miydi? Kendi kalbindeki koyu dehlizler gibi...

Dışarı çıkarak bahçeye baktı ve gülümsedi. Sonra adım adım kumsala doğru yürüdü. Derin derin birkaç kez soluklandı ve içinde kıpırdayan bebeğini hissedince elini üstüne koydu. Başını yukarıya kaldırarak, "Gökyüzü hâlen mavi bebeğim..." diye umutla

mırıldandı. İlk kez neyi istediğini çok iyi biliyordu, Sanem. Anne olmak... Çok iyi bir anne olmak ve bebeğine sokulmak... Gerekirse dünyanın öbür ucuna gidecek ama bebeğini asla bırakmayacaktı.

“Sanem?” Dayısı elinde hırka ile yanına gelmişti. Sanem ona gülümseyerek baktı ve aniden hiç hesap-sız sımsıkı sarıldı.

“Dayıcığım... İyi ki çıkıp geldin bir yerlerden...” Tek başına ne yapardı? Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

“Kuvvetli ol kızım. Atlatacağız bir şekilde. Bak, bu annenin hırkasıydı. Evden senin için getirdim geçenlerde. Sen onun gibi olma. Kendine güven.” Sanem omuzlarındaki hırkayı sıkıca kavrarken hayata tutunuyordu sanki... Geçmiş, çocukluğu ve yalnızlığını üstünden silkeleyerek dayısının koluna elini bıraktı ve eve doğru yürüdü.

Bahçede yaptıkları kahvaltının ardından İlker Bey, birkaç eksiği tamamlamak için alışverişe gitmiş, Sanem de dinlenmek için içeriye geçmişti. Ama çok geçmeden kapı çalmıştı. Dayısının çabuk geldiğini düşünerek kapıya doğru gitti ve kapıyı açtı. Onu bu kadar erken bekliyor muydu?

Ali, İlker Bey’in üstüne kayıtlı gayrimenkulleri tespit ettirdikten sonra hepsine bir adamını göndermiş ve en sonunda burada olduklarını öğrenmişti. Hiç beklemeden arabasına atlayıp soluğu orada alması çok sürmemişti. Yolda gelirken, onu alıp dönmekten başka hiçbir şey düşünmemişti.

Sanem kapıyı açtığı anda, belki birkaç saniye gözlerine takılıp kaldı ama çabuk toparlandı ve onu

bileğinden yakalayarak, “Gidiyoruz,” dedi. Ali’nin gözleri bir kor gibi yanıyor ve ne istediğini tam olarak anlatıyordu. Ama bugüne kadar her istediğini almış olması, bundan sonra da alacağını göstermiyordu. Sanem, kolunu sertçe çekti ve geriye doğru birkaç adım attı.

“Ben hiçbir yere gelmiyorum.” Ses tonu oldukça net ve kararlıydı. Ali gözlerini kısarak içeriye girdi ve kapıyı kapattı. Etrafa hızlıca göz gezdirerek, “Seni bulamayacağımı mı düşündün?” diye sordu. Gözleri ondan nefret eder gibi bakıyordu ve bu, Sanem’in canını fazlasıyla yakıyor ve tüm kalelerini deviriyordu.

“Aksine... Geç bile kaldın.”

“Madem seni bulacağımı biliyordun, neden buralara kadar teşrif ettin?” Ali ona keşke bir pislikmiş gibi bakmasaydı. Çenesi titriyor, dudağının köşesini ısıırıyordu.

“Yazı burada geçireceğim.”

“Rüyanda görürsün! Daha önce de dediğim gibi doğuma kadar maalesef yanımda kalacaksın!” Ali konuşurken o “maalesef” kelimesini öyle çok vurgulamıştı ki Sanem kaşlarını kaldırdı ve başını salladı.

“Maalesef! Gelmeyeceğim.”

“Sana fikrini sormadım!” Ali tekrar Sanem’in koluna yapışmıştı ve son derece öfkeli görünüyordu. Sanem, o an annesinin yaşadıklarıyla empati kurdu ve dişlerini birbirine istemsiz bir şekilde bastırarak gözlerini kapadı. Eli karnına gitmişti ve bayılmak üzereydi. Fiziksel olarak ona gücünün yetmeyeceğini biliyordu

ama annesi gibi de olamazdı! Kimse onu yavrusundan ayıramazdı.

Ali, Sanem'in renginin korkudan sarıya çaldığını ve bayılmak üzere olduğunu fark ettiği an, kolunu ne kadar sıktığını fark etti ve ateşe değmiş gibi hızla bıraktı. O incecik kolu mora dönmüştü; Sanem, düştü düşecekti.

"Kahretsin Sanem! Kahretsin! Bizi getirdiğin hâle bak!"

"Git buradan!"

"Seni almadan asla!" Sanem, daha fazla dayanamadı ve arkasında duran koltuğa gidip, uzanarak üstünü örttü. Elleri sımsıkı karnının üstündeydi ve bu kadar çaresiz olduğu için hayata kızgındı.

Ali, ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Sonuçta Sanem hamileydi ve ters bir hareket bebeği kaybetmelerine neden olabilirdi. Üstelik Sanem gerçekten hiç iyi görünmüyordu.

"Bak, bu şekilde ikimiz de daha fazla yıpranıyoruz. Bebeğe de yazık. Yaşadığın tüm stresi o da seninle birlikte yaşıyor. Hem de hiç suçu yokken!" Sanem sürekli olarak suçlanmaktan bıkmıştı. Gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı. Ama olmuyordu. Yapamıyordu.

"Ben seninle gelmeyeceğim. Gerekirse polis çağırırım."

"Hah! Ne kadar da korktum bak!"

İlker Bey, dış kapının açık olduğunu görünce panikle içeri girmiş ve Sanem ile Ali'nin son cümlelerini

duymuştu. Hafifçe öksürerek geldiğini belli etmiş, Ali ona doğru dönünce de “Hoş geldiniz Ali Bey,” demişti. Ali adamın elindeki poşetlere baktıktan sonra, “Takdir edersiniz ki pek de hoş gelmedim!” dedi ve tekrar Sanem’e döndü.

“Kendini iyi hissettiğinde söyle. Gidelim.” Dayısı Sanem’e doğru yaklaştı ve elini alnına koyarak kontrol etti. Zorlandığı her hâlimden belliydi ve hiç hâli yoktu.

“İyi misin kızım?” Sanem belli belirsiz başını salladı ve dayısının elini tuttu. Dayısı tam zamanında gelmişti. Ali ile o eve gitmekten, insanlarla yüzleşmekten korkuyordu.

“Ali Bey, oturmaz mısınız?”

“Hayır! Sanem toparlansın gideceğiz biz.”

“Sanem bugün sizinle gelmeyecek. Kendini ne zaman hazır hissederse o zaman gelir.”

“Buna siz mi karar veriyorsunuz?”

“Evet. Ben karar veriyorum. Demek istediğiniz şey, daha iki günlük akraba olarak mı buna karar veriyorum ise... Ona da evet, bundan sonra Sanem yalnız değil. Elimden geldiğince yanındayım. Ve onu, kimse-
nin üzmesine izin vermem. Bugüne kadar ne kadar üzüldüğü ortada, bir sürü yanlışın içine sürüklenmiş zaten.”

“Karnında benim çocuğum var! Bırakmam!”

“Ne yapsın peki? Kendini mi öldürsün?” Ali afallamıştı. Gözleri, Sanem’in bitik yüzüne kaydıığında, boğazına bıçak gibi dayanan korkuyu öteleyemedi. Ona bir şey olmasına, onun kendine bir zarar vermesine

değil ihtimal vermek, aklından bile geçirmemişti. Fakat ne kadar korkarsa korksun, öfkesi galip geliyor ve onu affedemiyordu. Aralarına ummanlar girmişti ve bundan sonra ilişkilerinin yüzü, gecesi kötü fırtınalara dönüktü.

“Saçmaladığınızı düşünüyorum.”

“İnsanlar hata yapabiliyor Ali Bey. Ama Sanem düzeltmeye çalışmış bir şeyleri. Hâlini görmüyor musunuz? Canlı cenazeden ne farkı var?”

“Hata? Bu yaptığı kurgu değil de hata olsaydı, emin olun hâlimiz çok başka olurdu.”

“Çok bencilsiniz! O bebek Sanem’in kanında, tenninde can buluyor. Nasıl yok saymasını beklersiniz? Doğumdan sonra bebeği alacak ve annesini sokağa atacaksınız, öyle mi? Sonra da hiçbir şey olmadan yaşamasını mı bekliyorsunuz ondan?”

“Bu onun seçimiydi!” İlker Bey, Ali’nin tavrından oldukça rahatsız olmuştu. Onu ikna edemeyeceğinin farkındaydı ve eliyle koltuğu gösterdi.

“Dilerseniz buyurun, oturun, bizimle yemeğe kalın Ali Bey. Ama dediğim gibi Sanem burada, benimle kalacak!” Ali adamın katılaşmış ifadesine ve kararlı ses tonuna dikkat ederek ona doğru bir adım attı ve işaret parmağıyla Sanem’i gösterdi.

“O benim karım!”

“Eee? Bu, onun sizin malınız olduğunu mu gösteriyor? Sanem, gayet eğitilmiş ve akıllı bir kız. Kendi kararlarını kendisi alacak bundan sonra! Ve kimse-nin onu sürüklemesine izin vermeyecek! Ne yani?

Halası gitti, yerine siz mi geldiniz? Ne farkınız var o zaman?" Konuşurken sesi vurguluydu. Sanem'in gözlerinin içine bakarak dikte ediyordu ve yeğeninin onu çok iyi anladığına emindi.

Sanem, usulca oturur pozisyona geldi ve aynı ağırlıkla ayağa kalkarak Ali'ye yaklaştı. Gözlerini gözlerine sabitledi ve Ali ona ne kadar sert bakarsa baksın, Sanem aşkla ve hiçbir şeyi umursamadan baktı. Parmaklarını yanağına bırakarak hafifçe okşadı ve titrek bir soluk alıp vererek hızla çekti. Konuşmakta zorlanırken birkaç kez yutkundu ve elini alnına koyarak sıkıca bastırdı.

"Yarın bir avukat bulacağım ve boşanma davası açacağım. Boşuna tartışıp duruyorsunuz. Bu ülkenin yasaları, mahkemeleri var. Değil mi? Velayet davasını oraya taşırız, olur biter."

Ali, Sanem'in aşk dolu bakışlarının etkisini üzerinden atamamış, yanağına koyduğu el ile teninin yandığını sanmışken hemen ardından duydukları ile tamamen allak bullak olmuştu. Ne kadar basitti cümleleri. "Boşanınız." "Mahkemeye taşırız." Bu kadar mı kolaydı bu iş? Onu zorla götüremeyeceğini iyi biliyordu ama konunun bu denli hızlı bir şekilde boşanmaya gideceğini hiç düşünmemişti. Daha hiçbir şeyi içine sindirememişken, o yırtıcı kuş, tırnaklarını boğazından çekmemişken hazır mıydı vazgeçmeye Ali?

“BİR SEN GEÇTİN O YOLLARDAN BİR DE ÇOCUKLUĞUM.”

Sanem, elindeki kitabı sehpaye bırakıp oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı ve gözlerini kapadı. Ali neredeyse bir haftadır ne gelmiş ne de aramıştı. İçinde koca bir boşluk vardı ve tüm mutluluklarını yutuyordu. Onu çok özlemişti ve canı yanıyordu. Ama affedilmeyeceğini bile bile bu aşka dair ümit besleyemezdi ki... Üstelik Ali'nin ona karşı ne hissettiğini bile bilmiyordu. Belki de kendisini sadece hayatındaki kadın boşluğunu doldurmak için yanında tutmuştu.

Böyle düşününce kalbindeki odacıkların her birine ayrı bir bıçak saplanıyor gibi acı çekiyordu. Ancak sonra Ali'nin gözleri, ona olan bakışlarını hatırlıyor ve aralarındaki şeyin adı her ne ise o kadar da basit olmadığını düşünüyordu. Hem Sanem boşanma davası açacağını söylediğinde nasıl da bozulmuş ve kapıyı çekip gitmişti. Belki de boşanma davasını açma önceliğinin kendisinde olmasını istemişti. Kim bilir...

“Selam! Miskinlik mi yapıyor?” Sanem başını sola doğru çevirerek bahçe kapısına baktı. Batur ellerini kapıya dayamış, gülümseyerek kendisine bakıyordu.

“Hoş geldin! Seni görmek ne güzel.” Ayağa kalkarak Batur’a doğru birkaç adım attı ve kapıyı açıp içeriye davet etti. Bahçeye hızlıca bir göz gezdiren Batur, Sanem’in gözlerine baktıktan sonra karnını işaret etti.

“Her şey yolunda mı?” Sanem, elini karnının üstüne bırakarak, “Yolunda ama hiç kilo alamıyorum Batur. Bir sorun mu var acaba? Yani, bebek gelişiyor mudur?”

“Hareketlerini hissediyorsun, değil mi?”

“Evet... Bu ara daha belirgin.”

“Güzel. Ama yine de bir bakalım yarın. Oldukça zor bir süreçten geçiyorsun. Ne dersin?”

“Olur.”

“Gelip alırım istersen.”

“Yok... Ben gelirim. Otursana lütfen.”

Batur oturduktan sonra Sanem’e uzun uzun baktı ve “Bir insan çiçekten daha güzel olabilir mi?” diye kendine sordu. Saatlerce karşısın da oturup yanlışı olduğunu bile bile onu izleyebilirdi.

“Sen nasılsın Batur?” Batur, Sanem’in içtenlikle sorduğu bu soruya tebessümle cevap verdi.

“İdare eder... Biliyorsun, Ali...” Onun ismini duymak bile kalbini ezmişti Sanem’in. Yutkunarak Batur’un gözlerine baktı. Rol yapacak hâli yoktu. Anlatacaklarına ihtiyacı vardı.

“Pek iyi sayılmaz bu aralar... Ama toparlayacak tabii.” Batur, Ali’nin geçirdiği öfke nöbetlerinden, her gece aynı yerde kafayı dağıtışından bahsetmedi. Çünkü Sanem’in daha fazla üzülmelerini istemiyordu.

“Bana çok kızgın, kırgın... Değil mi? Aslında... Çok haklı. Ama oldu bir kere... Düzeltmiyorum.” Eli yine karnının üzerindeneydi, gözleri bulutluydu. Batur, sandalyesini ona hafifçe yaklaştırdı ve uzanarak ellerini tuttu. Gözlerinin içine neden acı çeker gibi bakıyordu?

“Sanem... Ali’nin bizlerden daha sert ve değişmez kuralları var. Bunu az çok sen de anlamışsındır. Ama bu sefer durum biraz farklı. Duyguları karıştı işin içine. Ne senden ve bebeğinden ne de prensiplerinden vazgeçebiliyor.”

“Onun tek derdi bebek, Batur. Ben onun umurunda değilim.”

“Yapma Sanem! Öyle olmadığını sen de biliyorsun.” Batur’un avuçlarının arasında duran ellerini yavaşça çekti ve yanağından süzülenleri sildi.

“Benim bildiklerimin tamamı yanlış, bilmediklerim ise acı doluymuş. Ali ise...” Dudakları titriyor, gözleri sağanak yağmurları saçarken konuşmaya çalışıyordu Sanem. Gün günden beter geliyor ve Ali’nin olmadığı bir hayata katlanmakta güçlük çekiyordu.

“Ali’yi seviyorum ben Batur. Gerçekten çok özledim. Boşanalım dedim ona, fakat... Çok korkuyorum... İnan hiç gücüm yok aslında. Dayımın tanıdığı bir avukat vardı. Dilekçeyi hazırladı.”

“Sanem, acele etmiyor musun? Bebeğin doğumunu bekleseydin hiç olmazsa.” Batur, hayatı boyunca hiç bu kadar ikilemde kaldığını hissetmemişti. Birbirine âşık iki insanın ayrılmasını istemediği gibi Sanem’e karşı olan duygularını da engelleyemiyordu.

“Yepyeni bir sayfam olsun istiyorum, Batur. Hata yapmadığım, yalanların olmadığı... Kızımınla temiz bir hayata başlayalım istiyorum.”

“Haklısın...” Batur, o yeni sayfanın içinde olmayı ne kadar isterse istesin, Ali’ye bunu yapamazdı. Dizilerdeki karakterlerden birine dönüşemez, arkadaşını en korktuğu yerden vurup ona ihanet edemezdi. Ama öğrendiklerine bir şey daha eklenmişti. İnsan seveceği kişiyi seçemiyordu. O gelip karşısına kurulu-yor ve gönül denen şey, kapılarını sonuna kadar açıp nefes gibi soluyordu aşkı ciğerlerine.

Bir süre daha Sanem ile oturdu ve en az onun kadar düşünceli bir şekilde kalktı. Yolda Ali’yi arayarak Sanem’e uğradığını söylemişti. Ancak sesi pek parlak olmadığı için direksiyonu onun bulunduğu yere doğru kırdı. Neredeyse her akşam aynı yerde demleniyordu ve bu sessiz bekleyişlerinin hiç iç açıcı olmayacağı kesindi. Arabayı park ederek dışarı çıktı ve sahildeki masalardan birine kurulmuş, içkisini içen Ali’ye baktı. Diğer günlerin aksine çok sinirli görünüyordu. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu ve “Ne-yin var senin?” diye sordu.

Ali, kaşlarını kaldırarak elindeki kadehi gösterdi ve “Sevgili Karım, bugün avukatını göndermiş bana. Boşanma dilekçesi ile birlikte! Hiçbir talebi olmadığı

gibi anlaşmalı boşanmak istiyor kendileri. Gördüğün gibi son derece de gururluyuz," dedi.

"Sen ne yaptın peki?" Ali'nin gözleri yeşilini kaybetmiş, içinde karanlığı barındırıyordu. Buz gibi soğuk bakarak elindeki kadehi daha fazla sıktı.

"Yırtıp attım dilekçeyi! Ben istemeden hiçbir şey yapamayacak!"

"Peki, sen ne istiyorsun Ali?" İşaret parmağını Batur'a doğru sallayarak öfkeyle baktı ve geriye doğru yaslandı.

"Beni boş ver de sen neden gittin bugün Sanem'e? Pek yakın bir yer değil sonuçta! Sorun yok, değil mi?"

"Sanem'i görmek istedim. Fırsat bulmuşken de gittim. Ama..." Ali'nin gözleri kısılmıştı ve Batur'un cümlesini tamamlamasını bekliyordu.

"Ama ne ama?"

"Hâli pek hoşuma gitmedi Ali. Yarın kontrole çağırdım hastaneye." Ali elindeki bardağı telaşla masaya bırakarak ayağa kalktı. Sanem ya da bebek fark etmezdi. İkisi için de endişelenmişti.

"Otur yerine Ali! Son zamanlarda gerçekten çok saçmalıyorsun. Konuşalım biraz."

"Nesi var Batur?"

"Çok, çok üzgün. Zayıflamış gibi... Ve sürekli ağlıyor." Boğazına taş oturmuş gibiydi Ali'nin. O güzel yüzünü üzgün ve ağlarken hayal etmek, tüm öfkesini bir balona çeviriyor; paramparça hissettiriyordu.

“Günlerdir uyumuyorum Batur. Doğru ve yanlış birbirine karıştı.”

“En az senin kadar kötü Ali. Çok acı çekiyor ve...”

“Ve?” Ona dair birkaç cümleye muhtaçtı ve böyle olduğu için kendinden nefret ediyordu.

“Sanırım, sana çok âşık...”

“Tabii... O yüzden yıldırım hızıyla boşanmak istiyor, değil mi?”

“Ne yapsın? Affetmesini mi biliyorsun sen? Bak, herkes hata yapar! O daha çok genç! Neden her şeyi unutup önünüze bakmayı denemiyorsunuz?”

“Akıl vermek kadar kolay değil o iş! Ne yazık ki!” Ali sinirlendikçe Batur da sinirleniyordu artık. Onun için her şey zaten yeteri kadar zorken Ali iyice zorluyordu.

“Peki! Şöyle düşün o zaman. Diyelim ki bir şekilde Sanem ile boşandınız ve bebeğin velayetini de aldın. Bitecek mi öfken? Sanem, son derece güzel ve eğitilmiş bir kadın. Bir süre sonra hayatına başkasının girebileceğini düşünüyor musun hiç?” Batur’un cümleleri Ali’nin vücuduna hançer gibi saplanmıştı. Masayı iki eliyle sıkı sıkıya kavrayarak gözlerini kapatmıştı. Sinerden çenesi seğiriyor, dişleri birbirine vuruyordu.

“Ne, ne diyorsun lan sen!” Bir yılan gibi tıslasa da Batur anlamıştı onu deli ettiğini. Ayağa kalkarak Ali’ye ters ters baktı ve konuşmaya başladı.

“Asıl sen ne bekliyorsun lan! Kendine gel artık! Öfkelenmekle çözülüyor sorunların. Yarın saat on birde Sanem gelecek. Hastanede ol.”

Batur giderken Ali arkasından sinirle bakmaya devam ediyordu. Ellerini olabildiğince sert bir şekilde yüzüne kapattı ve bir süre alnını ovuşturdu. Tek kelime ile allak bullaktı. Başını önce denize sonra da gök kubbeğe çevirdi ve her şeye rağmen ışıldayan yıldızlara baktı.

Sanem'i bir başkasıyla nasıl hayal ederdi? Bunun telaffuzu bile aklını yakıyordu. Ne kadar inkâr ederse etsin, o güzel yüzünü deli gibi özlemişti ve ona dokunmak için çıldırıyordu. Ağladığını, üzüldüğünü bir başkasının söylemesine ihtiyacı yoktu ki... Bunu zaten biliyordu Ali. Ama bilmek, affetmek için yeterli değildi. Hiç değildi. Sanem de bunun için boşanmak istemiyor muydu zaten?

Ali kesik uykularla geçirdiği geceden sabahın ilk ışıkları ile kurtulmuş ve kendini erkenden bahçeye atmıştı. Nurdan Hanım balkondan öğünü izlerken ne kadar mutsuz olduğuna şaşırdı. Ve bu, canını çok sıkıyordu. Sanem ne yapmış olursa olsun, kendisini Filiz hariç tüm ev halkına sevdirmişti. Kaldı ki bu yüzden hiçbiri Sanem'in gidişiyle ilgili Filiz'e bir ayrıntı vermemişti. O bu ayrılığı, sıradan bir karı koca kavgasından kaynaklı sanıyordu.

Uzandığı şezlongdan bıkkınlıkla kalkarak odasına gitti. Duş aldıktan sonra bir kot ve tişört giyinerek aynadaki görüntüsüne baktı. Uzayan sakallarını sıvazlarken oldukça düşünceliydi. Şoföründen arabasının anahtarını aldı ve hastaneye doğru yola çıktı.

Saat on bir olmak üzereydi ama Sanem ortalarda yoktu. Batur'un içeride hastası olduğu için oturdu ve

beklemeye başladı. O geciktikçe ruhunda baş gösteren huzursuzluk artıyor, endişeleniyordu. Neyse ki Sanem çok geçmeden koridorun başında görünmüştü.

Kaç kere kalbinin sızladığını hissetmişti Ali? Kaç kere dik durmaya çalışan kafasının aksine bir isyan baş göstermişti varlığında? Yine çok güzeldi Sanem... Yine çok masum... Onca planı o yapmamış, o üzmemiş gibiydi Ali'yi...

Bir kuğu gibi zarif, adımları olabildiğince narin. Özlemek; görmeden görmek, dokunmadan hücrelerinde hissetmek miydi? Bedenini saran, ruhuna sirayet etmeye çalışan o serkeş duygu ne kadar da yabancıydı Ali'ye.

Sanem, Ali'yi henüz görmemişti. Muhtemelen de orada olmasını beklemiyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru döndü. Afallamıştı Sanem. Adım atmayı bırakıp önce Ali'ye, sonra da arkasına baktı. Fakat karında ondan bir parça vücut bulmuşken nereye kadar kaçabilirdi ki? Hem o kadar çok ihtiyacı vardı ki ona, bir mıknatıs gibi yörüngesine çekiliyordu.

Son zamanlarda hayatında hiç ağlamadığı kadar ağlamıştı. Çocukluğunda kemikleşen duygulara alışmıştı ama bu aralar her şey çok farklıydı. Halasının ona dayattığı gerçeklerin yalan olduğuna alışmamışken aşk acısının tepeden tırnağa kanında dolaşmasına izin veriyordu. İzin vermese ne olacaktı? Onun elinde miydi sanki?

Ali'ye doğru sessiz ve minik adımlarla yürüdü ve "Merhaba," diyebildi fısıltıyla... Gözlerine bakamıyor,

tek örgü şeklinde yana doğru attığı uzun saçlarıyla oynuyordu.

“Merhaba Sanem.” Aralarındaki gerilim dışarıdan hissedilebilecek güçteydi ve bu ikisini de çok rahatsız etmişti aslında.

“İyi misin?” Yedi kat elmiş gibi... Soğuk ve mesafeliydi Ali’nin sesi. Niye gelmişti ki zaten? Nasıl olduğunu görmek için mi? Enkaz gibiydi işte!

“İyiyim... Sen?” Ali kaşlarını hafifçe kaldırarak başını salladı ve konuşmamayı tercih etti. Kendini tutmamaktan, onu hamile olduğunu unutarak kırmaktan korkuyordu.

“Haber verseydin, alırdım seni.”

“Dayım bıraktı. Sağ ol.”

“Kontrollere de mi dayınla geleceksin artık?” Sesindeki kinaye Sanem’i çok rahatsız etse de sakin olmaya çalıştı.

“Buraya geleceğimden haberin olduğuna göre, arayabilirdin!”

“Tabii. Başkasından duymasaydım arayıp alabilirdim!”

“Neyse, tartışmak istemiyorum. Sen buna çok hevesli olsan da!”

“Otur istersen, Batur’un içeride hastası var.” Sanem onun gösterdiği yere oturdu ve gözlerini kapatarak başını arkasındaki duvara yasladı. Bu hâlde olmak canını gerçekten çok yakıyordu.

“Dün avukatın geldi. Söylemiştir.” Sanem gözlerini açmadan yutkundu. Keşke tartışamayacak durumda olduğunu görebilseydi Ali.

“Söyledi.” Sesindeki sakinlik Ali’yi delirtiyordu! O; günlerdir uyumaz, yemez içmezken, Sanem nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu?

“Bebeğin doğumunu beklemeyecek kadar sabırsız olman... Bunu anlayamıyorum!” Başını, dayadığı duvardan kaldırarak Ali’ye döndü. Gözleri dolu doluydu ve artık gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

“Seni kendimden bir an önce kurtarmaya çalışıyorum... Hepsi bu.” Ali ya sinirden can verecek ya da son zamanlarda sık sık yaptığı gibi ortalığı darmadağın edecekti. Gözleri karmakarışık olmuş, hayretle Sanem’e bakıyordu.

“Hepsi bu ha!” Neyse ki Batur’un kapısı açılmış ve içerideki hastası dışarı çıkmıştı. Sanem hızla ayağa kalkarak kendini Batur’un yanına zor atmıştı. Hemen ardından gelen Ali’nin yüzü kıpkırmızıydı ve patlamaya hazır volkan gibi olduğunu görmek güç değildi.

“Hoş geldiniz.” İkisinden de ses çıkmayınca Batur, Sanem’e “Ali’ye ben haber verdim Sanem. Bebeğini görmek, durumu hakkında bilgi almak onun da hakkı,” dedi. Ama Ali’nin buna tepkisi oldukça sert oldu.

“Bu konuda ne sen ne de ben açıklama yapmak durumunda değiliz, Batur! O bebek benim ve ben ölünceye dek, her şekilde yanında olacağım! Yanımda olacak!”

“İyi yapmışsın Batur. Buna bir itirazım yok. Neticede babası.” Onun bu rahatlığı Ali’nin aklını kaçırmasına sebep olacaktı. Üstelik yüzüne bile bakmadan konuşuyordu. Sanki suçlu kendisiymiş gibiydi!

“Önce tansiyonunu bir ölçelim.” Sanem kolunu uzatarak Batur’un tansiyonunu ölçmesini bekledi. Yükseldiğini hissedebiliyordu ve bu, onu bazen korkutuyordu. Batur sıkıntıyla yüzüne baktığında, memnuniyetsizdi.

“Yüksek. Sana dediğim şeyi yaptın mı Sanem?” Sanem başını sallayarak çantasındaki kâğıdı ona uzattığında, “Ooo... Sanırım Preeklampsi ile baş başayız,” dedi endişeyle.

“Ne? Ne demek o?” Ali gözlerini kısarak Batur’a bakıyordu.

“Gebelik zehirlenmesi... Yüksek kan basıncı ve yüksek tansiyon. Bir dizi test yapacağız ve iki gün hastanede kalacaksın Sanem. Bu hem bebeğin hem de senin için çok önemli. Hafif mi yoksa ağır mı seyreliyor, duruma bir bakalım.”

Sanem’in elleri titremeye başlamış ve endişeli gözlerle Ali’ye bakmıştı. Bebeğine bir şey olmasına izin veremezdi. Beynine kurşun yemiş gibiydi. Aslında Ali’nin de ondan bir farkı yoktu. Sanem’e ya da bebeğe bir şey olmasına dayanabilir miydi? Yerinden kalkarak ona doğru eğildi ve çenesini hafifçe kaldırarak gözleriyle buluştu.

“İkinize de hiçbir şey olmayacak, tamam mı?” Batur’a bakarak ondan da onay almak istedi Ali.

“Tabii ki olmayacak. Bu yüzden önlemlerimizi alalım, tetkiklerimizi tamamlayalım. Üzüntü yok. Stres yok. Bakın, bu işin şakası da yok artık! Tansiyonu zaten yüksek seyrediyorken bunu tetikliyorsunuz. Bu tarz tartışmalardan uzak durmalısınız.” Batur, gayet ciddi bir şekilde Ali’ye bakıyordu. Çünkü durum ciddiye ve Sanem bu denli yüksek bir tansiyonu kaldıramazdı.

“Tamam, anladım Batur! Ama Sanem de o kadar uzakta olmamalı, değil mi? Yani buraya, hastaneye yakın olsa daha iyi olmaz mı?”

“Kesinlikle! Ama bu durum zaten ağır seyirde giderse hastaneye yatarak tamamlayacak hamileliğini.”

“Ne! Ama daha aylar var Batur.” Sanem’in bu çıkışını Batur gülümseyerek karşıladı ve sordu.

“Kızın için bunu yaparsın ama değil mi?”

“Tabii ki!” Gardı düşmüş bir şekilde Ali’ye baktı ve kara kara düşünmeye başladı. Ona bu kadar yakın ve bu kadar uzak olmaya nasıl dayanacaktı? Sadece bebekleri için yanındaydı ve önünde sonunda Sanem’i bırakıp gidecekti... Başını öne doğru eğdi ve yutkundu.

“Haydi bakalım, kızıma ultrasonda da bir bakalım.” Batur’un yönlendirmesiyle Sanem ayağa kalktı ve uzanarak karnını açtı. Ali ayak ucunda durmuş, ultrason ekranına bakıyordu.

“Evet... İşte burada. Kilomuza bir bakalım.”

“Büyümemiş mi yoksa?”

“Büyümüş Sanemciğim. Haftasıyla uyumlu. Ancak yine yorgun.” Sanem’in kirpikleri ıslanmıştı ve kendini suçlu hissediyordu. Tüm bunlar onun yüzünden olmuştu.

“Benim gibi anne olmaz olsun, değil mi?” Titreyen dudaklarından küçük bir inilti kopmuş ve Ali’nin kalbine saplanmıştı. Onu kendi hâline bırakamazdı. Bugün bunu daha iyi görmüştü. Sanem kendini yenik ve umutsuz hissediyordu. Ellerini tutsa Ali ve onu kendine saklasa... Affedebilse ve çocukluğunu sarsa Sanem’in. Ama yapamıyordu. Taş olup puta dönüyor, öylece kala kalıyordu. Onun yerine Batur, Sanem’in ellerini tutunca Ali öfkeyle arkadaşına baktı. Ne olursa olsun, karısına dokunulmasını istemiyordu. Ama bunu bile dile getiremeyecek kadar gururuna yenik düşüyordu.

“Sanem! Bir daha böyle bir cümle duymak istemiyorum senden! Doktorun olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum. Hiç yakışmıyor sana!”

“Batur, Sanem’i odaya alalım. Dinlensin biraz.”

Sanem’e gerekli tetkikler yapılmış ve sonuçlar Batur’un dediği gibi çıkmıştı. Ali durumun ciddiye-tinin farkında, nasıl uygulayacağını bilemeden kendi kendine bir sürü karar almıştı.

Daha sakin olacak, aklında ve kalbinde biriken öfkeyi sonraya bırakacaktı.

Sabah Sanem’i hastaneye dayısı bırakmıştı. Ancak Sanem onu arayınca hastaneye geri gelmişti. Onu teskin edecek bir sürü cümle kurduğunu sansa da birkaçı Ali’ye de iyi gelmişti esasında.

“Ağlama artık kızım. Ansızın bir rüzgâr vurdu yü-
züne farz et. Bunlar da geçecek. Çok sonra, kızın bü-
yünce yıllar girmemiş gibi anımsayacaksın bu zaman-
ları... Öyle olur zira... En korktuğu şeyleri unutmaz
insan. Hiç acı çekmemiş, canın yanmamış gibi... Belli
belirsiz gülümseyerek hatırlayacaksın. Hayat bu Sa-
nem, başka türlü yaşanmaz ki?”

“Çocukluğumu anımsadığım gibi mi dayı?”

“Yapma! Sana çok inanıyorum ben. Sen çok kuv-
vetli bir kızsın!”

“Belki de değilimdir artık.”

“Ben varım! Sırtını bana yaslarsın o vakit.” Sanem,
dayısına minnetle baktı ve ellerini sımsıkı tuttu. Göz-
leri camdan dışarıyı izleyen Ali’ye kaydığında, aslında
onları dinlediğini biliyordu.

“Sen eve git dayı. Bir şey olursa ben seni ararım.”

Sanem’in dayısı Ali ile konuştuktan sonra eve dön-
müştü. Çünkü biraz yalnız kalmanın onlara iyi gele-
ceğini düşünmüştü. İkisi de korkmuştu, ikisi de üz-
gündü.

“Bir sen geçtin o yollardan... Bir de çocukluğum.”
Sanem’in mırıltıyla söylediğini Ali duymuştu. Düşün-
celi yeşillerini Sanem’in üstüne bıraktı ve onunla ne
yapacağını düşündü.

“O yolun adı ne Sanem?” Sanem, içinden geçirdi-
ğini diline döktüğünü fark edince gözlerini kaçırdı.

“Benim ve çocukluğunun tek ortak noktası acı
çekiyor oluşun mu?” Sessizliği bunu doğrulasa da

konuşmak istemedi ve göz kapaklarını kapatarak kirpiklerinin yüzünü perdelemesine izin verdi.

Bugünü milat kabul ederek kuvvetli olacağına dair kendine söz verdi. Çok daha kötü durumda olan insanları düşünerek teselli bulmaya çalışıyordu. Umutunu kaybetmeyecek, bir mücadele verilmesi gerekiyorsa kızı için bunu sonuna kadar yapacaktı. Çünkü kızının, kendine ve ailesine güveni tam, sevgi eksikliği çekmeyen bir çocuk olarak yetişmesini istiyordu.

“KAÇ MİL OLDUĞU BİLİNMEZ, UZAKLARDAYDI SANKİ.”

Sanem dünden beri hastanedeydi ve gerçekten çok sıkılmıştı. Batur, teşhisinde haklıydı. Ama durum çok ağır seyretmediği için Sanem’in eve geçmesine izin vermişti. Yine de olası bir rahatsızlık ve ani durumlara karşı daha yakınında kalmasını istemişti. Bu durumda, dayısının Nişantaşı’ndaki evinde kalması daha uygun olacaktı.

Ancak onunla neredeyse hiç konuşmayan Ali buna şiddetle karşı çıkmıştı.

“Bak, seni anlamaya çalışıyorum. Ama dayın sana nasıl baksın? Tamam, çiftlik evi de uzak ve orada gereleceğini düşünüyorsun. Ama hiç olmazsa bebeğimiz için mantıklı düşünmeye çalış ve benim dairemde kal. Şennur abla sana iyi bakar orada. Sevmiştin de onları zaten.

“Şennur ablayı sevmeyen ölsün be!” Batur’un bu çıkışı ikisinin de yüzünde derin bir tebessüm yaratmıştı.

Ali omzuna vurarak, "Pis boğaz seni!" dediğinde Batur Sanem'e dönmüş ve "Valla güzel teklif. Kabul et. Hem buraya da çok yakın," demişti.

Sanem, sıkıntıyla Ali'nin gözlerine baktı ve orada bulmayı beklediği ne varsa merakla arandı. Ya daha çok bozulursa araları? Ya yüz yüze bile bakamayacak duruma gelirlerse?

"Sen benimle mi kalacaksın?"

"Geceleri evet. Ama merak etme! Bunu sadece kızım için yapacağım." Sanem, dudaklarını birbirine bastırarak onu başıyla onayladı ve kendini bir külçe gibi yatağa bıraktı. Neyin tavrını yapacaktı ki zaten? Onu istemeyen, Ali'nin ta kendisiydi.

"Anlaştığımıza göre çıkış işlemlerini halledeyim ben." Batur, Ali'ye ters ters bakarak Sanem'e yaklaştı ve yatağın ucuna oturarak gülümsedi.

"Aslında bu iş benim için de iyi oldu Sanem. Yani sonuçta Şennur abla ve yemekleri yeniden hayatımıza girecek. Sık sık yanınızdayım." Sanem gözlerindeki kırılganlığı saklamaya çalışarak Batur'a, "Çok sevinirim," demişti ama bakışları kapıda durmuş, onları izleyen Ali'deydi. Suratı resmen sirke satıyordu ve odadan çıkmaya yeltenmişken neden vazgeçtiğini anlayamıyordu.

"Bolca kitap almam lazım Batur. Sıkıntıdan patlarım yoksa."

"Bak bende okumanı istediğim çok güzel kitaplar var. Gelirken getiririm."

“Çok iyi olur. Teşekkür ederim Batur.” Ali, donuk bir ifadeyle Sanem’e son kez baktı ve kapıyı sertçe açarak çıktı. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, başkasıyla konuşmasına, başkasına gülmesine dayanamıyordu. Lanet bir cenderenin içine sıkışmış, ne çıkabiliyor ne de kalabiliyordu. Onun olmuş tüm duygularını çekip almak, aynı zamanda ona ait tüm duyguların da kendisinde olmasını istemek... Nasıl bir çelişkinin içindeydi Ali?

Çıkış işlemlerini hallettikten sonra Sanem ile birlikte kendi dairesine gelmişti. En son bu evden ne kadar mutlu çıktıklarını hatırlamak, Sanem’e olan kızgınlığını arttırıyordu. İçindeki sıkıntıyı göğsüne sığdıramıyordu. Nasıl alışacaktı bu duruma, gerçekten hiç bilmiyordu... Hâlen çok âşıktı ve hâlen deli oluyordu ona.

“İçeride mi yoksa koltukta mı uzanmak istersin?”

“Ben duş almak istiyorum aslında...”

“Tamam. Ben de markete gidip alışveriş yapayım. Şennur ablaya söyleyeyim, yukarı çıksın.”

“Ali?”

“Efendim?” Ali, Sanem’in yüzüne bakmıyor ama söyleyeceklerini dinlemeye hazır bekliyordu.

“Şennur ablayı çağırma. Biraz kendi kendime kalmak istiyorum.”

“Tabii... Kendi kendine kal!” Sesindeki kinayeye, gerilen yüz kasları eşlik ediyordu ve Sanem bu duruma nasıl katlanabileceğini kestiremiyordu.

“Neyse... Hiç kıyafetim yok burada.”

“Benimkilerden giyin. Alırım. Zaten doğru düzgün bir hamile kıyafetin de yok.” Sanem söylediklerini başıyla onayladı ve ona doğru birkaç adım atarak gözlerini yakalamaya çalıştı. Ama olmuyordu. Ali, kaç mil olduğu bilinmeyen uzaklardaydı sanki...

“Hep böyle mi olacak Ali?” Sislenmiş bakışlarını aniden Sanem’e yöneltti ve tüm bıkkınlığı ile alnını sertçe ovuşturdu. Gözlerinde fırtınalar esiyor, her yanı dağıtmak istiyordu.

“Bize ne yaptın sen Sanem? Hâlimize bak!”

“Bilmiyordum Ali... Bilsem...”

“Kahretsin! Neyi bilmiyordun ha! İnsan ne olursa olsun, böyle bir plan yapar mı?” Sesi, evi inletince Sanem daha iyi anlamıştı; yedi gökten merhamet yağsa affetmeyecekti Ali. Belki de çoktan ondan gitmişti. Arkasındaki koltuğa yığılır gibi oturdu ve boğazındaki düğümleri açmak istercesine yutkundu.

“Belki de burada olmam hataydı Ali. Dayıma götür beni.”

“Allah’ım çıldıracağım ya! Gerçekten! Kaçma artık, kaçma! Gerçeklerle yüzleş! Gururundan daha önemli sorunlarımız var şu an! Batur’un dediklerini unutuyorsun!”

“Aksine! Bence sen unutuyorsun ve tansiyonumun çıkması için elinden geleni yapıyorsun! Bana bağırıp durmaktan vazgeç!” Ali, gözlerini kapatarak birkaç derin nefes aldı ve mantıklı düşünmeye çalışarak banyoyu gösterdi.

“Tamam, şöyle yapalım. Sen gidip duşunu al. Ben de dışarı çıkıp biraz hava alayım. Ve gerekmedikçe bu konulara hiç girmeyelim.”

“İyi!”

“Beden ölçülerini ver bana. Ne bileyim, çamaşır falan dedin ya.”

“Sen mi alacaksın?” Ali’nin gözleri kısılmış, bastırmaya çalıştığı öfkesi yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

“Kim alsın? Kim?” Sanem, Ali’nin kızarmış yüzünü görünce onun tansiyonunun kendisinden daha çok çıktığını anlamıştı. Sesi mırıltı hâlinde, “Şennur abla alır diye düşünmüştüm,” dedi.

“Senin çamaşırlarını Şennur abla niye alıyormuş? Ne münasebet?”

“Benden bu kadar çok nefret ederken mi kıskanıyorsun?” Ali, başını iki yana sallayarak hayal kırıklığı içinde Sanem’e baktı. “Ah Sanem! Ah!” dedikten sonra da kapıyı çekip çıktı. Yaşanmamış, yarım kalan şeyler için de kızgındı Ali. Hayatında ilk kez mantığını bir kenara bırakarak duygularının akışında ilerlemişti. Ama sonuç tam bir hüsrandı. Ona kötü davranmayacağına dair kendine bir sürü söz verse de başarılı olamıyordu.

Üstelik Batur, durumun hassasiyetini ona bire bir anlatmıştı. Ani bir tansiyon yükselmesi her şeyi altüst edebilirdi.

Sanem’e kızdıkça, göz bebeklerine yerleşen izdüşümlerini görüyordu Ali. Ama hiçbir teselli onu

sakinleştirmiyor, onun gardını düşürmüyordu. Onu evde tek başına bırakmıştı ve ağladığına adı gibi emindi.

Bir el, kocaman nasır tutmuş bir el sıkıyordu kalbini ve o, bir türlü kurtulamıyordu. Araba kullanırken soluğunun kesildiğini hissetti ve sağa doğru çekerek park etti. Dayanamıyordu artık, aklını kaçıracaktı. Kafasını direksiyona dayadı ve çocukluğundan beri ilk kez, gözyaşlarının yanağına süzülmesine izin verdi. Cesaretin ete kemiğe bürünmüş hâli olsa da bugün pes etmek üzereydi Ali. Nihayetinde o da bir insandı. Ne yokluğuna ne de varlığına katlanabiliyordu Sanem'in. Kalan dört ayı nasıl geçirecekleri hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Yaklaşık yarım saat o şekilde kaldıktan sonra biraz rahatlamıştı. En yakın alışveriş merkezine giderek Sanem'e rahat giysiler aldı. Daha sonra market alışverişi yaparak aldıklarını arabasının arkasına yerleştirdi ve eve geri döndü.

Poşetleri mutfığa bırakıp salona geçtiğinde oda boştu. Yatak odasına doğru ilerlediğinde kapının açık olduğunu gördü. Sanem, Ali'nin pijamalarını giyinip başına sardığı havluyla yatağın üstünde uyuyakalmıştı. Başını kapıya dayayıp, hiçbir şey düşünmeden bir süre onu izledi ve daha sonra sessiz adımlarla yatağa yaklaştı.

O kadar güzel ve masumdu ki neye kızgın olduğunu unutturuyordu ona. Haklıydı Ali, Sanem ağlamıştı ve o son damla yanağının üstünde kalmıştı. Pikeyi özenle üstüne örttükten sonra odadan çıktı ve

mutfağa geçti. Aldığı yiyecekleri dolaba yerleştirdikten sonra Sanem'e akşam için yemek yaptı. Bir şey yemeden uyuyakaldığı için muhtemelen aç uyanacaktı. Bugün gerçekten çok gerilmişlerdi ve Sanem yalnız kalmak istediği için Şennur ablasına haber vermemiştir. Ama hastanedeyken onu telefonla arayıp, yardımına ihtiyacı olduğunu söylediğinde kadıncağz tüm anaçlığı ile ona, "Olur," demiştir.

"Ali?" Sanem, içeriden gelen sesleri duyunca biraz ürkmüştü. Ne kadar uyumuş olabilirdi ki? Ağır adımlarla yataktan çıktı ve sesin olduğu yöne doğru yürüdü. Ali, Sanem'in kendine seslendiğini duyduğu için mutfaktan çıkıyordu ki hafifçe çarpışmışlardı. Ali panik içinde Sanem'i tutmuş ve bir Sanem'in karnına bir de yüzüne bakıyordu.

"Ah! Özür dilerim. İyi misin?" Endişelenmişti ve bu sesine yansımıştı.

"İyiyim, merak etme. Sesi duyunca korktum biraz. Dönmüş olabileceğini düşünemedim."

"Epey oldu geleli."

"Uyuyakalmışım. Çok acıktım Ali. Ne kokuyor?"

"Biliyorsun, yemek konusunda çok kötüyüm. İnter-netten bakarak fırına et, sebze falan attım ama sonuç ne olur inan hiç bilmiyorum." Elleri hâlen Sanem'in kollarındaydı ve o öyle güzel gülüyordu ki kendini ay ve güneş arasında kalmış gibi hissediyordu. İşte hem bunun için hem de kontrolünü kaybettiği için kendine feci kızıyordu. Ellerini aniden bırakıp, kenara çekilirken "Şirkette halletmem gereken işlerim var. Ben bir

duş alıp gideyim,” dedi ve antreye çıktığında ona aldığı kıyafetlerin çantalarını gösterdi.

“Ha bu arada... Sana biraz kıyafet aldım. Bak istersen.” Ali onun üstündeki pijamalara bakıyordu ve gözleri paçalarında son bulunca Sanem de aynı yere baktı. Pijamanın paçalarından sadece ayak başparmağı görünüyordu.

“Ben onları yıkayıp kurutayım.”

“İyi olur.” Ali, duş aldıktan sonra hızlıca giyinip çıkmıştı. Vakit akşamüstüydü. Turgut arayıp, imzalaması gereken evraklar olduğunu söyleyince şirkete gelmişti. Sanem ile ne kadar az yan yana kalırlarsa ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Turgut, evrakları imzalattıktan sonra merakla ağabeyine baktı. Ali, “Turgut ne soracaksan sor da ikimiz de rahatlayalım!” dediğinde gülümsedi.

“Sanem’le barıştınız mı? Yani ne bileyim, aynı evde kalacağınıza göre...”

“Doğuma kadar böyle. Anlattım ya işte, riskli bir hamilelik yaşıyor ve ben de gözümün önünde olmasını istiyorum. Bebeğin sağlığı için...”

“Bebeğin sağlığı için mi? Neden onu sevdiğini kabul edip affetmeyi denemiyorsun? Biliyorsun, hepimiz hazırız buna.” Ali onu yanıtsız bırakmayı tercih ederek ayağa kalktı. Cama doğru gidip elini cebine sokmuştu.

“Ağabey? Sana diyorum.”

“Ben hazır değilim Turgut! Dediğim gibi bebek doğana kadar.”

“Sevmiyorsun Sanem’i yani?” Turgut’un bu ısrarlı hâli sinirlerini bozmuştu ve sonunda kükredi.

“Deli gibi seviyorum hem de! Böyle ölür gibi! Bildiğin savruldum... Ama olmaz! Olmaz Turgut! Ben böyle bir şeyi affetmem! Hâlime bak. Görmüyor musun, ne hâldeyim? Yapamıyorum, anladın mı?”

“İyi de...” Turgut’un konuşmasına izin vermeden elini kaldırdı ve “Lütfen, kapatalım bu konuyu artık,” dedi.

“Peki. Sen öyle diyorsan... Ben sadece seni böyle görmeye alışkın olmadığım için.”

“Biliyorum Turgut. Biliyorum, fakat geçecek...” Kimi kandırıyordu? Hiçbir şeyin geçeceği yoktu. Sanem’e hiç itiraf etmemiş olsa da onu seviyordu. O, kalbine dokunan mimiklerini, gülüşünü, hüznünü sevdiği; içinin titrediği tek kadındı.

Saatine sıkıntıyla baktı ve Sanem’in uyumuş olacağını düşünerek, “Çıkalım artık Turgut,” dedi.

Bir süre sonra eve vardığında televizyonun açık, Sanem’in de tam karşısında uyuyakaldığını gördü. Televizyonu kapatarak eğildi ve Sanem’i kucağına aldı. Onu yatağına götürürken Sanem bir kedi gibi göğsüne sokuldu ve “Ali...” diye mırıldandı. Mıh gibi olduğu yerde kaldı ve yüzüne baktı. Nefes alıp verişlerinden hâlen uyuduğunu anlayınca onu, sessizce yatağa bıraktı. Ama Sanem yan dönerek koluna tutunmuştu. İster istemez yanına uzandı ve titrek bir soluk alıp verdi. Öyle zordu ki ona dokunamamak, nefesi yüzüne çarparken onu öpememek...

Dik durmaya çalıştıkça dibe batıyor, doğru bildiğinden şaşıyordu. Duyguları insafsızca keskinleşip birbiriyle savaşıyordu. Bir yanı deli bozuk âşıkken, diğer yanı canhıraş bir çaba içinde nefreti körüklüyordu.

Onu seyrederken uyuyup kalmıştı Ali. Sabahın ilk ışıkları oldukça yüksek olan penceresinin camından içeri süzülürken gözlerini zorla da olsa açtı. Bakışlarını göğsünde hissettiği ağırlığa yöneltince Sanem'i fark etti. Resmen sarmaş dolaş uyuyakalmışlardı. Eli onun saçlarına karışmakla karışmamak arasında gidip gelirken, Sanem'in başının altına yastığı yerleştirerek usulca çıktı yataktan.

Hızlıca duş alıp, giyindikten sonra işe gitmek için evden çıktı. Ama önce Şennur ablasının kapısını çalarak ondan Sanem'e iyi bakmasını rica etti. Ne kadar uzak, o kadar iyiydi onlar için. Sonraki günler öyle de yaptı. Sabah erkenden çıkıp akşam geç saatlerde geldi eve. Bazı günler Sanem ile hiç karşılaşmadılar bile.

Fakat bazı zamanlarda aklında ne kızgınlığı ne de Sanem'in ona yaptıkları kalıyordu. Özlem, deli bir karanlık gibi içine çekip, örseleye örseleye girdabında çeviriyordu Ali'yi... Bugün de o günlerden biriydi ve onu bir an önce görmezse kalbinin infilak edeceğini hissediyordu. Arabasının anahtarını alarak şirketten çıktı ve eve gitmek üzere gaza yüklendi.

Zile bastığında kapıyı Şennur ablası açmıştı ama suratında bir gariplik vardı. Üzgündü ya da bir şey olmuş gibiydi.

"Abla iyi misin? Bir şey mi oldu?" Kadın belli belirsiz gülümsemeye çalışarak kenara çekildi ve Ali'ye

geçmesi için izin verdi. Sonra elini Ali'nin koluna koyarak, "Oğlum, bu kızın gözleri akşama kadar dolu dolu. Küs müsünüz siz?" diye sordu. Ali arkasındaki duvara yaslanarak ellerini saçlarının içine geçirdi.

"Sanem içeride mi?"

"Banyoya soktum zorla. Tansiyonu yükselmişti biraz. Giyiniyor şimdi." Ali endişeyle kadına baktı ve "Niye haber vermiyorsunuz? Doktora gidelim hemen," diyerek içeri doğru yürüdü.

"Ali... Ben çıkıyorum. Üzme kızı, yazık. İki canlı o." Ali olduğu yerde durdu ve Şennur ablasına acı içinde baktı. Hiç ister miydi üzülmelerini, ağlamasını... Ancak onlara biçilmiş kader de böyleydi. Sanem affedemeyeceği bir yerdeydi ve onu oradan ne alabiliyor ne de kovabiliyordu.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtı ve içeriye girdi. Sanem üzerinde havluyla cenin pozisyonunda yatağa kıvrılmıştı. Ali'nin geldiğini görünce yüzündeki yaşları sildi ve pikeyi üstüne örttü. Böyle olmaya artık dayanamıyordu. Ali, ona bebek doğana kadar katlanıyordu ve Sanem de bunun gayet iyi farkındaydı.

Ama beklemediği bir şey oldu ve Ali gelip yanına uzandı. Örtüyü çekerek yüzünü baktı ve tek laf etmeden gözlerine daldı. Yastığa damla damla düşen gözyaşlarını silerek onu kendine doğru çekti ve sarılmasına izin verdi. Bir süre sonra sakinleştiğini hissedince konuşmaya başladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Aslında iyi olmadığını o da farkındaydı.

“Ben...”

“Sen?” Sanem’in dudaklarından küçük bir hıçkırık kopmuştu ve eli karnına gitmişti. Ali onun yüzüne kapattığı elleri çekerek, “Sanem, yapma lütfen. Bebeği düşün,” demişti ama kendisinin de ondan pek farkı yoktu. Bitik hâldeydi.

“Bak, dayanamıyorum böyle, tamam mı? Olmuyor, görüyorsun işte! Yüzümü görmek istemediğin için benden kaçıyorsun ve ben, bu duruma daha fazla katlanamıyorum!”

“Ne yapmamı istiyorsun Sanem? Yaşananlar yokmuş gibi mi davranayım?” Sanem, titreyen dudaklarını birbirine bastırdı ve başını Ali’nin göğsüne geri bırakarak kokusunu içine çekti.

“O kadar çok özledim ki seni. Bazen nefessiz kaldığımı hissediyorum. Peki, ben ne yapayım? Sana hiç âşık olmamış gibi mi davranayım Ali?” Ali, o güzel yeşillerini Sanem’in üstüne salmıştı ve pes etmek üzereyken çalan zilin sesiyle kendine gelerek geri çekildi.

“Şennur abla olmalı.”

“Batur uğrayacaktı.” Ali’nin kaşları hafifçe havalanmıştı. O evde yokken geliyor muydu böyle?

“Hayırdır? Niye geliyormuş?” Sanem onun sesindeki kinayeyi fark edince duraksadı ve “Bugün tansiyonum yükselince onu aradım. Yani ne yapmam gerektiğini sormak için. Meraklanmış olmalı,” dedi. Ama Ali’nin yüzü asılmıştı.

“Ben niye aranmıyorum Sanem?”

“İşin vardır diye... Seni evde pek görmediğim için fazla yoğun olduğunu düşündüm.”

“Merak etme, ne kadar işim olursa olsun sana ve bebeğime ayıracak zamanım var!” Sanem üzerindeki havluyu tutmuş, yataktan çıkarken sesi oldukça agresifleşmiş olan Ali’ye bakıyordu.

“Ben kapıya bakayım. Sen de üstünü giyin.” Ali söylene söylene kapıyı açtığı anda, Batur’u taşımakta zorlandığı bir koli ile karşısında bulmuştu.

“Ne o? Bize taşınmaya mı karar verdin?” Batur alaylı bir kahkaha atarak koliyi Ali’ye uzattı ve omuzlarını esneterek içeri girdi.

“Yok kardeşim, almayayım. Seni birkaç saatten fazla çekemiyorum. Hele bu aralar hiç!”

“Havalara bak sen! Ne var bunun içinde?”

“Sanem’e kitap getirdim. Kafasını sana takıp tansiyonunu fazlaca yükseltiyor. Ne yazık ki senin de bu durumu pek önemsedığın yok!” Ali, elindeki koliyi sehpanın üstüne bırakarak, yüzü oldukça asık olan Batur’a döndü. Suratına dik dik bakıyordu ve anlaşılacak söyleyecekleri bitmemişti.

“Dök, dök içindekileri de rahatla Batur!”

“Bak Ali! Bir insan, hep kötü veya hep iyi olamaz. Çünkü önünde sonunda, istese de istemese de vicdanıyla baş başa kalır. Tamam, Sanem’in yanlışları oldu ama sonunda gelip sana anlattı. Ya sen hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Bu kız ölebilir! Bebeğini daha kucağına almadan kaybedebilirsin! Niye üzüyorsun onu?”

Hayır, istemiyorsan söyle. Benim çatı katında kalsın. Kapısı ayrı, bacası ayrı!"

"Ne saçmalıyorsun sen Batur? Burası onun evi! İstemesem ben çeker giderim!" Sanem, giyinip çıktığında Batur ve Ali'nin tartıştığını duydu. İçeri girip girmekte kararsız, bir süre öylece kaldı. Kendini fazlalık gibi hissetmiş, bir an önce kaçıp gitmek istemişti oradan. Yine eskiye dönmüştü işte! Halası da ona öyle hissettirirdi.

Ayakta durmakta zorluk çekiyor, ne titreyen ellerini ne de gözünden süzülenleri durdurabiliyordu. Dayısının yanına gitmeliydi. Onun yanında kendini biraz olsun iyi hissediyordu.

"Sanem?" Ali, kapı girişinde duran Sanem'i fark edince ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı. Rengi sararmış ve rüzgâra yenilmiş bir yaprak gibi salınıyordu. Endişeyle kollarından tuttu ve çenesini tutarak gözlerine baktı.

"Yolunda mı her şey?" Hayatında duyduğu en aptalca soruydu bu! Tabii ki hiçbir şey yolunda değildi. Hatta berbattı. Bir çukurun içine düşmüş, çıkmayı başaramıyor, debelendikçe de çamura bulanıyordu.

"Beni dayıma bırakır mısın?"

"Sanem, ne saçmalıyorsun?"

"Saçmaladığım falan yok! Beni bir fazlalık olarak gördüğünü biliyorum. Tamam, denedik ve olmadı! Ben doğuma kadar dayımla Nişantaşı'nda kalacağım!"

"Cesedimi çiğnemen lazım! Gözümün önünde olacaksın! Ayrıca nereden çıkarıyorsun, fazlalıkmuş falan?"

“Ali, yapma lütfen! Yüzümü görmeye bile tahammülün yok! Köşe bucak kaçıyorsun benden! Batur çok haklı! Ne kadar üzüldüğümü bilmiyorsun!”

“Batur, tıpkı senin gibi kuruntu yapıyor! Benim hiçbir şeyden kaçtığım yok. Ayrıca tartışmak da istemiyorum. Batur seni bekliyor bak. Kolisiyle gelmiş.” Sanem yutkunarak yanaklarına süzülenleri sildi ve Ali’ye kırılgan bir bakış atıp salona girdi.

Batur ayağa kalkarak Sanem’e yaklaştı ve nemli gözlerini kaçırmamasına izin vermeden onu kollarından tuttu.

“Kocan aptal adamın teki! Ne bakıyorsun sen ona? Gençsin, güzelsin, mis gibi mesleğin var. Doğumdan sonra sana en güzelinden iş bulurum. Salma kendini! Hem, büyütmen gereken bir bebeğin var. Önce karında, sonra da kucağında.”

Ali bozguna uğramış hâlde Batur’u dinliyor ve ona öldürücü bakışlar atıyordu. Ama bu Batur’un umurunda değildi. Birinin artık ona dur demesi gerekiyordu.

“Batur! Yalnız ben hâlen odadayım farkındaysan!” Batur, Ali’ye gözlerini devirerek Sanem’in oturmasına yardımcı olduktan sonra kolinin içinde duran kitapları çıkardı ve sehpaye güzelce dizdi. Ali’ye o kadar kızgındı ki onunla konuşmak dahi istemiyordu.

“Batur, çok teşekkür ederim. Gerçekten. Hangisini okumaya başlasam acaba?”

Sanem’in o naif ve bir kuğuyu andıran yüzü, Batur’un desteğiyle biraz olsun aydınlanmıştı. Ali onun başkasına gülümsemesine dayanamıyor, kendine yaklaşmasına da izin vermiyordu. Hayatı boyunca hep netti

ama Şimdi aynı Şeyi söyleyemiyordu. Sanem'e son derece kızgın ve kırgın, bir o kadar da g  venmiyorken Sanem uzaklaşacak, başka birini sevecek diye de   d   kopuyordu.

"Yemek yedin mi Batur?   stersen hemen hazırlayabilirim."

"  ok isterdim Sanem ama hastaneye dönmem lazımdır. Bu gece bir arkadaşımın yerine n  bet  iyim. Borcun olsun."

"Olsun tabii. Senin onca iyiliğinin yanında, ne yap-sam az."

"Saçmalama. Haydi uzan biraz. Dinlen."

"Yine gel Batur."

Batur, başını sallayarak ayağı kalktı ve Sanem ile vedalaştıktan sonra dış kapıya doğru ilerledi. Ali tam arkasındaydı ve ona sinir olduğunun farkındaydı.

"Görüşürüz Ali."

"Derdinin ne olduğunu söylemeden mi gideceksin?"

"Bence sen benim dertlerimi boş ver de kendi derdine nasıl çözüm bulacaksın, onu düşün." Batur yüzüne bile bakmadan, kapıyı çekip gitmiŐ ti. Ali ise salonda uzanmış kitaplardan birini inceleyen Sanem'e düşünceli bir Şekilde bakıyordu.

Aslında Batur, Ali'nin nesi olduğunu çok iyi biliyordu... Onun bütün derdi Sanem'di. Sanem'in elleri... Sanem'in gözleri... Sanem'in varlığı...

Bu işkence bir an önce bitmeli, eski nizami hayatına geri dönmeliydi.

“NEFRETİN ARKA YÜZÜ”

Ali aniden çıkan bir sorun yüzünden, iş seyahati için İsveç’e gidince Sanem, birkaç gün evde Şennur Hanım ile yalnız kalmıştı. Aslında bu ikisi için de işleri kolaylaştırmıştı. Çünkü aynı evde olup, aralarında bu kadar kuvvetli bir çekim ve tutku varken uzak durmak çok zordu. Ne Ali ne de Sanem, aralarında bu denli büyük sorunlar ve hatalar varken birbirine yaklaşmak, duygularına yenilmek istiyordu. Ali Sanem’i affetmeyi başaramıyor, Sanem ise karmakarışık hissediyordu.

Ama ikisinin de kabul ettiği bir gerçek vardı; Aşk... O öyle git deyince giden, bit deyince biten bir şey değildi ki... Ne yazık ki insanın yakasından yakmadan, kahretmeden düşmüyordu. Bazense düşmek bir yana dursun; kalp odacıklarının en kuytularına sinip ara ara bir bakışta, bir müzik tınısında gün yüzüne çıkarak insanın canına okuyordu...

Ali odasına döndüğünde, Şennur ablasına telefon açıp Sanem'in nasıl olduğunu sormuştu. Ama kadıncağızın sesi pek iç açıcı değildi. Bugün Filiz'in eve geldiğinden, Sanem'e bağırıp çağırdığından ve onu para avcısı olan annesine benzemekle suçladığından bahsetmişti. Ali kadının anlattıklarını gözleri kocaman açılmış ve sinirden yutkunamayacak hâlde dinlemişti. Öfkeden yumruk hâline gelen elini daha fazla sıkarak onu telefona istemişti ama Sanem konuşmayı reddetmişti.

Şennur, Sanem'in çok üzgün olduğunu, uzandığı yerden hiç kalkmadığını hatta doğru düzgün bir şey yemediğini de ekleyince kalbine bıçaklar saplanmış gibi olduğu yere baktı. Ne işi vardı İsveç'te? O bu kadar üzgünken, Ali bu denli seviyorken ne işi vardı orada?

Alnını cama yaslayıp elindeki kadehi bir dikişte bitirdi. Onun o buruk hâlini düşündükçe kalbine bir yumru oturuyor, neredeyse aynı acıyı çekiyordu. Her şeyi unutmayı çok istemesine rağmen yapamıyordu. Yalanlar ve planlar, onun affedeceği şeyler değildi. Üstelik annesine bunu nasıl yapardı? Annesinin Sanem'in annesi yüzünden çektiği onca acının üstüne Sanem'i her gün görmek, yaşadığı ihaneti her gün yaşatmak olmaz mıydı?

Önce asistanını aradı ve dönüş için ilk uçakta yer ayırtmasını istedi. Daha sonra ise Turgut'u arayarak ağzına gelen ne varsa saydırdı. Filiz, Turgut ile babasının konuşmasını gizlice dinlemiş ve Sanem'in neden gittiğini ağzı açık bir şekilde öğrenmişti. Kendince içinde biriktirdiği öfkeyi kusmak ve gözünü diktiği servete sahip çıkmak adına soluğu Sanem'de almıştı.

Filiz geldiğinde Şennur, onları yalnız bırakmak istemişti ama Sanem onu elinden tutarak durdurmuştu. Kendini kötü hissediyor ve Filiz'le mücadele edecek gücü bünyesinde bulamıyordu. Öte yandan Şennur'un öğreneceklerinden korkmuyordu. Çünkü ona güveniyordu. Nitekim Filiz ağzını açıp gözünü yumarak içinde biriktirdiği ne varsa kusmuş, Sanem ise tek kelime bile etmeden bıkkın gözlerle onu dinlemişti. Sonunda bu duruma dayanamayan Şennur'un gözü dönmüş, Filiz'i kolundan tuttuğu gibi dairenin dışına atmıştı. Ali'nin Sanem'e neden kızgın olduğunu, Sanem'in boynu büküklüğünün sebebini daha iyi anlamıştı. Annesiz babasız büyüyen bir çocuğun hata yapma lüksü yoktu. Bunu en iyi onun gibiler bilirdi.

İçeri geçip suçlu, yaşlı gözlerle kendisine bakan Sanem'e sımsıkı sarılıp saçlarını öptü.

"Üzülme... Sen benim tanıdığım en iyi kızsın. Ben hep yanında olacağım." Parıldayan gözleriyle, şiveli sesiyle Sanem'e vermeye çalıştığı moral öyle kıymetliydi ki... Sanem, ellerini kadının beline doladı ve gözlerini kapadı.

"Haydi otur şöyle. Ben de sana bir bardak süt getireyim, iyi gelir."

Kadının ardından sevgiyle gülümsedi ve gözlerini kapadı. Ona iyi gelecek tek şey Ali'ydi ve ne yazık ki o da uzaklardaydı. Çok özlemişti ve önünde sonunda yaşayacağı şeyin bu olacağını, ondan uzağa düşeceğini biliyordu. Önünde sonunda yolun sonuna gelecekler ve Ali başka tenlere dokunacak, Sanem yerine

onlar da can bulacaktı. İşte bu düşünce, onu günbegün öldürecekti!

Elini iyice belirginleşmiş karnına koydu ve titrek bir soluk aldı. En azından bebeğinin yanında olacağına dair umutlandı. Aslında bu konuda da bir sürü korkusu vardı. Ne kadar inkâr ederse etsin, Ali'nin gücünün ve sisli tarafının bilincindeydi. Ya gücü yetmezse bebeğini korumaya? Ya onu da kaybederse? İşte bu düşünce aklına gelince soluğu kesiliyor, öleceğini sanıyordu.

"Sanem? Susayım diyorum ama olmuyor kızım. Haydi kendine gel biraz. İstersen dışarı çıkıp şu karşı parkta biraz hava alalım, ne dersin? Hem kaç gündür içeridesin." Kadıncağz ona canla başla bakıyordu. Tıpkı kutsal bir emanetmiş gibi. Üstelik biraz önce duyduklarıyla ilgili tek bir şey sormuyordu. Sanem ona karşı kendini çok mahcup ve borçlu hissederek belli belirsiz tebessüm etti ve başıyla onayladı.

"Olur aslında... Kafam da dağılır biraz."

"Haydi o zaman, hazırlan da çıkalım." Sanem ayağa kalktığı anda başı hafifçe döndü ve hemen yanında duran koltuğa tutundu. Şennur onu tutacakken aynı anda kapı zili de çalınca, Sanem ona kapıyı işaret etti.

"O kadın geri gelmişse vallahi döverim bak. Sonra kimse bana bir şey demesin."

Ufak tefek, tam bir Anadolu kadınıydı Şennur ve ellili yaşlarının ortasıındaydı. Bazı gün Sanem'in hâline içinin acıdığını hissediyor ve onu alıp her şeyden uzağa götürmek istiyordu. Ali gibi dünya iyisi bir adamın, bu kızı neden üzdüğünü hiç anlamazken artık

biliyordu. Ancak affetmeyi bilmek gerekmez miydi? Yüce Allah bile affediyorken bizim haddimize miydi taş kesilmek?

Telaşlı adımlarla ısrarlı bir şekilde çalan zile doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Karşısında elinde bastonuyla Nurdan Hanım duruyordu. Üzerindeki şaşkınlığı atar atmaz ne yapacağını bilmez hâlde ardına, Sanem'e doğru baktı ve dönüp, "Hoş geldiniz Nurdan Hanım. Buyurun," dedi.

"Hoş buldum Şennur. Nasılsın?"

"İyiyim şükür. Siz nasılsınız? Daha iyisiniz maşallah."

"Teşekkür ederim. Sanem evde mi?"

"İçeride. Yalnız, biraz önce Filiz Hanım geldi ve çok üstüne gitti. O yüzden rahatsızlandı biraz." Nurdan Hanım, merakla içeriye baktı. Filiz bugün evde de kıyametleri koparmış, sonunda Turgut tarafından sert bir şekilde susturulmuştu. Buraya gelmeye cesaret edemez diye düşünmekle yanılmıştı. Onun yüzünden Sanem'e bir şey olmasını asla istemezdi. Hele de torununa hiç!

"Ali bahsetmiştir hanımım. Kız hamile, o hâlde yüksek tansiyon ile uğraşıyor. Çok tehlikeliymiş." Gözleri "Ne olur onu üzme, kırma," der gibiydi Şennur'un ve Nurdan Hanım, bunu çok iyi anlamıştı. Kırgın olan yanını bir kenara bırakarak yavaş yavaş salona doğru yürüdü. Sanem tam karşısındaydı ve beti benzi atmış hâlde, koltuğa tutunmuş kendisine bakıyordu.

Belki birkaç saniye şaşkınlığına yenik düştü... Gözleri doldu ve yanaklarından ağır ağır süzülenleri engelleyemedi Sanem. En zoru buydu işte! Nurdan Hanım ile yüzleşmek! Gözlerini kapadı ve yutkunarak koltuğa daha fazla yaslandı.

"Sanem, iyi misin?" Nurdan Hanım, onun bayılmak üzere olduğunu anlamış ve hızla kolundan tutmuştu. Hemen ardında duran Şennur'un da yardımıyla koltuğa oturmasına yardım etti ve karşısına geçti.

Sanem'i ilk tanıdığı gün geldi aklına. Kendisi Filiz ile tartıştıktan sonra kısmi felç geçirmiş, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş, hayata küsmüştü. Ama Sanem ona tüm enerjisini vermiş, canla başla iyileşmesi için uğraşmıştı. Başarmıştı da. Nurdan Hanım onun o kuvvetli duruşunu büyük bir hayranlıkla izlerdi. Fakat Sanem'in bazı günler dalıp dalıp gidişlerini, sessizliğini anlayamazdı. Meğer içinde yaralı ve oldukça öfkeli bir çocuk gizliymiş.

"Ben... Ben çok özür dilerim..." Sanem, kesik ve ağlamaklı sesiyle özür dilemeye çalışırken eli sertleşen karnının üzerinde, yüzü kıpkırmızıydı. O an Nurdan Hanım, anne olduğundan başka hiçbir şeyi önemsemedi ve elini Sanem'in elinin üstüne koyarak usulca okşadı.

"Ben nasıl olduğunu merak ettim Sanem. Onun için geldim aslında." İşte bu daha çok ezmişti Sanem'i. Gözlerini hiç açmadan yutkundu ve yanaklarından siccim gibi süzülen yaşlar Nurdan Hanım'ın ellerine döküldü. Şennur telaşla Sanem'e doğru eğildi ve onun yüzünü avuçlarının içine alarak, "Sanem, haydi kuzum.

Bırak ağlamayı. Gel, yüzünü yıkayalım. Bak tansiyonunu yükselteceksin yine,” dediğinde Nurdan Hanım da tedirgin olmuştu. Buraya tüm iyi niyetiyle gelmişti ve aslında amacı onu her şeye rağmen eve geri götürmekti. Ama Sanem eski Sanem değildi. Çok üzgün ve zayıf görünüyordu.

“Doktora gidelim, ister misin Sanem? Şoför aşağıda.” Sanem kendini gerçekten hiç iyi hissetmiyordu. Sanki tüm omurgası uyuşmuş, başına doğru kan hücum ediyor gibiydi. Üstelik karnı gerçekten çok gergindi. Şennur, Sanem’in cevap vermesini beklemeden, “Ben bir, iki parça pijama alayım da hastaneye gidelim. Bu böyle olmayacak,” dedi ve koşar adımlarla içeriye koştu. Bu arada Nurdan Hanım da şoförünü arayıp yukarı çağırmıştı.

“Ben... Çok kötüyüm.” Sanem, olduğu yere yığılınca Nurdan Hanım telaşlı bir çığlık atmıştı. Neyse ki şoförü onu bir hamlede kucağına alarak asansöre binmişti.

Şennur yoldayken Sanem’in telefonunda Batur’u aradığından, Batur onları acil girişinde karşılamıştı. Neyse ki hastane eve çok yakın olduğu için çok geçmeden varmışlardı. Ancak Sanem hâlen baygındı ve rengi külden farksızdı. Sedyeye alınır alınmaz tansiyonuna bakmış ve durum hiç hoşuna gitmeyince tansiyonunu düşürmek için serum bağlamıştı. Acilen bebeğin durumuna bakmalı ve gerekiyorsa bebeği hemen almalıydı. Çünkü annenin hayatı artık risk altındaydı.

Ultrasondan bebeğin durumuna bakarken Sanem kendine gelmemiştir. Nurdan Hanım ve Şennur yanında bekliyordu.

“Bebeğin oksijen alımı oldukça zayıflamış.” Onlarla göz göze geldikten sonra kaygılı gözlerle asistanına dönerek, “Ameliyathaneyi hemen hazırlasınlar. Bebeği alacağız. Çünkü hem annenin hem de bebeğin hayatını tehlike altında bırakamayız,” dedi.

Batur ilk kez böyle hissediyor, böyle hissettiği için de kendinden nefret ediyordu. Sanem’e bir şey olmasından deli gibi korktuğu yetmezmiş gibi, onun için her şeyi yapmaya da hazırды. Onu Ali’nin inisiyatifine bırakmakla çok büyük hata etmişti!

“Batur, bebek çok küçük değil mi?”

“Evet, küçük. Ama onun gibi otuz iki haftalık doğup, kuvözde büyüttüğümüz birçok bebeğimiz oldu. Ayrıca ikisini de böyle bırakamayız. Ölümle sonuçlanabilir. Preeklampsi sandığınızdan daha tehlikeli bir durum. Siz Ali’ye haber verin. Vakit kaybetmeyelim.”

Batur, Sanem’i sezaryen ameliyatına almak için hazırlatırken Nurdan Hanım da Ali’ye haber vermişti. Ali dönmek için havaalanındaydı ama annesinin anlattıklarını duyunca eli ayağı birbirine karışmıştı. Batur’u sürekli aramasına rağmen ona bir türlü ulaşamamış, sonunda tekrar Şennur’u aramış ve ameliyata alındığını öğrenince arkasındaki koltuğa yığılır gibi oturmuştu. Demek ki durum çok çok ciddiydi. Ya Sanem’e bir şey olursa? Ya onu kaybederse? Peki ya o deli gibi istediği bebek? Tutunabilecek miydi hayata? Suçluluk omuzlarına taş gibi çökmüş, soluğunu keserken

zorla da olsa ayağa kalktı ve valizini alıp uçağa binmek için ilerledi.

Ali yol boyunca vicdanı avuçlarında beklemek zorunda kalmış ve hiç durmadan dua etmişti. Nihayet hastaneye vardığında soluk soluğa Batur'un odasına gitmişti ancak kimseyi bulamamıştı. Asistanına sorduğunda, "Sanem Hanım yoğun bakımda Ali Bey. Bebeği ise kuvöze aldık. Batur Bey yoğun bakım katında. Sanem Hanım ile ilgileniyordu. Dilerseniz sizi götüreyim," cevabını alınca göğsünün bedenine dar geldiğini hissetti ve ellerini yüzüne kapattı.

"İyi misiniz?"

"Ben... Beni götürebilir misiniz?" Sanem neden yoğun bakımdaydı? Onun bildiği, doğum yapanlar normal odaya alınırdı. İlk defa bu kadar çok korkuyor ve içinden bir şey olmaması için Yaradan'a yalvarıyordu. Nihayet yoğun bakımdan çıkan Batur'u tam karşısında görünce hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

"Batur? Nasıllar?" Ali'nin sesini ilk kez böyle zayıf ve çaresiz duyuyordu Batur. Ona kaç kez söylemişti ama o, anlamamıştı. Şimdi korkmasının bir anlamı var mıydı? Çok kızgın olmasına rağmen mesleğine olan saygısı yüzünden hasta yakınına bilgi vermek zorundaydı.

"Sanem, yüksek tansiyon yüzünden uzunca bir süre baygın kaldı. Sonrasında narkoz aldı. İlaçlarla tansiyonu düşürdük. Ancak birkaç gün yoğun bakımda kalacak. Organları zarar görmüş mü diye bakıyoruz. Bebek ise kuvözde. Bir kilo dört yüz gram, otuz dört santim. Akciğer gelişimi için orada tutmak

zorundayız. Şimdi izninle. Kızınızın takibi için çocuk doktoru ile görüşmem gerekiyor."

Ali, Batur'un sesindeki soğukluğun farkındaydı. Başını salladıktan sonra, "Yapılması gereken bir şey var mı peki? Yani benim yapabileceğim?" diye sordu. Batur'un elleri iki yanında yumruk olmuştu, Ali'ye öldürecek gibi bakıyordu. Etrafına göz gezdirdikten sonra Ali'nin yakasına yapıştı ve onu duvara dayadı.

"Daha ne yapacaksın lan! Sonunda ikisinin hayatını da riske attın ve durum gördüğün gibi. Rahatladın mı bari? O muhteşem gururun şaha kalktı mı?" Ali, ilk şaşkınlığını üstünden attıktan sonra onun yakasında duran ellerini itti ve öfkelenmemek için yutkundu.

"Saçmalıklarını duymak istemiyorum Batur!"

"Asıl saçmalık senin yaptıkların! Hem de en başından beri!" İma ettiği şeyi anlamıştı ama bugün onunla uğraşmayacaktı Ali.

"Bebegi görmek istiyorum."

"İyi! Git de gör o zaman! Aşağı katta! Sanem kimin umurunda ki zaten?" Ali aynı terslikle ona baktı ve sakin kalmak için derin bir nefes aldı. Daha önemli dertleri varken, özellikle de bugün Batur'a çok şey borçluyken onunla tartışmayacaktı. Belli ki o da zor bir gün geçirmişti ve aslında dediklerinin çoğunda haklıydı. Sanem'i yalnız ve korumasız bırakmıştı.

"Emin ol, tahmin edemeyeceğin kadar umurumda! İyi olması için elimden ne gelirse yapmaya hazırım." Batur, ona doğru birkaç adım attı ve hiç olmadığı kadar kararlı bir sesle fısıldadı.

“Sen de emin ol! Sanem’in iyi olması için elimden ne gelirse yapacağım. Hem şimdi hem de sonra!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğim gayet açık. Ama önce kendini toparlamasını bekleyeceğim. Sonra belki bu hastanede ona bir iş bulurum. Sonuçta o bir doktor. Rahat yaşaması için bir ev. Onu kendi ayaklarının üstünde ve mutlu görmek için aklına ne geliyorsa...”

“Şu an yumruğu gözüne indirmiyorsam, inan yılların hatırınadır. Sanem’in rahatını düşünmek sana kalmadı. Ben ne gerekiyorsa yaparım!” Batur imalı bir bakış atıp hızla arkasını döndü. O koridorda kaybolurken Ali arkasından öfkeyle bakıyordu. Emindi artık. O lanet olası, karısına karşı boş değildi. Siniirden titreyen ellerini sıktı ve derin derin nefeslenerek sakinleşmeye çalıştı.

Annesi yoğun bakımda olan bir bebeği vardı ve önce onu görmeli, sahne çıkmalıydı. Aşağı kata indiğinde annesi, babası, kardeşi Turgut ve Şennur oradaydı. Yüzleri, bebeklerin içeride olduğu cama dönüktü ve endişeyle bakıyorlardı. Annesi onu görünce, dudakları titreyerek birkaç adım attı ve sarıldı.

“Filiz gitmiş bugün yanına. Üstüne ben de gidince... Böyle olmasını istemedim Ali. Ben sadece ona ‘Eve dön, ben seni affettim,’ diyecektim.” Ali, başını sallayarak, “Biliyorum anne,” dedi ve diğerlerinin baktığı yere gitti.

“Hangisi?” Turgut, karısının yaptıklarından ötürü mahcup bir sesle, “Üçüncü kuvöz,” dediğinde Ali, Batur’un demek istediğini daha iyi anlamıştı. Titrek

ellerini cama dayadı ve başını üstüne yasladı. Bebek, avucundan biraz büyüktü ve buruş buruştu. Nasıl büyüyecekti bu bebek? Gerçekten minicikti. Ona annesinin karnında büyüme lüksünü bile sağlayamamış bir baba ne işe yarardı ki? Teni buruşuk, savunmasız, kendinden bihaber uyuyordu. Üstelik hayata tutunup tutunmayacağı bile meçhuldü. Yutkunarak etrafına bakındı ve danışma bölümüne geçerek bebeğin babası olduğunu, doktoruyla görüşmek istediğini söyledi.

Hemşirenin yönlendirmesiyle doktoru bulduğunda Batur da oradaydı ve yüzü oldukça tatsızdı. Onu görmezden gelerek çocuk doktoruna döndü. Soracakları dilinin ucunda birikip konuşmasını engelliyordu sanki. Belki de duyacaklarından korkuyordu. Sonunda kendini tanıtip, bebeğinin durumunu sorduğunda duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

“Bebeğinizin akciğerlerini haftasına göre daha iyi bekliyorduk aslında. Ancak asıl garip olan, mücadele etmiyor. Bazen böyle durumlar yaşayabiliyoruz. Merak etmeyin, yapılması gereken ne varsa yapıyoruz.” Elini alnına bastırdı ve arkasını dönerek gözlerine dolanları öteledi. Onlar iyileşmeden gözünden tek damla yaş düşürmeyecek, dimdik ayakta duracaktı. Teşekkür ederek odadan çıktığında Batur peşindeydi.

“Benim Sanem’i görmem gerekiyor.”

“Sanem’in dinlenmesi lazım.”

“Bak! Seninle konuşacağız ama şimdi değil! Şimdi ben burayı ayağa kaldırmadan beni Sanem’in yanına sok! O benim karım!”

"Ne yazık ki!" Batur ipleri tamamen koparmış, Ali'nin kararan gözlerini görmeyi beklemeden yoğun bakım katına çıkmıştı. Ali peşinden gitmiş ve Batur'un şifreyle açtığı kapıdan içeri süzülmüştü. Sanem'in yat-
tığı odadan içeri girerken yalnızdı. İyi ki de öyleydi. Daha önce de çaresiz hissettiği olmuştu ama bu kez farklıydı. Çok korkuyordu. Belki kaybetmekten, belki de gücünün yetemeyeceği şeylerin ortasında olduğundan... Usulca yaklaştı Sanem'e ve yatağının kenarına oturdu.

Rengi bembeyazdı ve uzun kirpikleri o güzel yüzünün üstüne düşmüş, her şeyden habersiz uyuyordu. İçindeki pişmanlığı yenmeye çalışarak yutkundu ve serum takılı olan elinin parmaklarını okşadı. Ona yaptıklarını düşündü. Sonra da Sanem'in ona yaptıklarını... Ama hiçbirisi kalbindeki sızıyı azaltmıyor, aşkını silip atmaya yetmiyordu. Ona çok âşıktı ve bir an önce iyileşmesini istemekten öteye gidemiyordu.

"Sanem... Çok özür dilerim sevgilim. Sizi koruyamadığım için... Uzağında olduğum için..." Elini alnına götürerek ovuşturdu ve kaşlarını çatarak oldukları yere baktı. Gözleri bulutlanmış, kalbi duracak kadar hızlanmıştı. Eğilip şakağını öptü ve yüzünü yüzüne sürdü.

"Hayatımda ilk kez dağıldım Sanem... İtiraf etmiyorum ki... Sana çok ihtiyacım var. Hâlimize bak! Bizi bu hâle getirdiğin için senden nefret ediyorum. Ama... Nefretin arka yüzünün ne olduğunu sen de biliyorsun. O yüzden göğsüme bıçaklar saplanıyor, frenleyemiyorum ya öfkemi. Sakın! Sakın Sanem... Ömrümü kışa çevireyim deme!" Elini Sanem'in saçlarına

götürdü ve endişeyle saçlarını okşadıktan sonra yanağına süzülen yaşları sildi. “Ne yaparsam yapayım, ne yaparsan yap, bazı şeyler değişmiyor. O kadar çok âşığım ki sana... Belki de verdiğim tepki, tüm saçmalamam bu yüzden. Seni kaybetmekten, uzağına düşmekten deli gibi korkuyorum. Bana ceza olsun diye payıma acıyı düşürme. Oldu mu?” dedi ve ona doğru eğildi. Dudaklarını alına bastırarak öperken endişeliydi. Çünkü Sanem’in teni buz gibiydi.

“Haydi Sanem... Çabuk iyileş, bebeğimizi de alıp bu lanet olası yerden bir an önce çıkalım.” Nefesi kesilircesine korkuyordu. Batur’un dediklerini şimdi daha iyi anlamıştı. Sanem gerçekten hiç iyi görünmüyordu. Hem annesi hem de kızı mücadele etmeyi bırakmış gibiydi. Belki de bebeği, annesinin bu hâlini hissettiği için iyi değildi.

Yavaşça dışarı çıkarak vücudunu duvara yasladı ve yavaş yavaş yere oturdu. Kendine söz vermişti ama yapamıyordu. Gözlerine birikenler gitmiyor, dik durmayı başaramıyordu.

“Merak etme iyileşecek.” Batur’un sesiyle başını kaldırdı ve umutla onun yüzüne baktı. Hem de aslında ağzını burnunu dümdüz etmesi gerekiyorken...

“Bu hastane onun için yeterli mi? Yani daha teşekkürlü bir yere mi götürsem?”

“Daha teşekkürlü bir yer? Buradan daha teşekkürlü bir yer yok Ali!” Batur arkasını dönmüş giderken Ali hâlen arkasındaydı ve ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Önce bebeğinin yanına girecek ve varlığını ona hissettirecek, daha sonra ise Sanem'in kapısından ayrılmayacaktı. Nitekim öyle de yaptı. İki gün boyunca her fırsatta bebeğiyle kuvözün dışından konuştu ve ona kuvvetli olması için yalvardı. Ama olmuyordu. Bebeğin durumu maalesef iyiye gitmiyordu. Neyse ki Sanem'i bir saate kadar normal odaya alacaklardı.

Gözlerini açtığı andan beri bebeğini soruyor ama hep geçirtilmiş cevaplar alıyordu. Normal odaya geçtiği için daha rahat hareket edebilecek ve bir an önce gidip bebeğini bulacaktı. Kolundaki serum hortumlarını çıkarmak için bandı açmak üzereyken Ali içeriye girmişti. Onu görünce duraksadı ve hâline baktı. Sakalları uzamıştı, yüzü solgundu. Üstelik gözlerinin içine bir tuhaf bakıyordu. Bebeğine bir şey mi olmuştu yoksa?

Kolundaki hortumu can havliyle çekerek, "Bebeğim nerede?" diye bağırdı ve yataktan hızla indi. Ama vücudu bu ani hamlelere hiç hazır olmadığı için sendeledi ve Ali'nin kollarına yığıldı.

"Sanem! Dur, sakın ol. Ne yapıyorsun?"

"Bebeğime bir şey mi oldu Ali? Doğru söyle, ne olur..." Ali, Sanem'in sesindeki çaresizliği gözlerinde de görüyordu. Keşke ona güzel şeyler söyleyebilseydi. "Bebeğimiz çok iyi, sen de iyileş ve evimize dönelim," diyebilseydi... Yapamadı.

"Kuvözde. Sanırım annesine ihtiyacı var. Günlerdir konuşuyorum onunla ama olmuyor. Beni hiç dikkate almıyor Sanem..."

Sanem'in dudakları bükülmüş, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. O sırada içeriye giren Batur, Ali'nin kollarında yüzü sapsarı olmuş Sanem'i görünce, "Senin ayakta ne işin var? Niye kalktın?" dedi ve hızla yanlarına geldi. Ama o dakikadan sonra Sanem'i kimsenin tutamayacağını aslında biliyordu.

"Bak, tansiyonunu yükseltmemen lazım. Lütfen uzan."

"Ne saçmalıyorsun sen Batur? Bebeğimin nasıl olduğunu görmeden yatayım, öyle mi? Ölüüm daha iyi!" Ali, Sanem'in kalbindeki yangının ateşini yüzünde de gördüğü için ona sımsıkı sarıldı ve Batur'a döndü.

"Onu bebeğimize götüreceğim." Sesindeki ton, konunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. Kollarında duran Sanem'i tek hamlede kucağına aldı ve koridora çıktı. Rahat etmesi için köşede duran tekerlekli sandalyeye oturtuktan sonra asansör ile aşağı kata indirdi.

Bebeklerinin doktorundan onay aldıktan sonra yoğun bakım ünitesindeki hemşire ile görüşüp Sanem'i bebeklerinin yanına götürdü. Her ihtimale karşı Batur yanlarında kalmayı tercih etmişti. Çünkü Sanem'in, bebeği gördükten sonra vereceği tepkiyi bilmiyorlardı.

Sanem, Ali'nin sandalyeyi önünde durdurduğu kuvöze dikkatle baktı ve derin derin soluklandı. Tüm kuvvetini toplayarak ayağa kalktı ve acıyla bebeğine baktı. Minicikti... Hem de çok minik... Öylesine masum, savunmasız... Kendini çok mu yalnız hissetmişti acaba? Tabii ya! Annesi olmayan bebek, çok yalnızdı!

Kendinden biliyordu Sanem. Hızla hemşireye döndü ve “Kucağıma almak istiyorum onu,” dedi.

“Alabilir misiniz ki? Kablolar var, henüz çok küçük.”

“Annesiyim ben onun. Tabii ki alırım.” Hemşire Sanem’e gülümseyerek baktı. Onların Batur’un yakın arkadaşı olduklarını biliyordu.

“Siz oturun. Ben bebeği kucağınıza vereceğim.” Sanem, Ali’nin desteğiyle oturdu ve hemşirelerin özenli hareketlerle bebeği ve kabloları tutuşunu izledi. Sonuçta kendisi de fizik tedavi doktoruydu ve prematüre bebekler konusunda yeteri kadar bilgisi vardı.

“Hazır mısınız?”

“Evet.” Kucağına bırakılan nefesin, hayatının anlamı olacağına farkındaydı ve tek bir kötü ihtimal düşünmeden kızını sahiplendi ve onu olabilecek en narin şekilde sardı. Tüm sıcaklığını hissettirmeye çalışarak, “Buradayım meleğim... Geldim bak. Sen benim minik ve güçlü kızsın. Yapacaksın. Derin ve kuvvetli soluklar alacaksın. Sonra da buradan çıkıp gideceğiz. Tamam mı canımın içi? Benim için meleğim... Ne olur, korkutma beni ve savaş. Eğer sen anene tutunursan annen senin için her şeyi yapabilir,” dediğinde hemşireler başındaydı ve bebeğin tepkilerini takip ediyorlardı. Aynı şekilde Ali de dizlerinin üstüne çökmüş, Sanem’i ve kızını izliyordu.

“Alalım mı artık? Yormayalım bebeğinizi.” Elinde olsa hiç bırakmazdı Sanem ama usulca başını salladı ve Ali’ye baktı. Sonra beklemediği bir şey oldu ve hemşirenin Batur’a bakarak, “Nefesi düzeldi sanki

hocam," dediğini duydu. Batur eğildi ve bebeğin nefesini kontrol ettikten sonra başıyla onayladı.

"Civcivimiz meğer annesinin ziyaretini bekliyormuş." Ali, Batur'u heyecanla dinledikten sonra gözleri dolu dolu Sanem'e baktı.

"Anne mucizesi olmalı." Diğer hemşirenin yorumunu Batur gülümseyerek onayladı ve ekledi.

"Çok yaşadık bunu. Miniklerimizden bazıları annesini hemen tanıyor ve ayrılacak diye korkunca da tepki veriyorlar. Ama bu demek değildir ki kuvözden hemen çıkacak. Biraz daha kontrole ve zamana ihtiyacımız var. Savaşmaya karar verdi nasılsa."

Hemşirelerin onu özenle alıp kuvöze yerleştirdiğini gördükten sonra dışarı çıkmışlardı. Ancak bir sorun vardı ki Sanem yoğun bakım kapısından kendi odasına çıkmayı kabul etmiyordu. Sonunda onu ikna edemeyen Batur aşağıdaki odasına inmiş, Ali ise onunla aynı sessizliği paylaşarak camdan kızını izlemeye başlamıştı.

Konuşmaları gereken çok şey vardı ama öncelikleri başkaydı. İlk önce kızlarını sağ salim buradan çıkaracaklardı. Nasıl olsa gerisi hallolurdu.

"İyi misin?" Ali'nin, yüzüne bakmadan sorduğu bu soruyu "Olacağım. Kızım iyi olduğunda her şey geçecek," diye cevapladı ve süt dolmuş olduğu için ağrıyan göğüslerine baktı.

"Ali... Ben kızıma kendi sütümün verilmesini istiyorum. Şu dakikadan sonra ilaç almayacağım zaten."

Ali yutkunarak başını salladı ve Sanem'in konuşmasına izin vermeden sandalyesini sürmeye başladı.

"Birincisi, önce dinleneceksin ve kendini toparlayacaksın. İkincisi ise iki de bir, 'kızım' deyip durma! O bizim kızımız! Unutma!" Odaya girdiklerinde Sanem usulca ayağa kalktı. Ali tam önündeydi ve göz gözeydiler. Elini onun süzölmüş yüzüne bırakarak okşadı ve hafifçe gülümsedi.

"Ali..."

"Efendim..."

"Birincisi, eve gidip duş alacak ve üstünü değiştireceksin. İkincisi ise o ifadeni düzelteceksin. Bizim kızımız oldu. Üzülecek bir şey yok. Halledecek bu işi o. Ben ona güveniyorum. Sen de güven. Olumsuz tek şey geçirme zihninden. Olur mu?"

Ali, onu başıyla onayladı ve bugünün dünden ne kadar farklı olduğunu düşündü. Dün çok çaresizken bugün Sanem'den aldığı kuvvetin büyüklüğünü tüm ruhunda hissetmişti.

Ona ya da bebeğine bir şey olacağı düşüncesi bile yıkılmasına sebep olmuşken o an bambaşkaydı. Kalbi umut doluydu. Sanem'e ne kadar kızgın ya da kırgın olursa olsun, onun için iyilikten başka bir şey dileyemezdi. O hayatına girmiş olan en önemli kadındı neticede.

Keşke geçmişte olan biten ne varsa silebilse ve üçüne yeni bir dünya kurabilseydi. Fakat biliyordu Ali... Aslında olan biteni unutamayacağını, gururundan

vazgeçemeyeceğini, aşkı kurallarının önüne koyamayacağını çok iyi biliyordu.

Zamanı geldiğinde, kızlarını da alıp hastaneden çıktıklarında herkes için en uygun şartları oluşturacak ve hayatlarını düzene sokacaktı. En azından o an öyle sanıyordu.

“NE DE OLSA ÇOCUKKEN AÇILAN YARALAR HİÇ İYİLEŞMEZDİ.”

Sanem’in hastaneden hiç ayrılmadığı, kızı için sürekli dualar ettiği ve en önemlisi kafasında hiç durmadan gelecek planlaması yaptığı o bir ay geçmişti. Ali, her sabah yanlarına uğrayıp sonra da işe gitmiş, aynı şekilde akşam iş çıkışı onları görüp eve geri dönmüştü.

Sanem ile kızlarının sağlığı dışında pek bir şey konuşmamış, doğum öncesi aralarında duran o koca boşluğa geri dönmüşlerdi. Tabii bu demek değildi ki hiç göz göze gelmemiş, tesadüfen gerçekleşmiş küçük dokunuşlarda alev almamışlardı. Ali’nin gece eve dönme nedeni de buydu zaten. Sanem’e daha fazla kapılmamak... Çünkü fazlasıyla âşıktı ve dudak büküşünden tutun da elini boynuna bırakıp masum masum kızını seyredişine kadar her hareketini ayrıntısıyla inceliyor ve ondan daha fazla etkileniyordu.

Bazen tüm dünyayı unutup, sadece Sanem ve kızını alarak kayıplara karışmayı nasıl da istiyordu. Ama

yapamazdı. Babasını ne zaman görse Sanem'in annesini hatırlıyor, dolayısıyla da Sanem'in kurduğu planlar ve yalanlar yüzüne tokat gibi çarpıyordu.

Tabii canını feci şekilde sıkkan başka bir şey daha vardı ki işte bu, kalbine koca koca bıçakları saplıyordu. Batur ve Sanem'in arasındaki bağ. Sanem'in onu yakın bir arkadaş olarak gördüğüne ne kadar eminse, Batur'un da Sanem'e deli gibi âşık olduğuna o kadar emindi.

Kızının sağlığı dışında onunla kesinlikle konuşmasa da göğsünde volkan gibi patlamaya hazır bir lav kütleleriyle yaşıyordu. Birçok kez Sanem'e nasıl âşık baktığını yakalamış ve ağzını burnunu dümdüz etmemek için kendini terasa atarak sakinleşmeye çalışmıştı.

Üstelik üstüne vazifeymiş gibi Sanem'i çalışması ve kendine yeni bir düzen kurması konusunda sürekli doldurduğuna emindi.

Ali'nin Sanem'i ortada bırakacak hâli tabii ki yoktu. O, geçenlerde dayısıyla birlikte kalmak istediğine dair ağzında bir şeyler mırıldansa da Ali bunu duymazlıktan gelmişti. Çünkü bebeğini yanında istiyordu ve Sanem'in sütüyle beslendiği için de en azından bir süre aynı evde yaşamaları gerektiğinin farkındaydı.

Başka bir ayrıntı ise anne ve babasının heyecan içinde torunlarını eve beklemesiydi. Sanem'i o eve götürmeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu ama bunu bir şekilde başarmalıydı. Bir başka sorun ise Filiz ve annesiydi. Kardeşini ezip geçemiyor, onları o evden gönderemiyordu.

Filiz ve Turgut'un arası, son yaptığı şeyden sonra oldukça bozuktu ama kardeşi hâlen ona çok âşıktı ve ne yazık ki ondan kopamıyordu. Gerçi Filiz ile yaptığı fazlasıyla ciddi konuşma sonrasında Sanem'e bir daha bulaşmayacağını düşünse de o konuda da kafasında bir sürü soru işaretleri vardı.

"Ali?"

"Ne haber Sanem?" Doğumdan sonra epey zayıflamış, güzel yüzü süzülmüştü. Ali hiçbir şey düşünmeden elini ona doğru uzattı ve birkaç adım attı. Yanağını hafifçe okşarken gözleri gözlerindeydi. Ali ona dokunmaya kıyamazken Sanem, onlara neler yapmıştı böyle?

"Kendine hiç bakmıyorsun, değil mi?" Sanem, sıkıntıyla belli belirsiz gülümsedi ve bebeğinin olduğu odayı göstererek, "Aklımı ondan başka hiçbir şeye veremiyorum. Çok korkuyorum Ali... Ters bir şey olacak diye ödüm kopuyor," dediğinde gözleri sulanmış, günlerdir dik tutmaya çalıştığı başı eğilmişti. Ali onu kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldıktan sonra kulağına fısıldadı.

"Hani tek kötü şey düşünmeyecektik? Pozitif enerji diye beynimi yiyen sen değil miydin?" Sanem gücünün tükendiği anda kendini Ali'nin kollarında bulunca evine dönmüş gibi hissetmiş, geri çekilmeden başını göğsüne bırakmıştı.

"Ne hamileliğim, ne doğumum, ne de sonrası kolay geçti Ali... Bebeğimiz daha iki gündür göğsümü emerek besleniyor. Bunun bir anne için ne demek olduğunu sen bilemezsin. Emerken, yorulup uykuya

dalıyor. Hiç gücü yok. Öyle masum... Kendinden bi-haber... Ama buna rağmen kokumu tanıyor. Kucağımdan aldıklarında ağlıyor..." Ali, gömleğine değen ıslaklığın farkına varınca Sanem'in gözlerinden süzülenleri sildi ve bakışlarını onun buruk bakışlarına karıştırarak, "Gececek... Buradan çıkacağız ve onun için en sağlıklı kararları alıp onu en iyi şekilde büyüteceğiz," dedi. Fakat bu cümle, Sanem açısından içinde bir sürü soru işareti barındırıyordu.

"Bitmeyecek, değil mi? Çektiklerim, çekeceklerimin de göstergesi..."

"Bak... Olan oldu... Ve biz dağıldık. Ne ben unutabilirim senin yaptıklarını... Ne de sen silebilirsin içindeki sancıyı. Ama kızımız için bir süre birlikte yaşamak zorundayız." Ali doğumdan sonra ilk kez açık açık konuşuyordu. Söyledikleri Sanem'in hiç hoşuna gitmese de kaçmayacaktı.

"Ne kadar rahat konuşuyorsun! Eee bir süre birlikte olduk diyelim, sonra ne olacak? Onu sana bırakıp geri çekileceğimi sanıyorsan, çok yanılırsın!"

"Sanem... Biz daha en başından böyle konuşmuştuk. Ama tabii ya, çok pardon! Senin onu benden kaçırmak gibi gizli planların vardı, değil mi? Doğru ya! İntikam alacaktın!" Ali ellerini öfkeyle ensesinde birleştirmiş, ateş saçan gözlerini ise Sanem'e yöneltmişti. Yüzündeki burukluğu gördüğü an, en çok kime sinirli olduğunu karıştırıyordu.

"Ben... Pişmanlık duyduğum, temiz bir sayfa açmak istediğim için anlatmıştım sana. Ama olmadı."

"Pişmanlık bir şeyi değiştirmiyor."

“O benim kızım! Asla bırakmam! Asla!”

“En az bir yıl beraber yaşarız. Sonra ben sana yeni hayatın için yardım ederim. Ne gerekiyorsa hallederim... Ev, araba...” Ali’nin konuşması, Sanem’in onun yüzüne tüm gücüyle attığı tokatla bölünmüştü. Onu hiç bu kadar sinirli görmüş müydü? Rengi mora sönmüş, gözleri kararmıştı.

“Sakın! Sakın devam edeyim deme! Senin külüne bile ihtiyaç duymayacağım. Benim gayet iyi bir mesleğim var. En kısa sürede işe girip çalışacağım. Paran, pulun senin olsun! Ne sanıyorsun sen kendini ya!”

“Çalışmak? Batur mu sokuyor bunları aklına? Tabii! Benden ne kadar uzaklaşırsan o kadar işine geliyor değil mi o şerefsizin?”

“Ne! Ne demek istiyorsun? Gerçekten artık anlayamıyorum!”

“Neyini anlayamıyorsun? Adam sana düpedüz âşık! Fark etmemiş olamazsın!”

“Ali, gerçekten büyük saçmalıyorsun! O sadece yardım etmek istiyor bana. Hem belki de senin zalim tarafına o bile tahammül edemiyordur artık ha, ne dersin?”

“Hadi be Sanem! O kadar saf olamazsın! Gözlerine nasıl baktığını da mı görmüyorsun?”

Ali, konuşmayı bırakmıştı çünkü kıskançlıktan öleceğini hissediyordu. Sanem’e ne kadar kızgın olursa olsun, deli gibi âşıktı ve ona bir başkasının aynı hisleri duyduğunu düşünmek delirmesine sebep oluyordu. Öfkeyle yutkunarak koridorda birkaç adım

attı ve "Allah'ım beni neyle sınıyorsun? Delireceğim yakında," diye tıslamaya yakın bir sesle konuştu.

Sanem olduğu yere mihlanmış gibi hiç kıpırdamadan Ali'yi izliyordu. Batur'un ilgisinden belki birkaç kez şüphelenmişti ama daha sonra bunu onun iyi niyetli bir insan oluşuna bağlamıştı. Ali'nin raydan çıkmak üzere olduğunu renginden ve hareketlerinden anlayabiliyordu. Burayı birbirine katması an meselesiydi ve öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Ama başarılı olamamış ve asansör kapısına doğru hızla yürümeye başlamıştı.

"Gidip o herifin ağzını burnunu kıracağım!" Sanem az çok tanımıştı Ali'yi. Söylediğini yapar, asla boş yere konuşmazdı. Kendini onun önüne atarak beline sarıldı ve yürümesini engelledi.

"Ali lütfen! Ne yapıyorsun? Hastanede olduğumuzu unutma ne olur..."

"Sanem, bırak!" Sanem bırakırsa neler olacağını bildiği için daha sıkı sarılmıştı Ali'ye. Başını kaldırdığında onun yeşil bir ormanı andıran gözlerinin içinde kaybolmuştu.

"Onca şeyi geçtim, Sanem... Sana öyle bakmasına nasıl izin verirsin ya? Allah'ım aklımı kaçıracağım!"

"Ali... Benim sana ne kadar âşık olduğumu bilmiyor musun? Kimin nasıl baktığını görüyor muyum sanıyorsun? Kaldı ki o, senin en yakın arkadaşın. Gerçekten yanıliyorsun."

"Kahretsin, bırak Sanem! Ne yanılması! Adam ilanı aşk için düpedüz boşanmamızı bekliyor! Fakat

avucunu yalar Sanem! Öldürürüm onu." Sanem ellerini onun biçimli yüzüne bırakarak bakışlarını yakaladı ve sonrasını hiç düşünmedi. Onu durdurmazsa, hastanenin bir rezilliğe ev sahipliği yapması an meselesiydi. Dudaklarını dudaklarına usulca kapatarak sıcak bir öpücük bıraktı ve geri çekilmeden tekrar gözlerine baktı. Ama Ali çok gerilmiş, üstüne Sanem'in dudaklarının tadına varınca adrenalin patlaması yaşamış ve Sanem'i tek hamlede duvara yaslayıp soluğu tekrar dudaklarında almıştı. Ona duyduğu özlem artık dizginlenemez bir hâldeydi ve en ufak bir kıvılcım, tutuşması için sebepti. Nefes nefese geri çekildiğinde Sanem hâlen kollarındaydı ve gözleri kapalıydı. O da Ali gibi kontrolü kaybetmiş, nerede olduğunu unutmuştu.

Neyse ki içeriden seslenen hemşirenin sesiyle aklını başına toplamayı becermiş, Ali'nin kollarından sıyrılmıştı.

"Sanem Hanım, bebeğinizi emzirebilirsiniz." Ali'nin yüzüne utanarak bakıp, "Haydi gel. Ne olur üzme beni," diye fısıldadığında nefesini düzene sokmaya çalışıyordu ancak pek başarılı olduğu söylemezdi.

"Dediklerimi unutma Sanem! Ondan uzak dur! İnan bana, sabrımı test etmek istemezsin."

"Tüm bunları sonra konuşalım, olur mu? Bebeğimiz bizi bekliyor bak."

Sakinleşmek için derin derin nefesler aldı ve Sanem'in ardından ilerledi. Her zamanki gibi kızlarını sevgiyle tutuşunu, gömlek düğmesini özenle açarak kimseye göstermeden onu emzirmeye çalışmasını

izledi. Dizlerinin üstüne çöküp, kızının parmaklarını usulca okşadı ve onların birbirine sokulmuş hâline baktı.

“Sana ne kadar kızgın olursam olayım, başkasıyla paylaşamam Sanem! En azından benim soyadımı taşıdığın sürece... Bunu sakın unutma!” Sanem gözlerini kızından alıp Ali’ye baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi.

“Affetmeyeceksin, değil mi?”

“Karım olarak hayır! Ama kızımın annesi olarak evet. Onun için bir şekilde anlaşmalıyız seninle.” Sanem göğsüne taş oturmuş gibi hissetmiş, gözlerine dolanları engelleyememişti. Ali ile aralarında bir uçurum, bir de aşk vardı ve tüm kalbini yakmasına rağmen küle dönmüyordu.

“Senin kalbin acımıyor mu hiç Ali?”

“İçimdeki kızgınlık öyle büyük ki başka hiçbir duyguyu algılayamıyorum Sanem!”

“Öyle mi?” Ali, Sanem’in yüzüne sirayet etmiş olan hayal kırıklığını görünce dayanamamış, sessiz kalmayı tercih etmişti. Aralarına giren sessizliği, “Hâlen bir isim takmadık çocuğa. Aklında bir isim varsa söyle. Yoksa ben bulacağım,” diyerek bozduğunda sesi biraz öncekine göre daha yumuşaktı. Neredeyse her gün aralarında aynı muhabbet geçiyor ve Sanem, acele etmek istemediğini, onun davranışlarına bakıp hissettirdiği duyguya göre isim bulacağını söylüyordu. Ama bugün öyle yapmadı. Bacaklarını karnına doğru çekmiş bir hâldeki esneyen kızına

baktı ve gülümsedi. Dudakları kırmızı, saçları bal rengindeydi. Ne iyi gelmişti ruhuna. Sanki hayat, ağzına bir kaşık bal çalmıştı.

“Nefes... Onun adı Nefes... Yani senin içinde uygunsa tabii...” Ali şaşkınlıkla önce Sanem’e sonra da kızına baktı ve gülümsedikten sonra, “Nefes...” diye tekrar etti. Daha güzel, daha anlamlı ne olabilirdi ki zaten? Sanem’den kendine ait bir can, bir nefes istemişti. O da adını öyle koymayı uygun görmüştü.

“Senin aklında bir isim var mıydı Ali?”

“Yok... Hiç isim düşünmemeye çalıştım. En iyisini bulacağımı biliyordum çünkü.”

“Sevindim... O zaman bugün gidip kimliğini çıkartır mısın?”

“Tabii çıkartırım. Genç kız olacak neredeyse...” Kızına sevgiyle bakıp ayağa kalktı ve yanlarına gelen hemşirenin bebeği almasına izin verdi.

“Bugün bebeğinizin doktoruyla konuştunuz mu? Minik kızımız artık evine çıkmaya hazırmış sanırım.” Hemşire bebeği yerine koyarken Sanem’in çenesi titremeye başlamış, sevinçten eli ayağı birbirine karışmıştı.

“Çok şükür! Çok şükür Allah’ım!” Ellerini yüzüne kapatarak, ağlamaya başlayınca hemşire de duygulanmıştı. Sanem, bir aydır sessiz bir şekilde yoğun bakımın kapısında dua ediyordu ve neredeyse tüm çalışanlar onu çok iyi tanıyordu artık.

“Umarım artık rutin kontrolleri dışında bir işiniz olmaz hastanede. Doktoruyla görüşürsünüz.”

“Teşekkür ederiz.” Sanem’in sinirleri boşalmış gibiydi. Ali’yi ardında bırakarak koşar adım yoğun bakımdan dışarı çıktı ve koridorun diğer başındaki terasa çıktı. Kendini engelleyemiyor, hıçkırarak ağlıyordu. Ali onu kendine çekip sarıldığında Sanem’den farklı değildi aslında. Ruhundan tonlarca yük kalkmış gibiydi.

“Tamam, geçti artık. Doktoruyla konuşalım. Ne zaman çıkacağımızı öğrenelim.”

“Ali... İnanamıyorum Ali...” Gözleri ıslak, içine binlerce yıldız sıkışmış gibi sevinçle parlarken sanki Ali’ye ona neden âşık olduğunu anımsatır gibiydi. Yerinde duramayıp Ali’nin kollarından sıyrılmış ve hızlı adımlarla doktorun odasına yönelmişti.

Doktor iki gün sonra eve gidebileceklerini söylediğinde dünyalar onun olmuş gibi heyecanlıydı. Ama dışarı çıktıklarında başka şeyler düşünmeye başlamıştı. Asıl mücadelenin bundan sonra başlayacağını gayet iyi biliyordu.

“Ali... Bahçede konuşalım mı biraz?”

“Olur...” Sanem’in ciddileşen yüzünden ne konuşacaklarını az çok anlamıştı ama geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Kızını kendi çatısının altında büyüyecekti ve kıyamet kopsa bu değişmeyecekti.

Bahçedeki koca çınar ağacının altına oturduklarında ikisi de sessizdi. Ortada gerçekten tuhaf bir durum vardı. Paylaşılamayan bir bebek, affetmeyen bir koca, her iki kalpte de aşk ve kocaman, belirsiz bir boşluk...

“Dayımda kalmamızı kabul etmiyorsun...”

“Kesinlikle!”

“Ev tutsam? Ama nasıl yetiştiririm iki günde bilemiyorum.”

“Sanem! Ben nerede, kızım orada! Bunun tartışmaya açık bir yanı yok. Ama sen ille de ayrı oturacağım diyorsan, o çok başka!”

“Ali... Mantıklı ol, ne olur. Bu bebeğin en çok bana ihtiyacı var. Gece kaç kez emzirmem gerekecek. Daha yeni yeni toparlanıyor.”

“Tamam işte! Bu yüzden aynı evde kalalım diyorum ya ben de!”

“Sen benden bu kadar nefret ederken mi?”

“Senden nefret etmiyorum Sanem! Kızgınım, kırgınım! Lanet olsun, yaptıklarına rağmen nefret etmeyi başaramadığım gibi affedemiyorum da! Ama şimdi kendimizi düşünmenin hiç zamanı değil. Öncelik bebeğimizin sağlığı...”

“Peki... Senin dairende kalsak? Hem, Şennur abla da var orada.”

“Yapma Sanem! Annemler dört gözle bekliyor, biliyorsun. Sen de gördün, annem de babam da her gün hastanedeydi.”

“Ali... Bir de benim açımdan baksan olaylara. Ben nasıl kalayım o evde? Sonra Filiz faktörü var ki onu gerçekten parçalayabilirim.”

“Filiz ile konuştum ben. Sorun olmayacak. Ben, Nefes’in o eve alışmasını, o evde büyümesini istiyorum.”

"Benim fikirlerimin hiçbir önemi yok mu Ali? O benim de kızım."

"İşte tam da bu yüzden orada kalma fedakârlığını göstermelisin. Bunu tartışmamız bile yersiz. Sana en başında söylemiştim."

"Yapma Ali... En başından bugüne çok şey değişti."

"Doğru! En başında intikam planları yaptığını bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum." Sanem, başını iki yana sallayarak çöken omuzlarını dik tutmaya çalıştı ama bugün gerçekten o gün değildi. Tüm gücünün tükendiği, Ali'ye sırtını yaslamaya en çok ihtiyaç duyduğu anlardan birindeydi fakat yapamıyordu. Ali olanları başına kalkmaktan vazgeçmeyecekti.

"Ben, gidip biraz dinlensem iyi olacak. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Sanem yanından sessizce giderken Ali, toprağa bir tekme savurdu ve kendine küfretti. Sonuçta onu da anlaması gerektiğinin farkındaydı. Zor bir hamilelik, yoğun bakım günleri ve kızlarının o kuvvözden çıkması için elinden geleni yaptığı bir dönem geçirmişti Sanem. Biraz önce yanından geçerken titreyen çenesini ve sulanmaya başlamış o güzel gözlerini görmüştü. Ancak lanet olası gururunu yenip ona sarılmayı başaramamıştı.

Otomobiline bindiğinde eli anahtarının üstündeydi ve kontağı çevirip çevirmemek arasında bir süre düşündü. Gidip onun gönlünü almayı deli gibi istemesine rağmen bir türlü yapamıyordu. Sonunda direksiyona sert bir şekilde vurup telefonu eline aldı ve Sanem'e kısa bir mesaj attı.

“Özür dilerim...” Hepsi buydu işte. Kalbi alev alev yansa da daha fazlası elinden gelmiyordu. Bazı kırgınlıklar, insanı dibi olmayan bir boşluğa sürükleyip olmayan duvarlara çarpıyor; en derin, en görünmez yaralara sebep oluyordu.

Belirsizlik, insanı en fazla yok eden şeydi galiba. Vazgeçemediği gibi kendi yolunu bulmasına da izin vermiyordu. Çünkü Sanem’i kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Belki de huysuzluklarının en büyük nedeni buydu. Sanem’i unutamazdı. O inkâr edilemeyecek kadar derinlerine işlemişti ve ilk kez bir kadını bu denli çok kıskanıyordu. Ayrıca ilk kez mantığı devre dışı kalmıştı. Onunla dargın oldukları her saat ömrünü törpülüyor, ruhunu parçalıyor gibiydi.

“Ah Sanem ah! Bana neler yaptığını bir bilsen...” Ali nüfus dairesinin önüne geldiğinde, elindeki kâğıda bakıp belli belirsiz gülümsedi ve içeriye girdi. Kızının kimliğini çıkarırken bu kadar heyecanlanmayı bekliyor muydu? Eline aldığı anda ise o denli duygusal olmayı... Nefes Mertoğlu. Baba ismi hanesinde adını görmek çok garip hissettirmişti. Tahmin etmediği kadar tuhaftı her şey... Sonra anne ismine baktı... Sanem’in ona çok iyi bir anne olacağına emindi. Eksiklik duyduğu ne varsa kızına fazlasıyla verecek, ona herkesten daha iyi bakacaktı. İşte tam da bu yüzden daha fazla çarpışacaklardı. Ali bunu iyi biliyordu. Sanem toparlandığı an, Nefes için kendisiyle savaşıyordu.

Bugün işe gitmeyecekti. Zira kafasını Sanem’den başka hiçbir şeye veremiyordu. Hastaneye geri döndü ve Sanem’in odasına girdi. Sanem, hastanede kızlarının başında kalmakta ısrar edince Ali onun rahat

etmesi için bu odayı tutmuştu. Sırtı kapıya dönük, üstünü iyice örtmüş bir hâlde yatakta uzanıyordu. Ali yaklaştıkça onun pembeleşmiş yanaklarını ve kızarmış dudaklarını fark etti. Ağlayarak uykuya dalmış olmalıydı. Cebindeki kimliği çıkarıp Sanem'in avuçlarının içine bıraktı ve yanındaki boşluğa uzanarak ona sımsıkı sarıldı. Teninin kokusunu özlemişti ve bugün pes etmek üzereydi. Yelkenleri suya indi incek, saçlarına doğru yaklaşıp onu derin derin kokladı. O uyurken biraz hasret giderse kime ne zararı olurdu ki? Günlerdir hatta aylardır doğru düzgün uyuyamıyorken derin derin uykuya dalacağını nereden bilebilirdi?

Sanem uyandığında Ali'nin başını boyun çukurunda, kızının kimliğini ise avuçlarında bulmayı beklemiyordu. Anne adı Sanem, baba adı Ali... Nefes Mertoğlu. Dudakları büzüştü ve Ali'ye doğru dönerek başını göğsüne gömdü. Sessiz hıçkırıklarını onun tenine bırakarak bir süre öylece kaldı. Keşke geçmişisi silip geleceği beyaz sayfalara yazabilseydiler. Ama olma-yacaktı. Ali buna izin vermeyecekti. Biliyordu Sanem.

Bugün duygusal açıdan onun da kendisi gibi zayıf olduğunun bilincindeydi ve yanında oluşunu buna bağlıyordu. Uyandığında kaldığı yerden, kalbini olanca kuvvetiyle örselemeye devam edecekti.

Yataktan yavaşça kalktı ve saatine baktı. Gidip kızını emzirmeli, güçlü olmayı başarmalıydı. Elindeki kimliği özenle cüzdanına yerleştirdi ve kendine telkinlerde bulunarak odadan çıktı. Mutlaka çalışmalı, kendi ayaklarının üstünde durmalıydı. En azından kızı için bunu yapması lazımdı.

Ertesi gün yanına gelen dayısıyla uzun uzun konuşmuş ve onun da onayını alarak Ali'nin eve dönme teklifini kabullenmişti. Dayısı onu zor günlerinde hiç yalnız bırakmamış, neredeyse her gün hastaneye gelmişti. Ancak Ali ne kadar kızgın olursa olsun, bu süreçte Batur'un verdiği desteği de asla unutmayacaktı. Ali'nin Batur hakkındaki düşüncelerinde haklı veya haksız olmasını umursamadan odasına gitmiş ve ona teşekkür etmişti. Kimse âşık olacağı insanı seçemiyordu. Yanlış insana âşık olması demek, onun kötü biri olduğunu göstermiyordu ki... Sanem'e göre Batur iyi biriydi ve eğer Ali haklıysa o da bedelini en yakın arkadaşını kaybetmekle ödüyordu. Neyse ki Sanem'e yapılmış bir itiraf veya ilanaşk yoktu ortada.

Nefes'i hastaneden çıkaracakları gün, Ali'nin anne ve babasının yanı sıra, kardeşi Turgut da gelmişti. Ailelerine yeni katılmış aile ferdini heyecan içinde eve götürmek istiyorlardı. Sanem onu kucağına alarak hemşirelerle vedalaştı ve buruk bir tebessümle diğer bebeklere baktıktan sonra kapıda onları bekleyen Ali'ye doğru ilerledi. Sanem, Ali ile iki gündür doğru düzgün konuşmamış, nereye gideceklerini bile sormamıştı.

Şimdilik sessiz bir teslimiyet içinde, kızı için Ali'nin isteklerine boyun eğmişti. Hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyordu ama kızı için kendince durumu çıkarmaza sokmuyordu.

"Hazır mıyız?" Ali'nin ışıldayan gözlerle sorduğu soruya başını sallayarak cevap verdi ve kızına baktı.

"Pusete koyalım mı?"

“Hayır, kucağımda kalmasını istiyorum.” Ali, Sanem’e bakarak birkaç adım yaklaştı ve yüzüne düşmüş yumuşak bukleli bir tutam saçı geriye doğru attı. Eli hâlen saçlarının üstündeydi ve başparmağıyla yanağını okşuyordu.

“Çok gerginsin. Rahatla biraz. Söz veriyorum, seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim.”

“Peki, sen?” Sanem, Ali’nin gözlerine derin derin bakarak sormuştu bunu ve o ne derse desin, çokça üzüleceğinin farkındaydı.

“Elimden geleni yapacağım Sanem.”

Sanem; kucağında kızı ile Cevdet Bey, Nurdan Hanım ve Turgut’a doğru ilerlerken kendini iyi hissetmiyordu. Hastanede kaldıkları süre içinde birbirlerini her gün görmüş ve birbirleriyle konuşmuşlardı ama Sanem onların gerçekte ne düşündüğü hakkında pek fikir yürütemiyordu. Torunlarının hatırına bazı şeyleri sineye çektiklerini düşünüyor, bu da o eve gidişini zorlaştırıyordu. Onları rahatsız etmeyi gerçekten hiç istemese de Ali’nin tavrı ortadaydı ve Sanem’e başka seçenek bırakmıyordu.

“Haydi bakalım güzel kızım, evimize gidelim.” Nurdan Hanım’ın ses tonu oldukça sıcak ve içtendi. Fakat bu, Sanem’e daha fazla mahcubiyet veriyor, onu utandırıyordu.

“Ali’ye söyledim aslında. Biz onun dairesinde kalalım diye ama... Kabul etmiyor.” Sanem’in gözleri dolmuş, bakışlarını kaçırarak söylediği cümleler en çok da Ali’yi üzmüşe benziyordu ki elini beline koyup, “Karımı ve kızımı yanımda, ailemin evinde istiyorum.

Aynı şeyleri tartışmayalım Sanem, lütfen,” dedi. Anlaşılan o ki Ali, Sanem’in geçici bir süre onlarla kalacağını söylememiştir. Onlar da barıştıklarını sanıyordu.

“Haydi kızım. Artık geçmişini geride bırakalım ve önümüze bakalım. Oralarda gezinmenin hiçbirimize faydası yok.” Sanem başını sallayarak Cevdet Bey’e baktı ve Ali’ye döndü. Yeşil gözleri içine neftiyi bulamış, derin bir su gibi Sanem’i içine çekmeye çalışıyordu. Niye böyle yapıyordu ki? Acımasız bir sevdanın kuytusuna kapılmış hâlde yolunu bulamıyorken Ali, olmayacağını bile bile acıtırdu canını.

“Batur nerede Ali? Bir teşekkür etseydik.” Nurdan Hanım’ın sorusu ile Ali’nin çenesi seğirmeye, boyun damarları şişmeye başlamıştı. Yutkunarak Sanem’e döndü ve “Haydi, bebeği pusete yerleştirelim. Arabada daha güvenli olur,” dedi. Tırnak uçlarına kadar gerildiğini hissediyordu ve Sanem’in Batur ile hastane dahi olsa bir daha aynı çatının altında olmasını asla istemiyordu.

Diğerleri ayrı arabayla yola çıkmışken Sanem ve Ali bebeğin daha konforlu gitmesi için yavaş gitmeyi tercih etmişti. Aralarındaki garip sessizliği, bebeklerinin mızıldanmaya başlaması bozmuştu. Sanem arka koltukta oturduğu için bebeği görebiliyordu.

“Duralım mı Sanem?” Aynadan göz göze geldiklerinde Sanem, “Yok. Uyudu yine. Bu arada onu nerede yatıracağız. Hazırlık da yapamadık hiç,” dedi.

“Odası hazırlandı. Merak etme.”

“Öyle mi?” Sanem buna o kadar çok bozulmuştu ki yüzünün her yanına yansımıştı. Önce kaşları hafifçe

havalanmış, sonra da dudakları bükülerek bebeğine bakmıştı. İçinden sürekli *sakin ol Sanem*, diyordu ama kalbinin kırılacak yeri kalmamıştı artık. Gerçekten un ufak hissediyordu.

Ali, Sanem'i kırıldığını anlayacak kadar tanıyordu artık. Aslında son zamanlarda o kadar çok üzülmüştü ki artık Ali'nin de içi almıyordu gözlerindeki ifadeyi.

"Neye kızdın Sanem? Bebeğin bir odası olmasına mı? Ayrı uyumasını istemiyorsan söyleyebilirsin." Sanem yutkunarak Ali'ye baktı ama tek laf etmedi. Çünkü konuşursa ortalığı birbirine katacak kadar dolmuştu. Bu yüzden başını cama doğru çevirdi ve sustu.

"Sanem?"

"Ne! Ne istiyorsun Ali? Susayım diyorum ona da izin vermiyorsun. Bu kadar mı etkisizim ben? Hayırdır ya? Nasıl bir diktatörlük bu? Sen ne istersen o olacak, öyle mi? Elinden gelse o kimliğe adımı bile yazdırmazdın belki de!"

"Gerçekten saçmalıyorsun. Sinirlerin bozuk senin."

"Benim dünyaya gelişim saçmalık zaten." Sanem artık tutamıyordu kendini. Ellerini yüzüne kapatmış, hıçkırıklarını boğazına hapsetmeye çalışırken başarılı olduğu hiç söylenemezdi. Ali arabayı sağa çekti ve inip Sanem'in kapısını açtı. Eğilerek onun yüzüne kapattığı elleri açtı ve sımsıkı sarıldı.

"Niye böyle yapıyorsun Sanem? Seni böyle görmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Özür dilerim. Haklısın, tamam. Bundan sonra bebek ile ilgili her konuda fikrini alacağım. Ağlama lütfen, ciddi

dayanamıyorum.” Sanem onun kollarında iyi, kokusunda sakın, bakışlarında mutluydu. Ali geri çekilince yüzünü sildi ve “Tamam, bu aralar çok fazla şey yaşadım. Dediğin gibi sinirlerim biraz bozuk. Bir an önce eve gidelim lütfen.”

Eve vardıklarında kapıyı Nurdan Hanım açmıştı, Cevdet Bey ve Turgut ise hemen ardındaydı.

“Hoş geldiniz evinize.” Sanem “Hoş bulduk,” diyerek içeriye girdi ve karşıda annesiyle birlikte oturan Filiz ile göz göze geldi. Onunla konuşacak değildi. Filiz yüzünden az kalsın bebeğini kaybedecekti. O kötü biriydi ve hem bebeğinden hem de kendisinden uzak durmalıydı. Onun olduğu ortamda olmayacak, kesinlikle onunla konuşmayacaktı. Ali’nin elindeki puseti gösterdi ve “İzninizle biz yukarı çıkıp Nefes’i yatağına yatıralım,” dedi.

“Tabii kızım, tabii,” Ali önden, Sanem arkasında üst kata çıkarken Nurdan Hanım da peşlerindeydi. Kendi odalarının hemen yanındaki odayı bebek odasına çevirmişlerdi. Ve gerçekten oda, çok güzel ve ferah olmuştu.

“Sanem, umarım beğenmişsindir. Biraz benim zevkime göre oldu ama beyaz iç açıcıdır diye düşündüm.”

“Çok güzel olmuş Nurdan Hanım. Çok teşekkürler.”

“Kıyafetleri bol su ile yıkandı ve ütülendi.”

“Aslında ilk önce ona banyo yaptırmak istiyorum. Hastane tozunu üstümüzden bir atalım.”

“Yaptırabilecek misin? Yani çok minik ya. Ben biraz korkuyorum açıkçası.” Nurdan Hanım’ın ses

tonu Sanem'in yüzünü aydınlatmıştı. Gülümseyerek, "Merak etmeyin, hallederim ben. Hem o minik kız bir aya kalmaz serpilecek, merak etmeyin," dedi ve Ali'ye döndü.

"Nerede yıkasak?"

"Bizim banyoda küveti falan var. Annem her şeyi halletmiş. Gerçekten çok teşekkürler anneciğim."

"Bir şey değil oğlum. Haydi oyalanmayın. Yıkayıp doyurun da rahat rahat yatsın prensesimiz."

Sanem, bebeğini kucağına alarak yan odaya geçerken Ali yanındaydı. Ama Nurdan Hanım içeri girip girmemekte kararsız bir hâlde kapıda kalakalmıştı. Onları rahatsız etmek istemiyor ama torununun ilk banyosunu da çok merak ediyordu.

"Babaannesi evdeki ilk banyomuzda yanımızda olmak istemez mi acaba?" Sanem'in içten bir şekilde sorduğu bu soruya heyecanla, "İstemez miyim hiç? Havlusunu ve kıyafetlerini alıp geliyorum hemen," diye cevap verdi ve dakikalar sonra soluğu yanlarında aldı. Ali, Sanem'e minnet dolu bakışlarla bakarken içindeki karmaşa daha fazla artıyordu. Çünkü Sanem'in ne hata yaparsa yapsın, güzel ruhlu bir kadın olduğunu adı gibi biliyordu. Belki de yaptıkları, yanlışların içine sıkışıp kalmış yaralı çocuğun eseriydi... Ne de olsa çocukken alınan yaralar hiç iyileşmezdi.

Gülümseyerek yaklaştı ve hep aynı yerden yüzüne düşen o başına buyruk bir tutam saç kulağının ardına öteledi. Gözlerini alamadığı gibi elini de yanından çekemiyordu. Ne onları dikkatle izleyen annesi ne de Sanem'in şaşkın bakışları umurundaydı.

Gerçekten çok özlemişti... Sonunda Sanem kucağındaki bebeği yıkaması gerektiğini anımsayarak, "Haydi Ali. Bebeğin küvetini hazırla da onu yıkayalım," dediğinde geri çekildi ve Nurdan Hanım'a gülümsedi.

"Tamam. Prensesimin banyosu bir iki dakikaya hazır olur. Kovaşına su doldurayım."

Sanem, suyun sıcaklığını ölçtüktan sonra bebeği özenle küvetin üstündeki fileye yerleştirdi. Bebek öyle zayıf ve küçüktü ki ne Ali ne de Nurdan Hanım müdahale edebiliyordu. Ama Sanem hassas hareketlerle bebeği yıkadıktan sonra onu havlunun içine alarak giydirdi.

"Sen çok iyi bir anne olacaksın kızım." Nurdan Hanım'ın samimiyetle söylediği bu cümle Sanem için fazla kıymetliydi. Çünkü o bebeğinin her anında yanında olup iyi bir anne olmayı değil, çok çok iyi bir anne olmayı istiyordu.

"Ben çıkayım, siz de dinlenin biraz." Ali, annesinin arkasından sevgiyle baktı ve Sanem'e döndü.

"Sanem, bu çocuk büyüyecek mi sahiden?"

"Tabii babası. Sen bile şaşıracaksın."

"Bak, annem bu odaya da bebek sepeti koymuş. Boşuna kızdın yani."

"Biz bebek odasında kalırız istersen. Orada kanepeler var nasılsa."

"Burada da var Sanem! Aramızdaki sorun oda meselesi değil. Biz ortak bir gaye için bir aradayız ve ikimiz de bunun farkındayız, öyle değil mi?" Ali yelkenleri suya düşürmek üzereydi ve bu, hiç hoşuna

gitmiyordu. Onu affetmeden aşka karışmak demek, iyileşmeyen yaranın üstünü örtmek gibiydi.

“Öyle diyorsan...” Sanem’in güzel boynu bükülüp, yüzü acı içinde kıvrılırken bunu, küskün bir sesle söylemişti. Galiba en çok da o an parçalara ayırmıştı Ali onu. Çocuklarını hastaneden çıkardıkları gün... O gün çıkar ilişkisine dökmüştü Ali bu işi... Sanem bebeğine bakacak, onu büyütecek ve o an geldiğinde kapının dışında tutulacaktı. Batur’un dediği gibi ayakta durmak için bir şeyler yapması gerektiğini bir kez daha anlamıştı Sanem.

Sanem, o gün kızını bebek odasında uyuttu. Daha sonraki günlerde de öyle. Kimin ne düşündüğü, ne diyeceği gerçekten hiç umurunda değildi. Önem verdiği tek şey, kızının sağlığıydı ve geri kalan ne varsa hepsine kulak tıkamıştı.

Ali ile aralarında çok garip bir durum oluşmuştu. Ali onun gözlerine bakarken alev alev yandığına eminken, konuşmaya başladığında sanki çok yabancı biriyle konuşur gibi soğuk ve mesafeliydi. Oysa kızını severken nasıl da içten ve yumuşaktı. Aslında, Sanem de ona uymuştu. Tıpkı onun gibi davranıyor, kızlarıyla ilgili her ayrıntıyı aktarmasına rağmen kendisiyle ilgili tek kelime etmiyordu.

Ali’yi en çok kızdıran da buydu işte. Filiz’in Sanem’e dokundurduğu imalı sözleri, hatta bazen aşağılayıcı cümleleri başkasından duymasına rağmen Sanem’in ona gelip tek kelimelik bir serzenişte bile bulunmaması, ona verdiği kredi ve para kartını kırıp Ali’nin odasına bırakması, bazı geceler Nefes’in neredeyse

çatlarcasına ağlamasına rağmen Ali'yi çağırmaması, onun odasına hiç gelmemesi gibi birçok ayrıntıya takılıyordu.

Ali, iki gün önce yanlarında çalışan hizmetlinin çekingen bir tavırla Filiz hakkında anlattıklarını dinleyince öfkeden deliye dönmüş ve soluğu bu kez Turgut'un yanında almıştı. Filiz artık muhatabı değildi. Turgut, ağabeyinin kuralcı ve titiz biri olduğunu bilirdi. Ama kontrolden çıktığı zamanlar sayılıydı. Hoş, Filiz'in Sanem'e yaptıklarını duymak en az ağabeyi kadar öfkelenmesine sebep olmuş ve Filiz'i kolundan tuttuğu gibi evden dışarı çıkararak büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Filiz'e, Sanem'e bir kez daha bulaştığında onu asla affetmeyeceğini ve boşanacaklarını söylemeye kadar götürmüştü işi.

Aslında sadece bu da değildi. Geçenlerde kızlarını, rutin kontrolü için eve biraz daha yakın bir hastaneye götürdüklerinde doktorun, "Batur Bey'e çok selamlarımı iletin Sanem Hanım," demesi hepten raydan çıkmasına sebep olmuştu.

"Bu doktoru sen bulmamış mıydın?" diye olanca tersliğiyle sormuş, "Hayır, Batur buldu," cevabını alınca da ellerini saçlarının arasına sokup arabanın tekerini tekmelemişti. Sanem, bebeği arka koltuktaki pusetine koyup doğrulunca onu arabaya yaslamış ve tüm agresifliğiyle gözlerine bakmıştı.

"Sen... Sen Batur ile görüşüyor musun?"

"Telefonda birkaç kez konuştuk. Sakıncası mı var?"

"Adam sana âşık! Anlamıyor musun? Ha bir dakika! Ya da anlıyorsun da işine gelmiyor belki de! Tabii

ya!" O an suratına yediği tokadın karşılığı, Sanem'i oracıkta bırakıp eve dönmek olmuş ancak daha eve adımını atar atmaz bundan müthiş bir pişmanlık duymuştu. Üstelik iki saat geçmesine rağmen Sanem dönmemişti. Bebeklerinin kilo alımına çok önem verdiği için emzirme saatlerini asla ihmal etmez ve sütü yeterli olduğu için bebeğine mama vermezdi. Ali kavga nedenlerini Nurdan Hanım'a anlattığında kadıncağız oğlunu fırçalayıp Sanem'i aramıştı. Sanem ağlamaklı sesiyle, "Yürüyorum Nurdan Hanım. Az kaldı. Sokağın başındayım," dediğinde, "Kızım neden yürüyorsunuz? Taksiye binseydin ya!" cevabını vermiş ve gözleri anında Ali'yi bulmuştu.

"Sanem'in cebinde parası var mı Ali?" İşte bu soru Ali'yi olduğu yere mıhlamıştı. Nereden olacaktı ki? Verdiği her kuruşu ve imkânı reddederek iade etmişti. Kenarda üç kuruşu vardıysa da bir yıldır tükenmiş olmalıydı. Kendini daha önce hiç bu kadar berbat hissetmiş miydi? O havalı bir şekilde eve dönerken Sanem'in yavrusunu doyurmak için en az sekiz kilometre yol yürümesi adil miydi?

"Neredeymiş anne? Gidip alayım."

"Sokağın başında. Bu soğukta o kadar yol... Sana inanamıyorum Ali! Cidden! Hem şu Batur hikâyesi nedir? Sanem'e âşık olduğunu nereden biliyorsun? İtiraf mı etmiş?"

"Onu öldürürüm anne! Ne itirafı?"

"Oğlum, belki de senin kuruntundur. Tüm bunları nereden çıkarıyorsun? Hem, bak sen bu kıza böyle davranmaya devam edersen önünde sonunda bir gün

pes edecek. Aynı odada bile uyumuyorsunuz! Olacak iş değil. Karı kocasınız siz.”

“Anne, biz o olaydan sonra, yani Sanem’in kim olduğunu öğrendiğimden beri sadece Nefes’in anne ve babasıyız. Çok şükür, Nefes gayet iyi. Biraz daha büyüdüğünde...”

“Ayrılırsınız, diyorsun yani. Ee o zaman da kimseye kızamazsın oğlum. Gencecik, güzelleri güzeli bir kadın o. Batur olmaz, başkası olur.” Ali, annesinin cümlelerini duymayı bırak, süzgecinden bile geçiremiyordu. Kanına karışan zehrin adı da neydi? Masada duran suyu öfkeden titreyen parmaklarına rağmen aldı ve bir dikişte içti. Fakat bardağı bırakmak yerine avuçlarının içinde parçalayınca avuçlarından kan süzülmeğe başlamıştı.

Nurdan Hanım’ın çılgılık atmasıyla Sanem’in içeriye girmesi aynı anda olmuştu. Rengi kıpkırmızı olmuştu ve nefes nefeseydi. Ali, ilk kez Sanem’in yüzüne bakmaya utanmıştı. O an ne eli umurundaydı ne de annesinin elindeki sargı bezi. Kafasında tek bir şey vardı. Sanem’i hangi nedenle olursa olsun, nasıl o kadar zor durumda bırakabilmişti? Kalbini deliye döndüren kişi olmasını bırak, çocuğunun annesiydi o.

“Nurdan Hanım, o elinizdekileri ben alabilir miyim?” Sanem ona doğru yaklaşıp, elini kendine doğru çektiğinde hipnotize olmuş gibiydi. İhtiyacı olan tek şey, sadece karısıydı. Onun elleri, onun gözleri, onun aşkı... Kimse Ali’nin ona baktığı gibi bakamaz, Ali gibi sevemezdi Sanem’i. İhtimali bile öldürücü kuvvetteydi.

“Başkası olsa yüzüne bakmaz, sen yine Sanem’e dua et! Kız onca yolu yürüdükten sonra bir de eline pansuman yapıyor. Ah Ali, ah!”

Nurdan Hanım oğluna söylenirken farkında değildi. Kalbine yüklenenler, Sanem’in gözlerinden yanaklarına süzölmeye başlamıştı. Bakışlarını hiç kaldırmadan Ali’nin eline batanları çıkardı ve sargı beziyle sardı. Ancak onun kalbine batanlar ne yazık ki çıkmayacak kadar derine saplanmıştı.

“Özür dilerim...” Sanem’in her damla gözyaşı Ali’nin kalbinde okyanusa dönüşüyor, boğulmasına sebep oluyordu. O yüzden tereddüt etmeden özür diledi ve diğer eliyle elini tutarak odasına doğru sürüklercesine götürdü.

Nurdan Hanım, oğlunun ardından başını sallayarak baktı. Karısına ne kadar âşık olduğunu gördüğü gibi ne kadar acı çektiğini de görüyordu.

Ali, oda kapısını açtığı gibi hızla kapattı ve Sanem’e sımsıkı sarıldı.

“Çok üzgünüm Sanem... Kendimi tanıyamıyorum artık. Affet!” Kollarında cansız bir manken gibi ifade-siz duran Sanem’in tek yaşam belirtisi hiç durmadan gözlerinden süzölenlerdi.

“Sanem?” Sanem, onu kollarından hafifçe itti ve birkaç adım uzaklaştı.

“Seni şimdi daha iyi anlıyorum, biliyor musun? Sen beni affetmedikçe bana da seni affetmemem için bir sürü şey yaşattın. Ama artık dayanamıyorum. Her gün biraz daha eksildiğimi hissediyorum. Bunun ortak

bir yolu olmalı. Ben... Ben bu kadar âşıkken olmuyor Ali... Bunca nefreti kaldıramıyorum. Kızımı alıp ayrı bir eve çıkmama izin ver. Lütfen..."

"Asla Sanem! Asla!"

"Çok mutsuzum, anlamıyor musun?"

"Sorunlarını çözmem için bana gelmiyorsun! Tabii ki mutsuz olursun! Ne yaşadığını başkalarından öğrenip, bunlara çözüm bulmaya çalışıyorum. Filiz kim ha? Seni ezmesine nasıl izin verirsin?"

"Yapma Ali... Onu dikkate bile almıyorum. Sana gelemememin sebeplerini neden kendine sormuyorsun?"

"Kahretsin Sanem! Yüzünü bile göremiyorum senin. Köşe bucak kaçıyorsun benden!"

"Çünkü öyle olmasını sen istedin. Hem de en başından!"

"Ben zamana bırakalım istedim. Yaşadıklarımız ağır geldi, tamam mı?"

"Sana ağır gelmiştir tabii. Ben ne yaşadım ki zaten? Canım okundu benim canım! Daha yarım saat önce, yağmur çamur içindeydim."

"Bak, sen benim karımsın. Çocuğumun annesisin. Sana sağlayabileceğim imkânları elinin tersiyle itip, cebinde beş kuruş olmadan dışarı çıkıyorsun. Bu konuda bile gurur yapıyorsun. Bunun beni ne kadar kırdığını ve öfkeliendirdiğini bilmiyorsun Sanem."

"Gurur yapmak zorundayım, tamam mı? Kaç aydır bana bakıcı muamelesi yapıyorsun. Karın olmayı bırak, çocuğunun annesi olduğumu anımsamıyorsun

bile. Evde bunaldım mı? Lohusalığım nasıl geçti? Kahretsin! Ölümlü göze alarak doğurdum ben kızımızı. Ama senin için hiç anlamı yok ki... Seninle paylaşacağım tek şey kızımız Ali. Başka bir şey değil. Yakında işe girip, bir ev tutacağım."

"Nefes bu kadar küçükken mi Sanem? Ona senden daha iyi kim bakabilir? Hem o gitme işini unut sen! Ayrıca haklısın. Düşünmem lazımdı bunaldığımı. Hem 'bakıcı muamelesi' ne demek Sanem?"

"Sen bana öyle davrandığında ne hissettim, biliyor musun? Gitmem için gün saydığını!"

"Ciddi anlamda saçmalıyorsun! Beni yerin dibine gömüyorsun resmen! Belki de gitmek için gün sayan sensindir, ha Sanem?"

Ali'nin omuzları dik, sesi kararlıydı. Nefes'in ağlama sesi gelmese uzayacak olan bu konu daha sonraki günlerde yine açılacaktı ama daha sert, daha can yakıcı bir şekilde.

“AŞK... İNSANIN TÜM OMURGASINI UN UFAK EDEN ACIDAN, SIZIDAN MI İBARETTİ SADECE?”

Nefes artık altı aylıktı ve annesinin küçük bir kopyası gibiydi. Sadece gözleri farklıydı. Birebir Ali'nin yeşillerine bulanmış, parlak ve koyu gözler... Neşeli cıgıllıklar atarak sesini keşfetmeye başladığı için evdekilerin bile havası değişmişti. Turgut ve Ali işten döndüklerinde, neredeyse yarışır vaziyette Nefes'in odasına giriyorlardı. İşte bu durum Filiz'i hepten çıldırtmış ve çekilmez bir hâle getirmişti. Altı üstü bir bebektir ve bu kadar ilgiyi hiç anlayamıyordu. Ali'den çekindiği için Sanem'e bulaşamıyor ama kocası Turgut'u delirtmek içinde her şeyi yapıyordu. Ta ki düne kadar...

Dün kızılca kıyamet kopmuş ve Turgut en sonunda onu ve annesini kibar bir dille de olsa evden kovmuştu. Bugün de Ali ile konuşmuş ve boşanma davası açmak için şirket avukatına talimat vermişti. Evdekilere göre de yol yakinken ayrılmak en doğru karardı. Kaldı ki Turgut geç bile kalmıştı.

“Bugün daha iyi misin Turgut?” Sanem’in tüm içtenliğiyle sorduğu bu soruya Turgut, tebessüm ederek karşılık verdi ve yeğenini havaya doğru kaldırarak öptü.

“Nefes, bana öyle iyi geldi ki Sanem... Moralim mi bozuk? Geliyorum yanına, iki tükürüyor, gülüyor falan işte... Kendime geliyorum, ne derdim olduğunu unutuyorum resmen!”

“Ne mutlu Nefes’e. Onu çok seven bir amcası var.”

“Hem de çok!” Köşede onları izleyen Ali ayağa kalkarak, “Yeter artık Turgut. Sıra bende. Ver haydi bal-köpüğümü...” dediğinde Turgut, bebeği ağabeyinin kucağına verdi ve Sanem’e endişeyle baktı.

“Sanem? Çok zayıfladığının farkındasın, değil mi?”

“Evet... Biraz öyle oldu. Bu ara pek yemek yiyemiyorum...” Ali meraklı bakışlarını Sanem’in vücudunda gezdirdi. Gerçekten çok zayıflamıştı.

“Kafasına tuhaf tuhaf şeyler taktığı için iştahı kaçıyor...” Ali’nin kinayeli cümlesine ek olan bakışları, Sanem’in kaşlarının havalanmasına ve elinin o zarif boynuna gitmesine sebep oldu.

“Öyle mi? Seni üzen bir şey mi var Sanem? Ağabeyime bakma sen.”

“Bakmıyorum zaten...”

“Evet, bakmıyor. Hatta kaçacak delik arıyor gördüğün gibi.” Ali yanağını kemirmeye çalışan kızını gülümseyerek yatağına bıraktı ve Sanem’e yaklaştı. O kadar çok özlemişti ki dokunmamak için kendiy-

savaşıyordu. Hem de yenileceğini bile bile onca çaba içinde...

“Akşam yemeği için dışarı çıkalm mı Sanem?” Sanem, Ali’nin derin, uçsuz bucaksız bir ormanı andıran gözlerine baktığında duraksadı. Gizli uçurumları, derin suları olan tekinsiz bir yerde gibi... Ona doğru bir adım atsa düşebilir, sularında yüzse kıyıya çıkamayabilirdi. Öyle zayıftı ki ayrılığı düşündüğünde dünyanın tüm yükünü omuzlarında hissediyordu. Oysa ayrılığı kabullendiğini sanıyordu. En azından kendini buna hazırlamak için elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Mesele Ali ile yemeğe çıkmak olsaydı keşke... Ama hiç değildi... Mesele onunla dakikalardan fazla yan yana kalıp kokusunu duymak, bakışlarında sarhoş olup varlığında kendini unutmaktı. Ah şu aşk... İnsanın tüm omurgasını un ufak eden acıdan, sızıdan mı ibaretti sadece?

“Teşekkür ederim. Nefes’in uyku saatini bozmayalım.” Ali çatılan kaşlarını kaldırarak, “Tabii... Yan yana olmak istemiyorum, demiyorsun da...” dedi ve Sanem’e gözünü bile kırpmadan bakmaya başladı. Turgut, Ali’nin tam arkasındaydı ve ne kadar gerildiğini sırtında seğirip duran kaslarından bile fark edebiliyordu. Ortamı yumuşatmak için ikisinin tam yanında durdu ve Sanem’i kendine doğru çevirdi.

“Haydi Sanem. Merak etme, çok iyi bakacağım ona. Senin dolapta sütün vardı, değil mi? Geçen gün annemle konuştuğunuzda duymuştum. Sütü biberonla içiririm. Hem bu akşam amcalığımı test etmiş olurum,

fena mı? Bakalım o mu beni zorlayacak yoksa ben mi küçük hanımı?"

"Ama ya ağlarsa? Ya susturamazsanız?"

"O zaman da hemen sizi ararız. Çıkar gelirsiniz..." Sanem, Turgut'a gülümsedi ve ellerini birleştirip sıkıntıyla Ali'ye baktı.

"Hazırlanayım o zaman." Ali onu başıyla onayladıktan sonra, "Sen bizim odamıza geçip hazırlan. Ben birazdan Nefes'i de alıp gelirim," dedi. Sanem'in odadan çıktığını gören kızı mızızlanmaya başlamıştı bile. Tüm gün birlikte olup üstüne bir de meme ile beslendiği için annesine çok düşküdü. Ali, Sanem'e ne için kızarsa kızsın anneliği için her zaman minnet duyuyordu. Gidip mızızlanan kızını kucağına aldı ve başını öperek kokladı.

"Ağabey... Karışmayayım diyorum ama niye böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum Turgut?"

"Görmüyor musun Sanem'in hâlini? Kız yemeden içmeden kesildi. Onu bir boşluğun tam ortasında bıraktın. Ne gitmesine izin veriyorsun ne de affediyorsun. Yapma lütfen!"

"Peki, sen benim ne hâlde olduğumu görmüyor musun Turgut?" Turgut ağabeyinin kucağından ona doğru atılan yeğenini aldı ve söylenerek, "Sesini yükseltme, çocuğu korkutuyorsun. Ne olduğunu görmemek için aptal olmak lazım. Son derece âşık, bir o kadar da inatçısın," dedi.

“Aşkmış? Ne aşkı? Bildiğin her gün ölüyorum ben Turgut. Sabah uyanıyorum ya uykudan. Koşarak buraya geliyorum. Bir korku... Gitti mi? Akşam yine aynı şekilde... Döndüğümde onu evde bulabilecek miyim? Gece... Geceyi hiç sorma... Gece gözlerinde gizlenmiş gibi...”

“O zaman niye en baştan başlamayı denemiyorsun? Sanem’i az çok hepimiz tanıdık. Tüm dertlerini kapalı bir kutu gibi içine atıyor. Tamam, yanlışları oldu ama düzeltmek içinde elinden gelen ne varsa yaptı.”

“Ya yine hatalar yaparsa?”

“Sen ona doğruları gösterir, öğretirsin.”

“Ya ben onun yaptığı hatayı, kim olduğunu unutamaz da sürekli başına kalkarsam?”

“Senin güvenmediğin Sanem mi gerçekten? Yoksa kendin misin? Ya affet ya da bırak kendine yeni bir hayat kursun.”

“Bırakamam!”

“Öyleyse affedeceksin!” Turgut, ağabeyinin konuşmasına izin vermeden kucağında yeğeniyle kapıdan çıktı ve aşağı kata indi. Ali ise ellerini yüzüne kapayıp yüzünü ovuşturduktan sonra hızla kendi odasına geçti. Kapıyı çalmadan içeriye girdiği için Sanem’i bornozlu ve tam burnunun dibinde yakalamıştı. Saçlarından damlayan sular göğüs çatalına doğru ilerleyip Ali’nin aklını başından alıyordu. Birkaç saniye nutku tutulmuş vaziyette, soluksuz, öylece kaldı. Bu kadar çok özlemişken bu görüntü... İradesinin yerle

bir olduğu, tüm hayvani dürtülerin iş başına geçtiğı andaydı ve artık dayanamıyordu.

Sanem geriye doğru birkaç adım atarak eliyle bornozunun yakasını kapatmaya çalıştı ama bu, nafile bir çabaydı. Ali'de ipler çoktan kopmuştu. Onu elinden tutarak kendine doğru çekti ve kendi etrafında döndürerek duvarla bedeni arasında hapsetti. Ona o an dokunmazsa bir daha hiç nefes alamayacak, dünyanın sonu gelecek gibiydi. Sol eliyle Sanem'in boyununu kavrayarak, kulağına doğru eğildi. Önce kokusunu içine çekti, sonra da fısıldadı.

"Ben... Çok özledim... Çok..." Sanem, Ali'nin gözlerinin içine baktı ve tutunacak bir cevap aradı. Keşke gördüğü sonbahar olmasaydı... Yalancı sıcaklar ve ardına gizlediğı ayrılık... Öpmek için can atan dudakları birkaç saat sonra zehir saçacak, Sanem'in kalbini yerinden sökecekti. Biliyordu... Ama bazen bilmek yetmiyordu, arzularını engelleyemiyordu. Yanlış olduğunu bile bile, aylardır verdiği direnişe tezat, kendini Ali'ye bırakarak gözlerini kapattı.

Belini sarmalayan elin baskısı artıp, dudakları dudaklarını aldığı anda elini istemsiz bir şekilde Ali'nin yanağına bıraktı ve *belki son kez*, diye geçirdi zihninden... Veda eder gibi... Kendine saklayacağı özel an olsun diye belki, sessiz ve derinden bir iç çekişle öptü Ali'yi. Gözlerini açmaya, onunla konuşmaya cesareti yoktu. Bu bir rüyaydı ve herkes istediğini aldıktan sonra nasıl olsa bitecekti... Ya da Sanem öyle sanıyordu... Ali odaya gelirken Sanem'i tüm çıplaklığını bir bornozun altına gizlemiş hâlde bulmayı beklemiyordu. Nutku tutulmuş, o güzel saçlarından yüzüne

damlayan suların izlediği yolu kıskanmıştı. Bu denli âşıkken, üstüne bu kadar da özlemişken dayanmak çok güçtü artık. Sanem kollarındayken, susuz çölleri aşip coşkun bir şelale bulmuş kadar rahattı. Aylardır ruhunu kemiren kurt ölmüş, göğsünü sıkıştırıp duran el gevşemişti. Üstelik Sanem aylardır yaptığığın aksine kaçmıyor, Ali'nin göğsüne doğru sokuluyor, öpüşlerine karşılık verip elini vücudunda gezdiriyordu.

Sanem'in üzerindeki bornozu sıyrarak usulca yere indirdi ve onu kucağına alarak yatağın üstüne bıraktı. Dudaklarından usulca öptü ve üzerindeki gömleği çıkarıp kenara attı. Öyle bir andı... Dokunmanın yetmediği, dillerin lal olduğu... Ali'nin Sanem'e doyamadığı, özlemin kazınarak silinmek istendiği ve ruhunu ruhuna akıttığı... Sanki bir bütün olmak için bir dakika geç kalsa hayata tutunamayacak, damarları kuruyacaktı. Onun tenini öğreneli ne kadar olmuştu ki? O kadar kısa zamanda alışıp, bağımlı olmak... Her gece onu düşleyip yokluğunda acı çeken bedenine söz geçirememek... Şimdi tüm o uzaklığın ve açlığın intikamını alırcasına hükmediyordu Sanem'e...

Nefes nefese kenara çekildiğinde gözleri hâlen kapalıydı ve bir boşluğun içindeydi. Aklında bir sürü soru dönüp duruyordu. Zihni karmakarışık. "Ne olacak şimdi? Barıştık mı? Affettim mi, geçti mi her şey?" Biraz önce tüm kontrolü elinde tutan kendisi değilmiş gibi sessizleşmiş, boş gözlerle tavanı izliyordu. Kalbindeki onca çalkantıyı taşıyan o değilmiş gibi. Üstelik bunun Sanem'i ne kadar kırdığının farkında bile değildi. Kendi duygularını tartamadığı gibi Sanem'in ne düşündüğünü de çözemiyordu.

“Hazırlanıp yemeğe çıkalım mı?” Sanem, Ali’nin sesindeki tınının adını pişmanlık olarak yorumladığında gözleri dolu doluydu. Üzerindeki pikeye sarılarak ayağa kalktı ve hiçbir şey demeden banyoya girdi. Elinde değildi, dik duramıyordu artık. Tükenmişti. Bacakları titriyor, kalbi yaşadığı hiçbir şeyi kaldıramıyordu. Bir sıkışmışlığın içinde, ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Kalsa kalamıyor, gitse gidemiyor, arada kalmışlığı ise artık yüklenemiyordu. En kötüsü de yaşamak için kızından başka sebebi olmamasıydı. Duşun altında yere çöktü ve dizlerini karnına doğru çekip, hıçkırarak ağlamaya başladı. Çığlıklarını içine atıp elini ısıırıyordu ama nafile... Olmuyordu, artık hiçbir şeyi başaramıyordu.

“Sanem, Sanem ne yapıyorsun? Kalk, kalk haydi.” Ali onun banyoya giderken sulanmış gözlerini fark ettiğinde kendine kızarak peşinden kalktı. Kapıyı açmak ve açmamak arasında gidip gelirken, Sanem’in hıçkırıklarını duydu ve hiçbir şey düşünmeden içeri daldı. Duşun içinde yere oturmuş, başını da dizlerinin üstüne gizlemişti. Ali yanına girerek onu kaldırmaya çalışıyordu ama başarısızdı. Sanem’in sinirleri boşalmıştı, kendini frenleyemiyordu. Önceden daha kuvvetli biri olduğunu düşünürken Ali ile birlikte zayıf Sanem’i tanımıştı. Zincirlerini koparıp hayatına yön vermeyi başaramayan Sanem...

Ali, onun başını zorla da olsa kaldırıp, bakışlarıyla buluştuğunda kendine bir kez daha kızdı. Aralarındaki problemleri çözmeden ona dokunmamalıydı. Bu, çok büyük bir hataydı.

“Özür dilerim Sanem... Lütfen böyle yapma...” Sanem’in yüzü acı içinde kıvrılırken belli belirsiz gülümsedi.

“Benimle birlikte olduğun için ne kadar da pişmansın. Ama korkma, ben kimseye yük olmam... Çok büyük anlamlar yüklemiyorum yani deminki yakınlığımıza.”

Ali onun gözlerinden süzülen yaşları sildi ve kendine doğru çekip sarıldı. Su, ikisinin üstüne doğru akar-ken, keşke tüm sorunlarını da yıkayıp götürebilseydi.

“Yük olmak ne demek Sanem? Sakın! Sakın bir daha öyle cümleler kurma! Ayrıca pişman falan değilim. Sadece...” Ali, Sanem’in bakışlarına takılı kaldı ve o küskün ifadesine kıyamayarak konuşmasını yarıda bıraktı. Eğilip dudaklarını usulca öptü ve bunu defalarca tekrarladı.

“Sana öyle çok âşığıym ki... Bazen değil yaşadıklarımızı, kendimi unutuyorum... Aklım karışıyor ve doğrularla yanlışlar birbirine giriyor Sanem. Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Beni ya affet, geçmiş bir daha hiç konuşmayalım. Ya da artık bırak gideyim. Görmüyor musun Ali? Tükeniyorum.”

“Haydi dışarı çıkıp hava alalım. Orada konuşuruz, olur mu?”

“Hep Araf’ta olmak zorundayız, öyle değil mi?”

Ali, sessizliğini koruyarak suyu Sanem’in saçlarına tuttu ve durulandığına emin olduktan sonra havluyu omuzlarına bıraktı.

“Haydi, git giyin. Beş dakikaya ben de hazırım.” Sanem’in banyodan çıkışını seyretti ve gittiğine emin olduktan sonra duvara okkalı bir yumruk geçirdi. Onu bu kadar üzdüğü için kendine çok kızılıyordu ama Sanem’in suçuydu hepsi. Güvenini sarsmıştı bir kere. Çocukluğu boyunca nefret ettiği kadının kızıydı o ve Ali, bu gerçeği ne yazık ki silip atamıyor, yok sayamıyordu.

Havluyu beline dolayıp çıktığında Sanem üstünü giyinmiş, saçlarını kurutuyordu. Öyle güzeldi ki onu saatlerce izleyebilirdi.

“Gömleğin dekoltesi biraz fazla değil mi?” Sanem önce gömleğe, sonra da Ali’ye baktı. Onun böyle şeylere takıldığını pek bilmediği için şaşırmıştı. Ancak cevap vermesine fırsat kalmadan, kapı çalınca eliyle kapıyı gösterdi.

“Sen giyinme odasına geç Ali. Ben bakarım.” Ali başını sallarken Sanem kapıya gitti. Turgut gelmişti, kucağında Nefes vardı.

“Sanem, karnı acıktı sanırım. Annem mama vermeyi denedi ama reddediyor.”

“Sağ ol Turgut. Ben emzireyim onu. Uyur zaten. Biz dönene kadar da acıkmaz.” Kızını kucağına alarak öptü ve boynunu kokladı. Turgut aşağıya inerken kapıyı yavaşça kapattı. Camın kenarındaki koltuğa oturdu ve göğsünü açarak Nefes’in emmesini sağladı. Nasıl da sevgiyle bakıyordu.

Ali içeriye dönüp onları birbirine sokulmuş bir şekilde bulunca gülümsedi. Kızı annesine sevgiyle bakarken uyku ve uyanıklık arasındaydı. Gömleğini

iliklemeyi bıraktı ve yanlarına gidip, oturarak bebeğinin başını öptü. Nefes gözünü açıp, babasını görünce belli belirsiz gülümsedi. O güzel gamzesindeki çukurcuk belirginleştğinde Ali mest olmuş şekilde Sanem'e baktı.

"Onun bir gülüşü için ölebilirim. Üzüldüğünü düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de... Allah tüm çocukları korusun. Kimseyi de çocuğundan ayırmasın."

"Amin."

"Ben onu yatağına yatırayım."

"Ben de üstümüze bir şeyler alıp gelirim."

Boğazın kuytularında sakın bir yerdeydiler. Yağmur sicim gibi yağıyor, deniz ile birleşirken deli bir kavgaya tutuşuyordu. Tıpkı Sanem gibi... Konuşmak istediği o kadar şey varken bir türlü başaramıyor, aklında tuttuğu ne varsa kalbine tıktırıyordu. Daha birkaç saat önce teninde iz süren Ali değilmiş gibi ondan çekinmek de neyin nesiydi? Ama en başından beri bu böyle değil miydi zaten?

Sessizlik bir bıçak gibi ortalarında daydı. Sanki biri konuşsa diğerinin yarası daha fazla deşilip kanayacak, ikisi de aynı acıyı çekecekti. Aslında, ne yazık ki bazı suskunlukların daha fazla can yaktığını onlarda biliyordu.

Sanem denizi izlemekten vazgeçip başını Ali'ye çevirdiğinde kaşları çatıldı. Telefonuna gelen mesajlar yüzünden dikkati dağılmış, gerilen yüz ifadesi

dikkatinden kaçmamıştı. Mesajların kimden geldiğini deli gibi merak etse de yutkundu ve sormadı. Sonuçta akşamın ilerleyen saatleriydi. Acil bir durum olmalıydı.

“Önemli bir şey mi?” Ali, Sanem’in bakışlarıyla buluştuğunda yutkundu. Canının sıkılmış olduğu her hâlden belliydi.

“Dün gece bir iş yemeğine katılmıştım, biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Doğru, bilmiyorsun. Benden köşe bucak kaçtığın için.” Sanem, Ali’nin yarı sitemli yarı kızgın söylediklerine cevap vermek yerine bakışlarını tekrar denize yöneltti. Ne dese fark etmeyecek, Ali hep haklı çıkacaktı nasılsa...

“Şunu yapma Sanem!” Elini masaya hafifçe vurup, Sanem’in elini tutarak kendisine bakmasını sağladı.

“Neden konuşmuyorsun? Buraya onun için gelmedik mi zaten? Ben sana kızdığım da ya da sen bana kızdığında tek yaptığın şey kaçmak!”

“Konuştuğumda beni anlıyor musun?”

“Neyse... Dünkü yemekte karşı şirketin yöneticilerinden biri eski sevgilim çıktı. Ve dünden beri de hiç durmadan mesaj atıyor.”

“Nasıl yani? Evli olduğunu bilmiyor mu?” Sanem’in kaşları havalanmış, kalbinde büyük bir gümbürtü oluşmuştu. En korktuğu şey geliyordu başına. Ya Ali’nin de ilgisi olursa? Ya olmuşsa? Sahi böyle evlilik mi olurdu? Ne saçmalıyordu Sanem?

“Evli derken... Sonuçta...”

“Devam etme sakın!” Sanem’in ne söyleyeceğini az çok anladığı için elini hafifçe kaldırarak durmasını istedi. Ama bu, karşısındaki kadının sabır çizgisini çoktan taşırmıştı.

“İşte tam da bu yüzden konuşmuyorum! Ne zaman konuşsam susturuyorsun beni!”

“Yapma Sanem! Saçmalayacaktın!”

“Aslında bizim başımıza gelen her şey saçmalık değil mi?”

“Öyle mi? Nefes de mi saçmalık?”

“Tabii ki değil! Ama oluş şekline bakar mısın? Normal miydi?”

“Âşık oluşumuz saçmalık mıydı peki?”

“Senin için öyle olduğuna eminim, biliyor musun? Bazen senin en çok da kendi egona âşık olduğunu düşünüyorum.” Ali, hayal kırıklığı içinde Sanem’e baktı ve sakın kalabilmek için alnını ovuşturdu.

“Ne berbat bir adamım, değil mi? Vay be!”

“Öyle bir şey demedim! Sadece... Neyse, boş ver. Sonuçta seni hiçbir şey için yargılayamam. Ne demiş Cemal Süreya? ‘Ne günah işlediysek, yarı yarıya.’ Özgürsün Ali. İsteddiğini yapabilirsin.”

“Peki, yapayım madem! Özgürüm nasılsa! Bu arada aynı Cemal Süreya bir şey daha demiş, biliyor musun? ‘Kopsun nereden inceyse artık bu bağ, bu düğüm. Her gece daha berbat, daha vahim gördüğüm.’” Sanem’in gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. Ali ona git mi demek istiyordu? Gerçekten ağlamayı hiç ama hiç istemiyordu.

“Olmuyorsa olmuyordur Sanem. Doğru yerden başlamadık ki zaten biz. Neticede sen planlarınla geldin bizim evimize, ben de bir başka abuk sabuk teklifle!”

“Ayrılık konuşması için beni buraya getirmene gerek yoktu Ali! Ama Cemal Süreyya dizeleriyle sonlandırman anlamlı cidden.”

Sanem’in yanaklarından süzülüp, boynuna düşen her damla için ölebilirdi Ali. Kahretsin! Niye böyle oluyordu? Ona deli gibi âşıkken, saçma sapan bir ayrılık konuşması mı yapmıştı?

“Nefes’i bırakamam Ali. O daha çok küçük. Benimle kalsın. Büyüyünce ikimizde de kalır.”

“Asla Sanem! O benim evimde büyüyecek. O yüzden bir süre daha idare etmelisin bu durumu ve bizimle kalmalısın. Ama çok istiyorsan boşanma davasını hemen açabiliriz.” Sanem, titreyen parmaklarıyla önünde duran suya uzandı ve suyu yavaşça içti. Ali göğsüne hançer saplamakla yetinmemiş, o keskin hançeri acımasızca çevirip duruyordu. Onu kızından ayırmayı düşünmesi bile bencilce değil miydi? Bir bebek en çok kime ihtiyaç duyardı?

“İstediğin davayı aç Ali. Ama velayet konusunda pes etmeyeceğimi bil.”

“Öyle mi? Para karşılığı hamile kaldığını ve bu durumu intikam planların için kullandığını da anlatacak mısın mahkemede?”

Söylediği cümleler ne kadar aşağılıyorsa ses tonu da bir o kadar yerin dibine gömüyordu. Sanem’in

omuzları düşmüş, duyduklarına inanamaz hâlde Ali'ye bakıyordu. Hiç bu kadar kötü hissetmiş miydi?

Hızla ayağa kalktı ve zangır zangır titreyen bacaklarını kontrol etmeye çalışarak dışarı doğru koştu. Artık düşünemez, doğru hareket edemez hâldeydi ama bir şeyin çok iyi farkındaydı. Ayakta durması, kızı için savaşması gerekiyordu. Geç olmadan, hâlen akıl sağlığını kaybetmemişken...

Ali'nin ağzından sinirle çıkanlar, Sanem kadar onu da darmadağın etmişti. Bunları ona söyleyiş tarzı için kendine çok kızması neyi değiştirirdi? Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Bu gece yapmadığı saçmalık kalmamıştı, mahvetmişti her şeyi. Onu kaybediyordu. Hesabı ödeyip Sanem'in ardından dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Ama yoktu.

Nefes'in yanına gittiğine adı gibi emindi. O, kızına çok düşkün bir anneydi, bu yüzden başka yere gitmezdi. Arabasına binerek evin yolunu tuttu ve Turgut'u aradı. Sanem gelirse bir yere göndermemesi konusunda onu tembihledi. Kendine kaç kez küfrettiğini, direksiyonu kaç kez yumrukladığını sayamadığı bir sürüş sonrası eve vardı. İçeriye girdiğinde tahmin ettiği gibi Sanem ordaydı ve Turgut onu ikna etmeye çalışıyordu. Sanem ise dinlememekte kararlı, kucağında kızı ile gitmek için direniyordu.

"Gel konuşacağız." Kolundan tutarak kendine doğru çekti, ancak Sanem geriye doğru birkaç adım atıp kızına daha sıkı sarıldı.

"Biz konuşacaklarımızı konuştuk ve bitti. Şimdi, ben kızımı da alıp gideceğim." Ali, onun haklı olduğunu

bildiği için üstüne gitmek istemiyordu ama ne kadar kararlı olduğunu da görüyordu.

“Tamam, bir kez daha konuşalım o zaman. Haydi Sanem.”

“Hayır hayır, istemiyorum. Tek istediğim gitmek. Dayıma gideceğim ben.”

Nurdan Hanım ve Cevdet Bey, birbirine çaresizce baktı. Sanem ile aylardır aynı evdeydiler ve tek bir kötü davranışını görmemişlerdi. Ali onu çok kırmış olmalıydı. Yoksa Sanem bu kadar fevri davranmazdı.

“Kızım, bak çocuk da huysuzlandı. Bu geceyi geçirip biraz sakinleşin, sonra tekrar konuşursunuz.”

“Olmaz, Cevdet Bey. Ben artık kaldıramıyorum. Lütfen...” Ali de gerilmişti artık. Sanem inatla gitmek istediği gibi, Nefes de ağlamaya başlamıştı.

“Sen kararlı mısın şimdi gitmekte?” Ali’nin agresif sesi hareketlerine de yansımış, elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâle gelmişti.

“Tamam, git o zaman!” Sanem’in kucağında ağlayan kızını tek hamlede aldı ve Turgut’un kucağına bıraktı. Sonra ise herkesi şok eden şeyi yaptı. Karısının elini tutarak kapıyı açtı ve onu neredeyse sürükleyerek bahçenin dışına çıkardı.

“Ya burada bizimlesin ya da yoksun Sanem! Tercih senin!”

“Kızımı ver! Bana bunu yapamazsın!”

“Neler yapabileceğimi görmek istemezsin!”

“Sen! Sen çok zalimsin! Ama bu böyle bitmeyecek Ali! O eve girmeyeceğim ve ne olursa olsun, kızımı bırakmayacağım!”

“Kızından ayrılmak istemiyorsan, gir o zaman içeri! Kahretsin ya! Kahretsin Sanem!” Sanem’in kaldırıma oturduğunu gören Ali, sinirle ensesini ovuşturdu ve onu ardında bırakarak öfke içinde eve girdi. Ne annesinin ne de babasının sorduğu hiçbir soruya cevap vermeden, Turgut’un kucağında mızızızlanan kızını alarak yukarı çıktı. Ne yapacağını gerçekten bilmiyordu artık. Peşinden gelen Turgut’a, “Mama hazırlat-sana. Aç uyumasın,” dediğinde gözleri doldu. Çünkü kızı annesinin göğsünü emerken uyumaya alışmıştı ve gece bunu birkaç kez tekrarlıyordu.

“Özür dilerim bebeğim. Çok özür dilerim,” diye fısıldadı ve başını öptü. Cama doğru giderek dışarı baktığında Sanem hâlen yerde oturuyor ve anne, babası da ona dil döküyordu. Üstelik yağmur hızlanmış, hava ayaza kesmeğe başlamıştı. Mart ayının ilk günleriydi ve bahar kendini henüz göstermemişti.

Sanem’in üstüne düşen her damla, kalbine iniyor-muş gibi hissetti ve elinde mama ile duran kardeşine döndü.

“Sen doyurabilir misin, Turgut?”

“Denerim ama... Ağabey gidip kızın gönlünü alacağına, hepten batırdın işi! Ne yaptın demeyeceğim çünkü her şey ortada! Ne olacak şimdi?”

Ali, başını cama yasladı ve bahçeden içeriye doğru yürüyen annesiyle babasını izledi. Sanem’in dizlerini karnına doğru çekmiş, sıırıslık hâline ne kadar

dayanabilecekti? Onu ne kadar sevdiğini, o yüzden bu kadar saçmaladığını bilse gelir miydi Sanem?

Ama bilmiyordu... Hatta Ali'nin onu sevdiğini hiç sanmıyordu. Seven incitmekten korkmaz mıydı? Gerçekten perişan hissediyordu. Kızından ayrı nasıl yaşardı ki? Ölmek pahasına kalkmayacaktı bu kapının önünden.

Göğsüne dolup taşmaya başlayan sütü hissettiğinde gözyaşları hıçkırığa dönüşmüş, sarsılarak ağlıyordu. Kızı ne yapmıştı peki? Uyutabilmişler miydi? Gözünün içine bakarak uyumaya alışmıştı o...

Hayatımın her dönemi yalnızdım. Ama hiç bu kadar derinden hissetmemiştim bu duyguyu ve hiç bu kadar ürkmemiştim bu duygudan.

Çok düşündüm... Özellikle de son üç saattir. Annem, babam ya da bir kardeşim olsaydı, Ali bana böyle davranabilir miydi? Yalnızlığım mı veriyor ona bu cesareti yoksa suskunluğum mu? Peki, ben bir aileye sahip olsaydım, bu kadar içe dönük ve sevgiye aç mı olacaktım? En fenası da aşk, belalı bir hastalık gibi hücrelerime işledikçe geçirdiğim değişim... Burada kendimle baş başa kalınca fark ettim. Yaralarımı benden daha iyi hiç kimse saramazdı. Ali'den ayrılmak çok zor ancak Nefes ile bunu aşabilirim. Onu büyütürken teselli bulup, dikkatimi ona verebilirim. Ama Nefes'ten ayrılmak demek, diri diri mezara girmek benim için! Allah'ım, beni böyle sınama ne olur...

Bundan ciddi anlamda korkuyorum. Ali o evde affetmeyi bilmeyen tek kişi. Ya onun kurallarına göre yaşayacağım ya da beni kapının önüne koyduğu bu sokakta tek başıma yoluma devam edeceğim. Kızımı o evden çıkarmam

çok zor. Aslında sorunum o evle de alakalı değil, tamamen Ali ile ilgili. O affetmeyecek, ben de ona bu kadar âşıkken yabancı gibi davranmasına katlanamayacağım.

Üstelik artık bekâr bir erkek olarak hayatına devam etmek istediği ortada. En başından planladığı gibi... Boşanmak istiyor. İşte bu, canımı çok ama çok yakıyor. Onun başkasına dokunduğunu ya da başkalarının ona dokunduğunu düşünmek dahi istemiyorum. Fakat bu gece, o gurursuz Sanem'den kurtulup silkelendiğimi düşünüyorum. Bu yüzdendir belki de direnişim.

Gitme isteğimin onu ne kadar delirttiğinin farkındayım. İsteddiği olmayınca çıldırdı ve neticede sokaktayım. Nefes'i almadan gitmeyeceğimi o da çok iyi biliyor ve evde kalmam için kendince bir taktik uyguluyor. Bir eli yağda, bir eli balda; hem çocuğuna iyi bakılsın hem de paşam hayatını yaşasın. Yok, öyle yağma! Girmeyeceğim o eve. Kızımı da alıp dayıma gidecek ve hemen çalışmaya başlayacağım.

İliklerime kadar ıslanmak umurumda değil. Ama emzi-remediğim için göğsüm süt doldu, çok ağrı yapıyor. Üstelik kızımın meme emmeden uyuyamadığını çok iyi bildiği hâlde vermiyor onu bana. Hiçbir şey için değilse de göğsüm-den sızan sütün her damlası için ah ediyorum Ali'ye. Bunu bana nasıl yapar? Annesiyim ben kızının! En çok bana ihtiyacı var. Benim de ona! Nefes olmadan asla gitmem. Ya bu kapıda ölürüm ya da onu da alıp giderim.

Turgut, Nurdan Hanım ve Cevdet Bey kaç kere gelip içeri girmemi istediler ama yapamam. Kızıma sarılmayı, kokusunu içime çekmeyi ölecek kadar istememe rağmen, gururumu bu sefer ayaklar altına almayacağım. Kahretsin!

Nereye kadar dayanacağım? Saatler geçmeye başladıkça yağmur ve gözyaşlarım yarışır oldu.

Niye dizginleyemiyorum hissettiklerimi? Ya kızımı bir daha göstermezse bana ya onu da alıp yurt dışına giderse... O kadar çok imkânı var ve o kadar inatçı ki her şeyi yapabilir. Ne yaparım öyle bir durumda? Hayali bile beynimi yakıyor, akli irademi kaybediyorum. Öyle bir durumda gerçekten öldürmesi lazım beni!

Avuçlarımın arasına sıkıştırdığım başım değildi sadece... Planlarım, umutlarım, vazgeçişlerimdi.

“Sanem Hanım, ne olur içeri girin. Ya da bizim kulübede bekleyin. Hava çok soğuk. Sırılsıklam oldunuz.” Evin güvenliği olan Hakkı Bey, altmış yaşlarında iyice bir adamdı ve Sanem’in o hâline dayanamayıp kendini dışarı atmıştı. Ancak ne yazık ki Sanem sessiz bir direniş sergilemek niyetinde olduğu için içeri gitmeyi kabul etmemişti.

Öte yandan Nefes evde kızılca kıyameti koparıyor, annesini istiyor; Ali ise cam kenarında, eli kolu tutmaz hâlde Sanem’e bakıyordu.

“Oğlum, git şu kızı içeri sok. Vallahi ölecek soğuktan! Bak çocuk da annesini arıyor.” Ali, dudağını bükerek ağlayan kızına baktı ve tekrar cama döndü. Sanem’i kaybetmekten deli gibi korkmasına rağmen o, bunu hiç anlamıyordu.

“Bak, çok pişman olacaksın ağabey. Üçünüze de yazık.”

“Nefes’i vereyim de gitsinler mi Turgut? Ne yapayım? Lanet olsun!” Ali, ellerini saçlarının arasına

soktu ve sonra sinirle dışarı çıktı. Yağmur artık sağa-nağa dönmüştü. Sanem'in daha fazla orada oturmamasına izin veremezdi.

Sanem'le hiç konuşmadan hırsla eğildi ve tek laf etmesine izin vermeden onu omzuna attı.

"Ne yapıyorsun, çabuk bırak beni! O eve girmeyeceğim!"

"Bal gibi gireceksin!" Sanem'i üzerinden damlayan sulara, çamura aldırmadan kendi odalarına götürdü ve küvetin içine soktu. Sanem çırpınıyordu ama Ali'nin sabrı tükenmişti.

Zorla da olsa üzerinde sırlıklam olmuş ne varsa çıkardı ve sıcak suyu açarak altında durmasını sağladı.

"Bugünü hiç unutma Ali! Sana bugünü ödeteceğim! Canını okuyacağım, göreceksin!" Sanem, bir yandan Ali'den kurtulmaya çalışırken diğer yandan da söyleniyordu.

"Daha ne kadar canıma okuyacaksın ki sen? Görmüyor musun hâlimi! Dengesizin tekine çevirdin beni. Boş yere çırpınma hiç, vücudun ısınmadan bu küvetten çıkmayacaksın!" Bir süre sonra sessizleşen Sanem, yorgunluğuna yenik düşmüş, sıcak suyun altında bile üşüdüğünü hissetmişti.

"Zatürre olmazsan iyidir! Deli yapmaz senin yaptığını!"

"Deliye bana söylediklerini söylesen, kim bilir neler yapar?" Sanem başını kaldırıp Ali'nin bakışlarıyla buluştuğunda, gördüğü şeyden hoşlanmamıştı. Saf perişanlık vardı yüzünde.

“Özür dilerim Sanem...”

“Özür dileme. Sen hissettiklerini dile döktün sadece. Ben de öğrendim. Ama merak etme, yarın avukat ile konuşacağım boşanma davası hakkında.”

“Tabii, geç kalma! Boşanırsın sen.”

Sanem, Ali’nin uzattığı bornozu giyinirken titriyordu. Ali haklıydı, Sanem hastalanacaktı. Banyodan odaya doğru geçtiğinde yatağın üstünde parmağını emen kızını gördü ve koşarak yanına gitti. Annesini gördüğü için nazlı sesler çıkarıp ona yakın olmak isteyen bebeğinin yanına uzandı ve üstünü örttü. Göğsüne sokulan bebeği hem aç hem de uyuyamadığı için huzursuzdu. Bir süre sonra ikisi de öylece uykuya daldığında, odaya derin bir sessizlik çökmüştü.

Ali, yatakta birbirine sokulmuş olan karısı ve kızına bakıp derin bir nefes aldı ve balkona çıktı. Balkon demirlerini öyle kuvvetli sıkıyordu ki parmakları kırmıştı. Bu gece olanlar, Sanem’in hâli ve çaresizliği en çok da ona dokunmuştu. Kim sevdiğine bile isteye acı çektirirdi ki? Ama Nefes’i vermek demek, kurtarabilecekleri bir şey varsa da küle çevirmek demektir. Ayrıca Sanem’in kendine ait, kalabileceği bir yer yokken kızını da peşinden sürüklemesine izin veremezdi. Kaldı ki Sanem’i de başkalarına muhtaç edemezdi.

Sonunda bir ayrılık ihtimali varsa Ali, rahat bir hayat sunmadan onu bırakmazdı. Ama Sanem kabul eder miydi, orası meçhuldü. Bunları düşünmek bile Ali’nin göğsünü sıkıştırıyor, nefesini kesiyordu. Çünkü bunlar ayrılığın sonuçlarıydı ve Ali, hiç hazır değildi.

İçeri girerek kızını yatağın kenarındaki beşiğin içine bıraktı. Nefes, bu odada neredeyse hiç uyumamıştı. Çünkü Sanem, Ali'den uzak durmak adına hep bebek odasında kalmıştı. Fakat Sanem bu gece Nefes'e bakabilecek gibi değildi. Hem çok üşümüş hem de çok ağlamış olduğu için yatakta bornozuyla sızıp kalmıştı. Ali çenesini sıvazlayarak birkaç saniye düşündü. Kıyafetlerini giyinmesi lazımdı yoksa iyice hastalanacaktı. İçeri gidip ona çamaşır ve pijama takımı getirdikten sonra, "Sanem. Haydi üstünü giyin," diye birkaç kez seslendi ama Sanem'in onu duyduğu söylenemezdi. Sonunda Ali onu yavaşça doğrulttu ve üstünü kendisi giydirdi. Sonuçta karısıydı ve teninin her milimi tanıdıktı. Bir süre, sessizlik içinde karşısındaki güzelliği izledi ve eğilip alnını öptü. Ne yaşarlarsa yaşasınlar, onun masumiyetinden ve sevgisinden şüphe etmemişti. Tıpkı kendi duygularından etmediği gibi.

“İNSAN KENDİNİ KEŞFE HATA YAPTIKÇA, ACI ÇEKTİKÇE VE GEZDİKÇE BAŞLIYOR.”

Nurdan Hanım, iki gündür Sanem’i ikna etme çabası içindeydi ve sonunda başarmıştı. Çalışmak istiyorsa engellemek çok saçmaydı. Neticede bunun, onu bilmekten öte gitmeyeceğini bilecek yaşta ve tecrübedeydi. Ali ile yaşadıkları o tatsız geceden sonra roller değişmişti. Sessizleşen Ali, inatlaşan ise Sanem’di.

Yemek masası oğlunun Sanem’e en yakın olduğu yerdi ve ne yazık ki ikisinin hâli de hiç iç açıcı değildi. Sanem iş görüşmeleri yapmaya başlamış ve daha önce dayısı aracılığıyla tanıştığı avukata boşanma işlemleri için talimat vermişti. Nurdan Hanım ne dediyse fayda etmemiş, Sanem ısrarla bildiğini okumuştı.

Dün ona, “Tamam, çalış kızım. Boşanmak istiyorsan boşan da. Ama lütfen bir süre daha bu evde, bizimle kal. Nefes için. Sen çalışırken, ona benden daha iyi kim göz kulak olabilir? Hem, Ali ile de çocuk yüzünden birbirinizi tüketmemiş olursunuz. Sen yeni yaşamına

kendini hazırlarsın, Ali de bu fikre daha fazla alışır,” dediğinde Sanem ona hak vermişti. Sonuçta kimse ba-baannesinden daha iyi bakamazdı kızına.

“Sanem, iş görüşmen kaçta kızım? Geç kalmaya-sın.” Ali annesinin söylediklerini duyunca elindeki ça-talı düşürmüştü ve dik bakışlarını Sanem’e çevirmişti. Bu sabah o yüzden mi bu kadar şıktı?

“On birde. Bugün Şennur ablayı da görmek isti-yorum. Dönüşte ona uğrayacağım. Hamileliğim bo-yunca verdiği desteği hiç unutmayacağım.”

“İstersen bırakabilirim seni.” Ali’nin teklifini ba-şını kaldırmadan dinledi ve Nurdan Hanım’a döndü. Sesi buz gibi soğuk ve temkinliydi.

“İzniniz olursa, hastaneye şoförünüzle gitmek is-tiyorum. Malum, hava soğuk. Başkalarına güvenince yol ortasında veya kapı önünde kalabilmem çok olası.” Sanem’in imalı cümlelerini Turgut ve Cevdet Bey ba-şını sallayarak, Nurdan Hanım ise Ali’ye ters ters ba-karak karşılamıştı. Haklıydı çünkü!

“Olur tabii.”

“Teşekkür ederim. Ben Nefes’ i doyurup çıkayım. Afiyet olsun.” Ali, Sanem’in ardından, biraz çaresiz, çoğu aşkla bakarken hiçbir şey hesap etmiyordu. O da farkındaydı. Sanem uçmaya hazırlanan bir güver-cin gibi özgürlüğünün peşindeydi.

“Karının gönlünü almayı dene Ali! Yoksa ardından bakacağın kadar bile yakınında olmayacak!” Babası-nın uyarısını dinlerken, son günlerde içine yerleşmiş ve hiç durmadan büyüyen o duyguya hepten yenik

hissetmişti. Kaybetme korkusu! Vazgeçmeye hiç hazır değildi Ali, hele de bu kadar isterken hiç! Elindeki peçeteyi masaya bıraktı ve Turgut'a döndü.

"Ben biraz geç kalacağım Turgut. Bilmiyorum, belki de gelmem şirkete. Sanem'i ben götüreceğim."

"Hah şöyle... Tamam, sorun yok. Keyfine bak sen." Ali ayağa kalkarak annesine ve babasına döndü.

"Afiyet olsun. Görüşürüz." Nefes'in odasına çıktığında, kızı annesinin göğsünde uyumak üzereydi. Öyle güzel bir bebektir ki bazı geceler Ali, gözünü kırpmadan gizlice onu izlerdi Ali. O gecelerde Sanem'in uyuduğunu sanırdı ama çok yanılıyordu. Ali beşiğe başını dayamış kızını izlerken Sanem de Ali'yi izlerdi.

Nefes gözünü hafifçe açarak babasına yarım yamalak gülümsedi ve tekrar annesine sokuldu. Ali yatağın kenarında duran tekli koltuğa oturmadan önce hafifçe eğildi ve kızının başını öptü. Çekilirken Sanem'in tüm kokusunu içine doldurmuş; tüm gücüyle, çığlık çığlığa özlediğini söylemek istemişti.

"Hazırsan çıkalım mı?" Sanem, başını kaldırıp Ali'nin yeşil gözlerine bulandı ve diyeceklerini unutarak birkaç saniye öylece kaldı. İlk defa böyle görüyordu Ali'nin bakışlarını... Saf acı ve korku...

"Seninle gelmeyeceğimi söylemiştim."

"İnat etme Sanem. Söz veriyorum, ters bir şey yapmayacağım." Ona kıyamadığı için kendine kızdı ve dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Uyan kızını yatağına bırakarak doğruldu ve Ali'nin işaret ettiği yere baktı.

“Düğmelerini ilikle.” Açık kalan gömlek düğmelerini ilikledi ve aynanın karşısına geçerek üstüne çekidüzen verdi.

“Çıkalım istersen.” Ali ayağa kalkarak yüzüne hiç bakmayan karısına yaklaştı ve çenesini tutarak gözlerini yakaladı.

“Nereye kadar böyle gideceğiz Sanem? Bizim bir çocuğumuz var. Şu an anlamıyor ama gerginliğimizden etkilendiğine eminim.”

“Ben mi yaratıyorum gerginliği?” Sanem sinirlendiği için geriye doğru gitmişti ancak Ali buna müsaade etmedi. Onu belinden tutarak kendine doğru çekti.

“Sen yaratıyorsun demedim. Barış ilan edelim diyorum. En azından konuşmayı başarmalıyız.” Sanem kaşını kaldırarak, dudağının kenarını ısırıldı ve şüpheli gözlerle sordu.

“Barış? Seninle? Biz yakında boşanacağız!”

“Kes şunu Sanem! Konumuz boşanmak değil! İşte hep bunu yapıyorsun.”

“Neden acaba?” Sanem böyle dik dik konuşunca Ali’nin de nefesi hızlanıyor, zıplamaya hazırlanmış sinirlerini zapt etmekte güçlük çekiyordu. Kendiyle kavga etmeyi bir bırakabilse, umursamasa hiçbir şeyi... Belki de mutluluğu o kapının ardında bulacaktı.

“Tamam, şöyle yapalım. Kızımız için, ona iletişimi kuvvetli birer anne baba olabilmek için bugünü birlikte geçirelim. Ne dersin?”

“Benim bugünkü programım belli Ali. Önce iş görüşmesi, sonra da Şennur abla. Haber verdim, beni bekliyor zaten.”

“Şennur ablayı ben de özledim. Sen iş görüşmesindeyken beklerim, sonra da ona gideriz.” Sanem kararsız bir ifadeyle Ali’ye baktı ve gözlerini kıstı.

“Peki. Sadece Nefes için kabul ediyorum.” Ali, Sanem’in yüzüne dökülmüş saçlarını gülümseyerek düzeltti ve koyu kırmızıya boyadığı dudaklarını öpmek için kendiyle savaştı. O ruju sürmesindeki mana neydi? Zaten yeteri kadar dikkat çekmiyormuş gibi.

Ali arabayı park ederek geldikleri hastaneye baktı. İstanbul’un bilindik yerlerinden biriydi ve iyi referansları olmayan hiç kimseyi işe almazlardı. Bunu bildiği için Sanem’e döndü.

“Öz geçmişini göndermiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Referansların sağlam mıydı?”

“Fakülteden iki hocam, eskiden çalıştığım hastane ve Batur.” Ali’nin direksiyonu tutan elleri, Batur’u ismini duyunca kasıldı ve çenesi seğirmeye başladı. Onu hayatından çıkardığını sanıyordu ancak yanılmış olmalıydı.

“Sen yine mi görüştün Batur ile? Onca ikazıma rağmen!”

“Mesaj attım, o da seve seve iyi referans verebileceğini yazdı. Hepsi bu. Hem, benim onunla hiçbir problemim yok. Senin hayal gücün biraz kuvvetli bence. Neyse, ben gidiyorum. Şu birlikte vakit geçirme fikri

yanlış bir karardı bence. Sen git.” Sanem kapıyı çarpıp çıkarken Ali öfkeden delirecek gibi hissediyordu. Batur ile kavga etmemesinin tek sebebi, geçmişin hatı-
rıydı ve ortada ispat edebileceği bir durum da yoktu. Ancak onun Sanem’e âşık olduğunu biliyordu Ali ve bunun için katil olabilirdi.

Sanem’in “git” demesini hiç umursamadı ve onu yaklaşık yarım saat kadar arabanın dışında bekledi. Hava alıp sakinleşmesi lazımdı. Aksi takdirde büyük bir patlama yaşayacaktı. Gelen geçen insanları seyretti. Binlerce insan, binlerce umut, dua ve düş... Başlangıç aynı, son aynı... Doğum ve ölüm arasındaki zamana iyi olan duyguları ne kadar sıkıştırırsa, o kadardı insan.

Karısının kapıdan çıktığını fark ettiğinde, “Sanem!” diye seslendi ve yüzündeki ifadeyi inceledi. İş görüşmesi iyi geçmemiş olmalıydı, suratı asıktı.

“Sana gitmeni söylemiştim.”

“Ben de her zamanki gibi kendi bildiğimi okuyup beklemeyi tercih ettim. Haydi, bin arabaya da gidelim.”

Arabaya oturduklarında Ali derin bir soluk alıp bıraktı ve Sanem’e döndü.

“Nasıl geçti? Tadın yok gibi.”

“İyi geçti. Pazartesi başlıyorum.”

“Tebrik ederim. Suratın asık olunca...”

“Asık olması için elinden geleni ardına koymuyorsun Ali.”

“Bak, Batur konusunu hiç açma! Cidden gidip öldürebilirim onu!”

“Ya sen ne istiyorsun adamdan? Ne yaptı bize? İyilikten başka!”

“Sahiden mi Sanem? Fark etmedin mi onun duygularını? Delireceğim cidden!”

Sanem başını dışarı doğru çevirerek konuşmayı yarıda bırakmayı tercih etti. Çünkü onu anlamayı bırakmıştı. İnsan boşanacağı karısını neden kıskanırdı ki?

Ali, arabayı park ettiğinde Sanem’in derin nefesler aldığını fark etti ve eğilerek ona baktı. Uyumuştu. Torpido gözünden kendi evinin anahtarını aldı ve gülümseyerek dışarı çıktı. Arabanın sağ kapısını açarak eğildi. Kucağındaki çantayı alıp, elini yanağına koyarak yanağını okşadı. Bir melek kadar masum ve güzeldi. Bir unutulabilse... Hikâyelerini yeniden yazmayı bir başarabilse...

“Sanem, haydi güzelim. Uyan, geldik.” Sanem, Ali’nin sesini duyunca yerinde kıpırdandı ve onu tam burnunun dibinde bulunca öylece kaldı. Niye böyle bakıyordu şimdi? Beş dakika sonra canına okumak için mi? Hep öyle yapmıyor muydu nasılsa? Ne zordu ona karşı direnmek...

“Nefes... Dün gece hiç uyutmadı. O yüzden, dalmışım.”

“Öyle mi? Beni niye uyandırmadın? Dönüşümlü bakardık. Hoş, ne zaman uyandırdın ki... Ancak ben sesini duyarsam...”

“Pes yani Ali! Bunda bile takılacak bir nokta buldun! İşe gidiyorsun, uykusuz gitme diye uyandırmıyorum seni. Teşekkür edeceğine...”

“Benim kızdığım şeyi anlamıyorsun Sanem! Bana sırtını hiç yaslamıyorsun. ‘Şunda da zorlanıyorum Ali, yardım et,’ demıyorsun! Sen de insansın Sanem.”

“Hah, çok iyi bak! Demek insan olduğumu hatırladın!”

“O ne demek şimdi?”

“Bilmem, insanlar hata yapar ya hani... Ben de yaptım ve geldiğimiz nokta ortada. Üstelik çok geçerli sebeplerim de vardı.”

“Benim ne suçum vardı Sanem? En az senin kadar suçsuzdum geçmişte yaşanan olaylarda.”

“Ali... Şu an bunu idrak edebiliyorum ama o vakit edemiyordum. Halamın anlattıklarını gerçek sanıp bilenmişim. Sen de biliyorsun... Neyse... Bunları konuştuğumuz yere bak. Boş ver, olan oldu. Biten bitti...” Ali kederle bakarken yutkundü ve kaşlarını kaldırarak başını salladı.

“Bitti mi sahiden Sanem?”

“Ben son bir senede çok şey öğrendim Ali. Gerek yaşayarak, gerekte okuyarak... İnsan kendini keşfe hata yapıp, acı çektikçe ve gezdikçe başlıyor. Her hatadan bir ders, her acıdan kuvvet, gezdiği her karış topraktan başka bir enerji aldıkça tanıyor ruhunu.”

“Hatalarından ders çıkardığına eminim, Sanem... Acılarından aldığı kuvvet, kızımız olmalı. Gezmek kısmına gelirsek, henüz pek gezmedin ama... Çok isterdim seni gördüğüm yerlere götürmeyi.”

Sanem’in cevap vermesini beklemeden doğruldu. Çünkü vereceği cevabı duymak istemiyordu. Bugün

her şeyi akışına bırakacak, an ne getiriyorsa onu yaşayacaktı. Sürekli kontrollü olmaktan çok yorulmuştu artık. Bodrum kata inerek kapıyı çaldığında Sanem tam arkasındaydı ve kokusu burnuna çarpıyordu. Ona sarılmaya öyle çok ihtiyaç duyarken bu kadar uzak durmak... Yirmi santim öteye kilometrelerce mesafe sığdırmak...

"Ali? Hoş geldin oğlum. Sanem yalnız gelecek sanıyordum."

"Sanem'i mi özledin yoksa sadece?"

"Olur mu hiç! Haydi, gelin içeri. Sanem, güzel kuzum benim. Ne iyi ettin de geldin. Aklım hep sendeydi."

"Biliyorum Şennur abla. Bebek küçük diye bırakmak istemedim. Ama tek başıma dışarı çıktığım ilk fırsatta sana geldim, bak."

"Bu senin tek başına gelmiş hâlin mi?" Şennur kahkaha atarak gülmüş ve eliyle Ali'yi göstermişti. Ali de ona eşlik edince Sanem, "Yani, öyle planlamıştım aslında ama... Takıldı peşime, ne yapayım," demiş ve onlar gibi gülümsemişti.

"İyi yapmış, iyi... Bebek iyi, değil mi? Allah nazardan saklasın o ne güzellik öyle."

"Sen nerden gördün Şennur abla bebeği?"

"Sanem, resimleri atıyor bana ara ara. Şu telefonlara beni de alıştırdılar ya artık. İş göremez oldum evde nerdeyse."

"Keşke onu da getirseydik Sanem. Yukarı katta, kendi evimizde kalırdık." Ali'nin bu hevesli teklifi,

Sanem'e de mantıklı gelmişti. "Evimiz" dediğinde keşke gerçekten öyle olsaydı diye hayal ederek yutkundu ve boğazına düğümlenen burukluğu, yutkunarak ötelemeye çalıştı.

"Evet, aslında iyi olurdu. Üşütür diye korktum. Hava epey soğuk."

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım Şennur abla. Siz Sanem ile oturun. Üst kata çıkıp uzanacağım biraz."

"Yemek yemeden olmaz oğlum. Ben hemen hazırlarım. Bak neler neler yaptım."

"Dedin ve ben bittim tabii." Sanem, Ali'nin bu doğal yanını sadece bu ev de görüyordu ve hayranlıkla izliyordu onu. Keşke hep öyle kalıp o buzu andıran hâllerine hiç dönmeseydi. En başından beri sıcacık, kuralsız ve gelişine yaşayan Ali ile olsaydı.

Ali, Şennur'un düzenli olarak temizlediği daire-sine çıktı ve etrafa bakındı. Doğum öncesi birkaç ayı burada geçirdiği için Sanem'e ait bir sürü eşya ve iz vardı. Koltuğa uzanarak gözlerini kapadı ve elini ensesine yerleştirip uzun uzun düşündü. Yalnız kalmak iyi gelmiş, ruhunu dinlendirmişti.

Bir süre sonra kapı çaldığında üzerindeki mavi gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık hâlde ayağa kalktı. Sanem eşiğin diğer tarafındaydı ve üzerinde montuyla gitmek için bekliyordu.

"İçeri girsene."

"Gidelim mi Ali? Nefes'i özledim." Yüzünde her şeyden kaçmayı ister bir ifade vardı ve Ali bunu görebiliyordu. Elini tutarak kendine doğru çekti ve kapıyı

kapattı. Eli, Sanem'in belinde, onun milim ötesindeydi. Alnını alına bırakarak gözlerini kapattı ve dudaklarını dudaklarında bulmamak için direndi. Soluğu yüzüne çarpıyordu ve heyecanlandığını, inip kalkan göğsünden görebiliyordu.

"Ali, lütfen... Yapma!"

"Benden kaçmak için dönmek istiyorsun. Nefes'i bahane etme."

"Belki de..." Ali dudaklarını onun boynu ve yanağı arasında bir yere bıraktı. Sesi boğuklaşmış, vücudundaki kan ateşe bulanmıştı.

"Nereye kadar Sanem? Biz bu hâldeyken, nereye kadar?" Sanem, onun kollarında bir kuş gibi titrediği için kendinden nefret ediyordu. Bu kadar iradesiz bıraktığı için de Ali'den! Ortalık yangın yerine dönüşebilecekken Ali'nin çalan telefonu kurtarıcısı olmuştu ancak bir milim dahi uzaklaşmıyordu Sanem'den.

"Aç lütfen..."

"Hayır hayır, boş ver."

"Ali, önemli olabilir. Annendir belki." Ali sıkıntıyla arka cebindeki telefonu çıkardı ve ekranına baktı. Sanem'in de aynı anda ekrana odaklandığını bildiği için içinden milyonlarca şey saydırdı.

"Güliz Hanım! Şu sana asılan müşteriniz değil miydi?"

"Yapma Sanem!"

"Niye açmıyorsun Ali? Aç haydi."

“Hayır açmayacağım. Gerilmeni istemediğim gibi gerilmek de istemiyorum!” Sanem, kıskandığı zamanlarda ne kadar raydan çıkabileceğini yeni yeni öğreniyordu. Ali’nin elinden telefonu aldığı gibi açtı ve sesin dışarıya gelmesini sağladı.

“Aliciğim merhaba,” diyen cilveli sesi duyduğu anda telefonu, Ali’nin avucuna çarparcasına bıraktı ve alnını ovuşturdu.

“Merhaba Güliz Hanım, nasılsınız?”

“Hani aşmıştık şu ‘hanım’ meselesini. Bizim eskiden ortalığı ateşe veren bir enerjimiz vardı Ali. Bence birlikte iş yapan iki insan olmaktan öteye gidebiliriz. Geçen gün de söylediğim gibi, seni aklımdan bir türlü çıkaramıyorum, çok özledim Ali.” Sanem kadar Ali de Güliz’i ağzı açık dinliyordu ve ne yapacağını şaşırmıştı. Gitmeye çalışan Sanem’i kolundan tutarak durdurdu ve öfkeden çıldırmış hâline baktı. Ne yazık ki bu kadını tersleyemiyor, telefonu suratına kapatamıyordu. Onlara yapacağı işler için ciddi yatırım yapmıştı ve kesip atamıyordu. Zira düşünmesi gereken çalışanları ve yükümlülükleri vardı.

“Güliz Hanım, eskiyi karıştırmasak. Ayrıca daha sonra konuşalım mı? Eşimle birlikteyim ve çıkmak üzereydik.”

“Aaa, tabii Aliciğim. Ama biliyorsun, değil mi? Benim için medeni durumun hiç problem değil.” Sanem’in artık tahammül gücü kalmamıştı. Ali’yi tüm kuvvetiyle iterek evden çıktı ve asansöre bindi. Kapının önünden geçen ilk taksiye atladığı gibi soluğu avukatının

yanında aldı ve boşanma işlemlerinin yanı sıra velayet davası içinde başvuruda bulunmasını istedi.

Yedi yaşına kadar ciddi bir sorun olmadıkça, genel olarak çocukların anneye verildiğini öğrenince rahatlamış, biraz olsun kendine gelmişti. Nasıl olsa bir işi de vardı artık ve çocuğuna rahat bir hayat sağlayabilecekti. Şimdi gidip Nurdan Hanım ile mantıklı bir şekilde görüşmesi lazımdı.

Eve gittiğinde Ali'nin arabası kapının önündeydi. Cep telefonunu kapattığı için arayıp aramadığını bilmiyordu. Ona öyle kızgındı ki evi başına geçirebilirdi. Güliz denen kadını terslemek bir yana dursun, neredeyse kibarıktan ölecekti beyefendi! Belki o da tıpkı Güliz gibi eski ateşli günlerini çok özlemişti!

Zile bastığında kapıyı açanın Ali olması hiç şaşırtıcı değildi. Ama hem suçlu hem güçlü olma işini cidden abartıyordu.

“Kaç saattir neredesin sen?” Göğsü kabarmış, sesi kavgaya hazırlanan bir aslan gibi gürültülü çıktı. Sanem onu duymazdan gelmeyi tercih edip, yanından geçecekken geriye doğru savrulmayı beklemiyordu. O sertlikle sırtını duvara sertçe çarpmayı ise hiç! Ali onu çekerken incitmeyi hiç istememişti ama güç dengesini sağlayamamış, Sanem'in zayıf bedenini ise hiç hesaba katmamıştı.

Arkada kucağında torunuyla olanları gören Cevdet Bey ve Nurdan Hanım hızla yanlarına gelmiş, acıdan yüzünü buruşturmuş Sanem'i yanlarına çekip almıştı. Ali, Sanem'e bakarken tüm vücudunun titrediğini hissetmişti. Çünkü ilk kez Sanem'in ondan korktuğunu

görmüştü. Deli gibi âşık olması bir şeyi değiştirmiyordu. Bu aşk onu hastalıklı bir hâle getirmiş, sevdiğinin canını istemeden de olsa yakmıştı.

Ardında ne bıraktığını bilmeden, duvara sert bir yumruk geçirip evden hızla çıktı. Oysaki ondan özür dileyebilir, kendini anlatabilirdi.

Sanem, telaşla kendine bakan Cevdet Bey ve Nurdan Hanım'a, "İyiyim, merak etmeyin," dedikten sonra ona gelmek için ağlayan kızını aldı ve yukarıya çıktı. Ali'nin isteyerek canını acıtmadığının farkındaydı. Ancak beraber olamayacaklarının da bir o kadar bilincindeydi. Suyu kök salarak büyümüştü Sanem. Her dalgasında sürüklenip, rüzgârında sürüklenerek... Ali'ye âşık olunca sanmıştı ki kökleri artık derin topraklara sürgün vuracak ve rüzgâra yenilmecekti. Fakat yanılmıştı... Bu hayatta birçok kez yanıldığı gibi... Yine olmamıştı.

Ali birkaç gündür eve gelmeyip, kendi dairesinde kalırken Sanem de kendini yeni hayatına hazırlıyordu. Boşanma davası açacağını evdekilere söylemiş ve herkes için en iyisinin bu olacağına onları ikna etmişti. Ayrıca ilk iş günü, kızını özleme tarafı hariç beklediğinden daha iyi geçmişti. Tek tesellisi, onun güvenli kollarda olmasıydı; en azından o konuda çok rahattı. Cevdet Bey ve Nurdan Hanım'ın ona çok iyi bakacaklarına adı gibi emindi.

Ali, Sanem'in işe başlayacağını bildiğinden bugün burnunda tüten kızını görmek için eve gitmişti. Annesinin ilk çalışma gününde kendini yalnız hissetmesinden

korkmuş, yanında olmak istemişti. Fark etmişti ki kızı da onu özlemişti.

“Oğlum, ne olacak bu hâliniz? Sanem boşanacağını söyledi. Hem neydi senin o günkü tavrın?” Ali, hatırlamayı hiç istemediği için eliyle annesini durdurdu ve gözlerini kapadı.

“Anne... İsteyerek yapmadım. Gerçekten. Günlerdir uyumuyorum, delireceğim artık.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Bilmiyorum... Hayatımda ilk kez, her şey kontrolüm dışında geliyor. Eve dönersem o gidecek. En azından ben yokken ikisi de yanınızda ve güvende.”

“Ama oğlum bebeğiniz ~~var sizde~~ Özlemeyecek misin?”

“Her gün gelip görürüm onu. ~~Akına~~ bırakmak istiyorum her şeyi. ~~Çünkü~~ Çünküdikça daha çok yaralıyoruz birbirimizi anne, görmüyor musun?”

“Sen bilirsin oğlum. Sanem, evini ayırsa bile uzağa gitmeyecek. Bu konuda anlaştık. O çalışırken Nefes burada olacak.”

“Evi ayırmak da nereden çıktı? Ayrıca Nefes bu evden çıkmayacak.”

“Oğlum, mantıklı ol biraz. Şimdi bizimle oturuyor ama gencecik, çok güzel bir kadın o. İleride istemeyebilir.” Ali, annesinin ne demek istediğini anlamış ama bu ihtimali düşünmeye bile bünyesi müsaade etmemiş, öfkeyle ayağa kalkmıştı.

“Anne ne olur, hiç hazır değilim inan.”

“O zaman şu boşanma işini otur da düşün biraz. Ayrıca bir bebeğın annesinden ayrılmasını hiç doğru bulmuyorum. Sanem’i ayırdılar da ne oldu? Bir bak ona, doğruyu bulurken ne kadar yıprandığına, üzüldüğüne bak. Ayrıca o gerçekten çok iyi bir anne.”

“Bugün aradı mı hiç? İlk iş günü nasıl geçiyormuş?”

“Aradı tabii. Sabah bebeğinden ayrılırken çok zorlandı. Turgut bıraktı hastaneye.”

“Nefes çok küçük anne. Çalışmasına gerek var mıydı şimdi?”

“Vardı oğlum, vardı. Her kadın, kendi ayaklarının üstünde durmayı başarmalı. Hem, bak bu Sanem’e kendini daha iyi hissettirecek.”

“Umarım...”

Sanem, hastasına baktıktan sonra odasına döndü. Kapı girişine yazılmış ismini incelerken kendine ne için burada olduğunu anımsattı. Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon – Uzman Hekim Sanem Mertoğlu. Ne kadar çok çabalamıştı. Emeklerinin boşa gitmesine izin vermeyecek, kızının gururla bahsettiğı bir anne olacaktı.

Odadan içeriye adım attığı sırada masasının yan tarafında bulunan uzun dolabın üstüne konumlanmış çiçekler dikkatini çekti. Yan yana duran beş çiçek vardı. Sırayla bakmaya başladı. Çiçekler; Ayşe’den, Batur’dan, dayısından ve evdekilerden gelmişti. Bem-beyaz güllerden yapılmış son buketeye baktığında herhangi bir kart bulamadı. Araları kötü olmasına rağmen Ali’nin gönderdiğine emindi. Onu düşünmek bile heyecanlanmasına sebep olmuştu.

Bazen, hatta son zamanlarda çok sık, bir köşeye çekilip kendi kendine teskinlerde bulunurdu. "Sen güçlüsün! Tek başına yapabilirsin! Ali'yi unut, o ve sen olmaz!" diye... O an inanırdı da tüm bunlara. Ama her seferinde aynı şey olurdu. Ali ile ufacık bir göz temasında neye inandığını unuturdu.

Yerine oturarak isimsiz güllere baktı. Öyle canlı ve diri duruyorlardı ki onları saatlerce izleyebilirdi. Ne yapıyordu acaba? Onu günlerdir görmüyordu ve gerçekten çok özlemişti. Peki, Güliz denen o kadın Ali'nin çevresinde miydi hâlen? Elleri titreyerek Ali'nin telefonundaki resmini açtı ve yüzüne dokundu.

Yakında boşanacaklar ve kızları dışında bir bağları kalmayacaktı. Bu, Sanem'in kalbini öyle çok acıttıyordu ki kendini nasıl iyileştireceği konusunda çaresiz kalıyordu. Ali'nin kalbi de Sanem kadar acıyor muydu? Onun gözlerinden de uyurken yaş süzülüyor muydu mesela? Ruh, kadın ve erkek diye ikiye ayrılır mıydı? Cinsiyet bedene ait değil miydi? Acıyı, içlenişi, mutluluğu yaşama biçimi ise ruha ait olmalıydı. O vakit Ali de çok özlemeli, gözyaşı dökmeliydi yarım bıraktıkları bu aşk için.

Ali'yi düşündü... Onun asi ruhunu... Çoğu zaman başıbozuk deli bir rüzgâr... Ama bazen, belki birkaç saniye... Ölür gibi âşık, ölesiye muhtaç. En çok da küs olduklarında...

Eve döndüğünde saat yediyi bulmuştu ve kızı mışıl mışıl uyuyordu. Nurdan Hanım, bebeğinin başında onu izleyen Sanem'e sevgiyle gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

"Yoruldu bugün biraz. O yüzden sızdı." Sanem, tebessüm ederek Nurdan Hanım'a baktı. Telefonda birkaç kez nasıl olduklarını sormuştu ama detayları öğrenmek istiyordu.

"Ali geldi bugün. Annesi işe başladığı için kızı kendini yalnız hissedebilirmiş. Öğleden sonrasını Nefes'e ayırmayı tercih etmiş. Fazlaca öpüp koklayıp, oyunlar oynayınca da hâliyle yoruldu çocuk."

"Sevindim... Yani Nefes babasını özlemiştir zaten. İyi olmuş."

"Sen özlemedin mi Sanem?" Nurdan Hanım'ın endişeyle sorduğu bu soruyu bulutlanmış gözlerle karşıladı. Özlemek, aldığı her nefesin kursağına takılıp kalmasıysa eğer, çok özlemişti.

"Biz... Boşanıyoruz. Özlememem gerekiyor."

"Ama çok özledin."

"Çok... Fakat geçecek."

"Geçmeyecek Sanem. Hiç geçmeyecek. Bazı insanlar zamk gibi yapışır insanın kalbine ve hep aynı yerde kalır. Gelenler, gidenler olur. Ama o hep aynı yerdedir. Bunu bir tek sen bilirsin ve özlemeye devam edersin."

"İyi miydi Ali?"

"Değildi. Senden bir farkı yoktu."

"Neden? Güliz teselli edememiş mi?" Nurdan Hanım'ın kocaman açılmış gözlerini görünce pişmanlık içinde, "Çok özür dilerim. Ne dediğimi bilmiyorum," dedi.

“Güliz de nereden çıktı Sanem?”

“O yüzden kavga ettik. Kadın, bildiğiniz asılıyor Ali’ye. İş yapıyorlar sözde ama... Telefonda dediklerini duysaydınız.”

“Yüzsüz! Ama kızım, Ali’nin onu göreceğ gözü mü var? Dağılmış vaziyette çocuğum. Sanem, acaba birkaç gün tatile mi çıksanız siz? Nefes’i de alın yanınıza.”

“Bu pek iyi bir fikir değil, Nurdan Hanım. İnanın ikimiz için de böylesi daha iyi. Ali beni affetmeyi başaramıyor, ben de suçlu gibi yaşamayı... Çok yoruldum. İkimizin de soluklanması lazım. Birbirimizi fazlasıyla kırıp döktük.”

“Emin misin kızım?”

“Beynimin içinde koca bir dünya, bilseniz içinde ne çok şey var. Nefes aldıkça çoğalıp, yeşeren... Nefes aldıkça kuşları kanat çırpın... Umut etmek istiyorum Nurdan Hanım... Her şeyin düzeleceğini, iyi olacağını... Kızım için! Ayrılmamız en iyisi. Sevgisi eksik evin, fidanı nasıl büyür? Ali beni sevmiyor Nurdan Hanım.”

“Ah güzelim... Ne çok yanıliyorsun.”

“SEVDA NEDEN GÜZ KOKMAK ZORUNDAYDI?”

Neredeyse bir ay geçmişti. Ali’nin gündüz üç gibi gelip saat altıya kadar kızıyla kaldığı, Sanem’in ise sabah çıkıp yedi gibi eve döndüğü bir sistem oluşmuş ve birbirlerini hiç görmemişlerdi. Bu arada iki taraf da boşanma dilekçesini imzalamış, çocuğun velayeti konusunda ise avukatlarının önerdiği ve emsal kararlar bulunduğu için alınabilecek ortak velayette anlaşmaya varmışlardı.

Ali, velayet konusunda çok düşünmüş ve Sanem’i üzmemek için ortak velayeti kabul etmişti. Onu görmediği bu zaman diliminde canı gerçekten çok yanmış, hissettiği duygunun büyüklüğünden korkmuştu. Çoğu geceyi uykusuz sabaha bağlamıştı. Sanki şiddetli bir kasırgaya kapılmış, tutunacak dal bulamıyordu. Tek tesellisi, Sanem’in evini ayırmakta inat etmemesi, kızlarının iyiliği için Alilerde kalmasıydı. En azından içi rahattı, güvende olduklarını biliyordu. Sanem çok

güzeldi. Bekâr bir kadın olarak yaşamaya başladığında etrafında başkaları olacağının farkındaydı Ali. Ancak kim onun gibi bakabilirdi ki? Hem sonra güzellik gözünün gördüğü kadar değil, görmek istediğin kadar değil miydi?

Bugün günlerden pazardı ve ne olursa olsun onu görecekti, sessizce yüzünü izleyecekti. Annesine gittiğinde havanın güzelliğinden faydalanan ev halkı bahçedeydi ama Sanem görünürde yoktu. İki gün önce Filiz'den boşanan Turgut'un daha moralsiz olmasını beklerken onu, gayet neşeli bulmuştu. Nefes' i güldürmeye çalışıyor, o kahkaha attıkça kendisi daha fazla gülüyor, amcasını gülerken gören Nefes de daha fazla kahkaha atıyordu.

"Merhaba... Oğlum yavaş, çocuk bayılacak gülerken."

"Ooo hoş geldin ağabey. Ne güzel sürpriz bu."

"Ali, hoş geldin oğlum." Anne ve babasının aynı anda söylemesini gülümseyerek karşılamış, "Hoş buldum. Kızımı çok özledim, dayanamayıp geldim," demişti.

"Çok iyi yaptın." Ali, Sanem'i ortalarda göremeyince, hayal kırıklığına uğrayarak annesine döndü.

"Sanem yok mu?"

"Uyuyor. Nefes dış çıkarıyor Ali. Ne kendisi uyudu ne de annesini uyuttu iki gecedir."

"Öyle mi? Niye haber vermiyorsunuz? Gelirdim."

"Onu bize değil, karına sor." Cevdet Bey'in sitemli çıkışını başını sallayarak cevapladı ve kızını gösterdi.

“Bu küçük hanım niye ayakta o zaman? Onun da uykusu yok mu?”

“O hanımefendiyi annesi sabah uyuttu ve kendileri biraz önce uyanıp karnını doyurdu. Geceye hazırlıyor kendini.” Turgut’un gülerek söylediklerini aynı neşeyle karşıladı ve evi gösterdi.

“Benim Sanem’i görmem lazım.”

“Niye, çok mu özledin?” Babasının imalı sorusunu terslemek yerine içten bir şekilde, “Çok...” diyerek yanıtladı ve yukarı kata çıktı. Sanem’in bebek odasında olacağını düşünmüştü ama yoktu. Hızla yatak odalarına geçti ve kapıyı yavaşça açtı. Sanem tüm camları açmış, nisan havasını odaya doldurarak uyu-yakalmıştı. Ona doğru yaklaşarak, yatağın ucundaki pikeyi üstüne örtüp yanına oturdu. Büyük bir hayranlıkla onu izlerken Sanem’in yastığa dağılmış saçlarına dokunmamak için kendisiyle mücadele etti.

“Yaşamak... Belki de gözlerinde yıldızları tutmaktı. Gökyüzüne bakmak, maviyi geceye seninle bulamaktı. Hep tanırmış gibi kalbimin en kıymetli yerine konuk etmekte. Ne çok özledim sevgilim.” Ona hiç dokunmadan gözüyle sevdi ve sessizce yanına uzandı.

“Keşke... Keşke uçurtmaları olsaydı çocukluğunun; mavi gökleri, minik kahkahaları... Öyle bir çocukluğa dönebilseydin. Hiç kandırılmamış, yalnız kalmamış ve çok sevilmiş olsaydın... O zaman bugünümüz de çok güzel olurdu, değil mi? Anladım ben Sanem... Nereye kadar bu böyle? Bir şeyler eksik ve ben artık o eksikliğin verdiği sancıya katlanamıyorum.” Sanem’e

doğru iyice sokuldu ve kokusunu içine çekti. Nasıl da derin derin yatıyordu.

“Birkaç saat sonra gün yine geceye bağlanacak ve ben yine kendimle amansız savaşlar vermeye başlayacağım. ‘Affet ve rahatla,’ diyorlar... Kolay mı onca olandan sonra? Ben istemiyor muyum? Hem sonra senin de beni affetmen gereken o kadar çok şey yaptım ki... Ne yapacağım ben seninle güzelim?”

Bazı anlar vardır. Tek bir şeye odaklandığın, üzül-düğün ve geri kalan ne varsa hiç önemsemediğin... Ali için tam da o zamandı. Sanem’den uzaklaşırsa nefes alamayacak, kalbi bir daha atmayacaktı. Başını onun yanına bırakarak uzandı ve karşısındaki duru güzelliği sessizce izledi. Seyrederken nasıl da rahatlamış, günlerdir yakalayamadığı uykunun koynuna düşmüştü.

Sanem, uyandığında Ali’nin alnını kendi alnında bulmayı hiç beklemiyordu. İlk önce rüya olduğunu düşündü ancak sıcak nefesi yüzüne vurunca yanında olduğuna emin oldu. Ne kadar da çok özlemişti kokusunu. Eli yüzüne doğru gitti fakat dokunup dokunmamak arasında kendiyi çelişince, parmaklarını usulca kapatıp geri çekti. Biraz daha böyle kalmanın kime ne zararı vardı ki? Ali de Sanem gibi çok özlemiş, acı çekmiş miydi?

Üzerindeki örtüye bakarak gülümsedi ve diğer yarısını Ali’nin üstüne örtmek için doğruldu. O esnada dengesini kaybedip Ali’nin göğsüne örtüyle birlikte düşmeyi tabii ki hiç beklemiyordu. O uyku sarhoşu gözlerin yeşilinde boğulmayı hele, hiç mi hiç... Bir insan bile bile kaç kez ölür, kanı damarlarında kaç kez

alev alırdı? Bu kadar yanılıyor olamazdı ya... Onun gözleri de âşık bakıyordu. O zaman aralarındaki seveda neden güz kokmak zorundaydı? Neden dili tutulmuş, sessiz bir ayrılık taşıyorlardı kalplerinde.

“Özür dilerim... Üşürsün diye...”

“Çok üşüdüm...” Ali’nin bunu mecazi anlamda söylediğini anlayacak kadar zeki, sesindeki buruk tona yenik düşmeyecek kadar da mantıklıydı Sanem. Ama ne var ki her şeyi unutacak kadar da âşık... Başını çaresizce yastığa bıraktı ve Ali’nin gözlerinin içine derin derin baktı.

“Caddenin sonundaki sitede bir ev buldum Ali... Kirası da uygun benim için. Sarırm on beş güne kadar taşınırım. Sen de rahat rahat evine dönersin.” Ali bunu hiç beklemediği için yataktan hızla kalktı ve Sanem’e endişeyle baktı. Tam korktuğu yerdeydi ve ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

“Bu da nereden çıktı şimdi? Unut bunu Sanem!”

“Ali, boşanmamıza ne kaldı? Benim bu evde kalmam doğru değil.”

“Neye göre doğru değil Sanem? Burada güvendesiniz.”

“O evin de güvenliği var. İstersen sen de bakabilirsin.” Ali, yatağın içinde oturup masum masum yüzüne bakan Sanem’i o kadar çok özlemişti ki... Vurgun yemiş gibi kala kalmıştı ve hasretin boğazına kadar attığı düğümleri çözmeye çalışırken cevap veremiyordu.

Sonunda yanına oturarak bluzu omzundan sıyrıldığı için açıkta kalan boyun çukuruna tüy gibi bir

dokunuşla nefesini savurdu. Ellerini tutarak gözlerini yakaladı ve sormak istediği onca şeyi bir kenara bırakarak dudaklarına takıldı.

“Bu kadar çok mu istiyorsun bunu Sanem? Benden tamamen gitmeyi?” Ali’nin sesindeki acı çeken ton, gözlerinin yansıması gibiydi.

“Bizim yirmi gün sonra boşanma davamız var Ali. Neticede birbirimizden gitmeyi sen de istedin. Hâl böyle olunca da kendime ait bir ev istemem çok doğal değil mi? Dayımla da kalabilirdim ama Nefes için bu eve yakın oturmak istiyorum. Sabah işe giderken buraya bırakırım, akşam dönünce de alırım. Hem evdekiler de ikna oldu buna.”

“Şimdi de beni mi ikna etmeye çalışıyorsun?” Ali’nin sesi sitemli olduğu kadar da çaresizdi. Gerilmeyi ya da Sanem’i germeyi hiç istemiyordu.

“Yani... Sonuçta, Nefes’in nasıl bir yerde kalacağını merak edersin diye.”

“Nefes’in bu evden gitmesine izin vereceğimi düşünüyorsun yani?”

“Yani... Sen ortak velayeti kabul edince...”

“Çalışma hayatın nasıl gidiyor peki?”

“Çok iyi... Alıştım. Sadece kızımı çok özlüyorum.”

“Ben de seni...” Ali bunu ağzından kaçırdığına inanmıyordu. İyiden iyiye dengesizin teki olup çıkmıştı. Sanem’in şaşkınlıktan aralanan dudaklarını öpmek için verdiği çabanın adı neydi peki? Sanem olmadan geçen bir ay mı terbiye etmişti onu?

“Nasıl yani?”

“Kalk haydi Sanem. Gidip şu eve bir bakalım.” Konuyu değiştirmek için ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Sanem’in gözlerindeki kararlılığı gördüğü için itiraz etmenin bir anlamı olmayacaktı.

“Gerçekten mi? İtiraz etmeyecek misin?” Ali, onun sesindeki heyecanı görünce ciddi anlamda içinin acıdığını hissetti. Onsuz bir hayata nasıl da hevesliydi.

“Bizden bu kadar mı bıktın Sanem? Bu kadar mı çok istiyorsun gitmeyi?”

“Ben... Sadece... Bu belirsizliklerden çok yoruldum Ali. Kendimi hiçbir yere ait hissedememekten, rahat hareket edememekten... Bir de bu evin her yeri sensin Ali... Çok mu kolay sanıyorsun benim için?” Ali, onun çakmak çakmak olan gözlerine ve ağlamamak için ısırıldığı dudaklarına yenik düşmek üzereydi. İçinden, *lanet olsun, dayanamıyorum!* diye geçirirse de elini Sanem’in omzuna uzatarak hafifçe okşadı.

“Şu bluzu değiştirsene...”

“Neden?” Ali, kaşlarını hafifçe havaya kaldırarak derin bir soluk aldı. O an ne varsa unutup kendini Sanem’de bulmak üzereydi.

“Aklımı karıştırıyorsun. Malum...” Sanem birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından Ali’ye doğru yürüdü ve tam burnunun ucunda durdu.

“Sahi... Ne oldu senin şu Güliz? İlgilenmiyor mu yoksa seninle?” İşte bu kinayeli ses Ali’nin gerçek dünyaya dönmesine yetmişti. Bu kadar severken başka bir kadına dokunabileceğini nasıl düşünürdü Sanem? Bu kadar mı aşağılıktı onun gözünde? Aralarındaki en

büyük sorun, güven problemiydi. Bunu aşmadan bir araya gelmek, aşk ve ayrılık arasındaki koridorda gidip gelmekten öte geçemeyecekti.

“Haydi Sanem, gidip şu eve bir bakalım.” Ali’nin değişen yüz ifadesini görmek ne hissettirmişti Sanem’e? Canını yakarak mı avutacaktı kendini? Onun üzüntüsü anında kalbine sirayet etmezmiş gibi...

Ali, arabaya doğru ilerlerken Sanem’in seslendiğini duyduğu için döndü.

“Sokağın başına arabayla mı gideceğiz?”

“Haklısın.” Elindeki anahtarı cebine koyarak Sanem’e yaklaştı ve eliyle bahçe kapısından çıkması için izin verdi. Bu bölgede genelde müstakil, geniş bahçeli evler vardı ve Sanem’in bahsettiği site iki sene önce yapılmış, üç katlı binaların bulunduğu tek siteydi.

Bahçe duvarlarından sarkan bahar dalları ve leylaklar, baharın ilk müjdecisiydi. Renkler beyazı pembeye, maviyi mora karıştırmış; görsel bir şölen için yarışır hâldeydi.

Yan yana, sessizliğe yemin etmiş gibi çığlık çığlığa nasıl yürünürdü? Eli eline çarptığında böyle hissediliyorsa kalanı için ne yapılmazdı?

Sanem, ev sahibinin site güvenliğine bıraktığı anahtarı alarak Ali ile birlikte yürümeye devam etti. Özenli bir peyzajı, tam ortaya konumlanmış büyük bir havuzu vardı.

“Sanem, aklıma gelmişken bizim evdeki havuz için de önlem almamız gerekiyor. Sonuçta Nefes büyüyor.”

“Evet. Biz de geçen gün Turgut ile konuştuk bu konuyu. Birisi gelip baktı. Turgut yaptırıyor bir şeyler.” Ali başını sallarken sinirlenmişti. Bunları onun yerine kardeşi ile konuşuyor olması, aralarındaki uçurumun ispatı değil miydi?

“Gel, bu blok.”

“Kaçınıcı kat?”

“İkinci kat.”

“İyi.” Dairenin içine girdiklerinde onları geniş bir hol karşılamıştı. Mutfak ve salon yan yana, yatak odaları ve banyo iki metrelik bir koridordaydı. Ali etrafa dikkatli bir şekilde bakarak gülümsedi.

“Oldukça ferahmış. Eşyaları alınca daha sıcak duracaktır.”

“Evet, yavaş yavaş artık.” Ali anlayamamış bir şekilde gözlerini kıstı ve “Neden yavaş yavaş? On beş güne kadar taşınmak istediğini söyledin. Boş eve mi taşınacaksın?” diye sordu.

“Yok tabii ki... Önce Nefes’in odasını alacağım. Sonra salona bir üçlü koltuk. Gerisini yavaş yavaş demek istedim.”

“Ha şimdi anladım bak! Senin külüne ihtiyacım yok meselesi! Kahretsin Sanem! Ben senin çocuğunun babasıyım! Kimin için, ne için çalışıyorum ben?”

“Ali, niye bağıırıyorsun? Ne dedim şimdi?”

“Biliyor musun? Şu aptal gururundan feci şekilde bıktım! Eğer benim kızım gece yatmaya buraya gelecekse kusura bakma ama boş eve göndermem!”

“Buna gerek yok! Ben halledeceğim!”

“Evet, senin halletme şeklini gördük! Bak, hâlimize bak! Senin halletme gücün yüzünden neredeyiz, ne yapıyoruz bir bak!” Ali o kadar çok sinirlenmişti ki rengi kırmızıya dönmüş, eli gömlek düğmelerine giderek gömleğin birkaç düğmesini açmıştı.

“Seninle bir şey paylaşmaya çalışanda kabahat zaten! Yok ya, konuşmayalım biz seninle hiç! Olmuyor işte, başaramıyoruz.”

Sanem, kapıyı çekerken, hiçbir şeyi umursamadan hızlı adımlarla yürüdü. Siteden çıktığında beyni yanmış gibiydi. Derin derin soluklanarak eve geri döndü ve Turgut’un kucağından kendisine doğru atılan kızını aldı.

“Ne oldu Sanem?” Turgut’un endişeyle sorduğu soruya, “Ağabeyin işte...” diye kısa bir cevap verdikten sonra yukarı çıkarak kızını uyuttu.

Aradan bir saat geçtikten sonra Ali de dönmüştü. Sanem onun dönmeyeceğini düşündüğü için sesini duyunca şaşırmıştı. Karşılaşmamak için yatak odasından hızla çıkıp bebeğinin odasına geçmeye çalışmıştı ama başarılı olduğu söylenemezdi. Ali’nin yöneldiği yer de tam olarak orasıydı.

“Çocuklar, biraz konuşabilir miyiz?” Nurdan Hanım tam arkalarındaydı ve koridorun başından onlara doğru geliyordu.

“Tabii anne.”

O katta bulunan televizyon odasına doğru gittiler ve Nurdan Hanım'ın gösterdiği yerde yan yana oturdular.

"Bunu ilk ve son kez yapacağım. Biliyorsunuz, başkalarının hayatına müdahale etmeyi hiç sevmem. Kaldı ki kendi hayatıma bile müdahale edebildiğim söylenemez."

"Anne..."

"Lütfen Ali... Bakın, sizin büyütmeniz gereken bir bebeğiniz var. Her yan yana gelişiniz, bu şekilde sonuçlanamaz. Bunu ona yapamazsınız!" Sanem, ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi ve gözleri dolu dolu bir hâlde Nurdan Hanım'a baktı.

"Bunu ona yapmayı hiç istemiyorum. Ama..."

"Peki, sen Ali?"

"Tabii ki istemiyorum anne. Kim çocuğunu üzmeyi ister? Onu bu kadar çok istemişken üzme isteyebilir miyim? Ama görüyorsun, olmuyor işte. Başaramıyoruz."

"Peki, nereye kadar böyle? Cahil insanlar da değilsiniz siz. Nefes'i üzme istemiyorsanız, ilk önce birbirinizi üzmeyeceksiniz! Ayrıca, ikiniz de kahroluyor, günlerce içinize kapanıyorsunuz. Bunu kendinize neden yapıyorsunuz?"

Hem Ali hem de Sanem susmuştu. Çünkü Nurdan Hanım çok haklıydı.

"Şimdi ayrı geçirdiğiniz şu son ayı bir gözden geçirelim. Sen Sanem... Gece gizli gizli ağladığını duymuyor muyum sanıyorsun? Peki, sen Ali? Gündüz

eve geldiğinde Sanem'in eşyalarını neden kokluyorsun? Söyleyin bana, gurur mu kurtaracak sizi?" İkisinin ruhunu da teslim alan sessizlik, zehrini içe akıtıp yavaş yavaş öldürmeye niyet eder cinstendi.

"Niye sustunuz? Haklıyım, değil mi? Ama bu haklılık neye yarar ki? İlle başka kapılara, yastıklara baş koyup mutsuz olduktan sonra mı anlayacaksınız? Hatırlar mısın Ali? Babanı affettiğim zaman altı ay konuşmadın benimle." Ali başını sallayarak annesinin gözlerinin içine baktı.

"Çok zordu benim için... Gerçekten... Duygularımı bir teraziye koyarak verdim kararımı. Onu unutmayı başaramıyordum. Ama sevmek için öyle gönüllüydüm ki... Affetmeyi seçtim."

"Biliyorum anne."

"Peki, affetmeyi başaramadığının aslında Sanem olmadığını bilmiyor musun? O hataları yapan bir çocuktur Ali... O çocuğa yanlışlar öğretilmiş, o çocuk öyle büyütülmüştü. Bak, ben, o çocuğu da affettim ve kendi tanıdığım Sanem'e tutundum. Merhametiyle ve ilgisiyle beni ayağa kaldıran, bana baldan tatlı bir torun veren Sanem'i." Sanem, ellerini yüzüne kapatmış gözlerini silerken aniden kalktı ve Nurdan Hanım'ın dizlerinin önüne çökerek, tek kelime etmeden sarıldı.

"Ağlama artık kızım, lütfen. Haydi biraz daha dayan." Sanem başını sallayarak yerine oturdu ve gözlerini sildi. Hem Ali hem de Sanem için zordu yüzleşmek... Nurdan Hanım, bunu yapmaları gerektiğini bilincinde, konuşmasına devam etti.

“Gelelim sana Sanem... Neden Ali’ye sırtını dayamayı denemiyorsun? Ona güvenmeyi seçmiyorsun? Emin ol o, bu hayatta güvenilecek nadir insanlardan biridir. Mesela dün gece... Ve evvelsi gece... Ne kadar çok zorlandın. Arasaydın Ali’yi, koşa koşa gelirdi. Çünkü Nefes onun canı, kanı. Acı çekerken yanında olmak ister, belki kokusu iyi gelir, belki bir bakışı... Üstelik de bunu en iyi bilmesi gereken insan sensin Sanem!” Sanem, yutkunarak dinledi Nurdan Hanım’ı ve suçlu bakışlarını Ali’ye çevirerek, “Rahatsız etmek istemedim sadece...” dedi. Ali elini alınına koyarak ovuşturdu ve sıkıntılı bir nefes aldı.

“İşte senin hatan tam da burada başlıyor Sanem! Ben kızıma ya da sana gelirken nasıl rahatsız olurum? Biraz önce parça parça eşya almaktan bahsediyorsun! O kadar mı uzağım sana? Ben... Ben senin için...” Ali, o kadar dolmuştu ve yorgundu ki konuşacak gücü kendinde bulamıyordu. Nurdan Hanım, onların zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu ama çok değil, belki birkaç hafta...

“Kendinize biraz zaman verin. Bırak, Sanem geçsin kendi evine. Bir de öyle denesin. Sen de onlar olmadan nasılsın, buna bir bak Ali.”

“Bir aydır bakıyorum zaten anne. Hâlim ortada.”

“Hım... Mutsuzum, diyorsun yani?”

“Hâlim ortada diyorum anne!”

“İşte bakın, hep böyle yapıyor. Açık olmak yerine, kaçak güreşiyor. Ayrıca... Merak etmeyin, o Güliz denen kadın yüzünden hâlsiz kendileri!” Nurdan

Hanım, Sanem'in kıskançlığını gülümseyerek izledi. İyi bir şeydi bu, demek vazgeçemiyordu kocasından.

"Ya sen bu Güliz'e ne kadar kafa yormuşsun meğer! Gerçekten bravo sana! Annem demin sana ne dedi? Kocana güven, dedi güven!"

"Yalnız orada çok ince bir ayrıntı var. Kocana güven, demedi. Ali'ye, yani kızının babasına güven, dedi!"

"Anne, ne dediğini söyler misin lütfen tekrar. Anlayamamış da hanımefendi."

"Yok, gayet iyi anlamış Ali. Sonuçta iki hafta sonra sen onun kocası olmayacaksın. Boşanma dilekçesine imzayı attınız mı? Attınız! Ne o sana Güliz için kıza bilir, ne de sen ona hayatına alacağı yeni biri için! Ha, birbirimizi affeder, bir de güvenmeyi öğreniriz diyorsanız, o ayrı tabii. Her zaman yanınızdayım. Teşekkür ederim dinlediğiniz için. Cevdet bahçede beni bekliyor, alışverişe çıkacağız. Görüşürüz." Nurdan Hanım, odadan çıkarken her ikisinin fitilini de ateşlemişti. Ali'nin sinirlendiği zaman üstüne çöken kabına sığmaz hâllerini iyi bilirdi. Ayrıca Sanem'in Güliz'in adı geçtiğinde kısılan gözlerini de görmüştü.

"Annem... Bana bir şey mi demek istiyor Sanem? Geçen geldiğimde de buna benzer şeyler duydum. Yeni biri falan? Bak, sen hâlen benim karımsın." Sanem, yanında oturmuş olan Ali'ye kızgın bir keçi gibi yaklaşmış, öldürücü gözlerle bakıyordu.

"Sakın, devam edeyim deme! Beni kendinle karıştırma!"

"Tabii, karıştırmam! En yakın arkadaşım la geldiğimiz noktaya bir bak istersen!"

“Ha, suçlu benim yani? Hem ben hâlen, Batur’un öyle şeyler hissettiğine inanmıyorum. Benim durumuma üzüldü ve beni korumak istedi. Ama sen anlamak istediğin yerden aldın. Ayrıca sana bir şey dıyse de bilmek isterim!”

“Bakışları Sanem! Bakışları!”

“Güliz’in sana attığı bakışlara mı benzettin?”

“Yok ya, dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz.”

“Aynen öyle, o yüzden Nurdan Hanım’ı dinleyip anne ve baba ilişkisi içinde kalalım.”

“Güzel! Bu arada, demin baktığımız evi satın alıyorum. Şimdiden söyleyeyim de sorun çıkarma. Ev sahibıyla konuştum. Bu hafta içi gidip eşya siparişi de verelim. Kızım için uygun bir ev olsun.”

“İşte bu huyundan nefret ediyorum!”

“Ben de senin inadından!”

“HİÇ ‘BİZ’ OLMAMIŞ, BÜTÜNLEŞMEMİŞ, RUHLARINDA SIZIDAN ÖNCE FIRTINA KOPMAMIŞ GİBİ.”

Sanem çocuk odasında son derece moralsizdi. Kollarını birbirine dolamış, dolabın sağlamlığını test eden Ali’yi izliyordu. Son on gün içinde, tek laf etmeden ne çok şey yapmıştı. Evi ve eşyaları aldıktan sonra her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmiş, Sanem’in evini ayrılık sonrasına hazırlamıştı.

“İyi görünüyor.” Ali, Sanem’in keyifsiz hâllerinin farkında olmasına rağmen sessizliğini korudu. Çünkü ne zaman konuşmaya çalışsalar kötü sonuçlanıyor, bu ikisinin canını da daha fazla yakıyordu. Kapıdan çıkacakken, Sanem elini koluna koyarak durdurdu.

“Teşekkür ederim Ali.” Sesi bir kedi gibi uysal, gözleri de dolu doluyken güçlü olmak için kendine verdiği teskinler, nasıl da bir balon gibi gökyüzüne karışmaya hevesliydi. Oysaki eli kolu tutmuyor, bacakları onu taşımakta zorlanıyordu.

"Neyin var Sanem?" Onun sabahtan beri ne kadar mutsuz ve sıkıntılı olduğunu farkındaydı ama sormak istememişti. Elini Sanem'in yanağına bırakıp yanağını hafifçe okşadı ve bakışları bakışlarında kaybolurken o an da ölmeyi diledi.

"Mutlu olursun sanmıştım. Yani kendine ait bir evin olunca... Çok istediğini söylemiştin." Ali, tam tersini duymayı nasıl da istiyordu. Vazgeçseydi şu ayrılık zıvalığından... Koysaydı başını kalbinin tam üstüne...

"Mutluyum, mutluyum tabii... Sadece..."

"Sadece ne Sanem?"

"İçim bir tuhaf... Buruk yani..."

"Yeni bir dönem başlıyor tabii senin için. İki gün sonra boşanma davamız da var." Gözleri öyle bir anda çarpışmıştı ki birinin onları durdurması, ilk pes eden olması için yalvarır gibiydi...

"Senin için de tabii..." Ali başını sallarken, kalbinin yerinden söküldüğünü hissediyordu. "Sanem..." dedi boğuk sesiyle fısıltı hâlinde. Hâlen yanağında olan elini hafifçe boynuna kaydırarak onu kendine doğru çekti. Alnını alnına yasladığında, o güzel gözlerden düşen damlalara kayıtsız kalması çok güçlü.

"O dönemin ben ta... Sensiz mi Sanem?" dedi hırçınlaşarak ve gözlerini kapatıp dudaklarına belli belirsiz dokundu. Sanem ellerini Ali'nin omuzlarına bıraktığında başını boynuna gizledi.

"Ali... Bu evi üçümüz için hazırlamayı öyle çok isterdim ki... Sana o kadar çok ..."

“O kadar çok... Ne Sanem?” Ali onun saçlarını koklarken daha sıkı sarıldı. Özlemekten öteydi artık durumu... Kavrularak tükenmek? Ölürlen dirilmek...

“Ah Sanem... Öyle âşığım ki sana. Bunu hiçbir şey değıştirmiyor...”

“Ya ben?” Kahvelerine yeşili bulamak için onu kendinden hafifçe uzaklaştırdı ve gözlerine baktı. O dakikadan sonra hiçbir şey umurunda olamazdı. Hızla dudaklarına kapandı ve Sanem’i kucağına alarak yatak odasına geçti ve yere indirdi.

“Ali... Ne yapıyoruz biz? İki gün sonra boşanacağız.”

“Değil mi? Nasıl da koştura koştura gittin avukatına! Bize zaman tanımak, dinginleşmemizi beklemek hiç aklına gelmedi, değil mi?”

“Senin yüzünden Ali! Sen bizim için hep ayrılığı hayal etmedin mi? Benim defolup gitmemi! Hem sen de bayıla bayıla imzalamadın mı o evrakları?” Sanem kendini onun kollarından çekmeye çalışıyordu ama Ali’nin Sanem’i bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bu ayrılık, canına tak etmişti. Şimdi daha iyi anlıyordu bunu. Onun kokusunu içine çekmedikçe, teni tenine değmeyip hissetmedikçe ne anlamı vardı kurallarıyla yaşamının?

“Aramızdaki şu şeyi, adı her ne ise! Bir kâğıt parçası mı bitirecek?” Ali’nin parmakları Sanem’in gömlek düğmelerindeydi ve düğmeleri açmak için oldukça hevesli görünüyordu.

“Yapma lütfen...” Sanem, baştan kaybettiği direniş destek olmak için çalan telefonu minnet duyarak cebinden çıkardı ve açtı. Arkadaşı Ayşe, yardım etmek için geleceğini söylemişti.

“Ayşe geliyor, yoldaymış. Turgut’la birlikte.” Ali bozguna uğramış gibi hissetmesine rağmen başını salladı ve elinden kaçtığını düşünen Sanem’i kendine doğru çekti.

“Turgut’un ne alakası var? Bu arada Ayşe ile sık sık görüşüyor musun?”

“Biliyorsun, Nefes kuvözdeyken sık sık geldi hastaneye. Sonra da eve bebek sevmeye tabii. Evdekiler de seviyor onu.”

“Sevindim. İyi biri.”

“Hem de çok. Yalnız...”

“Yalnız ne?”

“Ali, benden duysan daha iyi olur sanki. Turgut ile birbirlerinden hoşlanıyorlar sanırım.” Ali kaşlarını kaldırarak, “Çok erken değil mi Sanem? Yani, ne bileyim, Filiz ile ayrılalı birkaç ay oldu. Üzmesin kızı,” dediğinde Sanem de tereddütlüydü.

“Bilmiyorum ki... Ayşe’nin öğrencilere destek olduğunu duyunca o da bir şeyler yapmak istedi. Sonra da ...”

“Görüşmeye başladılar.”

“Aynen öyle. Ama her iki tarafın da bana söylediği bir şey yok. Sadece öyle hissediyorum. Bakışlarından...” Ali muzip bakışlarla çenesini nazikçe tuttu ve bakışlarına odaklandı.

“Benim bakışlarımdan ne hissediyorsun peki?” Gözleri dudaklarındayken eli hafifçe belini okşuyordu.

“Çok arsız ve inatçı olduğunu...” Soluğu dudaklarında aldığı anda son derece kararlı ve heyecan içinde, “Ara şunları gelmesinler,” demişti ama çok geçti. Güvenlik aramış ve geldiklerini haber vermişti bile.

Ali, nefes nefese geri çekilerek Sanem’e sımsıkı sarıldı ve şakağına minik bir buse bırakarak “Sen git, ben biraz hava alıp geleyim. Pek kendimde değilim,” dedi.

“Sen ciddi misin Ali?”

“Ben aylardır ne yaşıyorum? Hiçbir fikrin yok.” Sanem hâlen Ali’nin kollarındaydı ve gerilmiş yüz ifadesini çok net görüyordu.

“Bence ikimiz de birbirimizin ne çektiğinin bilincindeyiz Ali.”

“Öyle mi? O yüzden mi böyleyiz peki?” Sanem derin bir nefes alıp Ali’nin yanağını okşadı ve ayak uçlarında yükselerek dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı. Yüzüne çarpan her nefeste, bir ömür neye sürgün olduğunu daha iyi anlıyordu.

“Keşke... Keşke affetmeyi başarabilseydik Ali. O zaman ne ben hata yapardım ne de sen böyle bocalardın. Ayrılmak, ikimize de zor geliyor. Ancak... Aynı evde yaşarken kırgın hissetmek, güvenememek, çok daha zor... Bu yüzden, dizginleyelim kendimizi. Lütfen...” Ali, Sanem’i kollarından tutarak kendinden uzaklaştırdı ve tüm öfkesiyle ellerini başının üstünde birleştirdi.

“Anladım ya! Gerçekten anladım! Sen beni delirtmeye çalışıyorsun! Kollarımda titriyorsun, sokuluyorsun! Kafamı karmakarışık ettikten sonra yaşadığımız her şeyi yok sayıp tekrar başa sarıyorsun ilişkimizi. Söylesene Sanem? Böyle mi güveneceğim ben sana? Yanmaktan o kadar çok korkuyorsun ki kendimizi bulmamıza izin vermiyorsun! Neyse... İstediyin gibi olsun, ayrılalım. Ben gidiyorum, kalanını Turgut halleder.”

“Ali...” Ayşe ve Turgut içeri girerken Ali, kısa bir selamlaşmanın ardından tüm huşmıyla dışarı çıkmış, boşanma gününe kadar da ne aramış, ne de sormuştu. Şimdi adliye koridorunda iki yabancı gibi sessiz ve soğuk durmak nasıl da can acıtıcıydı... Hiç “biz” olmamış, bütünleşmemiş, ruhlarında sızıdan önce fırtına kopmamış gibi...

Mahkeme salonuna girdiklerinde ise durum daha vahimdi. Kaçacak yer kalmamış, ister istemez göz göze gelmişlerdi. Sanem ellerini koyacak yer bulamazken Ali, beyninin infilak edeceğini hissediyordu. Hâkim dilekçelerini okuduktan sonra her iki tarafa da söz hakkı vermiş ve sormuştu.

“Eklemek veya söylemek istediğiniz bir şey var mı?” Ne yazık ki ikisi de bu suali olumsuz yanıtlamış ve sonuçta mahkemeden boşanma kararı ile çıkmışlardı. Çocukları için ortak velayet almalarının yanı sıra Ali’nin nafaka bağlamak istemesini, Sanem hâkim karşısında kesin bir dille reddederek kabul etmemişti.

Mahkeme çıkışında, her iki taraf da avukatıyla kısa bir teşekkür konuşması yapmış ve kendini adliyeden dışarı atmıştı. Her şey bitmiş miydi artık? Belirsizlik?

Acı? Aşk? Ali elini kalbinin üstüne götürerek soluklanmaya çalıştı ama başarılı değildi. Nefesi kesiliyor, ucu sivri bir hançerle göğsüne derin çukurlar açılıyordu. Yarım kaldığı için mi canı yanıyordu bu kadar? Ne zaman geçecekti bu kahrolası şey?

Sanem ile mahkeme çıkışında bile tek laf etmemiş, vedalaşmamıştı. Her şey o kadar saçma bir yerdeydi ki yönünü şaşırmıştı. Onunla yapmak istedikleri ayrılık konuşmasından daha öte şeylerken, bir sahtekâr gibi oynayamazdı. Uzun bacaklarının avantajını kullanarak hızlı adımlarla otoparka gitti ve arabasına bindi. Bir süre kafasını direksiyona yaslayıp kendine gelmeye çalıştı ama nafile bir uğraştı. Boğuluyordu.

Telefonunu eline alarak Turgut'u aradı ve *bluetooth* ile konuşmak için beklemeye başladı. Kahretsin! Ciddi anlamda teselliye ihtiyacı vardı.

"Turgut, neredesin?"

"Bitti mi?"

"Bitti... Ama... Paramparçayım oğlum ben! Nefesim kesiliyor."

"Her zamanki yerde buluşalım mı?"

"Olur."

Kontağı çevirip, arabayı çalıştırarak otoparktan çıktı ve adliyenin önünden yukarı doğru sürerken gömlek düğmelerini açtı. Tam o esnada bir şey dikkatini çekti. Trafik oldukça sıkışık ve Sanem caddenin tam kenarındaydı. Muhtemelen taksi bekliyordu. Genelde topladığı uzun ve dalgalı saçlarını açmış, gözlerinden damlayanları gizlemeye çalışıyordu. Eliyle

bir an yanaklarını silmeye çalışırken diğer yandan da uçuşan saçlarını düzeltiyordu.

“Sanem, binsene.” Kaldırıma doğru yavaşça yaklaştı ve camı açarak seslendi. Sanem, Ali’yi karşısında görünce afalladı ve etrafına bakındı. Nereye kadar birbirlerinden kaçacaklardı? Neticede bir bebekleri vardı. Usulca başını salladı ve kapıyı açarak yanına oturdu. Ali, arabayı sürerken tıpkı onun gibi sessizdi. Ağır yaralanmış, hareket kabiliyetini yitirmiş hastaları olmuştu Sanem’in. Onlar gibi hissetmenin yanında, konuşmayı da unutmuştu sanki. İşe gitmesi gerekiyordu ama nasıl çalışacağı hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Zırl zırl ağlamaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordu.

“Nereye bırakayım?”

“Hastaneye bırakırsan sevinirim.” Ali kaşlarını kaldırıp başını salladı ve “Tabii,” diye belli belirsiz cevap verdi. Böyle bir günde, bu kadar moralsizken, işe gitmesini hiç anlayamıyordu. Kim bilir, belki de onun canı daha az yanıyordu. Zamandan saymadığı onsuzluk günlerine bundan sonra nasıl katlanacaktı? Kabuk bağlamayan, sancılı bir vakaydı Sanem ve Ali ne yapacağını hiç kestiremiyordu.

“Teşekkür ederim Ali.” Ali hastanenin önüne park ettiğinde Sanem’in arabadan inmemesi için her şeyini verebilirdi. Mahkemede susan o değilmiş, o evrakları kendi imzalamamış gibi...

“Sanem... Kaçta çıkıyorsun? Akşam biraz konuşalım mı? Yani Nefes hakkında nasıl ilerleyeceğiz? Netleştirelim istiyorum.”

"Bugün değil Ali... Sonra konuşalım, ne olur. Bugünlük daha fazlasını kaldıramayacağım." Sanem gözleri dolu dolu, Ali'nin konuşmasına izin vermeden arabadan hızla çıktı ve koşar adımlarla hastaneye girdi. Çalışırken aklı dağılıyor, kendi derdini unutuyordu.

"Daha fazlasını kaldıramayacakmış! Daha fazla ne olabilir Sanem? Ayrıldık resmen!" Ali öfkeyle Turgut'la buluşacağı yere gitti ve etrafına bakındı. Saat henüz çok erken olduğu için etrafta kimseler yoktu.

"Ağabey?" Ali elindeki bardağı masaya bıraktı ve "Gel, gel de ağabeyinin hâline bak! Geldiğim noktaya bak!" dedi.

"Ooo, erken başlamışız anlaşılan. Ağabey, niye böyle yapıyorsun? Madem bu kadar çok seviyorsun, niye ayrılıyorsun?"

"İstemiyor oğlum kız beni! Görmüyor musun?"

"Valla benim gördüklerim biraz farklı şeyler diyor aslında."

"Öyle mi? Ne diyor?"

"Hiç mücadele etmediğini, affetmeyi denemediğini... Ve Sanem'in seni çok sevdiğini."

"Demek çok seviyor. Bak bana, nasıl görünüyorum? Hem de ben! Lime lime her yanımla! Elim kolum tutmuyor, şimdiden korkuyorum! Lanet bir herif çıkar da çeler aklını diye. Ama ona bak bir de. İşe gidecek kadar iyi hissediyor hanımefendi kendini."

"Yapma ağabey! Sanem'den bahsediyoruz. Kendi evine bile gitmedi daha. Hâlen bizimle kalıyor. Niye sence?"

“Boşanmayı beklemiştir.”

“Haydi ama! Sen adil bir adamsın! Kopmak istemiyor senden. Ama sen ne yapıyorsun? Köşe bucak kaçırıyorsun. Kızını görmeye bile o ev de yokken geliyorsun. Ne yapsın peki Sanem? Peşinden mi koşsun senin? Sana yalvarsın mı istiyorsun?”

“Saçmalıyorsun Turgut! Öyle mi dedim ben?”

“Bak, ben Filiz gibi bir kadınla evli kaldım. Sanem’i gözlemlediğimde, tamam hataları olmuştur ama son derece iyi bir insan o. Bu ilişkide tutarsız olan sensiz ağabey! Önce ne istediğine karar ver. Çok geç olmadan yani...”

“Geç olmadan mı? Boşandık oğlum biz!”

“Evet boşandınız! Ama daha kötüsü de var! Demin dediğin gibi Sanem’in hayatına lanet bir herif girmedi henüz!” Ali öfkeden kabaran göğsünü dikleştirerek elini masaya sertçe vurdu ve bu ihtimalin, yüzüne yansıttığı kararmayı kardeşine yansıtarak bağırdı.

“O benim Turgut!”

“O bir insan ağabey! Kimsenin değil! Kime ait olmak isterse onunla olabilir. Kadınlar illa birine ait olmak zorunda değil ayrıca!”

“Buraya beni teselli edecek cümleler kur diye çağırdım seni! Canımı sık diye değil!”

“Aklını başına getirmeye çalışıyorum. Kalbinin ne kadar acıdığını unutmadan, mantığını ve duygularını üst üste koyarak hareket et artık. Ben seni hiç böyle görmedim. Demek ki fazlasıyla kaptırmışsın. Neyin mücadelesi bu? O lanet geçmişin mi? O hesap bize

ait değil ağabey! Sanem de anladı bunu ve hayatına doğru bir yön verme çabası içine girdi. Sen de bir an önce yap bunu artık."

"Sen yapabildin mi Turgut?"

"Evet, yaptım. Baktım ki Filiz ile olmuyor, boşandım. İyi de oldu. Bir kere geleceğim dünyaya."

"Ayşe ile mutluyum diyorsun yani?"

"Sanem mi söyledi?"

"Kör müyüz biz Turgut? Hem niye saklıyorsun? Gayet düzgün bir kız işte!

"Yok, ondan değil. Emin olmak istedim sadece."

"Oldun mu peki?"

"Evet, fazlasıyla. Tanıdığım en merhametli ve bir o kadar da güçlü kadın. Kimseye minnet duymayı sevmeyi gibi, elinde avucunda ne varsa kızları okutmak adına harcıyor."

"O konuda biz de bir şeyler yapalım Turgut."

"Yapalım ağabey. Aslında müstakil bir ev bakıyorum. On odalı falan. Okumayı isteyen ve maddi olarak yetersiz kızları orada ağırlayıp, yeme içme ihtiyaçlarını biz karşılayabiliriz."

"Güvenlik de şart."

"Elbette."

"Neyse o konuyu sonra konuşuruz. Eve gidelim mi?"

"Kendi evine mi bırakayım seni?"

"Yok, kızımı görmek istiyorum."

"Sanem'i?"

"Onu da... Ama o beni görmek istemiyor bugün."

"Çok haklı! Gittin kızı boşadın!"

"Davayı ben açmadım! Unuttun sanırım."

"Hâkime iki ağlasaydın, karımı seviyorum diye... O mahkeme ertelenirdi! Hem kadınlar böyle şeyleri sever!"

"Sorun tam da orada işte! Sanem o kadınlardan değil."

Sanem tüm gün deli gibi çalışıp eve döndüğünde, gerçeklerden kaçamayacağının farkındaydı. Ali artık onun kocası değildi. Mahkemede tereddüt bile etmemiş, boşanmayı ne kadar istiyorsa artık, o kadar uyumlu davranmıştı.

Nurdan Hanım ve Cevdet Bey'in kırılgan bakışlarını görünce onlarla konuşması gerektiğinin farkındaydı ve yanlarına oturdu. O kadar üzgündü ki diyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Sanem kendini ne kadar yalnız hissederse hissetsin, kızının öyle olmadığını bildiği için kaçıp gidemiyordu. Onun bir aileye ait olmasını, çok sevilmesini istiyordu.

Cevdet Bey elini onun çökmüş omzuna koyarak kendisine bakmasını sağladı.

"Sanem, asma suratını. Biz senin yanındayız. Hem zamanın neler getireceğini hiçbirimiz bilmiyoruz." Sanem başını sallarken son derece umutsuzdu. Zamana güvenmeli miydi?

"Ah kızım, keşke biraz daha bekleseydiniz." Nurdan Hanım'a gülümseyerek uzandı ve ellerini tuttu.

“Bazen beklemenin hiç faydası olmuyor. Ali’yi biliyorsunuz. Affedemeyecekti, daha çok kırılıp dökülecektik. Çünkü biz birbirimize çok âşığız. Gelgitlerimiz çok fazlaydı. Kızımız için dinginleşmeye, bu ayrılığa ihtiyacımız vardı belki de.”

Nurdan Hanım, oğlunun ne kadar üzüldüğünü bildiği için kafasını salladı ve derin bir soluk aldı.

“Ben ayrılıkları hiç sevmiyorum Sanem.” Sanem’in gözleri dolarken dudağı hafifçe kıvrıldı ve ellerini yüzüne kapatarak üzüntüsünü gizlemeye çalıştı.

“Ben... Yavaş yavaş evime geçeyim artık. Yakın nasılsa. Hem Ali de ben buradayken kızından uzak kalıyor. Bunun da önüne geçmiş oluruz.”

Nurdan Hanım bunu beklediği için şaşırمامıştı ama çok üzölmüştü. Neredeyse iki senedir Sanem ile aynı evde yaşıyorlardı ve ona çok alışmıştı.

“Biz seni bu evde çok istiyoruz Sanem. Gitmek zorunda değilsin.”

“Nurdan çok haklı Sanem. Emin ol ki, sen ve Nefes bu evdeyken Ali daha huzurlu.”

“Teşekkür ederim. Yani her şey için. Ama bu doğru değil. Kendi ayaklarımın üstünde durmalı, kendime bir düzen tutturmalıyım. Hem kendim için hem de kızım için. Hatta Ali için. Ayrıca çok yakınınızdayım zaten. Sabah akşam görüşeceğiz.”

“Evet Allah’tan! Ama bak, bir şeye ihtiyacın olduğunda ilk bize geleceksin. Bir derdin olduğunda da. Sen benim kızım gibi oldun Sanem.” Sanem ayağa kalkarak Nurdan Hanım’ın yanında eğildi ve ona sarıldı.

"Tabii ki."

"Bugün gitmeyeceksiniz, değil mi?"

"Yok. Yarın cumartesi nasılsa. Toparlayacak birkaç eşyam var, onları hallederim. Sonra biraz mutfak alışverişi yapıp yavaş yavaş gideriz. Hem sanki nereye gidiyorum, üç yüz metre ilerideyim neticede."

Ali, Turgut ile birlikte içeri girdiğinde, Sanem'i annesine sarılmış hâlde konuşurken buldu. Son cümleler canını sıkmış, olduğu yerde kalmıştı. Olmasını beklediği bir şeydi aslında... Sanem gidiyordu. Gün geçtikçe uzaklaşacak, kendi hayatına yol alacaktı.

"İyi akşamlar." Turgut'un eli Ali'nin kolunda, onlara gülümseyerek selam vermişti. Ağabeyinin sertleşen kaslarından ne kadar gerildiğini anlayabildiği için ortamı yumuşatma derdindeydi.

Sanem, Turgut'un sesini duyunca, gülümseyerek ayağa kalktı ve arkasını döndü. Ali'yi orada görmeyi beklemediği için şaşırmıştı. Suratı oldukça asık, teni kırmızıya dönüktü.

"Ali, iyi misin oğlum?" Nurdan Hanım, yavaşça oğlunun yanına ilerleyip elini yanağına koydu. Yüzü ne kadar şefkatli ise sesi de bir o kadar endişeliydi.

"Çok iyiyim anne, şahaneyim!" Ali'nin sesindeki isyan, Nurdan Hanım'ın kalbine bıçak saplamıştı sanki. Oğlunu hiç bu kadar âşık ve çıkmazda görmediği için ne yapacağını bilemiyordu. Bir anne için en fenası da buydu işte. Kalbin evladının kalp atışına bağlıymış gibi sevmek ama hiçbir şekilde iyileştirememek...

“Çocuklar, biraz konuşmak ister misiniz? Baş başa...” Cevdet Bey’in bu teklifini imalı bir tebesümle karşılayarak Sanem’i gösterdi.

“Bunu ben de teklif ettim mahkeme çıkışı ama... Sanem, bugün beni çekemeyecekmiş baba. Israr etmeyelim.” Sanem güzel gözlerini kocaman açıp, şaşkınlığını gizleme gereği duymadan Cevdet Bey’e döndü.

“Hayır hayır. Ben sadece bugün daha fazlasını kaldıramayacağımı söylemiştim. Çünkü...” Ali, annesinin yanından ağır adımlarla geçti ve Sanem’e yaklaştı.

“Çünkü ne Sanem? Canın mı yandı yoksa? Zira hiç öyle bir hâlin yok!”

“Seninle bu hâldeyken konuşmayacağım Ali. Sarhoşsun!”

“Ben de seninle konuşmayacağım! Gözünü kırpmadan boşandın benden!”

“Acımasız olma ne olur... O sırada sen ne yapıyordun peki? Gözünü mü kırptıyordun Ali?”

“Ben ne mi yapıyordum?” Ali, Sanem’in tam dibine sokularak başını iki yana salladı ve hayal kırıklığı içinde baktı. Belki “ölüyordum” ya da “kanım çekilmişti” demek istiyordu ancak vazgeçti ve merdivenlere yöneldi.

“Haklıydın aslında... Bugün ben de daha fazlasını kaldıramayacağım. Sadece, kızıma ihtiyacım var.”

Ali’nin gidişini dolu dolu gözlerle seyrederken etinden et kopuyordu sanki. Bugüne kadar bir adı vardı onların, peki ya şimdi? Aynı ağacın, aynı yerlere

savrulan yaprakları gibi mi olacaklardı. Solmak için mevsimini bekleyemeyen, güçsüz, sabırsız...

"Sanem, bakma sen ona. Ağır geldi bugün şu boşanma işi. Biliyorsun, seviyor seni. Üstüne bir de çok içince..." Cevdet Bey, Sanem'i kendine çekerek omzuna sarıldı ve "Ağlama sakın! Sen de git dinlen. Biraz kendinize gelince, oturup konuşursunuz. Hem madem ikiniz de bu kadar çok seviyorsunuz, düzelir belki her şey," dedi. Fakat oğlunu çok iyi tanıdığından, bu söylediğine kendisi de pek inanmıyordu.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayayım. Yarın seninle götürürüz, değil mi Turgut?"

"Tabii de... Acele mi ediyorsun sanki Sanem?" Sanem buruk bir şekilde gülümsedi ve "Vaktidir artık," dedikten sonra yukarı çıktı. Bebek odasına girdiğinde Nefes yatağında değildi. Ali almış olmalıydı. Derin derin soluklanarak yatak odasının kapısını yavaşça açtı. Ali kızıyla birlikte yatakta uyuyakalmıştı. Ali'nin iri cüssesinin yanında bebeği ne kadar da minicikti.

Onların üstünü örterek giyinme odasına geçti ve kalan birkaç kıyafetini valizin içine koydu. Eşyalarının neredeyse tamamını zaten götürüp yerleştirmişti. Kalanları da alarak Ali'ye boş alan açmış, ona yük olmalarını istememişti. Bebek odasından aldığı birkaç parça kıyafeti de valize koyup fermuarı çekmiş ve kapının kenarına bırakmıştı. Hepsi bu kadardı. Bir parçalarını bu evde bırakarak gitmeye hazırdılar işte. Gözünden damlayanları durdurmaya çalışmadan, sakinmadan salıverdi ortalığa ve Ali'nin yanına oturdu.

Elini saçlarının içinde gezdirerek eğildi ve kokusunu içine çekti. Beraber olmayacaklarını bile bile, dokunmadan sevdi yüzünü... Ali'yi dünyaya benzetirdi Sanem. İçi sıcaktan yanıp, patlamalar yaşarken dışı esintili ve soğuk...

Nefes'i düşmesinden korktuğu için Ali'nin yanından aldı ve yatağın kenarında duran beşiğin içine koydu. Balkona çıkarak derin derin soluklandı ve sırtını demirlere dayayarak, içeriye baktı. Ali bir elini ensesinin altına yerleştirmiş, diğeri yatağın üstünde sırtüstü uyuyordu. Onunla yan yana uyuduğu geceler çok az olsa da ömrünün en güzel günleriydi.

"Seni öyle çok sevdim ki... Zor geldi sana bunu anlamak... Sessizliğimden anlamadın, bakışlarımdan anlamadın... Benim gibi bir aptala bıraktın her şeyi!"

Ertesi gün, Ali duş alıp bebek odasına geçtiğinde kimse yoktu. Aşağıya indiğinde ise kapının önünde valizler ve boş bir salon ile karşılaşmıştı. Kalbinin atışı hızlanmış, içini buruk bir rüzgâr kaplamıştı...

"Sanem..." diye korkuyla fısıldayarak bahçeye çıktı ve etrafına bakındı. Neyse ki! Neyse ki oradaydılar. Kahvaltıyı bahçede yapmaya karar vermiş olmalıydılar. Arkasını dönerek valizlere tekrar baktı ve hızlı adımlarla onlara doğru yürümeye başladı. Sanem, anne ve babasına hararetli hararetli bir şeyler anlatıyor, arada serbest bıraktığı uzun saçlarını düzeltiyordu. Üzerine sarı çiçekli bir elbise giyinmiş, son derece güzel görünüyordu.

“Günaydın.” Dün akşam onu üzdüğünün farkında olduğundan ne hissettiğini anlamak için gözlerine odaklandı. Ama sandığı gibi olmamıştı. Sanem gözlerini kaçırmamış ya da tavırla bakmamıştı.

“Günaydın Ali.” Sesi diğerleri gibi yumuşacık ve sıcaktı. Zorla da olsa bakışlarını ondan çekerek, amcasının kucağından babasına gitmek için çığlıklar atan kızını uzandı ve aldı.

“Günaydın bebeğim...”

“Al bakalım babası. Biz, Ayşe ile dışarda kahvaltı yapacağız. Çıkmam lazım. Sen Sanemleri eve bırakırsın, değil mi? Kapının önünde iki valiz vardı.” Ali boğazına düğümlenenleri boş vererek Sanem’e baktı. Öyle güzel bakıyordu ki... “Gördüm. Bırakırım,” demekten başka bir şey söyleyemedi.

“Biz Ayşe ile sonra uğrarız sana Sanem.”

“Tamam, konuşuruz Turgut.”

“Vay arkadaş bu ne Ayşe merakıymış! Öyle aniden, tüm bünyeni bir anda ne çabuk sardı?” Ali’nin alaylı sesi Sanem’in sinirlerini bozmuş olacaktı ki elindeki çatalı tabağına bırakarak, “Bazıları sevdiğini anlayınca sevgisine sahip çıkıyor! Ne var bunda?” dedi. Biraz öncekinin aksine gözleri bir çelik kadar sert ve donuktu. Bu, Ali’nin de gerilmesine sebep olmuştu.

“Ha, ben sahip çıkmadım yani? Sakın sen kaçmaya çok meraklı olmayasın? Bak valizlerine! Nerede bekliyor? İçeride bile değil! O kadar korkuyorsun kalmaktan!”

Cevdet Bey elini masaya sertçe vurup, "Yeter Ali! Çocuğu korkutuyorsun!" diye uyardığında, Ali kucağında dudaklarını büzmüş olan kızını fark edince yüzü pişmanlıkla buruştu.

"Özür dilerim kızım," diye mırıldanıp onu sevgiyle öptükten sonra Sanem'e dönüp acımasız bir tonla, "Aslında... Şu an daha iyi anladım... Yan yana kalsaydık kızımızı da üzerdik," dedi, ondan çok kendi canını yakarak.

Sanem ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı ve hızla masadan kalkarak içeri doğru koşar adım yürüdü. Ona ne kadar âşık olduğunu anlamadığı gibi ne kadar üzgün olduğunu da anlamıyordu.

"Ah Ali, ah! Ne zaman gelecek o aklın başına? Kız, sabaha kadar uyumadı üzüntüden. Sen kalkmış ne diyorsun?" Ali, annesini dinlerken aklı karmakarışık. Bu, onu hiç rahatlatmasa da onun da kendisi kadar acı çektiğini bilmek istiyordu. Kızını babaannesinin kucağına bırakarak eve doğru yürüdü. Sanem'i üst kata çıkarken gördü ve peşinden koşar adım ilerledi. Kendi odalarının banyosuna girmiş, kapıyı kapatacakken eliyle durdurdu ve onunla birlikte içeri girip kapıyı kilitledi.

Kaybetme korkusu tüm ruhunu kaplamış, son zamanlarda kontrolsüz adamın tekine çevirmişti Ali'yi. Sanem şaşkınlığını üstünden atmayı başaramadan, belinden tutup dudaklarına kapandı. Ne ağladığı için dudaklarına değen tuzlu tat önemliydi ne de biraz önce kurduğu cümleler... Tek ihtiyacı olan şey Sanem'in sıcak nefesiydi.

“Ali, yapma...” derken kendini ondan zorlukla çekmişti. Hâlen onun kollarında olması, dün boşanmış ve biraz önce kavga etmiş bir çift için fazla ironik değil miydi?

“Gitme Sanem...” Ali, alnını Sanem’in alnına yaslamış ve Sanem’i kendine daha fazla çekmişti.

“Gitmeliyim Ali... Birbirimizi daha fazla kırıp dökmeden, acıtmadan gitmeliyim. Kalırsam, daha kötü olacağız. Ben bunu yaşamak istemiyorum. Seni bu kadar çok sevip bizi iyileştirememek canımı çok yakıyor!”

“Sanem... Nefesim kesiliyor artık. Yiyemiyorum, uyuyamıyorum, kafam bir dünya!” Ali’nin yüzü allak bullak, aklı karmakarışık. Sanem kollarını onun boynuna dolayıp, başını göğsüne yasladı. Kalp atışlarını duymak, onun güven veren kokusunu içine çekmek biraz olsun rahatlatmasını sağlamıştı.

“Biz birbirimize âşığız Ali... Biraz zaman versek kendimize. Soluklansak, dinginleşsek, olmaz mı?”

“Ben nerdeyse iki aydır bu evde değilim Sanem. Bu bize iyi geldi mi sence?” Sanem dudaklarını bükerek yutkundu ve başını salladı.

“Çok özledim seni...”

“Ben de seni çok özledim...”

“Ama bu... Ne yazık ki hiçbir şeyi çözümüyor, değil mi? Beni affetmek, tüm kurallarını yıkmak gibi senin için.”

“Dün... Kahroldum Sanem! Nasıl yaparsın? Bak hâlimize. Boşanmak neyi çözdü sence?”

“Bunu isteyen sendin Ali!”

“Sebeplerim vardı!”

“İşte bu yüzden, o sebepleri ortadan kaldırmak için gitmem lazım Ali. Aynı noktanın etrafında dönmeyi kesmeliyiz artık. Sevgiyle büyütmemiz gereken bir çocuğumuz var bizim. Bir süre böyle deneyelim. Sen kendi işine gücüne bak. Ben de kendi işime. Nasıl olsa...”

“Nasıl olsa?”

“Su akar, yatağını bulur.”

“Bu kadar kolay yani?”

“Hiç! Ama hiç kolay değil Ali!”

“Peki Sanem.”

“Bizi eve götürür müsün?” Ali, Sanem’i keyifsizce onayladı ve lavaboya gidip başını suyun altına bıraktı. Soğuk su, hissettiği kızgınlığa iyi gelecek yegâne şeydi. İnsanın hiçbir yere sığamadığı, konuşsa koca çivilerin kalbini parçalayacağı zamanlardan birindeydi Ali. Kafasını kaldırıp ıslak saçlarını düzelttiği aynadan Sanem’e baktı ve “Ah Sanem, Ah!” diyerek söylendi.

Aşağıya inerken, bunun böyle bitmeyeceğini biliyordu. Böyle yarım, sessiz ve tatsız... Kendini tanıyordu. Kalbi bu kadar kanıyorken, hayatta bir kez birine âşık olunacağını öğrenmişken kim ne hata yaparsan yapsın Sanem’in onu geride bırakarak yürümesine izin veremezdi.

“SİYAHIN İÇİNDE KANAT ÇIRPIP MAVİYİ DÜŞLEYEN GECE KUŞLARI GİBİ...”

Onu uzaktan izlemek ne kadar da can yakıcıydı. Artık dayanamıyordu. Yara bere içinde, derin bir kuyuya mı düşmüştü? Siyahın içinde kanat çırpıp maviyi düşleyen gece kuşları gibi... Gelmeyeni bekleyip, haberi olmadan ölmek miydi sevmek?

Odasının balkonundan bahçeyi izliyordu. Sanem evine geçeli bir ay olmuştu ve bu süre içinde neredeyse hiç konuşmamışlardı. Ali çok yoğun bir iş temposunun içine düşmüş, başını kaldıramıyordu. Kızını genelde sabahları görüyor, onunla bir saat vakit geçirdikten sonra işe gidiyordu. Geçen hafta iş gezisi için yurt dışına çıkmış ve dün gece dönmüştü. Bu nedenle kızını çok özlemişti. Tam görmeye gidecekken bahçede olduklarını gördü. Sanem’e takıldı bakışları... İyileşmiş gibi görünen yara bırak dokunmayı, gördüğü an kan revan içindeydi... Başka türlü nasıl tasvir edilirdi ki hisleri?

Sanem, sabahları Nefes'i bırakıp, Nurdan Hanım'ın ısrarlarına dayanamayarak çoğu akşam yemeğini de onlarla yiyordu. Evlerine ve yeni düzenlerine alışmış hatta kendine ait bir evinin olmasını çok sevmiştir. Ara sıra dayısı ona gelmiş, bazen de Ayşe ile kalmıştı.

Günlerden pazardı ve Ali'nin döndüğünü bilmiyordu. Nurdan Hanım, Ayşe'yi daha yakından tanımak istediğini söyleyince onunla birlikte kahvaltıya gelmişlerdi. Hava oldukça güzel ve güneşli olunca bahçeye yayılmayı tercih etmişlerdi. Sanem saçlarını tepeden toplamış, üstüne rahat bir pantolon ve bluz giyinmiş, Nefes'i etrafında çeviren Turgut'u gülerek durdurmaya çalışıyor; Ayşe ise müstakbel kayınvalide ve kayınbabasından utandığı için gülümseyerek onları izliyordu. Bu işten en çok keyif alan Nefes olmalıydı. Bunu bir oyun sandığı için katıla katıla gülüyordu.

"Ayşe, evlenir evlenmez bir çocuk yapalım mı?" Turgut'un evlenme teklifinden önce çocuk teklif ettiğini duyunca, ağzındaki lokma boğazına kaçıp öksürmesine sebep oldu. Herhangi bir teklife "evet" yanıtı verdiğini hatırlamadığı için şaşkındı.

"Bence de hemen çocuk yapın. Valla zavallı çocuğum her gün başka bir atraksiyonla karşı karşıya. Adrenalin bağımlısı oldu resmen!" Onu döndürmeyi bırakan Turgut, kucağında düzgünce tuttuğunda Nefes ağlamaya başlıyor ve buna itiraz ediyordu. Sanem onu uzanarak aldı ve "Bebeğim, sen daha miniciksin. Bu heyecan sana çok fazla değil mi?" diye sevgiyle söylendi ve Nurdan Hanım'a döndü.

“Sanem, bu kızı yürüdüğünde nasıl tutacağız, inan hiç bilmiyorum.”

“Sormayın. Çok tedirginim. Bu küçük canavar pek bir haylaz olacağı benziyor.”

Ali onları öyle çok özlemişti ki balkondan gördüğü an kalbine iğneler battığını hissetmiş ve giyinerek aşağıya inmişti. Sanem, evde olmadığını sandığı için onu karşısında görünce afallamıştı. Üzerine giyindiği hâki renk tişört gözleriyle yarışır gibi güneş dalgalı kumral saçlarına vurmuş, ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Ali...” Son zamanlarda Ali’nin onu unutmaya çalıştığı için uzak durduğunu düşünüyor ve çok kötü hissediyordu. Üstelik onu çok özlemişti.

“Günaydın herkese.” Son bir yılda çok şey öğrenmişti Ali, çok şey değişmişti onun için. Sanem’in gözlerinin içine sıcacık bakarken affetmeyi öğrendiğini, bundan sonra keskin çizgilerin ardına gizlenemeyeceğinin farkındaydı. Kızının minicik kolları boynuna dolandığında, evladın tüm dünya ile aynı anlama geldiğini net bir şekilde söyleyebilirdi. İnsan ne demek, belki de yeni yeni bir can büyütürken anlıyordu Ali... Kalbini onun kalbinden ayıramıyor, o tatlı gülüşüne sonsuzluğu sığdırıyordu. Bir tek o vakit her ne derdi varsa unutup güneşe dönüyordu yüzünü.

“Hoş geldin Ayşe. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkür ederim. Siz?”

“Ben de iyiyim. Özellikle de şimdi... Çok özlemiştim.” Sanem, dudağında buruk bir tebessümle Ali ve kızını izliyordu. Anlaşılan o ki kızı da babasını çok

özlemişti. Başını Ali'nin boyun çukuruna gömüp öylece kalmıştı. Ali onun başını defalarca öptükten sonra yanağını başına yasladı ve Sanem'e baktı. Uzak durmak çok zordu. Ama daha zoru konuşamamaktı. Aralarındaki mesafenin dile vurmuş olması, Ali'nin tüm kalelerini yıkmıştı artık.

"Uyudu..." Cevdet Bey torununa aşkla bakarak Ali'yi uyarmıştı. Bir bebek, evi bu kadar aydınlatabilirdi. Nurdan Hanım ile birlikte her gün başka bir heyecanına tanıklık ediyorlar, hayata yeniden gelmiş gibi hissediyorlardı.

"Ben onu yatağına yatırayım. Bebek telsizini de alıp gelirim."

"Ben de geleyim sizinle. Altını değiştirecektim. İki saat uyur en az."

"Ben hallederim Sanem. Dinlen sen." Sanem, Ali'nin onu istememesine içerleyince, bir iki adım gerileyerek yerine oturmuş ve üzgün bir ifadeyle Nurdan Hanım'a bakmıştı. Hâlbuki ne kadar çok özlemişti. Çoğu geceyi onu düşünerek, belki sebepsiz kıskanarak uykusuz sabaha bağlamıştı.

"Fırsattan istifade, ben de gidip biraz alışveriş yap-sam olur mu? Kıyafete ihtiyacım var biraz."

Nurdan Hanım, Sanem'in Ali'den kaçmak için gitmek istediğinin farkındaydı. Eve gidip ağlayacağını da... Bunu engellemek için, "Sanem, benim de birkaç eksikim var. Ayşe, sen ve ben, beraber gidelim mi?" diye sordu ve devam etti.

“Hem ben de ne zamandır çıkmıyorum dışarıya. Bugün babası baksın kızına.” Ayşe, Nurdan Hanım’ın bu teklifine anlamlı gözlerle baktı ve ne yapmaya çalıştığını anladığı için buruk bir şekilde gülümsedi. Aslında Sanem ile aynı sebepten bu kadar yenik hissediyorlardı. İçine kapandıklarında ya da çözümsüzlüğe düştüklerinde, kaçmak yerine savaşmayı öğreten bir anneleri olsaydı keşke. Nurdan Hanım gibi...

“Ben de çok isterim bunu Sanem. Hem benim de almam gerekenler var.” Sanem, hevesle ona bakan ikiliyi kıramadı ve başını salladı. Biraz hava almak iyi gelebilirdi, kafası dağılırdı.

“İçeriden çantamı alayım o zaman.”

“Ben de seninle gelip üstümü değiştireyim.” Sanem, Nurdan Hanım ile içeri yürürken buraya ilk geldiği günü ve geçen süreyi düşünürken Ne çok şey değişmişti. O büyük ofkeye ne olmuştu peki? O hatalar mı sebepti bu kadar acı çekmesine? Merdivenleri ağır ağır çıkarken her basamakta bir damla yaş süzülürdü yanağına... Nefes’in odasına girdiği anda ise küçük bir hıçkırık...

“Sanem?” Nurdan Hanım, bunu beklediği için şaşkırmamış ve onu kolundan tutarak kendine çevirmişti. Dudaklarını ısırıyor, kendini kasıyordu ama olmuyordu. İpler kopmuştu bir kez...

“Çok canım yanıyor...” Kollarını Nurdan Hanım’ın boynuna dolayıp onun saçlarını okşamasına izin vermişti. Belki de artık kontrolü elden bırakmanın tam zamanıydı. Ne de olsa bugüne kadar bu, ona bir şey kazandırmamıştı; hayat kafasına estiğini yapmıştı.

“Haydi ama sen benim tanıdığım en kuvvetli kızsın. Yapma böyle.”

“Değilim... Gerçekten hiç iyi değilim. Bazı gün nefesim kesiliyor, ölecek gibi oluyorum. Ya başkasını severse Ali? Ya ...” Gerisini getirmeyip hıçkırıkla birlikte boğazına düğümlemişti.

“Sanem, görmüyor musun? En az senin kadar o da üzgün.”

“Bugün başka bir şey gördüm gözlerinde... Vazgeçmişti artık...”

“Ah kızım. Bir de benim gördüklerimi görsen... Haydi sil yüzünü. Ben üstümü değiştirip hemen geleceğim.”

“Çok teşekkür ederim. Siz olmasanız... Ne yapardım, gerçekten hiç bilmiyorum.”

“Sen benim kızım oldun artık. Torunumun güzel annesisin.” Kimse yaşamadığı, deneyimleyemediği bir çıkmazın bilirkişisi olmamalıydı. Bu eve ilk adım atışındaki duyguları kalbine hiç misafir etmemiş, intikam beynini adi bir zehir gibi hiç sarmamıştı.

Nurdan Hanım'ın ardından bakarken dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Tüm yaşananları gözden geçirdiğinde, kendisine kızmadı. Suçlu sadece küçük Sanem'di ve kendince çok haklıydı, sebepleri vardı o yalnız çocuğun.

“Gelebilir miyim?” Ali elini kapı pervazına dayamış, buz gibi bakıyordu. İlk tanıdığı günlerdeki hâline dönmüş, aralarına uçurumları dizmişti. Hiç yanmamış

gibi donuk, hiç sevmemiş gibi uzaktı Sanem'e. Olmasından en korktuğu hâldeydiler.

"Gel tabii."

"Nefes çok terlemiş, sırtına bir şey koymak istiyorum." Sanem sessizce eğildi ve bebeğinin çekmecesinden ince bir bez çıkararak Ali'ye uzattı.

"Biz Nurdan Hanım ile dışarı çıkacağız Ali. Nefes'e sen bakarsın, değil mi?"

"Önemli bir şey yok, değil mi? Yani annem ile çıktığınız için soruyorum."

"Yok... Alışveriş falan işte."

"İstersen Şükrü'ye de aldırabiliriz eksiklerini."

"Teşekkür ederim. Kıyafet için..." Ali, Sanem'i tepeden tırnağa incelerken ne kadar tok gözlü olduğunu düşündü. Bunca varlığın içinde hiçbir şey istememiş, Ali'nin verdiklerini de iade etmişti.

"Yeni çıkarttığım kartları da anneme bırakmışsın. Senden böyle bir şey istedim mi Sanem?"

"Çalışıyorum artık Ali."

"Öncesinde de kullanmadın Sanem! Verdiğim hiçbir şeyi kabul etmedin... Maddi, manevi..."

"Boş ver Ali. Konuşmayalım bunları."

"Kartların annemde, sana iade etmesini söyledim. Sonuçta sen benim çocuğumun annesisin."

"Dediğim gibi... Gerek yok. Teşekkür ederim."

"Ne demek! Ben teşekkür ederim!" Ali elindeki bezi öfkeye katık ettiği çaresizlikle sıkarken yutkundu. Bu yaşına kadar kalbinin kanadığını hiç hissetmemiş,

gücünün yetmediği hiçbir şey yaşamamıştı. Ama bugün çok farklıydı... Konuşamıyor, konuştukları kâr etmiyor, aralarında duran o koca dağı yakıp yıkamıyordu. Odadan hırsla çıkarken darmadağın ve yenik, bir o kadar da âşıkı. Ellerini saçlarının arasına geçirdi. Kör kütüktü, kötüydü.

Sanem doğumdan sonra ilk kez çıkmıştı alışverişe. Önceki kıyafetleri olduğu için gereksinim duymamıştı ancak, kabul etmeliydi ki bugün gerçekten iyi gelmiş, Nurdan Hanım ve Ayşe ile güzel bir gün geçirmişti. Ayrıca Nurdan Hanım'ın, Filiz gibi ciddi bir vakadan sonra Ayşe ile anlaşmalarına çok sevinmişti. Kızının amcası şahane bir insandı ve kendisi gibi iyi birini fazlasıyla hak ediyordu.

Günün sonunda Ayşe ile vedalaştıktan sonra Nefes'i almak için Nurdan Hanım'la onlara gitmişti. Ali, Nefes ile birlikte havuzdaydı ve ona sırtüstü yüzmeyi öğretmeye çalışıyordu. Görünen o ki bu durum kızını epey keyiflendirmişe benziyordu. Onun kahkahalarını duymak, Sanem'in ruhuna her zaman ilaç gibi geliyordu. Sanki ondan önce hiç yaşamamıştı.

"Kızım..." Sanem'in kalbinden sökülerek gelen o çağrış, bebeğinin kulağına değdiği an çığlıklar havada kopmuştu. Onu alması için çıkardığı sesler, nazlar Ali'nin yutkunmasına sebep oldu. En az kızı kadar özlemişti Sanem'i ve tıpkı onun gibi ortalığı ayağa kaldırmak istiyordu.

"Gel bakalım pamuk şekerim." Eline havluları alarak onlara doğru yaklaştı ve Ali'nin kızıyla birlikte

havuzdan çıkmasını bekledi. Havlunun birini Ali'nin omzuna bırakırken soluğunun yüzüne çarpmasına izin verdi. Diğer havluyu kızının üstüne örterek onu kucağına aldı ve öptü.

"Yorulmuşa benziyor."

"Sen gittikten yarım saat sonra uyandı."

"Hava sıcak. Eve kadar havluyla gitsek banyosunu yaptırıp uyuturum."

"Olmaz öyle şey. Burada yıkayıp, karnını doyuralım. Acıkmıştır. Hem ne acelen var?" Ali'nin ters sesini duymazdan gelmeyi tercih ederek, "Yoruldum sanırım. Biraz uzanmaya ihtiyacım var," dedi sakince.

"Tamam. Ver onu bana, ben yıkar, giydiririm. Sen de mamasını hazırlarsın." Sanem, boynuna vantuz gibi yapışmış olan kızına bakarak gülümsedi. Hafifçe yaklaşp, "Bugün onu canından bezdirmişsin. Uyumak için yalvarıyor resmen," diye fısıldadığında Ali'nin aklını başından aldığından habersiz dudak ucunu ısırıyordu.

"Yapma şunu..." Ali kaşıyla dudağını göstererek onu uyardığında, kaşlarını çatarak anlamadığını belirterek, "Ne?" dedi.

"Eğer o dudağını ısırmaya biraz daha devam edersen, bunu senin yerine zevkle yapacağıma emin olabilirsin Sanem! Bilerek yapıyorsun, değil mi? Ne hâle geleceğimi bildiğin için!"

"Gerçekten saçmalıyorsun."

"Tabii! Saçmalayan hep benim! Sen kusursuzsun!"

“Öyle mi dedim ben şimdi Ali? Niye böyle yapıyorsun? Sabah yüzüme bile bakmadın! Şimdi de...”

“Şimdi de ne Sanem? Söyle haydi?”

“Yok bir şey Ali. Belki de haklısındır. Saçmalıyordumdur.” Ne Sanem’in sesindeki kırgın tona ne de dolan gözlerine dayanabiliyordu. Arkasını dönmüş, eve doğru yürüyecekken, belinden tutarak kendine doğru çekti. Kızları aralarında olmasa ona yapacağını çok iyi biliyordu ama şimdilik dudaklarına bakarak, “Yapma Sanem! Bunu bana yapma!” dedi öfkesini bastırmaya çalışırken...

Sanem, dilinin ucuna gelen tüm duyguları kalbine gömmeyi tercih ederek, bahçe kapısına doğru yürürken arkasında sinirden çıldırmış bir adam bıraktığını çok iyi biliyordu. Fakat o adamın rayından ne kadar çıkabileceğini tam olarak kestiremiyordu.

“Sanem! Bundan sonra yapacaklarım için sakın beni suçlama, olur mu? Çünkü sen bizim tüm yollarımızı kapattın.” Sanem olduğu yerde birkaç saniye duraksadı ve dayanamayarak Ali’ye doğru hafifçe döndü.

“Yeni yollar arayacağım diyorsun yani?”

“Aynen! Yeni yollar, insanlar...”

“Demek öyle!”

“Öyle!”

“Güzel. Sana kolay gelsin o zaman.” Sinirlenme sırasının Sanem’e geçtiği tartışmasız bir gerçektir. Ali’nin başka bir kadına değil dokunmasına, başka bir kadınla göz göze gelmesine bile tahammül edemezdi.

Sert adımlarla yere basıp, kızıyla birlikte güvenliğin yanından geçip giderken deli gibi söyleniyordu.

"Terbiyesiz! Tehdit ediyor bir de beni! Git bakalım, hangi yeni yolları keşfetmek istiyorsa artık! Tabii etraf hep yol beyefendiye! Ama bende hata! Boşanmışsın, bitmiş işte! Baksana önüne! Hatta sen de yeni yollara izin ver, değil mi?" Ali'nin arkasından geldiğini bilse susar mıydı? Peki ya Ali, yeni insanlar tanımak istediğini söylerken bunu Sanem'in de yapmaya hakkı olduğunu düşünmemiş miydi? Adımlarını hızlandırıp Sanem'i yakaladı ve onun kucağında etrafı seyreden kızını aldı.

"Ne yapıyorsun? Ödümü patlattın!"

"Sen korkmayı biliyor muydun ya?"

"Ben insan değil miyim? Tabii ki biliyorum!"

"O zaman biraz önce kendi kendine söylendiğin şeyi otur, bir düşün!" Ali, Sanem'in oturduğu siteye girerken bedenini saran hiddeti kontrol etmeye çalışıyordu. Ancak Sanem'in hayatına başka bir erkeği sokma ihtimali bile çıldırmasına sebep oluyordu.

"Gerçekten, aklımı kaçırmama ramak kaldı!" Apartmana girecekken, dönüp Sanem'e baktı. Aklını başından alacak kadar güzel olduğu yetmezmiş gibi neye kızdığını unutuyor, haklı veya haksız, onu kendine çekip sımsıkı sarılmak istiyordu.

"Çocuğun hâline bak! Yangından mal kaçırıyoruz sanki. Hem çıplak hem de aç!"

"Evde çorbası var. Sabah yapmıştım. İlk önce yıkar, sonra da doyurup yatırırım." Ali'nin gergin sesinin aksine, Sanem sakindi. Çünkü kavga edecek

gücü yoktu. Kendi kadar Ali'nin de paramparça olduğunu biliyordu.

Daire kapısını açarak önce kendisi içeri girdi. Sonra da gelecek mi diye Ali'ye baktı. Kızını almak için ona doğru uzansa, Ali'yi daha çok kızdıracaktı. Bu nedenle tereddütlüydü.

"Nefes'i sen yıkayabilir misin? Ben de çorbasını ısıtayım." Ali, başını sallayarak içeri girdi ve hiç konuşmadan banyoya geçti. Nefes'i özenle yıkadıktan sonra havluya sardı ve bebek odasına geçti.

"Sanem! Ne giydireyim?"

"Geliyorum hemen." Ali kızını yatağın üstüne bırakmış, ayağını emme çabasını gülümseyerek izliyordu. Onun o güzel gülüşü her derde deva gibiydi.

"Kızım... Yıkadı mı baban seni? Haydi gel giyinelim." İlk önce altını bezledi, sonra ise özenle giydirdi. Yanağına sesli ve içten bir öpücük bıraktıktan sonra mutfağa doğru ilerleyerek onu mama sandalyesine yerleştirdi.

Çorbasını rahat yedirmek için önüne birkaç oyuncak koydu ve yavaş yavaş çorba dolu kaşığı ağzına verdi. Ali, onları izlerken nasıl da mutluydu. Tek isteği onların yanında kalabilmekken yapamıyordu. Hele de bugün, gurur denen o illetin yakasına yapışması hiç hoş olmamıştı.

"Ali?"

"Efendim?"

"Üstün çok ıslak. Duş almak ister misin?" Sanem'in uyarısıyla üstüne baktığında, kızını yıkarken sırılsıklam

olduğunu gördü. Aklı o kadar dağınıktı ki fark etmemiştir.

“Yok... Evde alırım. Üstüm yok burada zaten. Hem rahatsızlık vermeyeyim sana.” Yatağına koyar koymaz uyuyan kızına baktı ve içini çekerek bir nefes alıp Ali’ye döndü.

“Rahatsızlık? Ben size geldiğimde hissettiğin bu mu yoksa?” Sanem’in gözlerinde tutuşan acıyı görmemesi için kör olması gerekiyordu Ali’nin. Ama değildi. Yandığı kadar yakıldığını biliyordu. Adı her ne ise kör bir kuyu gibi ikisini de içine çekiyor, gün yüzü göstermiyordu.

Boğazına düğüm düğüm sıralanan kelimeleri aşkın ardına gizledi ve Sanem’in yanağından düşenleri silmeden, çıkıp gitti. Ne merdivenleri inerken duyduğu hıçkırık sesi, ne de duyduğu şingirtili ses onu durdurmaya yetmemişti. Çünkü aklı başında değildi. Daha çok kırmaktan, kırılmaktan korkuyordu.

Geceyi güne devirmek hiç kolay olmamış, tüm gece Sanem’i düşünmüş, kaç kez ona gitmek için ayaklanmışsa da her seferinde vazgeçmişti. “Yeni yollar” bulacakmış, “yeni insanlar” tanıyacaktı! Tüm yollar ona çıkmıyormuş gibi...

Giyinip aşağıya indiğinde ortalık sakindi. Normal şartlarda Sanem, Nefes’i çoktan bırakmış olur, onun sabah neşesi de tüm eve yansır.

“Anne? Nefes yok mu?” Nurdan Hanım’ın yüzü Ali’ye bakarken hem endişeli hem de kızgındı. Bir terslik olduğunu anlayan Ali, annesine birkaç adım daha yaklaştı ve dikkatle gözlerine bakarak sordu.

“Bir şey mi oldu anne? Söylesene!”

“Baban gitti bugün Nefes’i almak için.”

“Babam mı gitti? Sanem niye getirmemiş? O aptal kuruntuları yüzünden, değil mi? Rahatsızlık veriyormuş, bilmem neymiş!”

“Eli kesilmiş! Taşıyamamış! Ah oğlum! Ön yargılarını bir kenara bırakmayı ne zaman başaracaksın sen?” Ali gözlerini kısarak annesini dinliyordu. Tabii ya! Dün duyduğu ses! Sanem bir şeyleri kırarken elini kesmiş olmalıydı.

“Kötü müymüş? Çok mu kesilmiş? Of Sanem, Of! Öldüreceksin sen beni!” Sorduğu soruların cevabını duymayı beklemeden, koşar adım evden çıkarak yine koşar adım Sanem’e gitmişti. Güvenliğin önünde kızı ve babasını görünce, “Bebeğim...” diye inleyerek başını öpmüş ve endişeyle içeri girmişti. Daire kapısının önüne geldiğinde, elini hiç çekmeden kapı açılana kadar zile basmıştı.

“Sanem?” Yüzü solgun, eli sargılı ve gözleri ağlamaktan davul gibi olmuştu. En az kendisi kadar kötü bir gece geçirdiği aşikâr, titreyen bedeni ile ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

Ali, içeri girerek kapıyı kapattı ve onu kolundan tutarak kendine doğru çekti. Sargılı elini tutmak istediğinde Sanem engeline takıldı ve duraksadı.

“Bırak Ali...”

“Nasıl oldu bu?” Sanem geri gittikçe Ali de ona doğru ilerliyordu. Sesi sakın, gözleri bulutluydu.

“Oldu işte. Boş ver, tamam mı?” Ali yanağında yol tutturmaya çalışan gözyaşını durdurmak için elini göz pınarlarına doğru bastırdı ve tekrar Sanem’e baktı.

“Seni mi boş vereyim? İşte onu bir başarabilsem...”

“Yapma Ali, lütfen yapma artık! Görmüyor musun sen ya!” Dudaklarından titrek bir inilti koptu ama bunu umursamadı Sanem, konuşmaya devam etti.

“Sen! Sen benim yaralarımın şu avucumun içinde mi olduğunu sanıyorsun Ali? Değil! Benim yaralarım öyle derinde ki... Görmüyorsun bile...”

“Sanem...” Ali inler gibi fısıldayarak ona yaklaşmaya çalışmıştı ama başaramamıştı. Sanem, yayından fırlamış ok gibiydi...

“Lütfen git Ali... Ben artık bu yaşadığımız her ne ise dayanamıyorum!” Sanem elini kalbinin üstüne bırakarak buruk bir şekilde dudaklarını kıvrırdı.

“Ne olur git. Beni biraz olsun seviyorsan...” Ali’nin eli yumruk hâline dönmüş, tırnakları etine batarken başını salladı. Arkasını dönmüş gidecekken duraksadı ve hafifçe Sanem’e döndü.

“Bir daha asla... Sen bana gelmeden, ben gelmeyeceğim Sanem.”

Ali’nin gözündeki netliği görmüştü Sanem. Sanki tek laf etse göz pınarlarından yaş yerine kan süzülecek, boğazı ateş çemberi içinde kalıp tutuşacaktı. Ayakta durmakta zorlanıyor, ne tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Zaten Ali de onun suskunluğunu bir onay varsayarak, her zamanki gibi çekip gitmişti bile.

Oysa ne vardı biraz nazlasaydı, alttan alsaydı Sanem'i? Niye böyle bir şans sunmuyordu bu hayat ona? Acıyı her zerresine kadar hissediyorken hep dik, güçlü durmak zorunda mıydı? Bu muydu dünyanın adaleti?

“SAVAŞ ÖLDÜRMÜYORSA, KAZANDIRMIYORSA GÜÇLENDİRMELİYDİ EN AZINDAN. DEĞİL Mİ?”

Sanem ile konuşmayalı tam iki ay olmuştu. En son Ayşe ve Turgut’un nişan töreninde karşılaşmışlar, o da Ali için tam bir kâbusa dönüşmüştü. Güliz, tüm arsızlığıyla Sanem’in gözünün içine baka baka Ali’nin koluna girmiş ve neredeyse tüm gece yanından ayrılmamıştı. Ali, Güliz’in bu tavrını yalnız kalmak istemeyişine bağlayıp önemsemese de babasının uyarısı ile gözleri Sanem’in buruk yüzünü bulmuştu. Aklını başından alacak kadar güzel olmasının yanı sıra, gözleri dolu doluydu. Anında yanında duran kadına ve kolundaki ele baktıktan sonra kendini geri çekmişti. Son konuşmalarında Sanem’e gitmek istediği yeni yollardan ve bir daha o gelmeden kendisinin ona gitmeyeceğinden bahsetmişti. O sözlerinin arkasında durarak Sanem’den uzak durmayı tercih etti. Ama hep bir ümit, gelmeyeceğini bile bile Sanem’den bir hamle beklemişti.

Fakat Sanem Ali'nin yanına gitmek bir yana dur-
sun, ona yaklaşmamıştı bile. O günden sonra da bir-
birlerine karşı mesafelerini korumuşlar ve hiç görüş-
memişlerdi.

Sabahları Nefes'i almaya Turgut Bey gidiyor, ak-
şam ise Ali evde olmadığı için Sanem daha rahat his-
sederek bebeği kendisi alıyordu. Ama konuşmamaları,
Ali'nin onu görmeye gitmediği anlamına gelmiyordu.
Onu bir an olsun görebilmek için hastane çıkışı araba-
nın içinde bekliyor, o güzel yüzünü gözünü kırpma-
dan izleyip sessizce gidişini izliyordu. Bu onun için
bir tür terapi gibiydi.

Ama bugün farklı bir şey olmuştu. Sanem hasta-
neden tek başına değil, Batur ile birlikte çıkınca aklı
başından gitmiş; öfke içinde onları takip etmeye baş-
lamıştı. Hastanenin biraz ilerisindeki restorana girip
oturduklarını görünce, aynı şekilde o da girip karşı
masalardan birine oturmuş ve onları göz hapsine al-
mıştı. Batur ile Sanem, koyu bir sohbete tutuştukları
için etraftan bihaberdi.

Ama Ali gözünü bile kırpmadan her ikisini de mi-
miklerine kadar izliyordu. Batur'un ona bakışların-
daki aşkı görmemek için aptal olmak lazımdı ki, Ali
oldukça zeki bir adamdı. Fakat bazen, öfke tüm algı-
ları kapatıp mantığa dayanmış tüm iradeyi bir hor-
tum gibi içine çekerdi. Sanem'i ondan daha çok özle-
yen mi vardı? Olamazdı! Hele de Batur hiç olamazdı!

Sanem'e bakarak derin bir nefes aldı. Yüzüne bü-
rünmüş hüznünlü hâlin yerini, Batur'a sunulmuş bir

tebessüm kaplarsa orayı darmadağın etmekten hiç gocunmayacak, elinden geleni ardına koymayacaktı.

Bir süre sonra önünde duran kadehi bir dikişte içti ve boş kadehi masaya indirecekken Sanem ile yara bere içindeki bakışları çakıştı. O an etrafta kimse kalmamıştı sanki... Ne garsonlar ne biraz önce sinir olduğu Batur ne de diğer müşteriler. Sadece deli gibi âşık olduğu kadın ile yüzleşir gibiydi. "Tamam, yapamıyorum. Gel artık!" demek için can atsa da onu seyrederken olduğu yere mih gibi çakıldı ve başka bir adamın yanında olduğu için kızdı.

Kendini ilk toparlayan Sanem'di. Çünkü Batur onun dağılmış yüzünü görünce baktığı yere dönmüş ve "Sanem, iyi misin? Rahatsız olduysan kalkabiliriz," demişti.

"Yok... Gerek yok. Ben, beş dakikaya kadar geliyorum." Batur'un Sanem'e itiraf ettiği herhangi bir duygu yoktu. Ali'ye ne kadar âşık olduğunu gördükçe edeceği de yoktu aslında. Öte yandan, Sanem gibi bir kadına âşık olduğu için kendini hiç suçlamıyordu.

O her adamın aklını başından alabilecek kadar güzel, iyi ve bir o kadar da akıllıydı. Ali bunu görüp kıymetini bilememişse bu, onun kendi aptallığıydı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok, Batur. Ben bir selam verip geleceğim. Hiçbir şey olmasa bile o benim kızımın babası." Batur, Ali'yi biraz olsun tanıyorsa onları yan yana gördüğü için deliye döndüğünü çok iyi biliyordu.

Sanem'in adım adım kendine doğru geldiğini görünce derin derin soluklandı ve ayağa kalktı. Sakin kalabilmek için elinden geleni yapıyordu ama başanlı olduğu söylenemezdi. İçinde patlamaya hazır bir volkan vardı ve Batur'u gördükçe kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi.

"Merhaba Ali." Neden bakışlarını kaçırıyordu Sanem? Neden doğrudan bakamıyordu Ali'nin gözlerine. Suçlu hissettiği için mi?

"Sanem... Nasılsın?"

"İyi... Sen?"

"Şahane!" Sesindeki vurguyu anlayacak kadar zekiydi tabii. Ancak, hiç arayıp sormayan, özlemeyen bir adamın hareketlerindeki hesap soran hâlini anlamakta gerçekten güçlük çekiyordu. Belki de Batur'a olan hıncındandı yüzündeki gerginlik.

"İyi olmana sevindim Ali. Neyse, hoşça kal." Sanem tam dönecekken Ali, "Eve döneceksen bırakabilirim. Birazdan kalkacağım zaten," deyince duraksadı.

"Batur bırakacak beni. Sağ ol."

"Değil mi? Hazır fırsatını yakalamışken bırakmaz mı hiç!"

"Ne demek istiyorsun Ali? Açık açık konuşsana."

"Konuşmalarımın yeteri kadar açık olduğunu düşünüyorum zaten. Asıl sorun senin neden anlamakta güçlük çektiğin! Ya da anladıkların hoşuna gidiyor belki de." Sanem duydukları karşısında gözlerini kıstı ve tek laf etmeden, başını sallayarak masasına gitti.

“Batur, çok özür dilerim. Ama eve gitmek istiyorum. Kalkalım mı?”

“Tabii Sanem.” Sanem, hızlı adımlarla dışarı çıkarken Batur masaya bir miktar para bıraktı ve peşinden ilerledi. Arabayı getiren valeden anahtarı aldı ve Sanem’in oturması için kapıyı açtı. Sanem içeri geçtiğinde, Batur da sürücü kapısına doğru yürüdü. Ancak, Ali’nin tüm heybetiyle gelip Sanem’in kapısını açmasını beklemiyordu.

“İn arabadan Sanem! Hemen!”

“Bırakır mısın kolumu!”

“Sana in dedim Sanem!”

“İnmeyeceğim!” Batur, Ali’nin öfkesini çok iyi tanırdı. Bu hâlde Sanem’i onunla gönderemezdi. Ya kaza yapar ya da kalbini daha çok kırardı. O yüzden hiçbir şeyi umursamadan soluğu yanında aldı.

“Ali, lütfen sakın olmaya çalışır mısın? Ne kadar üzüldüğünü görmüyor musun?”

Fakat bu konuşma Ali’nin öfkesini kabartmaktan öteye gitmemiş, Batur’un sesini duyduğu an çılgına dönmüş ve yumruğu gözünün üstüne geçirivermişti.

“Benim karımdan uzak dur demedim mi lan ben sana! Âşık olacak kimse yokmuş gibi Sanem’i mi buldun! Şerefsiz herif!” İşte şimdi Sanem gerçekten korkmaya başlamıştı. Ali’nin gözü dönmüş bir aslan gibi kükreyişi, Batur’un yere savrulması, Sanem’i anında dışarı çıkarmıştı. Küçük bir çığlık atarak eğildi ve Batur’un yüzüne baktı. Gerçekten kötü görünüyordu. Sonra da dönüp Ali’nin yüzüne okkalı bir tokat geçirdi.

“Aklını başına topla artık! O bizim arkadaşımız!”

“Arkadaş diyor hâlen ya! Ne arkadaşı? Adam sana dut gibi âşık!” O sırada ayağa kalkan Batur, aynı şekilde yumruğunu Ali’nin dudağının üstüne geçirerek bağırdı.

“Evet, âşığım lan! Hem de ilk gördüğüm andan beri! Kıymetini bilseydin o zaman kızın! Ne sanıyorsun? Ölene dek seni bekleyeceğini mi?” Ali, yumruğunu Batur’un suratına doğru tekrar sallarken, Sanem titreyen bacaklarını kontrol etmeye çalışarak caddeye doğru birkaç adım attı ve gelen taksiyi durdurdu. Ne Batur’un ulu orta yapılmış itirafını ne de Ali’nin haklılığını kaldıramayacaktı. Hele hele caddede giriştikleri kavgayı hiç!

Yol boyunca başını cama yasladı ve sessizce etrafı izledi. Kim bilir, ne düşünmüştü Ali? Belki de kızdığı tek şey, Sanem’in yanında duran kişinin Batur olmasıydı.

Allah’tan günlerden cumaydı ve hafta sonu çalışmayacaktı. Hemen gidip kızını alacak ve iki gün boyunca evden çıkmayarak sadece onunla vakit geçirecekti. En güzel terapisi de kızı değil miydi zaten? Onu hayata bağlayan, yaşam enerjisini gülüşünde tutuşturan...

Arabadan indi ve etrafına bakındı. Sonbahar gelmiş, hazan sarısını sürmüştü yine yere... Doğa gibi bir an önce buruk kalbini iyileştirip kızına baharı müjdeleyen bir anne olmayı başarmalıydı.

İçeriden Sanem’in bahçede öyle kalışını izleyen Nurdan Hanım dışarı çıktı ve ona seslendi. Kapı eşiğinde

merakla onu izleyen Nurdan Hanım'ı görünce belli belirsiz gülümsedi ve kararlı adımlarla ona doğru giderek sımsıkı sarıldı. Bildiği ve kokusunu aldığı tek anneydi o. Ve ona öyle davranacaktı. Annesi gibi...

"Sanem, iyi misin kızım? Sen Batur ile buluşmayacak mıydın? Erken geldin?"

"Hiç güzel şeyler olmadı... Ali ile karşılaştık. Ve ipler koptu."

"Nasıl yani?"

"Bıraktığımda kavga ediyorlardı."

"Aaaa! Eşek kadar adamlar! Dertleri neymiş!"

"Ali, Batur'u yanımda görünce çıldırdı sanki. Onun bana âşık olduğunu söyledi."

"Daha neler!"

"Batur da bunu kabul etti Nurdan Hanım..." Nurdan Hanım'ın gözleri kocaman açılmış, elini de şaşkınlıktan açılmış ağzının üstüne götürerek kapatmıştı. Fakat Sanem'in de kendisi kadar şaşkın ve üzgün olduğunu görünce titreyen çenesini tuttu ve "Üzülme, senin ne suçun var ki?" dedi. Ancak ardında duyduğu ses tam aksini savunuyordu.

"Tam da onu suçu! Kaç kez söyledim! Hem ne işi var onunla! Batur'la ya Batur'la! Defalarca uyardım!"

Ali sakinleşememiş, kavgayı büyütme derdinde dimdik Sanem'e bakıyordu ama Sanem'in buna prim verme gibi bir niyeti asla yoktu.

Nurdan Hanım, Sanem'i çok iyi tanımıştı artık. Dü-rüstlüğünü ve gururunu hep çok sevmişti. Batur'un

bu yersiz itirafının onu ne denli üzdüğü belliyken, Ali'yi daha fazla kıskırtmak için, "Ali, yani ben neden bu kadar şaşırdığını gerçekten anlamıyorum... Sanem gibi bir kadına daha çok âşık olan olur. Sen ayrılırken bunu da kabul etmiş olmalıydın. Öyle değil mi?" dedi ve kelimelerinin Ali'nin üstündeki etkisini izledi. Zavallı oğlu! Hâlen deli gibi âşıktı Sanem'e! Göğsü, içine sığdıramadığı korku ile hızla inip kalkıyor; gözleri irileşmiş, hayretle annesini dinliyordu.

Sonunda yutkunarak boynunu iki tarafa doğru bükte ve dudaklarını birbirine bastırarak dilinin ucuna gelenleri yutkundu.

"Ben... İçeri girmeden Nefes'i alıp eve geçsem, olur mu?" İşte bu, Ali'nin tamamen çıldırmasına sebep olmuş ve yumruğunu kapının hemen yanındaki kiremit kaplama duvara geçirmişti.

"Kaçma artık! Yeter!" Sanem, Ali'ye bakarak birkaç saniye düşündü ve ilk kez bir şeyler kafasına bal-yozla çakılır gibi çakıldı. Kaşları çatıldı ve yutkundu. Kalbinin tam üstünde yanan ateş topuna rağmen ona yaklaştı ve işaret parmağıyla onun göğsüne birkaç kez vurarak gözlerini kısıtı.

"Bence de yeter Ali! Yeter! Dengesizliklerinden, ne istediğini bilmeyen tavrından, elinin tersiyle itip daha sonra sahibimmiş gibi davranmandan acayip bıktım, biliyor musun? Her şeyin suçlusu olarak beni görmek sana kolay geliyor. Bence dönüp bir de kendi hatalarına bakmalısın. Biz boşandık ve ben artık özgür bir kadıyım. Bir daha sakın! Hayatıma müdahale etme! Çocuğunun annesine nasıl davranman gerekiyorsa bana

öyle davran! Ne bir eksik ve bir fazla! Ben tek bir hata yaptım, o da yanlış bildiklerimin sonucu oldu. Ama düzeltmek için elimden ne geliyorsa yaptım! Öyle değil mi Nurdan Hanım?”

“Kesinlikle kızım.” Nurdan Hanım, Sanem’e gururla baktı ve dediklerini başıyla da onayladı. Oğlunun şaşkın bir şekilde Sanem’in gözlerinde kaybolduğunu görünce, “Keşke sen de affetmeyi öğrenip Sanem’in ne kadar çabaladığını görebilseydin oğlum. Ama olmadı, yapamadın. Neyse, kismet böyleymiş. Sizin payınıza da ayrılık, başka hayatlar, başka insanlar düştü demek ki...” Oğlunun artık gerçekleri görmesi gerekiyordu ve Nurdan Hanım da annesi olarak bu konuda ona yardımcı olacaktı. Zira olduğu yerde duramaması doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Ali’yi ondan daha iyi kim tanırdı?

“Anne! Sana gerçekten inanamıyorum! Bizim be-beğimiz bu kadar küçükken, Sanem’in başka insanlarla olmasını tasvip mi ediyorsun?

“Ne münasebet oğlum! Sanem akıllı bir kadın. Benim onu tasvip etmem gibi bir durum olabilir mi?”

“Ali! Gerçekten ileri gidiyorsun!”

“Gerekirse daha da ileri giderim! Haydi bakalım, kızımın yanında yabancı bir adamı göreyim! Bak o zaman neler oluyor!”

“Nasıl da korktum! Tamamen kızın için yani?” Sanem, Ali’nin ateş saçan bakışlarının etkisinden çıkmak için geriye çekildi. Ancak, öfkesini kontrol edemeyen Ali, annesini umursamadan onu bileğinden tutarak kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Sanki o an öpmese Sanem avuçlarından tamamen kayıp gidecek, Ali'yi susuz bir vahanın tam ortasına bırakacak, yavaş yavaş can çekerek ölecekti. Nefes nefese geri çekildiğinde gözlerini açmakta zorlanıyor, ipler tamamen kopacak diye ödü kopuyordu.

Nurdan Hanım onları yalnız bırakalı çok olmuş, kapıyı yavaşça örterek içeriye geçmişti. Oğlunun birazcık akli varsa bu gece Sanem'in peşini bırakmaz, onun gönlünü alırdı. Tabii bu kadar âşıkken, akıl devreye girebiliyorsa...

Sanem, utanarak ardına baktığında yalnız olduklarını görünce rahatlardı. Hâlen Ali'nin kollarındaydı ve açıkçası elinde olsa hep orada kalırdı. Başını yere eğmeyi bırakıp gözleriyle buluşsa ve o derin, karanlık orman yeşilinin içinde yok olsa... İncinen çocuk ruhu her şeyi unutup kalbindeki ağrılar tükense...

Sonra beklemediği bir şey oldu ve Ali onu elinden tutup, arabaya doğru çekerek götürmeye başladı. İtiraz etmesine bile fırsat vermeden neredeyse karga tulumba arabaya bindirmişti Sanem'i.

"Ali, ne yapıyorsun? Delirdin mi?"

"Delirmek? Evet, kesinlikle haklısın! Sonunda delirttin beni!"

"Hemen dur Ali, ineceğim."

"Geçti artık o havalar Sanem! Bundan sonra ben ne dersem o olacak! Bıktım artık bıktım!"

"Sen mi bıktın? Asıl ben bıktım, ben! İyiden iyiye dengesizin biri oldun."

“Kimin yüzünden acaba? Ben gayet dengeli bir adamdım! Senin yüzünden oldu ne olduysa!”

“Ali, Nefes beni bekliyordur. Bak, birazdan uykusu gelince, ortalığı ayağa kaldıracak.”

“Kaldırsın! Bir gece de onun için ayağa dikilsinler. Hem birazdan Turgut evde olur ve o halleder.”

“Ali lütfen!”

“Boşuna yorulma Sanem! Bu akşam Batur ile neden yemek yediğinden tut da sana onunla görüşmem gerektiğini defalarca söylememe rağmen neden dinlemediğine kadar, her şeyi konuşacağız!”

“Birincisi, yemek yiyemeden masadan kalktım sayende. İkincisi o benim arkadaşımdı, ne bileyim öyle bir itirafın geleceğini! Üçüncüsü ise tüm bunların, kendini yeni yollar aramaya adanmış eski kocamı ilgilendireceğini hiç düşünemedim!” Ali gözlerini kısarak Sanem’e baktı ve hafifçe ona doğru döndü. Elini saçlarının arasına bırakarak tüm göğsünü dolduracak kuvvette bir soluk aldı ve fısıldadı.

“Saçlarını taradığın yöne kadar ilgileniyor eski kocan seninle...” Sanem’in ağzı açık bir şekilde kendisine baktığını görünce, kontağı çevirerek arabayı çalıştırdı. O andan itibaren konuşmamayı seçmişti Ali.

Ötesini berisini düşünecek hâlde değildi. Tek bildiği, bu gece Sanem’den uzak kalmaya dayanamayacağıydı. Geri kalan ne varsa çok boştu.

Yaklaşık bir saat süren yolculuklarının sonunda, eskiden daha çok babası Cevdet Bey’in kullandığı Sapanca’daki evlerine getirdi Sanem’i. Müstakil bahçelere

sahip, on villadan oluşan bir siteydi ve genelde insanların yaz, kış oturduğu bir bölge olduğu için oldukça ışıklıydı. Ali içeri girerken güvenlikten anahtarı aldı ve arabayı garaja park ettikten sonra çıkıp Sanem'in kapısını açtı.

Sanem arabadan inerken, Ali an kadar yakınında olunca ne yapacağını bilemez hâlde etrafına bakındı.

"Çekilmeyecek misin?"

"Bilmem... İyiydik böyle sanki..." Bakışlarındaki fütursuzluktan ne istediği o kadar açıktı ki Sanem'in bunu anlamaması için aptal olması gerekirdi.

"Üşüdüm Ali... Bunca yolu garajınızı göstermek için mi getirdin yoksa?"

"Haklısın. Gel haydi." Garajdan çıktıklarında, Ali evin dış kapısının önüne gitti. Sanem, hâlen bahçedeydi ve etrafına bakınıyordu.

"Sanem, üşüdüğünü sanıyordum. Niye gelmiyorsun?"

"Neyle ısınyor bu ev? Odun falan lazımsa şimdiden alalım."

"Doğalgaz ile ısınyor Sanem. Ama içeride şömine de var. İstersen yakarım."

"Sen niye imalı imalı gülüyorsun Ali?"

"Bilmem, benimle yalnız kalmamak için bahane uyduruyorsun gibi geldi de... Korkuyor musun yoksa?" Sanem'in kaşları hafifçe kalkarken kollarını birbirine doladı ve Ali'ye ters ters bakarak söylendi.

“Kendine güvenmeyen insan korkar! Gerçekten saçmalıyorsun.”

Sanem, hızlı adımlarla eve girdi ve dikkatle etrafına bakındı. Son derece sıcak döşenmiş ve temiz bir yer görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

“Çok temiz... Sık sık mı geliyorsun buraya?”

“Son zamanlarda biraz öyle oldu... Canım sıkıldıkça geldim.”

“Canın sıkılınca...” diye tekrar ederken Sanem’in yüzü düştü ve hissettiği kıskançlık duygusuna yenik düşerek devam etti.

“Tek gelmiyordun sanırım...”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Bilmem... Neyse ne! Bir an önce konuşalım ve beni geri götür. Nefes’in yanında olmak istiyorum.” Kahretsin! İşte buna hiç dayanamıyor, Ali’yi başkasıyla hayal edince bile dünya başına yıkılıyor gibi hissediyordu. Gözlerinin dolduğunu göstermemek için cama doğru yürüdü ve ışıklandırılmış bahçeye baktı.

Ancak cama vuran aksinden Ali’nin tam arkasında olduğunu görünce ne yapacağını bilmez hâlde ellerini yüzüne kapadı.

“Buraya kimseyle gelmedim Sanem... Yapar mıyım öyle bir şey?”

Ali’nin sesi ne kadar sakinse, Sanem’ininki de bir o kadar öfkeli ve kontrolsüzdü. Ona doğru birkaç adım yürüyerek, “Neden yapmayasın Ali? Sen bekâr ve yakışıklı bir adamsın! İsteddiğini yaparsın! Öyle değil

mi?" diye bağırdı. İşte bu Ali'nin de kanını kaynatarak aynı tepkiyi vermesini sağladı.

"Senin gibi mi Sanem?"

"Ne benim gibi mi Ali?"

"Ne işin vardı o herifle! Kafayı yiyeceğim ya gerçekten!" Ali, dişlerinin arasından tıslarcasına konuşurken gözleri öfke içinde parıltıyordu.

"Senin bana hesap sorma hakkın yok! Hatırlatayım, biz boşandık!"

"Öyle bir sorarım ki! Ayrıca, nedir yani? Bir kâğıt parçası mı bizi bağlayacak?"

"O bir kâğıt parçası değil, bizim ayrılma konusunda anlaşıp altına imza attığımız, çok önemli bir evrak. Hem sonra, Turgut annene anlatırken duydum! İş ortağınızla gayet iyi anlaşıyormuşsun! Şu telefon ile de sürekli irtibatta olduğun, sana karşı oldukça ilgisi olan kadın sanırım! Benimle uğraşacağına gidip onunla alakadar olsana sen!"

"Bak, bak laflara bak! Nasıl oturmuşsa içine! Batur ile yemeğe çıkıp misilleme mi yapayım dedin sen de?"

"Ne oturacak içime! Ayrıca misilleme falan ne biçim sözler bunlar? Tüm bunlar senin kuruntun!" Ali, Sanem'e dik dik bakarak elinden tuttu ve odanın sağ tarafında duran koltuğa oturmasını sağladı. Sanem, Ali'nin avucunda duran elini çekerek, başını cama doğru çevirdi ve sıkıntıyla boynunu ovuşturdu.

"Evet, seni dinliyorum Sanem. Ne işin vardı Batur ile?"

“Ya ne işim olabilir? Aradı. ‘Yemek yiyelim mi?’ diye sordu. Ben de kabul ettim.” Ali, Sanem’in dediklerini dikkatle dinlerken sehpanın üzerinde duran bibloları odaklanmıştı. Gözlerini kapatıp dişlerini birbirine bastırdı ve eliyle hepsini birden yere savurduktan sonra hiddetle ayağa kalktı.

“Ne yani? Sana gelen her yemek davetini kabul mü ediyorsun sen Sanem?” İşte bu Sanem’in kırmızı çizgisiydi ve tıpkı Ali gibi o da kontrolden çıkmıştı. Yayından fırlayan bir ok gibi iki eliyle Ali’yi göğsünden itti ve öfkeyle bağırdı.

“Sen! Sen kimsin de benimle böyle konuşabiliyorsun ha! Hangi hakla?”

“İşte bizim sorunumuz tam da bu! Benim kim olduğuma bir türlü karar verememen! İlk önce düşmanındım! Sonra kocan! Sonra kaçtığın adam! Çocuğunun babası? Ya da bir türlü kurtulamadığın eski kocan? Çok ironik, değil mi?”

“Belki de sen, çocuğumun babası olmak dışında hiçbir şey olmak istememişsindir, Ali! Bilinçaltını yoklamalısın bence!”

“Benim bilinçaltım gayet net ve temiz! Tüm bunları senin tutarsızlığın yüzünden yaşadık!”

“İyi ya işte! Bitti, gitti! Sal beni artık! Önüne bak, kendi hayatına dön! Benim gibi bir dengesiz ile uğraşmayı bırak!” Sanem, elleriyle başını sıktı ve çaresiz gözlerle etrafına bakındıktan sonra hızla merdivenlere yöneldi. Hiç bilmediği bir evde, kaçış yolu arayacak değildi. Sadece yalnız kalmaya, belki biraz dağılmaya

ihtiyacı vardı. Basamakları hızla çıkararak karşısındaki ilk odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Eli ayağı titriyor, darmadağın ve son derece güçsüz hissediyordu. Son iki yıldır ne çok şey yaşamış, ne çok yormuşlardı birbirlerini. İkisinin de birbirinden aşağı kalır yanı yoktu. Biri yukarıda, diğeri aşağıda perişandı. Bin kere tövbe etseler yine olmuyor, kırıp dökmeyi kesemiyor, derin bir keder kuyusunun içine düşmüş, bocalayıp duruyorlardı.

Ali, koltuğa çöker gibi oturmuş ve bir süre öylece kalıp düşündükten sonra gözünden süzülenleri sileerek acıyla mırıldanmıştı.

“Kan davasıymış gibi! Niye yenemiyoruz bu öfkeyi biz? Söz geçiremiyorum şu lanet kalbime! Yoksa kendime niye bu kadar işkence çektireyim? Deli miyim ben?”

Ağır adımlarla yukarı çıktı ve eli kapının üstünde kararsızca bekledi. Sanem’in kesik hıçkırıklarını dinlerken canından can çıkıyordu sanki... Kapıyı yavaşça açıp, içeri girdiğinde Sanem yatakta bacaklarını karnına doğru çekmiş, başını da dizlerinin üstüne bırakmıştı.

Yanına oturarak saçlarını okşadı ve “Yok mu bir çaremiz Sanem? Haydi kaldır başını da yüzüme bak...”

Sanem’in gözlerinden sıra sıra düşenler, Ali’nin kalbine ateş gibi düşüp yakıyordu. Sesi boğuklaştı ve onu kendine doğru çekerek, gözlerinin içine baktı.

“Ne yaptım ben sana, bu kadar mı çok kırıp döktüm bizi?”

“Sen benden vazgeçtin Ali...”

“O yüzden mi seni başka birinin yanında görünce deliriyorum... Vazgeçmiş gibi mi görünüyorum? Seni göremiyorum ya aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Neredeyse her gün, seni görebilmek için hastanenin karşısında bekliyorum. Sesini duyamıyorum ya duymak için çıldırıyorum. Ama bugün...”

“Bir dakika, bir dakika... Bugün tesadüfen karşılaşmadık yani o restoranda?”

“Tabii ki tesadüf değildi! Seni görmek için hastaneye gelmiştim.”

“Ve sonra beni takip ettin, öyle mi?”

“O herifin sana yaklaşmasına nasıl izin verirsin? En yakın arkadaşımdı o benim Sanem! Sen benim karımsın!”

“Sadece arkadaşça bir yemek yiyeceğimizi sandım! Ayrıca ben senin karın falan değilim! Beni hangi hakla takip edersin?”

Ali onu belinden tutup, sımsıkı kavrarken ateş gibi bakan gözlerine odaklandı. Alnını alnına yaslayarak, “Aklımı kaçıracağımı düşündüm Sanem... Sakın! Sakın bir daha kimsenin sana yaklaşmasına izin verme,” dedikten sonra dudaklarını dudaklarına değdirdi ve sıcak nefesinin yüzüne vurmasına izin verdi. Tüm özlemini kalbine akıtmaya bu kadar istekliken, daha fazla bekleyemedi ve aşkla örttü dudaklarını... Nefes nefese geri çekildiğinde Sanem’in gözleri kapalı, tüm bedeni tir tir titriyordu.

“Yüzüme bak...” Pembeleşen yanaklarına, tutuşan gözleri eşlik etti ve usulca kaldırdı bakışlarını... Derin

bir soluk alarak başını Ali'nin göğsüne yasladı ve öylece kaldı. Gözünden ince ince süzülen yaşlar Ali'nin gömleğini ıslatırken, ilk defa hiç çekinmeden konuştu.

"Başımı senin göğsünden başka bir yere yaslamayacağım Ali... Ve sen de başkasının bunu yapmasına izin vermeyeceksin. Ya şimdi kızımızı da alıp evimize gideceğiz. Ya da bunu bir veda olarak kabul edelim..." Ali, Sanem'den bunları duymayı beklemiyordu. Belki yine sonuca bağlanamayan kavgalardan birini yapar, belki de hiçbir şey olmamış gibi sessizce ayrılırlardı.

Bu yüzden, o koca gövdesine ve dik duruşuna tezat, kalbi bir kuş gibi çırpınmaya başladı ve aylardır içinde sürüklenip hırpalandığı karanlık bin parçaya bölündü. Kollarında duran kadına daha sıkı sarıldı ve çenesini onun başına yasladı.

"Ne vedası Sanem! Sensiz öldüm ben, öldüm! Gel deseydin, bin kez gelmiştim. Ama sen, böyle olacağımızı bile bile sessiz kalmayı tercih ettin."

"Keşke... Keşke diyebilseydim..."

"O kadar çok canım yandı ki... Geri kalan ne varsa, her şeyi unuttum." Sanem başını yasladığı yerden usulca kaldırdı ve Ali'ye baktı. Kendi gibiydi bakışlarındaki ışıltılar. Yanıp yanıp sönen, tedirgin ve yolunu bulsa firari...

"Çok... Çok özledim..." Ali, Sanem'in yüzüne dökülmüş dalgalı saçları arkaya doğru öteleyerek eğildi ve dudaklarına sıcak bir buse bırakıp, uzaklaşmadan fısıldadı.

“Ben de seni çok özledim. Bir de... Sensizlik, berbat bir şeydi... Gerçekten çok korktum Sanem...”

“Yeni yollar bulacağım dan mı korktun Ali?”

“Haydi ama... Seni kızdırmak için söylemişim. Belki de kendi öfkemi bastırmak için... Bilmiyorum.”

“Turgut ile Ayşe’nin nişan gecesinde, o kadının sana nasıl asıldığını gördüm. Medeni hâlinin önemli olmadığını sana daha önce söylemişti. Kaldı ki artık bekâr statüsündesin. Aranızda bir şey var mı Ali?”

“Asla!”

“Bizimle yaşayacak mısın peki?”

“Tabii ki Sanem. Nerede istiyorsan orada yaşayacağız.”

“Biraz baş başa kalalım istiyorum Ali. Olmaz mı?”

“Nefes? Onu almayalım mı diyorsun?” Ali’nin gözlerindeki muzip ışıltıları görünce, utanarak bakışlarını kaçırdı ve “Onu mu demek istedim ben şimdi? Baş başa derken üçümüzü kastetmişim,” dedi.

“Aslında... Buna en çok da benim ihtiyacım var. Çok zordu her şey... Hamilelik süreci, sonrası... O dönem nasıl korktuğumu tahmin bile edemezsin! Ya sana bir şey olsaydı? Sonrası hepten kötü zaten... Ayrılık, boşanma... Hepsi bir sınav gibiydi.”

“Benim için de öyleydi Ali... Nefes olmasa nasıl dayanırdım tüm bunlara, bilmiyorum... Hiç geçmeyecek sandım...”

“Sanem... Çok seviyorum seni... Dayanıklıyım dır, diye düşünüyordum... Ama tuz buz ettin beni...”

Anladım artık... Bazen, istesen de unutamaz, yok sayamazsın. Sensiz, hiç iyi değildim... Hem de hiç..." Kollarının arasındaki kadına daha sıkı sarıldıkça çektiği tüm acıları unutacak, ona duyduğu özlem tükenince iyileşecekti sanki.

"Ali... Eğer bir daha aynı şeyleri yaşarsak... Bak, inan ki dayanamam buna. İşte o zaman, ne Nefes toparlayabilir beni, ne de bir başkası... Eğer gideceksen..."

"Aldım ben dersimi Sanem... Hep böyle, kollarımda olacaksın. İçime attım diye, iyi miyim sandın?"

"Öteki türlü azaptı Ali... Çok yoruldum... Sen bir yerde, ben başka bir yer de..."

"Hele de akşam olunca Sanem... Elim telefona kaç kez gitti, kaç kere vazgeçtim... Bilsen..."

Kimin daha çok canı yandı diye küskün gözlerle bakiştılar bir süre... Eli titrek ve kıyamayan bir tavırla o saf ve güzel yüzde gezinirken, "Ne yaptın bize Sanem... Değdi mi bunca acıya!" der gibi yüzünü usulca okşadı. Sanem de kaybolmaya hazır, soluğu dudaklarında alırken, kalbinin sızladığına yemin edebilirdi. Özlem, damarlarına öyle feci sinmişti ki silmesi kolay olmayacaktı, iyi biliyordu. Ona dokunurken, kanı vücudunu son sürat gezip kalbini çatlatacak kadar basınç yapıyordu.

Başını boyun çukuruna gömüp, kokusunu içine derin derin solurken fısıldadı. "Sende kaybolsam... Sende sussam..." Eli, Sanem'in bluzunun altına doğru kayarken, aklına o sıcaklığı bir daha hissedememekten korktuğu zamanlar geldi. Ali bu yaşına kadar aynada hep kendini, kendi isteklerini görmüştü. Ama Sanem

ezberini şaşırtmış, onu çok severken kendini saklamış, aynayı karanlığa mahkûm ederek siyaha boyamıştı. Yanında Sanem ve kızı olmayınca ışığı da yoktu artık Ali'nin. Kaybettikçe önemli olanın ne olduğunu bulmuş, daha çok sevmiş, özlemiş, aynada olması gerekenin, görmek istediğinin ne olduğunu anlamıştı.

“Sensiz...” Sıkıntılı bir solukla göğsünü doldurdu ve boğuk sesiyle devam etti... “Ne kötüydü sensiz, Sanem...”

“Ya sensizlik Ali...”

İnsan bu dünyadan en çok ne beklerdi? Ya da ne yaşamayı isterdi? Zengin ve popüler bir hayat? En güzel olmak? En güzele sahip olmak? Hep en, en, en mi? Sadece kendisi mi yani?

Değildi tabii ki... Doğasında yoktu çünkü yalnızlık... Önünde sonunda ihtiyaç duyduğu en büyük duygu aşktı. Aşka bulandığında mutlu ve tamdı. Tıpkı Ali'nin o an idrak edip hissettiği gibi...

“SENİ ÇOK SEVİYORUM.”

Başını cama yaslamış, kafasında bin bir soru ile camdan babasını izliyordu. Hiç kıpırdamadan makinelere bağlı yatması ne tuhaftı. Çocukluğundan bu yana gitmesin, yanlarında kalsın diye dua ederdi. Çünkü gideceğini bakışlarından, hâl ve hareketlerinden anlardı Ali. Annesinin babasına olan aşkı ne kadar gün gibi ortadaysa, babasının mutsuzluğu da bir o kadar ortadaydı... Dillendirmese de hissedilir, anlaşılırdı.

Ama bu seferki çok başkaydı... Gönüllü değildi bu gidiş... Biliyordu, son zamanlarda çok mutluydu Cevdet Bey. Torunu ona bambaşka bir kapı açmıştı sanki... Onunla ilgilenirken yüzünde güller açıyordu.

Alnını eliyle baskılayarak gözlerini kapattı ve güçlükle de olsa derin bir nefes aldı. Karşı koltukta annesiyle ilgilenen Sanem’e bakarak, “Nefes nasılmış? Ayşe’yi aradın mı?” diye sordu.

“Aradım. Gayet iyiymiş. Merak etme.”

Sanem ve Ali, o gece garip bir sessizlik içinde hiçbir şey konuşmadan sarmaş dolaş özlem gidermiş, sabah erkenden de kızlarını almak için yola koyulmuştu. Anlaştıkları tek konu üçünün aynı evde yaşayacaklarıyken, olaylar onları bambaşka bir yere götürmüştü.

Turgut ve Ayşe'nin düğün hazırlığı yaptığını öğrenen Filiz, evi büyük bir gümbürtüyle basmış, oradakilere tüm arsızlığıyla ağza alınmayacak hakaretler savurmuş ve sağda solda ne varsa yere fırlatmıştı. Bununla da yetinmeyip Turgut'un yanında oturan Ayşe'ye saldırmaya çalışmış, Sanem'i de arkadaşını kocasıyla tanıştırdığı için yuva yıkmakla suçlamıştı. Ne yazık ki yine kendi hatalarını görmeyip başkasını suçlamayı tercih etmişti.

Filiz gelmeden önce, ev halkı hep beraber kahvaltı masasındaydı ve Ali'yle Sanem'in barışmasını kutluyordu. İlk anın şokunu atlatan Turgut, Filiz'i kolundan tutarak dışarı çıkarmayı başarmıştı. Ancak bu, babası Cevdet Bey'in kalp krizi geçirmesini engellememişti.

Sanem'in yerinde müdahalesi ile ambulans gelene kadar hayata tutunmuştu. Ama hâlen yoğun bakımdaydı ve durumu pek de iç açıcı görünmüyordu.

Sanem, Nurdan Hanım'ın ellerini sıkı sıkı tutmuş, ona bir şey olmaması için üstüne titriyordu. Çünkü tansiyonu yükseldiği için daha önce felç geçirmişti ve aynı şeyleri en baştan yaşamasını asla istemiyordu. Diğer yandan, Ali'yi öyle çaresiz görmeyi hiç sevmemişti. Omuzları çökmüş, gözleri bulutluydu ve sessizliğe gömülmüştü sanki.

Turgut geldiğinde, Nurdan Hanım ile ikisini yalnız bırakarak Ali'nin yanına gitti. Ayakta durmuş, neredeyse gözünü bile kırpmadan babasını izliyordu. Başını omzuna yaslayarak onun baktığı yere döndü. Cevdet Bey boylu poslu, bakımlı ve ciddi bir adamdı. Hasta yatağında bile yüzündeki o ifade değişmemişti sanki... Acaba o an ne hissediyordu? Ruhu nerelerdeydi? Hasta bedeninin içinde mi yoksa çok uzaklarda en sevdiği yerde mi? Belki de yanı başlarında, onlarla birlikte hareketsiz bedenini izliyordu. Kim bilir?

"Kalmak ve gitmek arasında olmak..." Sanem bunu içinden geçirdiğini sanıyordu ama öyle olmamıştı. Mırıltı hâlinde söylediği bu cümle, Ali'nin de kulağındaydı. Acı içinde yutkunarak, "Önceden olsa, 'Gitmeyi seçer,' derdim. Ama şimdi... Son zamanlarda çok mutlu görünüyordu Sanem. Nefes ile... Annem ile... Belki seninle..."

"Öyleydi zaten... Biliyorsun, ona çok şey borçluyum. Bana dayımdan sonra tüm gerçekleri anlatan oydu. İçimdeki öfkeyi köreltti."

"Biliyorum... Ama şu anda yaşadığımız da gerçek! Kahretsin ki gerçek! O Filiz'i öldürebilirim!"

"Şşşt... Sakin ol Ali! Turgut'un ne kadar kahrolduğunu görüyorsun. Kendini suçluyor."

"Suçlu zaten Sanem! Öyle bir kadını ailemize soktu ve ben, onu defalarca uyardım!"

"Evet. Ancak aşk, bazen olan biteni örtbas edebiliyor. Düzelir diye bekledi bence."

"Aman ne düzelme ama!"

"Ali lütfen..."

"Sanem, sen burada kal olur mu? Ben bahçeye çıkıp biraz hava alacağım."

"Olur."

Sanem Ali'nin arkasından düşünceli gözlerle baktı ve ona koridora kadar eşlik etti. Aşktan bir nefes almış ve yine boğuk bir ortamın içine düşmüşlerdi. Cevdet Bey'i gördükleri cama ilerlediğinde oradaki hareketlenme dikkatini çekti. Birkaç dakika içinde, bambaşka bir durum ile karşılaşmıştı. Bağlı olduğu makinenin tek çizgi hâlinde ilerleyen bir ekranı vardı ve Cevdet Bey'e kalp masajı yapılıyordu. Şok içinde, önce yoğun bakım kapısına doğru ilerledi. Sonra ise Turgut'a seslendi.

"Turgut, bir şey oluyor! Ali'yi ara!" Ama Ali'yi aramasına bile fırsat kalmamıştı. Doktorların yaptığı kalp masajı, telaş... Boşunaydı... Cevdet Bey'i kaybetmişlerdi. Sanem ne yapacağını bilemez hâlde, Nurdan Hanım'a baktı. Bir insanın yüzünde, acıyı ilk kez bu kadar derinden görüyordu. Cama yapışmış, olanlara inanmaya çalışır gibi kocasına bakıyor; belki de durumu kabullenmeye çalışıp içten içe vedalaşıyordu Cevdet Bey ile.

Ölümün yüzü ne soğuktu. Ne güç ne para, tek ve son gerçeği değiştiremiyordu. Cevdet Bey'i morgda bırakıp çaresizce eve dönmüşler, bir süre sonra ev kalabalıklaştığı için Nefes, huzursuz olup ağlamaya başlamıştı. Sanem onu uyutmak için yukarı kata çıktığında, Ali de cenaze işleri için avukatlarını aramıştı.

Ancak o sırada babasının bu konuda yazılı vasiyeti olduğunu öğrenmiş ve aynı zamanda şirket avukatları olan Alpay Bey'i eve davet etmişti. Sonrası ise tam bir kâbustu. Özellikle de Nurdan Hanım için. Neredeyse ömrünü adadığı, ölecek kadar çok sevdiği kocası aile mezarlığına defnedilmeyi reddetmiş, kesin bir dille Sanem'in annesinin yanındaki boş mezara defnedilmek istemişti. O mezarı kendisi aldığı için önden planlamış olmalıydı. Son limanının Füsün olması, Nurdan Hanım'ı darmadağın etmiş; bir sürü şeyi sorgulamasına sebebiyet vermişti. Kocası, Füsün'a sandığından çok daha fazla âşıkmuş meğer... Şimdi daha iyi anlıyordu.

Odadan çıktığında rengi kireç gibiydi. Sanem onu öyle görünce yardım etmek için ayaklanmıştı. Ancak Nurdan Hanım onu eliyle durdurmuş ve tek laf etmeden, yukarı çıkarak kendini odasına kapatmıştı. Sanem, onun bu tavrının eşini kaybettiği için üzgün olmasına bağlamış ve anlayışla karşılamıştı. Fakat durum bir tuhaftı. Ali ve Turgut avukatı geçirdikten sonra havanın soğukluğuna, evin kalabalığına aldırmadan bahçeye çıkmışlar ve orada hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Sanem, onları camdan bir süre izledikten sonra yanlarına gitti.

"Bir sorun mu var?" İşte bu soru Ali'nin zaten bozulmuş olan sinirlerini yay gibi germiş, keskin kelimeleri ardı ardına, ucu sivri bir ok gibi Sanem'in kalbine fırlatmıştı.

"Sorun yok aslında! Öldü! Ama oradan bile bizim evi karıştırmaya devam ediyor! Babam, sevgili anneciğinin yanına defnedilmeyi vasiyet etmiş! Orayı ta o

zamanlarda kendine satın almış, vasiyetini ise geçen sene yazdırmış! Annemin hâlini düşünebiliyor musun Sanem!" Aslında Sanem'e neden bağırdığını, tüm suçu ona neden yüklediğini kendisi de açıklayamıyordu. Turgut onu kolundan tutup, "Sus artık! Kızın ne suçu var?" diye geriye savurmasa belki de devam edecekti kanatan sözlerine.

"Ben bunu kaldıramam Sanem! Altında kalırız."

Ali ellerini yukarı doğru kaldırmış, bağırıyorken dünya umurunda değildi. Sanem, duyduklarının şokuyla zangır zangır titrerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Anlamıştı artık. Hem de çok iyi anlamıştı. Olmayan bir şeyi zorlamak, çürük tahtadan ev yapmaya benziyordu. Ne olursa olsun, geçmiş inkâr edilemez şekilde hayatlarını yönetmeye devam edecekti.

Ne çok yara almış, iyileşmeye çalışmış ve yeni bir "biz" yaratmaya çalışmışlardı. Fakat bazı direnişler, her zaman zaferle sonuçlanmıyordu. Savaş öldürmüyorsa ve kazandırmıyorsa güçlendirmeliydi en azından, değil mi? Kazandığını hissetmediğine göre niye güçlü hissetmiyordu Sanem? Durmadan aynı yerden canı yandığı için mi? Her seferinde ona aşkla sarılıp, toplanmaya çalıştıkça donuyor, üşürken ölüyordu sanki...

Hiç düşünmeden hızlı adımlarla yukarı kata gitti ve Nefes'i battaniyeye sarıp, çantasını alarak evi terk etti. Turgut ve Ayşe onu durdurmaya çalışmıştı ama gözü hiçbir şey görececek hâlde değildi. Annesi ve Cevdet Bey'in yaşadıklarına karşılık onun bedel ödemesi ne acıydı. Üstelik bu hesabı bir türlü bitiremiyordu.

Nefes'i yatağına yatırdıktan sonra salona geçti ve tüm olanları sindirmek için her şeyi en baştan düşündü. Defalarca canı yandı, defalarca dalgalandı duyguları. Ali'yi her hücresiyle seviyor, onu gözünden sakınıyordu. Ama dayanma gücü bitmişti artık. Kızı için artık kendine bunu yapmayacaktı. Kaldı ki Ali'nin de bugün yaşananlardan sonra bu ilişkiyi kaldıramayacağını biliyordu. Açık açık söylemişti zira...

"Bu da son olsun Sanem..." diye diye sabaha kadar ağladı ve gün ağarmaya yakın, Nefes'in mızızlanmasına uyandı. Mama biberonunu eline tutuşturduğunda, gözünü açmadan içişini izledi. Minik kızı uykuya teslim olurken Sanem balkona çıktı. Hava ayaz, geceden kalma hilal şeklindeki ay ise gökyüzündeydi. Serin havayı ciğerlerine doldururken ince ince düşündü. Kızı dedesini ne çok arayacaktı. Her gün saat sekizde gelip alırdı Nefes'i. Sonra tüm gün torunuyla oynar, kalbindeki tüm sevgiyi ona yansıttırdı.

Bir de... Bir de annesini çok sevmiş demek ki... Kızması mı gerekiyordu bunun için Cevdet Bey'e? Ne de güzel anlatmıştı annesini Sanem'e... Ellerini yüzüne kapatarak yere çöktü ve sessiz hıçkırıklara boğuldu. Hayatından gelip geçtiği için, kızının sevgili dedesi olduğu için, çok büyük bir aşkla sevdiği Ali'ye baba olduğu için kendince teşekkür ve dua etti ona...

Kimse gelmese bile Sanem kızıyla gidecekti Cevdet Bey'i uğurlamaya. Öğlene doğru kızını sıkıca giydirdi ve mezarlığa gitmek için taksiye bindi. Etraf oldukça kalabalıktı ve fısıldaşmalar ise had safhadaydı. Kimsenin bilmediği yabancı bir kadının yanına neden

gömüyorlardı? En önemlisi de o kadın kimdi? Ayrıca Nurdan Hanım neden yoktu cenazede?

Cevdet Bey'i defnettikten sonra taziyeleri kabul eden Ali ve Turgut biraz ötedeydi. İkisinin rengi de solgundu. Ama Ali gerçekten çok kötü görünüyordu. Sanem, kucağında Nefes ile mezara doğru gitti ve öylece kaldı. Tanıdığın bir insanın ismini mezar taşında görmek ne kötü ne acıydı. İnsan için var olan yegâne gerçekten biri olmasına rağmen alışmak ne zordu ölüme.

Ali, uykusuz bir şekilde geceyi sabaha bağlarken, birçok şey geçmişti zihninden... Vasiyete itiraz, etrafı darmadağın etmek gibi... Ama sonra bir şey geldi aklına. Ölse kimin yanına gömülmek isterdi? Bin kere yemin edebilirdi, bin kere Sanem'in yanına! Sanem'i sevdiği gibi mi sevmiştii babası Füsün'u? İşte bu gerçek kafasına dank ettikçe annesine rağmen kabullenmişti durumu. Babası ne istiyorsa o olacaktı.

Kucağında kızı ile mezarın başında ağlaması niye deliyordu göğsünü? O güzel yüzünü boynuna gömmek için kendiyle nasıl da savaşıyordu. Haydi bakalım, onca şeye rağmen silebiliyor muydu adını kalbinden? Bu sefer çok ileri gitmiş, hiç suçu yokken Sanem'e yüklenmişti. Ne olursa olsun hak etmemiştii Sanem. Ancak gerçekler de değişmiyordu. Babası Sanem'in annesinin yanına defnedilmiş, Nurdan Hanım ise evde perişandı.

Sanem'in, Nefes'i taşımakta zorlandığını gören Turgut yanlarına gitti ve yeğenini aldı. Sanem'in ağlamaktan kızarmış gözlerini görünce dayanamadı ve

ona sarıldı. Onu ilk günden beri kardeşi gibi sevmiştir. Ayşe'den dinledikleri ile bu sevgisi daha da artmış, ağabeyi ne yaparsa yapsın, güzel yeğeninin annesi ile arasını bozmayacaktı.

Ayşe cenazeye gelmiş olan kadın misafirleri geçirdikten sonra kucağında bir buket çiçekle yanlarına geldi. Tüm olanlar onu da çok üzmüştü ama en çok da Sanem'in hâli... Kimse bilmese bile Ayşe iyi bildirdi onun yaşadıklarını. Sımsıkı sarıldı ve kulağına, "Seni çok seviyorum canım. Üzülme ne olur..." diye fısıldadı.

Sanem'in soğuktan iyice kızarmış olan dudakları hafifçe kıvrıldı ve Ayşe'nin elindeki çiçek demetine uzanarak iki tane kasımpatı çiçeğini aldı. Birini Cevdet Bey'in mezarına, diğerini ise annesinin mezarına bırakarak rahat uyumaları için dua ettikten sonra doğruldu. Ali, onun annesinin mezarına çiçek koymasını öfkeyle izledi ve kızına sıkı sıkı sarıldı. Turgut ağabeyinin ruh hâli hakkında az çok fikir sahibi olduğu için Sanem'e seslendi.

"Sanem, gel haydi." Turgut'a doğru döndüğünde, kızının Ali'nin kucağında olduğunu gördü. O ana kadar hiç göz göze gelmemişlerdi. Fakat küçük çocuklar gibi birbirlerinden kaçacak hâlleri de yoktu. Her şeyden önce bir çocuğun anne ve babası olmayı başarıp bunu tüm olanların önüne koymalıydılar. Sanem tüm acılarını ve pes edişlerini omuzlarına yükleyip, kırgınlıklarını gözlerine yansıtarak Ali'ye doğru yürüdü.

Beynimde depremler oluyor sanki... Paramparça hissediyor, adımlarımı bile güçlkle atıyorum. Tüm bunlara

rağmen artık ne yapmam gerektiğini, neyi başaramayacağımı gayet iyi biliyorum. Dilim lal olsa bile gözlerim bir müneccim gibi görüyor her şeyi. Ali benim için, aslında en başından beri olmayacak dua gibiydi.

Ucu belli olmayan bir tünelin yolcuları gibiydik biz. Tüm karanlığa rağmen âşık olduk ve zifirînin bizi yutacağını hesap edemedik... Ali'nin bakışlarında kalbinin sancıları, belki de pişmanlıkları vardı. Ah sevgilim... Seni çok seviyorum... Biliyorum, sen de beni çok seviyorsun... Ama olmayacak, zorlamak anlamsız, ikimiz de gerçeklerin farkındayız...

Biliyorum, hiç yeri değil... Ama zihnimden bir sürü yaralı şiir gelip geçiyor uğradığı yerleri allak bullak edip, taşkınlık yaratarak. Bir de o vurgunu olduğum gözlerin var ya... Dolu dolu yeşil... Yemin olsun, yeşilin hiçbir tonunu daha fazla sevmeyeceğim! Neyse ki kızımızın gözleri kopyan gibi... Senden bir parça hep yanımda, yakınımnda olacak...

Keşke bana muhtaçmış gibi bakmasan... Hâlbuki konuşsan yerden yere vurman an meselesi... Sana her seferinde kanıp o yüksek uçurumlardan düşmem ise kaçınılmaz...

Son bir gayret... Tüm gücümü ayaklarıma yükleyip önünde duruyorum... Nefes... Can parem... Nasıl da sokulmuş boynuna... Onun yerinde olmak için neler vermezdim?

Söylesene Ali'm... Sadece anne, baba olmayı başarabilecek miyiz biz? Unutabilecek miyim seni ne çok sevdiğimi?

Keşke Sanem, kızını alabilmek için ellerini uzattığında Nefes'i onun kollarına bırakmak yerine, onu kendine çekebilseydi. Keşke Ali başka bir adamın oğlu, Sanem de başka bir kadının kızı olabilseydi... Bir sürü keşkenin içinde boğulmaktan vazgeçip aşkına sahip

GÜNEŞ DEMİREL

çıkabilseydi... Son kez dönüp, gözlerine baktığındaki izleri silerek yerine mutlu ışıltılar koyabilseydi...

Sanem... Affet sevgilim... Herkes gibi ben de bir sürü gözyaşının sebebi oldum. Gururumu boş verip sevgimi her şeyin üstünde tutamadım... Kızımı kucığına almış giderken, kalbimi yerinden söküyorken bile gözüm ikisinin mezarının üstünde... Yok sayamıyorum! Lanet olsun, yapamıyorum! Sana 'Gitme!' diyebilmek için ölürken yaptığım tek şey, boş gözlerle ardından bakmak...

Sakın! Sakın seni sevmediğimi düşünme! Kızgınlığım sana bile değil üstelik! Ayrıca... Biliyorum çok pişman olacağım... Hatta itiraf edeyim, çok pişmanım güzelim... Sanma ki ayrılığa hazırım. Asla! Ama olmaz, biliyorsun... Ne ben seni incitmekten geri dururum, ne de sen beni böyle çekersin...

Git sevgilim... Yolun açık olsun... Seni çok seviyorum...

SON